

Chương 3

Quyền

Vĩ Ngự

Chuông gió

Tác giả: **Vĩ Ngự**

Tên gốc: Oán khí chạm chuông

Thể loại: Hiện đại, kinh dị, phiêu lưu kỳ ảo

Nguồn convert: >>[Lavsnow \(TTV\)](#)<<

Độ dài: 4 quyển – 153 chương cả ngoại tuyện

Tình trạng edit: On going

Edit by LinhMaroon

Ebook created by LinhMaroon

<http://linhmaroon.wordpress.com>

Một chiếc chuông gió chỉ vang lên khi chạm vào oán khí của người chết...

Một con đường phiêu bạt vĩnh viễn không nhìn thấy điểm cuối....

Tóm tắt Quyển II:

Gặp lại nhau một cách tình cờ ở Cổ Thành, sợi dây duyên phận giữa Quý Đường Đường và Nhạc Phong lại một lần nữa được nối liền, tuy vậy, những khoảnh khắc vui vẻ giữa họ vẫn không đủ để chống chọi trước những nguy hiểm đang rình rập. Hết vụ giết người này đến vụ giết người khác liên tiếp xảy ra, và cái chết của Thập Tam Nhạn - bạn của Nhạc Phong đã đẩy mâu thuẫn giữa Đường Đường và Nhạc Phong lên đến đỉnh điểm. Những bí mật về quá khứ của Quý Đường Đường dần được bóc mở, đồng thời, bức tường ngăn cách giữa cô và mọi người cũng mỗi lúc một dày.

Một Diệp Liên Thành mà Quý Đường Đường từng yêu, một Thập Tam Nhạn đã yêu Diệp Liên Thành mù quáng, và một Nhạc Phong đang dần có tình cảm với Đường Đường. Tình bạn, tình thương, tình yêu và hận thù cứ thế đan xen vào nhau. Đấu tranh, vùng vẫy, giữa sự sống và cái chết, giữa bước tiếp hay dừng lại, giữa lãng quên hay ghi lòng tạc dạ. Đối mặt với những oan hồn ma quái, những kẻ giết người tàn bạo và nỗi đau trơ trọi, Đường Đường tưởng chừng như sắp gục ngã, nhưng cô vẫn kiên cường chịu đựng.

Bỏ lại quá khứ, bỏ lại hiện tại, một lần nữa, khi tất cả kết thúc, Quý Đường Đường lại bước đi trên con đường đơn độc, không có cha mẹ, không có bạn bè, không có Diệp Liên Thành hay Nhạc

Phong, tương lai mờ mịt của cô liệu có thay đổi? Khi có một người đã không tự chủ được mà dỗi theo bước đường của cô?

Một cuộc hành trình mới lại bắt đầu...

- Quyển 3: Phi Thiên –

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Kết thúc

62. Chương 1

Lúc sáng sớm, Nhạc Phong có tỉnh lại một lần, bị chuông báo thức của di động đánh thức, anh nhắm mắt lại vươn tay ấn tắt, chòm chiếc chăn lông ngỗng lên đầu mơ mơ màng màng, tiếp tục ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu, lại bị một tiếng kêu lúc dài lúc ngắn dưới lầu đánh thức, người kia vừa gọi còn vừa gõ lên hàng rào sắt ngoài cổng biệt thự: “Phong Tử! Phong Tử!”

Nhạc Phong nhận ra đó là giọng của Da Đen, nhận mệnh than thở, sau đó lờ mờ bước đến bên cạnh khung cửa sổ sát đất, kéo rèm lên.

Ánh mặt trời đẹp đến mức khiến người ta phải tặc lưỡi, ánh sáng đột nhiên tiến vào khiến anh chói mắt không mở ra nổi, anh đẩy cánh cửa sổ ra một khe hẹp, trong giọng nói có sự mất kiên nhẫn rõ ràng: “Gọi cái gì mà gọi hả!”

“Phong Tử, là ông thật à!” Da Đen mừng rỡ, “Sáng tôi đi qua, thấy xe ông đỗ dưới lầu, đang nhủ không biết có phải ông đã về rồi không, về thật mới hay, sao không báo cho anh em một tiếng, để anh em đón gió tẩy trần cho ông chứ, Phong Tử, mở cửa đi.”

Xem ra kiểu này đừng mong mà ngủ được, Nhạc Phong vươn tay day day chân mày, mặc áo ngủ vào, xuống lầu mở cửa cho Da

Đen.

Da Đen hưng phấn vô cùng, kể từ lúc vào cửa miệng chưa từng ngậm lại: “Dưỡng thương ra cái dạng này à? Mấy ngày trước các anh em tụ hội còn nhắc đến ông đấy, tên Cửu Điều đê tiện kia còn nói ông sắp chết vì tình, tôi nhủ thầm còn lâu, thiên hạ mỹ nữ nhiều vô kể, Phong Tử làm sao có thể treo cổ trên một cành cây được, đúng không?”

“Nhặng xỉ như ruồi ấy, lái xe cả đêm, mệt chết đi được, nói ít đi được không. Pha cho gia cốc trà.”

Da Đen ừ một tiếng, quen cửa quen nẻo bước đến cạnh tủ, mở cửa lấy ra một hộp lớn đựng đầy trà túi lẫn lộn, vừa lựa lựa nhặt nhặt vừa sỉ vả Nhạc Phong: “Phong Tử, nói sao thì nói mình cũng đang ở biệt thự, đẳng cấp sống của ông có thể cao hơn một bậc nữa được không? Thứ đồ chơi như trà túi này...”

Nhạc Phong ngả người nằm xuống sô pha, đầu gác trên thành sô pha ngửa mặt nhìn cái đèn chùm to đùng treo trên trần nhà: “Gia không biết uống trà, trà túi với Đại Hồng Bào, uống vào cũng như nhau cả.”

Da Đen ra bình nước lấy nước: “Còn tưởng ông sẽ ở lại Cổ Thành lâu cơ đấy, nhưng về cũng tốt, sắp qua năm mới rồi, mấy ngày nay tụ tập nhiều lắm, Cửu Điều ngày nào cũng nhắc đến ông. Chỗ con bé Khiết Du, một mình giúp ông quản lý hai quán bar, bận đến không thể bận hơn... À, đúng rồi, Khiết Du có bạn trai rồi đấy, ông biết chưa?”

Nhạc Phong ngoài ý muốn ngẩng đầu lên: “Chuyện bao giờ?”

“Cũng mới đây thôi, lúc ông đi còn chưa có động tĩnh gì cả.” Da Đen gãi gãi đầu, “Con bé này thật là, đã canh ông bao nhiêu năm như vậy rồi, vất vả lắm mới canh được bà chánh cung Miêu Miêu kia lui xuống, cố chờ thêm một chút, có phải là tu thành chính quả được với ông rồi không? Đê xây ngàn dặm lại bị phá trong chốc lát, thế mà lại đi chạy theo người khác.”

Nhạc Phong cười mắng anh ta: “Miệng chó không mọc ra được ngà voi, Khiết Du là em gái nuôi của tôi, cũng là đối tác làm ăn của tôi, ông đừng có chuyện gì cũng lôi sang quan hệ nam nữ được không. Bạn trai của Khiết Du lai lịch thế nào, tìm người tra một chút, Khiết Du nhà chúng ta là một cô gái tốt, đừng để người ta lừa.”

Bụng rỗng uống trà, càng uống càng đói, Nhạc Phong định thu dọn ra ngoài ăn bữa trưa cùng Da Đen, ở trong thành phố lái xe việt dã không tiện, Da Đen lái xe của mình tới, sáng bong sáng bóng, mới toanh, Nhạc Phong vỗ vỗ đầu xe: “Lại đổi sang Lexus, ôn con nhà ông nhảy cóc cũng nhanh thật đấy.”

Da Đen cười cười: “Năm mới cảnh mới mà, tích cóp tiền hai ba năm, bán chiếc cũ mới đổi chiếc mới, đúng rồi, phòng trà của Đại Chí mới tân trang lại đấy, giờ cứ gọi là vô cùng khí phái, đến đó ăn, thế nào?”

Nhạc Phong gật đầu: “Ông sắp xếp đi.”

Da Đen lái xe, Nhạc Phong ngồi ghế phụ, nhìn ra được Da Đen rất thích chiếc xe mới này, lái rất cẩn thận, không lạng lách cái kiểu không va phải hai người bán hàng rong thì tuyệt đối không bỏ qua như hồi trước.

Da Đen, Đại Chí, còn cả Cửu Điều, cùng với một vài người chưa xuất hiện là đám bạn bè có giao tình rất thân thiết với Nhạc Phong trong thành phố này, tất cả đều không có xuất thân là người giàu có, mới đầu cũng bị người ta kêu đến hết đi, cũng chịu khổ mấy năm trời, sau này lại tự mình mày mò làm lấy, mạng lưới quan hệ dần dần mở rộng, cửa hàng cửa tiệm được mở từng cái một, cuộc sống ngày càng ổn định, mặc dù không tính là đại phú đại quý nhưng so với quá khứ cũng coi như cách biệt một trời một vực.

Xe rẽ vào tuyến đường chính, dòng người tăng dần, cảnh tượng thành phố quen thuộc lần lượt đập vào tầm mắt, quảng trường thành phố, trung tâm thương mại Thái Bình Dương, siêu thị máy tính, nhà hàng hải sản, những cô gái ăn mặc thời thượng trên đường, khoác những chiếc túi hàng hiệu lú rú, Nhạc Phong có chút thất thần, Da Đen liếc anh một cái, làm bộ như lơ đãng mở miệng: "Sao hả, thấy cảnh sinh tình, nhớ đến Miêu Miêu nhà ông hả?"

Nhạc Phong không lên tiếng, Da Đen lại tự lảm bảm tiếp: "Anh em cũng giúp ông hỏi thăm rồi, hôn sự của Tần Miêu đã định vào mùng năm đầu năm, địa điểm là khách sạn Thủy Tinh Cung, thiệp mời đã gửi đến quán rượu của ông rồi, Khiết Du nhận, chờ ông mở đấy. Chồng tương lai của cô ta tên gì quên rồi, chỉ biết cha anh ta là Bí thư Ủy ban Chính trị và Pháp luật, tính ra cũng môn đăng hộ đối với nhà họ Tần, thẳng ranh đó trước có bạn gái, nghe nói còn mang thai, vừa mới xác định chuyện với nhà họ Tần xong là lập tức chia tay phải sạch, lấy năm mươi vạn đưa cho cô bạn gái kia để người ta đi, mẹ kiếp, đúng là ngoan tuyệt."

Nhạc Phong thấp giọng chửi một tiếng: "Khốn nạn."

Da Đen chuyển tay lái rẽ sang khúc ngoặt: “Ông định thế nào đây, tôi và đám Cửu Điều trước còn nghĩ, Miêu Miêu không phải là gia đình không đồng ý hay sao, hay là bảo cô ấy bỏ trốn với ông, đường đi anh em sẽ sắp xếp, đảm bảo lão già nhà họ Tần kia có tìm khắp nơi cũng không thấy, được hai năm sinh một đứa con ra, gạo sống nấu thành cơm chín, không đồng ý cũng phải đồng ý, ông thấy thế nào?”

Nhạc Phong chẳng có chút tinh thần: “Đừng nói nhảm.”

“Thật không thể vấn hồi?’ Da Đen có chút tiếc hận, “Miêu Miêu xinh thế cơ mà, ông nói coi, ông cũng thật là, trước kia đồng ý đến chỗ cha cô ấy sắp xếp đi làm chẳng phải đã xong rồi không? Kiểu gì thì cũng phải cưới cho xong rồi hẵng nói chứ.”

“Ngây thơ.”

“Tôi làm sao mà ngây thơ?” Da Đen không phục.

“Ông thực sự cảm thấy tôi đồng ý đi làm ở cơ quan thì nhà họ Tần sẽ đồng ý cuộc hôn nhân này?” Nhạc Phong nhìn sợi dây treo Quan Âm cát tường trong xe, “Đó chỉ là cái cơ thôi, Miêu Miêu có bối cảnh thế nào? Nhà tôi xảy ra chuyện đó, chỉ cần là người hơi lớn tuổi một chút ở trong thành phố này là đều biết cả, nếu thật sự kết thông gia với nhà họ Tần thì sẽ có bao nhiêu người bàn tán đến vụ việc kia? Một người ưa thể diện như Tần Thủ Nghiệp có thể chịu được bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng hay sao? Trừ bối cảnh gia đình ra, còn cả bạn bè nữa, tôi không có ý chê bai các ông, nhưng đám người cao cao tại thượng như bọn họ, coi chúng ta đều là lưu manh côn đồ, thực sự có thể hạ mình chấp nhận cuộc hôn nhân này? Ông quá hồn nhiên rồi.”

Da Đen trầm mặc hai giây: “Phong Tử, là ông tự mình suy nghĩ nhiều quá chăng?”

“Không suy nghĩ gì hết, Tàn Thủ Nghiệp nói vậy.”

Da Đen chột phanh lại, bánh xe phát ra tiếng ma sát chói tai, Nhạc Phong bị dây an toàn siết cho một cái, ngực đau gần chết: “Ông làm gì vậy!”

“Tàn Thủ Nghiệp nói?! Ông ta nói ngay trước mặt ông?”

Nhạc Phong không lên tiếng.

“Cái ***, họ Tàn đúng là không phải người, nhắc đến chuyện kia nhà ông ngay trước mặt ông?”

Nhạc Phong lại cười: “Ông tức cái gì, tôi không tức ông tức gì chứ, Tàn Thủ Nghiệp nói đâu có sai, trước kia là mẹ tôi không đúng đắn, làm trò bản thủ với người ta ở ngoài, cha tôi đi bắt gian, kết quả sà n nhảy bốc cháy, chết cháy ở đó, lúc đó còn hoài nghi là mẹ tôi gây ra, mẹ tôi còn bị giam lại mấy ngày, sau đó không tra ra được, thả ra, nhưng ai nhìn vào cũng cảm thấy bà ta đã giết người, chuyện này lúc đó náo động thế nào kia chứ, sao ông ta lại không nhắc đến cho được?”

Da Đen há miệng ra rồi lại ngậm lại, được một lúc mới rầu rĩ khởi động lại xe.

Nhạc Phong lại an ủi anh ta: “Được rồi đấy cái ông này, đừng tự khiến mình khó chịu, ông cũng phải hiểu cho Tàn Thủ Nghiệp chứ, ông ta có cay nghiệt đến đâu thì cũng xuất phát từ tấm lòng yêu thương con gái thôi, tôi không so đo.”

Da Đen phẫn hận: “Nhưng chuyện mẹ ông gây ra cũng đâu phải lỗi của ông chứ.”

“Đừng nhắc đến người đàn bà đó được không, làm tôi đau cả đầu.”

“Tôi không phải là đang lo cho ông với Miêu Miêu sao, tôi sợ tương lai ông sẽ hối hận đấy, Phong Tử, tôi nói thẳng, người ông cưới cũng đâu phải là cha của Tần Miêu, nhà cô ấy không đồng ý, bản thân cô ấy đồng ý là được rồi. Ông đưa cô ấy đi đi.”

Nhạc Phong cười khổ: “Ông tưởng tôi không nghĩ vậy hay sao? Nhưng Da Đen, Miêu Miêu không giống chúng ta, cô ấy không thể làm cái chuyện phản nghịch như vậy được đâu. Chuyện này chấm dứt tại đây đi, đừng có nhắc đến trước mặt tôi nữa.”

Da Đen im lặng, không khí nhất thời vô cùng nặng nề, được một lúc anh ta giật nhẹ cổ áo: “Mẹ nó, bí thật.”

Nói xong thì vặn radio trên xe lên, chuyển hết kênh này đến kênh khác, cái gì mà giai điệu âm nhạc, giải đáp thắc mắc của dân, truyện kiếm hiệp linh tinh, đang chuyển, Nhạc Phong bỗng ngồi thẳng người dậy: “Từ từ, chuyển lại đi.”

Da Đen sửng sốt: “Kênh nào?”

“Lùi lại, lùi lại hai kênh.”

Da Đen ngoan ngoãn vặn lại.

“Chuyên gia phân tích, khu vực An Tây, Đôn Hoàng sẽ xuất hiện siêu bão cát với sức mạnh ghê gớm vô cùng hiếm thấy vào mùa đông, lần này chủ yếu là do ảnh hưởng của áp cao từ miền Tây Mông Cổ đổ xuống phía Nam cùng với áp thấp ở hành lang Hà Tây. Trước mắt siêu bão cát đã kéo dài khoảng ba ngày, tầm nhìn chưa đến 100 mét. Vài năm trước cũng từng xuất hiện siêu bão cát kéo dài mười ngày liền, chính quyền thành phố đã nhắc nhở người dân giảm bớt ra ngoài, xe cộ đi lại nhất định phải trang bị đèn báo hiệu...”

Da Đen nhìn Nhạc Phong một cái: “Bên Cam Túc kia, nhất là Tây Bắc, điều kiện khi hậu vốn đã kém rồi, ông xem gió cát thổi thế này, giặt quần áo cũng chẳng được, đúng không?”

Quý Đường Đường quấn hết tất cả những chỗ có thể quấn trên người lại, khăn quàng cổ thật dày che kín nửa gương mặt, kính mắt che nốt nửa phần còn lại, những hạt cát nhỏ đánh vào áo phao, phát ra những tiếng lạo xạo rất nhỏ ---- may là đang ở trong thành phố, chứ nếu đang ở trong sa mạc bằng phẳng nơi bão cát đang hoành hành thì hạt cát có thể mài sạch nước sơn trên đầu xe, chỉ để lại lớp sắt sáng loáng, nhìn qua chậ vật giống y như bị lột sạch quần áo.

Đằng trước cách đó không xa chính là vị Lý tiên sinh người của đại lý bất động sản, anh ta đón gió khó khăn dừng bước lại, giơ

tay chỉ về một dãy kiến trúc mơ mơ hồ hồ phía trước: "Quý tiểu thư, chính là dãy nhà kia, có phòng trống."

...

Khoảng cách chừng hai mươi mét, vất vả lắm mới đi tới nơi, Quý Đường Đường bỏ kính mắt xuống, ngẩng đầu nhìn, trong lòng thật sự muốn túm vị Lý tiên sinh kia nhét xuống cống thoát nước.

Lúc cô đi tìm phòng, đã nói yêu cầu là: "Thuê trong thời gian ngắn, khoảng 1 - 2 tháng, sạch sẽ, tiện lợi", không có yêu cầu cụ thể về giá cả, hơn nữa, cô ăn mặc trông cũng đâu có nghèo túng lắm, tại sao xem hai cái nhà, cái nào cũng như là nhà ở khu ổ chuột hết là thế nào? Nếu tiết trời đẹp thì không nói làm gì, đi thêm vài bước đường cũng coi như tập thể dục giữ dáng, nhưng hiện nay nghe nói là đang có siêu bão cát "hiếm thấy" có được không? Bắt cô ra ngoài mạo hiểm bất chấp bị dị vật từ trên trời đập chết nguy hiểm đến tính mạng để nhìn mấy căn nhà ổ chuột, cô thực sự đến cả suy nghĩ giết người cũng có.

Lý tiên sinh móc ra một chùm chìa khóa, vừa lật số vừa đưa cô lên tầng ba: "Quý tiểu thư, đi bên này, bên này."

Hành lang chật chội u ám, tầng một là một đồng hồ linh tinh, tầng hai không hiểu tại sao lại có mùi dưa muối, Quý Đường Đường bắt đầu muốn khóc, mặc dù cuộc sống trên đường tương đối gian khổ nhưng cô cũng chưa tự ngược đến mức này, đến dừng khí bước lên cầu thang tầng ba của cô cũng đã biến mất, khóc không ra nước mắt nhìn gã Lý môi giới đang cầm chìa khóa tra vào ổ trên đầu cầu thang: "Cái đó..."

Còn chưa nói xong, cánh cửa kia đột nhiên bật mở từ bên trong, Quý Đường Đường thấy miệng của gã Lý môi giới kia há còn to hơn cả cái muôi, bên trong có người thô giọng quát một câu "Thuê rồi", sau đó rầm một tiếng đóng cửa lại, sức rất mạnh, khiến cho bụi tường trong hành lang rào rào đổ xuống.

Sau đó Lý môi giới gãi đầu bước xuống cầu thang: "Quái nhỉ, đúng là 301 mà, hôm qua còn nói muốn cho thuê, hôm nay sao đã có người vào ở rồi..."

Vừa ngẩng đầu thấy Quý Đường Đường đã vội vàng cúi đầu khom lưng nhận lỗi: "Ngại quá Quý tiểu thư, chủ nhà chắc là đã liên lạc với mấy đại lý nên bị người khác thuê mất rồi... Cô xem giờ năm hết Tết đến, phòng bị thuê nhanh lắm, hôm qua còn trống, hôm nay đã có người vào ở..."

Quý Đường Đường trước còn nhẫn nại nghe anh ta nói, lúc xuống tới dưới lầu, thực sự không nhịn được: "Lý tiên sinh, lần sau nếu vẫn là kiểu phòng như vậy thì không phải tìm đến tôi nữa. Tôi không cần khu nhà hạng sang gì, nhưng ít nhất cũng phải là nơi dân ở bình thường, chỗ anh dẫn tôi đi xem, không nói đến chuyện vị trí heo hút như vậy, bên ngoài còn hoang tàn thế kia, anh cảm thấy tôi không trả nổi tiền hay sao?"

Lý môi giới cũng rất lúng túng, đành phải cuống quýt biện bạch mấy câu, đơn giản là "Bên ngoài nhìn tồi tàn nhưng bên trong trùng tu không tệ" vân vân, Quý Đường Đường căn bản lười phải để ý đến anh ta, anh ta tự nói tự nghe một lúc, cuối cùng đành phải lấy câu "Lần sau nhất định có chỗ thích hợp" làm lời từ biệt.

Quý Đường Đường không muốn đi chung đường với anh ta nữa, đứng trong hàng hiên tránh bão cát một lúc, mắt thấy anh ta đã đi xa rồi mới từ từ đi ra ngoài.

Mới đi được chưa đầy hai bước đã có một thứ đập vào đầu, Quý Đường Đường đội mũ, bị đập vào cũng không thấy đau nhưng vẫn giật mình bắn sang bên cạnh, chỉ sợ sau đó lại có cái nào to hơn rớt xuống đập mình toi đời.

Đang siêu bão cát, có vật gì từ trên cao rớt xuống cũng là chuyện bình thường, Quý Đường Đường nhìn xuống đất, phát hiện là một cái vỏ thuốc Trung Hoa được gấp thành một cái túi giấy nhỏ, có thể là trẻ con nhà ai đó nghịch ngợm gấp rồi để lên cửa sổ bị gió thổi xuống, Quý Đường Đường bực bội trừng mắt, xoay người tiếp tục quay về quán trọ, mới đi được hai bước đã dừng lại.

Bão cát lúc này vẫn khá lớn, nếu như chỉ đơn giản là vỏ thuốc gấp thành túi giấy, có thể sẽ bị gió thổi bay nhưng rơi vào đầu cũng không thể có sức nặng như vừa nãy, bên trong hình như còn có thứ gì đó.

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút, lại quay lại nhặt túi giấy kia lên, miết miết bên ngoài, bên trong hình như là tiền xu, mở ra nhìn, quả nhiên là hai đồng tiền xu, Quý Đường Đường nhủ thầm đúng là tiền từ trên trời rơi xuống, xem ra tài vận năm nay sẽ không tệ đây, đang định tiện tay vò cái vỏ thuốc lại ném vào thùng rác bên cạnh, chợt liếc thấy mặt sau của vỏ thuốc có chữ viết.

“Cứu mạng! 301!”

Trái tim Quý Đường Đường đập thịch một tiếng, trong đầu lập tức nháy ra mấy chữ: “Bán hàng đa cấp.”

Hai năm qua, bán hàng đa cấp hoành hành khá nhiều, những tin tức liên quan cô cũng đã xem qua không ít, có điều chiếm đa số đều là về nạn Hồ Nam Quảng Tây, không ngờ tới ngay cả thành phố phía Bắc như Đôn Hoàng cũng đã bị hại đến, nghe nói nhân viên bán hàng đa cấp giam cầm người bị lừa bất hợp pháp, người bị lừa sẽ dùng trăm phương ngàn kế để nghĩ cách chạy trốn, nếu như bị giam ở trên lầu, biện pháp cầu cứu thường thấy nhất chính là viết “SOS” gì đó trên giấy, tiền, ném xuống dưới lầu, mong chờ có người nào hảo tâm nhặt được mà đi báo cảnh sát.

Không ngờ tới hôm nay cô lại gặp phải, vậy thì tuyệt đối phải vì nghĩa quên thân một lần, người bình thường có lẽ sẽ nhát gan không dám tùy tiện gây chuyện, nhưng cô... đã không tính là người bình thường nữa rồi, đúng không?

Quý Đường Đường có chút đặc ý, cô lùi lại sau hai bước, nheo mắt quan sát cửa sổ bên trên, 301 đúng không, Lý môi giới vừa nãy chính là muốn dẫn cô đến xem phòng 301, anh ta còn đang phiền muộn tại sao hôm qua còn trống, hôm nay đã có người vào ở...

Quả nhiên có mờ ám, vào phòng trống của người ta làm bán hàng đa cấp....

Quý Đường Đường quyết định nhìn xem trong phòng rốt cuộc giam bao nhiêu người, sau đó sẽ gọi 110 báo cảnh sát.

Gió bắt đầu thổi mạnh hơn, tin tức đài báo nói, trong nháy mắt sức gió có thể lên đến cấp tám, để không bị thổi bay, Quý Đường Đường tìm một cái cột điện, vì sự an toàn, còn vô cùng tức cười vòng một tay ôm lấy, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào khung cửa sổ phòng 301 kia.

Người bình thường có lẽ chỉ thấy cửa sổ, nhưng cô thì khác, ai bảo tầm mắt của cô có thể uốn cong được đây?

Cô phát hiện ra điều này vào lúc đứng mua vé ở Côn Minh.

Lúc ấy, cô đang đứng ở ô cửa bán vé tàu từ Côn Minh đến Thành Đô chuyển qua Lan Châu, trong lúc nhàm chán, chợt phát hiện một người, nhìn từ bóng lưng lại thấy vô cùng giống Mao Ca.

Quái, chẳng lẽ Mao Ca cũng đến Côn Minh? Vậy Thần Côn và Nhạ Phong có phải cũng đi theo không?

Cô vẫn nhìn chăm chăm người nọ, người đó bước ra ngoài, lại không quay đầu lại, cô muốn chạy qua kéo anh ta lại, nhưng lại sợ mất toi vị trí xếp hàng khó khăn mãi mới chiếm được, đành phải tiếp tục nhìn chăm chăm, dõi theo anh ta xuống lầu, vòng qua một ngã rẽ, rồi lại một khúc ngoặt nữa, nhìn chăm chăm một lúc lâu, người nọ mới quay nghiêng mặt, cô thở hắt ra: không phải.

Nhưng lập tức lại hít vào: đây chẳng phải là bên ngoài quảng trường nhà ga sao? Cô rõ ràng đang xếp hàng mua vé, tại sao có thể nhìn thấy chỗ này?

Toàn thân giật bắn một cái, tỉnh táo lại, tầm mắt đã quay trở lại cửa sổ bán vé, bên cạnh có mấy người nhìn cô kỳ quái, có một cụ bà quan tâm giơ tay quơ qua quơ lại trước mặt cô: "Đi theo hàng đi cháu, đứng như tằm gổ vậy là bị làm sao?"

Đêm đó, trên chiếc giường nằm của tàu hỏa, trong tiếng va quệt của bánh xe vào rãnh đường ray đơn điệu, cô ngồi xếp bằng trên giường, cả đêm không ngủ, cô xác định được một chuyện, tầm mắt của cô quả thực có thể bẻ cong.

Chỉ cần cô chuyên tâm nhìn chăm chú vào một thứ, sau đó cô có thể khống chế tầm mắt của mình tiến lên trước, lùi lại sau, rẽ ngoặt, cho nên cô nhìn chăm chăm vào cô tiếp viên, thấy cô ta khiển trách mấy người, sau đó quay lại phòng nghỉ ăn thịt bò khô, nhãn hiệu của túi thịt bò đó là "Trương Phi"; cô nhìn chăm chăm một người đàn ông đi ngang qua, người đó bước vào phòng vệ sinh, cô vội vàng nhắm mắt lại; cô nhìn chăm chăm vào cô gái nằm ở giường bên trên, thấy cô ta gửi tin nhắn, nội dung là: chia tay là chia tay, mặt dày lẳng nhăng không dứt, anh có còn là đàn ông không?

Tựa như có một "mình" khác, được ánh mắt đưa đến một nơi không xa gần đó, có thể nhìn thấy chỗ đó đang xảy ra chuyện gì.

Cô có thể xác định, trước kia mình không có năng lực này, hoặc có lẽ, đúng như những gì mẹ đã viết trong thư, năng lực của con gái nhà họ Thịnh đang bị niêm phong trong cô theo từng bước hóa giải oán khí, theo kinh nghiệm dần dần được tích lũy đang từng bước được cởi bỏ.

Nhưng năng lực này có gì hữu dụng? Cũng coi như có thêm một cái camera theo dõi đi? Phát hiện ra sớm mấy năm, lúc đi thi có phải được thêm tí điểm cao không...

Lúc ấy cô còn khá tiếc nuối, nhưng giờ cô cảm thấy cũng rất hữu dụng, ít nhất, cô có thể nhìn thấy bên trong cửa sổ đang xảy ra chuyện gì, đúng không?

Ánh mắt từ từ chăm chú, khung cửa sổ trước mắt dần rõ ràng, cánh cửa cũ kỹ, song cửa bằng sắt, rèm cửa sổ hoa hòe hoa sói thô tục --- tấm rèm lòe loẹt đó giống như một cục phân chuột trong bát canh, hủy diệt tất cả nhiệt tình muốn thuê căn phòng này của cô, tầm mắt chen vào qua cái khe hẹp giữa hai cánh cửa, luồn qua dưới rèm chạy vào trong nhà...

Trong phòng gần như không có đồ đạc gì, phòng thô, sàn nhà lát gạch men sứ, trên sàn là một vũng máu lớn, trong vũng máu có một cô gái đang nằm, vẫn đang co quắp, trên người có vài miệng vết thương đều đang chảy máu, cô ta mở trừng mắt, vẫn co rút....

Rõ ràng, hai người không ở cùng một nơi, lại đang nhìn thấy lẫn nhau.

Quý Đường Đường theo bản năng muốn nhắm mắt lại, nhưng không thể, về mặt ý nghĩa nào đó, nhắm mắt lại cũng đồng nghĩa với việc cắt đứt trình tự, tất cả phải bắt đầu lại, hơn nữa, cô vẫn chưa thể liên tục sử dụng năng lực này được, giữa hai lần sử dụng năng lực, cô cần một khoảng thời gian trung hòa và nghỉ ngơi.

Trong phòng nhất định còn có người khác, nếu như cô muốn biết đã xảy ra chuyện gì, nếu cô muốn nhìn thấy mặt của hung thủ thì cô không thể nhắm mắt.

Ngoài phòng có tiếng bước chân, không chỉ có một người, có người nói: "Vừa nãy là môi giới... hửn mà xác nhận với chủ nhà xong sẽ phát hiện có điểm bất thường, thu dọn đồ đạc đi..."

Lại có người lo lắng mở miệng: "Thi thể không dễ xử lý, để lại đây, Thạch Gia Tín mà phát hiện ra thì làm sao?"

Quý Đường Đường lấy lại bình tĩnh, nén cơn buồn nôn xuống, điều khiển tầm mắt của mình ra ngoài căn phòng.

Có một giọng nói trầm thấp vang lên: "Thịnh Ảnh, dùng chuông Hóa Thi đi."

Những tiếng leng keng chát chúa vang lên, một bàn tay mảnh mai vô cùng tái nhợt xách một chuỗi lục lạc, được nối liền bằng một sợi dây đỏ, cứ cách khoảng một tấc thì lại có một quả chuông có hình dạng như cái đầu lâu.

Tầm mắt dời lên trên, Quý Đường Đường nhìn thấy cô gái tên là Thịnh Ảnh kia, tuổi chừng hai ba hai tư, mặt nhọn, mắt phải có một vết bớt màu chàm, cô ta quấn chuỗi chuông thành từng vòng quanh cổ tay phải: "Chỉ bằng cô ta, cũng dám tranh giành Thạch Gia Tín với tôi, đàn ông họ Thạch chỉ có thể cưới con gái họ Thịnh!"

Cơ buồn nôn dâng lên, giống như bị ai đó đập cho một cú, cảnh tượng trước mắt nhanh chóng lùi lại phía sau, cho đến khi quay lại dãy nhà xập xệ cát bay đầy trời, Quý Đường Đường vịn vào cây cột điện, co quắp một lát, bỗng ói ra.

Cô nhớ đến lời Nhạc Phong từng nói.

--- “Nếu như nhà họ Thịnh các cô căn bản là một gia tộc chuyên làm việc ác, nếu như những việc cô đang làm hiện giờ đều là sai trái, chẳng lẽ cô lại muốn tiếp tục càng đi càng xa trên con đường ấy hay sao?”

Có tiếng bước chân hỗn loạn, Quý Đường Đường ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn vài người đang nhanh chóng đi từ dưới lầu qua, áo phao, đội mũ, bịt khẩu trang, đeo kính, bọn họ cũng nhìn thấy Quý Đường Đường ở ven đường, chỉ nghĩ cô một là sinh bệnh hai là uống rượu, hờ hững liếc qua một cái.

Đi cuối cùng là một cô gái, có lẽ xuất phát từ sự nhạy cảm của phụ nữ, cô ta nhìn Quý Đường Đường nhiều hơn.

Mắt phải cô ta có một vết bớt lớn màu chàm.

Quý Đường Đường đón lấy ánh mắt của cô ta, cặp mắt bị kính mắt che khuất chột bắt đầu cay cay, cô lặng lẽ nói thềm một câu trong lòng: “Tôi và cô giống nhau, đều họ Thịnh.”

63. Chương 2

Lúc ăn cơm, Da Đen gọi điện thoại cho Cửu Điều, hẹn buổi tối đặt tiệc, Cửu Điều đề nghị đặt ở hộp đêm mình mở, một là để đón gió tẩy trần cho Nhạc Phong, hai là để giúp Nhạc Phong lấy tinh thần sống cuộc sống mới, gọi là chân trời nơi nào chẳng có cỏ non, tội gì phải quyến luyến một gốc mạ.

Lúc Da Đen truyền đạt lại tinh thần của buổi tiệc cho Nhạc Phong, anh thiếu chút nữa ngất đi: "Gia không yếu ớt như vậy được không, té ra mấy thằng các ông đều chắc mẫm tôi chia tay đợt này xong sẽ đi tìm cái chết phải không? Sao mấy ông không mở bàn cược đi?"

Sắc mặt Da Đen chợt bất ổn, trái tim Nhạc Phong thịch một tiếng: "Mở thật à?"

Da Đen đáp ứng: "Mở... có mở, một chọi ba..."

"Ông nói coi, ông mua gia chết hay sống, hả?"

Da Đen chợt dạ liếc Nhạc Phong một cái.

"Mua gia chết đúng không?"

Da Đen tiếp tục giữ vững im lặng.

Nhạc Phong tức hồng người: “Gia giết chết ông trước!”

Nhạc Phong vẫn nén cơn tức này trong lòng đến tận tối, vào hộp đêm của Cửu Điều, mắt cũng không liếc gã lấy một cái, Cửu Điều tự biết đui lý, trước khi bữa tiệc bắt đầu đã đẩy Khiết Du ra ngoài làm người hòa giải.

Trong đám con gái Khiết Du tính ra có dáng người cao ráo, cao 1m7 mà chỉ nặng có chín mươi sáu cân*, mặt nhỏ nhắn, tóc cắt ngắn, mới nhìn trông hơi giống Lương Vịnh Kỳ khi còn trẻ, cô bước đến trước mặt Nhạc Phong rồi cúi người chín mươi độ chào kiểu trịnh trọng: “Anh, đừng giận nữa, cái đám mua anh chết đều là ghen tỵ với anh thôi --- anh nói coi, nếu anh mà còn sống chẳng phải là sẽ tiếp tục tìm bạn gái hay sao, có anh ở đây, các mỹ nữ sao còn liếc mấy lão ấy một cái đúng không, mua anh nghèo trái lại đều là đang chứng minh luận chứng là anh đẹp trai!”

() 1 cân này là bằng 1/2 kg nhé*

Nhạc Phong dở khóc dở cười, dừng một chút rồi hỏi Khiết Du: “Bạn trai em không đến à?” “Nào dám mang đến,” Khiết Du lè lưỡi, “Anh Cửu Điều có lai lịch gì kia chứ, anh xem dáng dấp cái hộp đêm này này, chờ lát nữa ăn cơm kiểu gì cũng gọi gái đẹp đến ngồi cùng, bạn trai em là giáo viên trung học, rất chân chất, anh ấy mà tới, chưa biết chừng lại tưởng là xã hội đen đang tụ tập ấy chứ.”

Nhạc Phong cười mắng cô: "Hình tượng của bọn anh trong mắt em là thế hả?"

"Chủ yếu là anh Cửu Điều ấy," Khiết Du hạ thấp giọng xuống, sắc mặt có vài phần bất đắc dĩ, "Cửu Điều hai ngày trước đã nói với em, anh ta định cho người mang "bột" vào quán bar... Anh, ngay từ đầu em đã nói rồi, quán bar chỉ là quán bar, không làm chuyện kiểu đó. Nếu anh mà đồng ý với anh ta, em không làm nữa đâu."

Sắc mặt Nhạc Phong trầm xuống: "Anh ta nói vậy thật à?" Khiết Du gật đầu một cái, nói mãi nói mãi bỗng thấy ầm ức: "Anh ta nói không phải cố định, thỉnh thoảng làm một hai vụ thôi, có bị bắt cũng sẽ không liên lụy đến quán. Nhưng em không dám đâu, đó là ma túy, cảnh sát mà hỏi đến em sẽ phát run mất. Anh, Cửu Điều mấy năm qua càng đi càng lệch đường, bao nhiêu người đều nói sau lưng, cái hộp đêm này của anh ta chính là một ổ mại dâm cờ bạc. Em thấy, sau này anh ít qua lại với anh ta thì hơn."

Nhạc Phong vỗ vỗ vai cô: "Anh biết rồi, anh ta đúng là quá đáng quá rồi. Nhưng em cũng phải hiểu, mấy năm trước lúc anh chưa biết gì, anh ta xem như là người đã giúp anh cất bước, giờ có chút sản nghiệp đã qua sông rút cầu, chuyện này anh không làm được. Nhưng em cứ yên tâm, những việc phạm pháp như vậy, anh sẽ không dính đến dù chỉ một chút."

Khiết Du cắn cắn môi: "Anh, anh đương nhiên là sẽ không dính vào, nhưng sao cản nổi anh ta muốn kéo anh xuống nước cùng, nhờ đâu anh ta chụp mũ bắt anh vào tròng thì sao? Anh ta muốn có thêm tay chân, không tin được người ngoài, đám anh em các

anh chẳng phải là lựa chọn tốt nhất? Anh, anh nhất định phải kiên quyết, chuyện một lần sảy chân để hận nghìn đời này...Tối nay bảo là đón gió tẩy trần, chắc chắn không thể thiếu nửa đường sẽ nhắc đến chuyện làm ăn, anh cần nhắc đi."

Khiết Du nói không sai, vừa vào phòng bao, Nhạc Phong đã có cảm giác ý của Túy ông chẳng ở rượu, bình thường anh em có tụ tập, âm ỉ quây phá một trận cho đã rồi về, nhưng lần này rõ ràng đẳng cấp hơn nhiều, ngay giữa là một cái bàn tròn cực lớn, hoa tươi nở rộ, điều hòa nhiệt độ mở vừa đúng, chiếc TV tinh thể lỏng treo trên tường đang phát một MV lả lướt lãng đãng, tô đậm bầu không khí mập mờ vi diệu.

Nhạc Phong đón đầu Cửu Điều trước: "Khiết Du là con gái, anh đừng quá mức."

Cửu Điều cười cười vỗ vai anh: "Lòng anh tự biết giới hạn."

Cửu Điều nói được là làm được, nửa đầu quả nhiên quy củ, uống rượu dùng bữa, nói về thị chính, cổ phiếu, công thương, thuế vụ, uống được một nửa thì nóng đầu lên, bắt đầu có người buông thả, giống như trước đây, Khiết Du nửa đường thì thoát đi, trước khi ra cửa đụng phải mấy cô gái chuẩn bị vào tiếp rượu, trái tim cô thót lên một tiếng, quay đầu lại nhìn Nhạc Phong.

Nhạc Phong phát phát tay với cô, ý bảo cô yên tâm.

Rất nhanh bên cạnh mỗi người đều có thêm một cái ghế, ai cũng có một cô gái đẹp ngồi hầu, có vài người đứng núi này trông núi nọ đã xiêu vẹo ôm ấp lấy nhau, một số người lại không thích

chơi trò này, chỉ chạm cốc cho hợp thời, Nhạc Phong thực sự là chẳng có tâm trạng, nghe nam nữ tình tình yêu yêu bên tai chỉ cảm thấy phiền não, tự mình uống rượu gắp thức ăn.

Cửu Điều vẫn chú ý đến động tĩnh của anh, được một lúc bèn nhắc nhở anh: "Phong Tử, người đẹp bên cạnh là cố ý chọn cho chú em đấy, cậu xem, có giống Miêu Miêu không?"

Nhạc Phong sửng sốt, bấy giờ mới quay đầu lại nhìn cô gái đang ngồi bên cạnh, cô bé kia rất bẽn lẽn, dù mặc một chiếc sườn xám xẻ tà rõ cao nhưng còn chưa rũ bỏ dáng vẻ ngây ngô mới vào nghề, Nhạc Phong không kìm được hỏi cô ta: "Cô bao nhiêu tuổi rồi?"

"Mười bảy."

Nhạc Phong nhìn Cửu Điều, ý là: nhỏ như vậy cũng tuyển?

Cửu Điều lại chẳng chút để tâm: "Mười bảy thì sao, làm nghề này chẳng phải là ăn cơm thanh xuân hay sao, xuống nước sớm mới kịp lên bờ, chẳng lẽ còn làm đến sáu mươi tuổi rồi về hưu theo pháp luật quy định được chắc?"

Nhạc Phong không nói gì, quy tắc ngầm ở chỗ này của Cửu Điều anh cũng biết sơ sơ, nói là tiểu thư hầu rượu, nhưng quanh quanh quẩn quẩn, không thiếu liên quan đến buôn bán da thịt, cô bé này có thể là mới đến, trước ngực có một tấm bảng nhỏ, coi như là nghệ danh, gọi là Bảo Lai.

Cửu Điều nói không sai, dáng dấp của Bảo Lai tuy không được xinh đẹp như Miêu Miêu nhưng mặt mũi lại có vài phần tương tự,

Nhạc Phong cụng chén với cô ta một lần: "Cô uống ít thôi."

Nói xong, lại tự mình uống cạn một hơi.

Cửu Điều cười mập mờ: "Sao hả, không đúng khẩu vị à? Cũng phải, tay mơ mà, mấy tháng nữa sẽ khác."

Nhạc Phong tự mình uống rượu: "Cửu Ca, anh biết tôi vẫn còn nhớ đến Miêu Miêu mà, có xinh đẹp hơn nữa thì tôi thật sự cũng chẳng có hứng thú, đừng gán ghép linh tinh ở đây được không?"

Cửu Điều nhìn chằm chằm anh một hồi, xác định anh đang nói thật, hơi bực mình: "Anh còn đang nhủ nếu Bảo Lai không hợp ý cậu thì chuẩn bị đổi Đường Đường tới đây, xem ra không cần gọi nữa...."

Còn chưa dứt lời, Nhạc Phong đã phụt một tiếng, phun hết cả một ngụm rượu ra.

Da Đen cuống đến mức giậm chân: "Ai da tổ tông ơi, ông phun thế, cả bàn đồ ăn này còn chén được hay sao?"

Nhạc Phong lấy lại bình tĩnh, cầm khăn lau miệng: "Gọi phục vụ đổi bàn khác, tôi chi tiền được chưa, đáng mà."

Trong lúc Da Đen gọi nhân viên phục vụ, Nhạc Phong hỏi Cửu Điều: "Đường Đường cũng mới tới?"

“Tới được một thời gian rồi.”

Nhạc Phong suy nghĩ một chút: “Anh gọi người tới cho tôi xem một chút.”

Người tới rất nhanh, tuổi không nhiều lắm, nhưng rõ ràng là tới sớm hơn Bảo Lai, khoe mắt đuôi mày đã lộ ra hơi thở phong trần, dáng người rất được, khuôn mặt cũng xinh đẹp, lúc tiến vào đầu tiên là lượn một vòng quanh Cửu Điều trước, Cửu Điều véo tay cô ta, cười mập mờ: “Phong Tử gọi em vào đây, còn nhớ cậu ấy không?”

Cô gái kia ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong: “Sao lại không nhớ, lần trước anh ta không uống rượu em mời.”

Nhạc Phong khó hiểu: “Chúng ta đã gặp nhau?”

“Sao lại chưa gặp, lần trước mời anh uống rượu, anh bảo bạn gái anh không cho anh uống, đẩy thẳng người ta ra, tay còn đập vào ghế, tím xanh một mảng đây.”

Lần trước....

Nhạc Phong chẳng có chút ấn tượng nào, có điều hẳn là đã rất lâu rồi.

Cô gái kia cười với anh: "Hôm nay lại nhớ đến em, bạn gái anh không cần anh nữa hả, có thể uống rượu với người ta rồi?"

Vừa nói vừa đảo sóng mắt một cái, giúp Nhạc Phong rót rượu, hai tay bung lên đưa đến bên miệng anh, mấy người ngồi tại chỗ vỗ tay ầm ĩ hết cả lên, Nhạc Phong đưa tay nhận lấy: "Uống thì được, nhưng có thể đáp ứng một chuyện được không?"

Cô gái kia nhếch nhếch khóe miệng, vươn tay cầm lấy chai rượu, chuẩn bị chờ anh uống xong sẽ rót: "Chuyện gì hả? Ra ngoài với anh?"

Cô ta đúng là bạo miệng, tiếng ồn ào càng lớn, Da Đen kêu lên quái dị: "Cậu ta có muốn, Cừu ca cũng không nỡ đâu."

Cừu Điều cười to: "Đúng là không nỡ, nhưng nếu Phong Tử thích thì cũng cố mà nén đau bỏ thứ yêu thích thôi."

Trái tim Nhạc Phong đập thịch một tiếng, hôm nay Cừu Điều nể nang mặt mũi anh đủ đường, rõ ràng là trong lời có ý, xem ra Khiết Du không hề nhắc thừa, nghĩ vậy, trên mặt anh không biểu lộ gì, chỉ cười cười: "Không phức tạp như vậy. Cô sửa tên lại đi, tôi nghe thấy khó chịu."

Cô gái kia rõ ràng sững sốt, dừng một chút cau mày: "Tên tôi sao lại phiền đến anh?"

Nhạc Phong không để ý đến cô ta, vừa ngẩng đầu lên uống cạn rượu sau đó dốc miệng ly xuống dưới, ý bảo đã uống cạn: "Chẳng qua là nghe không thoải mái thôi."

Cô gái kia cũng có cá tính, cộng thêm bình thường được Cừu Điều nuông chiều, rõ ràng không vui cho lắm: "Vậy thì tại sao phải thế, anh nói đổi là đổi, anh là ai chứ!"

Vừa nói vừa đặt chai rượu lên bàn, hừ một tiếng quay đầu bỏ đi.

Tất cả mọi người đều im lặng, phần lớn đều bày ra vẻ mặt có chút hả hê xem trò vui, tiểu thư hầu rượu giận dữ, cũng không đáng mà nổi giận với cô ta, mấu chốt là xem Nhạc Phong xuống đài bằng cách nào, Cửu Điều nhìn Nhạc Phong cười, Nhạc Phong cũng cười cười, ra chiều không sao cả ngồi nhích vào trong ghế.

Cô gái kia sắp đi ra đến cửa, Cửu Điều bỗng đột nhiên nổi giận, gã cầm chai rượu trước mặt ném xuống đất: “Cái thá gì! Tưởng mình là diễn viên thật à! Giờ đã dám làm mất mặt anh em tao, tiếp nữa có phải sẽ cười lên đầu tao mà đi tiểu không hả!”

Việc này quá đột ngột, không khí lập tức cứng ngắc, mấy người đang dính lấy các cô tiểu thư hầu rượu cũng mượn cơ hội ho khan để che giấu ai về chỗ nấy, cô gái kia bị Cửu Điều quát cho run bắn, đứng yên tại chỗ không dám động đây.

“Ở chỗ tao, lời Phong Tử nói cũng tương đương với lời tao nói, bảo mày làm cái gì mày phải làm cái đó, đừng nói là đổi tên, cho dù có bắt mày đổi tên thành rắm mày cũng phải đổi!”

Cô gái kia vô cùng sợ Cửu Điều, nước mắt cũng sắp tràn ra, cô ta vội vàng vươn tay gỡ tấm bảng trên ngực, nhìn ra được tay cũng đang run lên, Nhạc Phong biết Cửu Điều đang mượn cớ để nói, nhưng chuyện đi đến nước này anh cũng thấy hối hận, mấy cô gái làm công việc kiểu này quá nửa đều do cuộc sống bức bách, bản thân đã rất đáng thương rồi, anh cũng không muốn làm khó bọn họ: “Đừng tưởng thật mà Cửu Ca, tôi chỉ đùa với cô ấy một chút thôi, anh xem anh làm người ta sợ rồi.”

Cô gái kia bước tới, đặt tấm bảng lên bàn Nhạc Phong, ngập ngừng không dám nói lời nào, Nhạc Phong rút một tờ khăn giấy đưa cho cô ta, lại nói với Cửu Điều: "Cửu Ca, anh nói một câu đi, nếu không cô em đây chắc sẽ sợ cả đêm mất."

Cửu Điều cười ha hả: "Chẳng phải là chuyện một câu nói của chú em hay sao, Đường Đường, Phong Tử xin tha cho cô, cô xem mặt mũi cô lớn thế nào, ngồi xuống đi."

Cô gái kia bị Cửu Điều vừa đấm vừa xoa, vẻ kiêu ngạo lúc trước sớm đã mất tăm, lau nước mắt ngồi xuống bên cạnh Nhạc Phong, Nhạc Phong cũng hồi hận trong lòng, giúp cô ta gấp mấy miếng đồ ăn: "Ăn chút gì đi."

Cửu Điều cảm thấy thời cơ không sai biệt lắm, gã hăng giọng nói: "Phong Tử, vừa hay mọi người đều đang ở đây, có việc..." Nhạc Phong lại cướp lời Cửu Điều trước: "Cửu Ca, lần này tôi đùa hơi quá trớn, anh xem cô em đây rút cả nước mắt rồi, tôi đưa cô ấy ra ngoài đi dạo một chút, cho người đẹp bớt sợ."

Cửu Điều nheo mắt nhìn Nhạc Phong, không rõ lắm anh rốt cuộc là thanh niên ham chơi hay là cố ý tránh né đề tài này, có điều thấy anh chịu để ý đến đứa con gái khác cũng tốt, so với việc nối lại với Miêu Miêu làm con rể nhà họ Tần thì có lợi cho gã hơn nhiều ---- Nhà họ Tần nói sao thì cũng là phe chính phủ, hô gió gọi mưa ở cái thành phố này, lúc đó có muốn kéo Nhạc Phong đi làm trợ thủ đắc lực cũng khó khăn, bèn cười hảo sảng: "Được rồi, chuyện của anh em mình, nói lúc nào chả được. Cậu vừa mới về, cứ chơi cho đã đi, cô em Đường Đường này cũng rất được, nếu mà hợp ý thì quá tốt, chưa chắc đã kém hơn Miêu Miêu đâu."

Nhạc Phong cười cười, kéo tay cô gái kia đi ra ngoài: "Tôi thử xem."

Anh kéo cô gái kia ra ngoài, vừa ra khỏi cửa đã trầm mặt xuống, cô gái kia cân nhắc sắc mặt của anh, không dám nói nhiều, chỉ yên lặng đi theo, cho đến khi ra khỏi hộp đêm, cô ta mới không nhịn được rùng mình một cái, Nhạc Phong giờ mới hồi hồn, anh buông cô ta ra: "Đồ của cô đâu rồi?"
"Ở phòng thay quần áo."

Nhạc Phong nhíu mày một cái, thực sự không muốn quay lại, tự cởi áo khoác đưa cho cô ta: "Cô khoác tạm vào đi."

Cô gái kia nhận lấy chậm rãi khoác vào, co rúm nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong chẳng hề chú ý đến cô ta, cau mày xem tin nhắn Da Đen vừa mới gửi đến di động: "Cửu Ca hơi mất hứng, chuyện này sớm muộn gì ông cũng phải nói."

Nhạc Phong muốn nhấn lại gì đó, bấm mấy chữ lại ấn tắt, ngẩng đầu lên thấy cô gái kia đang giương mắt nhìn anh: "Cô ở đâu, tôi gọi xe đưa cô về."

"Không đến chỗ anh?"

Câu này cũng nhắc nhở Nhạc Phong, anh lấy ví ra rút 500 đồng đưa cho cô ta: "Giúp tôi một việc, ngày mai Cửu Ca có hỏi, cứ nói tôi qua đêm với cô."

Cô gái kia cắn môi: "Sao phải nói vậy, rõ ràng... không qua đêm với nhau."

Nhạc Phong hơi bực với cô ta: "Không chịu chứ gì, vậy thì thôi."

“Không phải không phải,” Cô gái kia vội lắc đầu, nói hơi ấp úng, “Anh không phải cho em tiền đâu, em làm theo lời anh là được.”

Lời này ngoài dự đoán của Nhạc Phong, anh nhìn cô gái kia một cái: “Cô tên gì?”

“Đường Đường.”

Cái tên này thực sự rất chói tai, Nhạc Phong nhíu mày một cái: “Tôi hỏi tên thật của cô ấy, tên này là Cửu Ca đặt cho lúc vào đây đúng không, trước kia cô tên gì?”

“Tương... Dung.”

“Vậy đổi thành Dung Dung đi, cũng rất dễ nghe.”

Tương Dung ừ một tiếng, được một lúc mới lấy dũng khí hỏi anh: “Anh ghét cái tên Đường Đường này đến thế cơ à?”

Nhạc Phong sững sốt một chút, anh suy nghĩ một lúc, bất tri bất giác mỉm cười: “Cũng không phải, tóm lại...”

Tóm lại là gì, anh không nói tiếp, Tương Dung cũng không hỏi nữa.

Cô gái tên Đường Đường kia, nếu sau này không còn gặp được nữa thì sớm quên đi sẽ tốt hơn, có người lại cả ngày ở trước mặt

anh nhắc đến cái tên này, cứ rối ruột rối gan, lại không thể làm được gì thì cũng chẳng có nghĩa lý gì hết.

Nói cho cùng, quay trở lại thành thị quen thuộc, làm những việc người bình thường nên làm, giống như hôm nay, hội họp với bạn bè, bàn về nhà cửa tiền bạc xe cộ, quen biết những cô gái mới, xử lý việc làm ăn, tất cả đều bình thường, hợp lý, càng gần với mặt đất hơn.

Đồng hồ trong trạm xe biểu hiện giờ là mười giờ đêm.

Cũng không biết là khí ẩm quá nhiều hay là gần mùa đi lại nên dòng người trong trạm xe khá đông, tỏa ra nhiều nhiệt lượng hơn, thời gian đợi ở đây mặc dù dài nhưng vậy mà chẳng hề thấy lạnh, Quý Đường Đường thối thối cốc trà sữa trân châu cuộn tròn trong một chỗ ngồi, cách bốn năm hàng ghế quan sát ba người nhà họ Thịnh phía trước, thỉnh thoảng nhét một viên đậu phộng vào trong miệng, nhai ròn rột.

Tổng cộng có ba người nhà họ Thịnh, trừ Thịnh Ảnh ra, hai người còn lại là nam.

Quý Đường Đường đi theo họ suốt một đường, từ lúc đến trạm xe ba người chưa từng dịch chuyển, họ trao đổi không nhiều lắm, chỉ nhắc đến vài từ quan trọng vào lúc mua vé: Quảng Tây Quế Lâm, Bát Vạn Đại Sơn.

Quảng Tây Quế Lâm, Bát Vạn Đại Sơn.

Tin tức này cùng với những gì mẹ đã để lại gần như nhất trí, nơi ẩn náu của nhà họ Thịnh tương đối kỳ bí, theo như lời mẹ nói thì là ở Bắc Quế Tây, sâu trong động đá vôi ở Bát Vạn Đại Sơn, cửa vào của động đá vôi là thôn trại của dân tộc thiểu số, do nhà họ Thạch canh gác.

Thế núi và địa lý Quảng Tây vô cùng phức tạp, từ xưa đã là chốn tốt để ẩn thân, truyền thuyết kể lại thời đầu nhà Minh khi xảy ra biến cố, Kiến Văn Đế lẩn trốn, chính là ẩn nấp sâu trong Thập Vạn Đại Sơn ở Thượng Tư, khiến cho Chu Lệ tìm khắp nơi mà không được.

Từ khi lên đường tới nay, Quý Đường Đường không phải không nghĩ đến chuyện đi tìm nơi ở của nhà họ Thịnh, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Đầu tiên là với Bát Vạn Đại Sơn, Quảng Tây có Thập Vạn Đại Sơn, thuộc về huyện Thượng Tư thành phố Phòng Thành Cảng, Cửu Vạn Đại Sơn, nằm ở ven cao nguyên Quý Châu, nhưng có Bát Vạn Đại Sơn hay không thì dân bản xứ không chắc chắn lắm. Cho nên Bát Vạn Đại Sơn có tồn tại hay không, vốn đã là một khái niệm mơ hồ, hơn nữa người Quảng Tây hay đặt tên cho núi, cái gọi là Cửu Vạn Thập Vạn Sơn, chẳng qua là để cho dễ phân biệt, chứ cũng chẳng phải là núi cao vạn trượng nên được đặt tên hoành tráng như vậy, cái gọi là Bát Vạn Đại Sơn, có thể chỉ là một ngọn núi nhỏ cũng chưa biết chừng.

Tiếp đó là đến động đá vôi, hồi Trung học đã từng học địa lý qua, khu vực Lương Quảng Vân Quý có địa mạo Các-xtơ rất phổ

biến, có nhiều những hang động đá vôi rộng lớn nằm trong lòng núi ít người biết đến, tính chất ẩn khuất cũng rất cao, ví dụ như hang động đá vôi Ngân Tử ở gần Dương Sóc Quế Lâm, năm 1999 mới được khai phá, động Thần Long ở trong ranh giới Thần Nông Hồ Bắc, năm 1931 khi thợ săn địa phương vào núi săn thú mới tình cờ phát hiện ra, sau đó vẫn giữ kín không nói ra, cho đến năm 1991 khi gần chết mới báo bí mật này cho chính phủ, hơn sáu mươi năm mà không một ai phát hiện ra ---- so với những hang động đá vôi trên, chỗ ẩn thân của nhà họ Thịnh chỉ biết sẽ càng thêm bí ẩn, bắt cô dựa vào sức của một người tiến hành cuộc tìm kiếm quy mô như vậy, khó khăn có thể tưởng tượng được.

Nhưng lần này, cơ duyên xảo hợp, lại khiến cho cô gặp được người của nhà họ Thịnh vốn phải ẩn náu trong động đá vôi ở sâu trong Bát Vạn Đại Sơn ở Đôn Hoàng cách xa vạn dặm này....

Quý Đường Đường bắt đầu dao động, cô cảm thấy chuyện thành phố Ma quỷ Ya Dan có thể gác lại một bên, phải nắm bắt lấy cơ hội trước mắt này, đi theo bọn họ thẳng xuống phía Nam, cô rất muốn biết về chuyện của nhà họ Thịnh, nhất là sau những gì xảy ra ở Cổ Thành và khu nhà xập xệ kia. Nhà họ Thịnh rốt cuộc là chính hay tà, vấn đề này vẫn quấy nhiễu cô, nếu quả thực giống như Nhạc Phong nói, nhà họ Thịnh căn bản đang làm việc ác thì tại sao cô phải dính vào nỗi giảo cho giặc?

Sâu trong đáy lòng có một giọng nói đang thúc giục cô: nhanh lên nhanh lên, quay về quán trọ lấy hành lý, mua vé, đuổi theo mấy người này...

Đang định đứng dậy, chợt phát hiện đám Thịnh Ảnh có cử động khác lạ, vốn là không giao tiếp với nhau, giờ lại đang tụm vào một chỗ hạ giọng nói gì đó, Quý Đường Đường không muốn bỏ qua

bất cứ tin tức nào có liên quan đến bọn họ, cô vội vàng đeo kính lên, làm bộ như đang hút trà sữa, cặp mắt sau tròng kính khóa chặt lấy Thịnh Ảnh...

Đại khái chừng 5 giây sau, tầm mắt thành công dịch chuyển qua, Quý Đường Đường thở hắt ra một hơi, cô biết bây giờ bản thân mình nhất định là đang chờ ra như phỗng giống lão tăng nhập thiền, cũng may cô dùng kính mắt và trà sữa làm đạo cụ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khả năng người khác chú ý đến sự khác thường của cô cũng không lớn.

Thịnh Ảnh khá trấn định, cô ta cúi đầu, kéo kéo khăn quàng cổ, hạ giọng nói một câu: "Tại sao anh ta lại tới?" Người đàn ông bên cạnh cũng dựng cổ áo lên: "Không thể để cậu ta biết nhà họ Thịnh chúng ta cũng tới Đôn Hoàng được, nếu không cậu ta nhất định sẽ nghi ngờ chúng ta giết người phụ nữ của cậu ta, đến lúc đó ầm ĩ lên, không được hay lắm."

Người còn lại cười lạnh: "Anh ta hẹn Vu Tư gặp mặt ở trạm xe, hai ngày liên tục không đón được người, tìm kiếm ở đây cũng là chuyện bình thường. Chúng ta chỉ cần không tự mình hỗn loạn thì sẽ chẳng có vấn đề gì hết."

Quý Đường Đường giật mình trong lòng.

Xem ra, người của nhà họ Thạch đã xuất hiện.

Cô nhìn theo ánh mắt của ba người nhà họ Thịnh tìm kiếm người tên Thạch Gia Tín kia, nhanh chóng đã bắt được mục tiêu, là một chàng trai khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, cao gầy,

mặc một chiếc áo khoác màu đen, hai tay cầm trong túi, biểu cảm trên gương mặt rất hồ hởi, có điều dáng dấp cũng không tệ, Quý Đường Đường nhủ thầm nhà họ Thạch hiếm hoi có được một nhân vật coi được, kết đôi với Thịnh Ảnh cũng đủ thừa, chẳng trách Thịnh Ảnh không kiêng nể gì mà ra tay tranh đoạt!

Xem ra cô gái bị giết trong khu nhà xập xệ kia tên là Vu Tư, cuộc đối thoại của đám Thịnh Ảnh cho thấy, Vu Tư hẳn là bạn gái của Thạch Gia Tín, trong lòng rất đồng tình cho anh ta: chắc anh ta còn chưa biết bạn gái mình đã không còn nữa.

Thạch Gia Tín đứng một lúc, dường như nhìn thấy cái gì, đi về một hướng khác, Quý Đường Đường không có mấy hứng thú với anh ta, tiếp tục nhìn đám Thịnh Ảnh, mắt thấy Thạch Gia Tín đã đi, bọn họ rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, trong giọng nói của Thịnh Ảnh có thêm vài phần đắc ý: “Vu Tư chết rồi, Thạch Gia Tín ở bên ngoài cũng chẳng còn gì lưu luyến nữa, tôi không tin anh ta sẽ không đồng ý chuyện với tôi.”

Người đàn ông ngồi bên cạnh đội nước lạnh: “Chuyện này khó nói lắm, nếu dồn ép quá, nhà họ Thịnh cũng có cách nói khác, nên nhớ là, theo quy định của thế hệ trước, người Thạch Gia Tín nên cưới phải là con gái của Thịnh Thanh Bình.”

Thịnh Ảnh có chút kích động, giọng nói cũng càng thêm cay nghiệt: “Đùa gì thế, Thịnh Thanh Bình hai mươi mấy năm trước đã bỏ trốn với đàn ông rồi, ai biết bà ta đã chết ở bên ngoài hay chưa, cho dù bà ta không chết, anh có dám đảm bảo chắc chắn bà ta sẽ sinh con gái không? Cho dù có sinh con gái, cái loại được nuôi dạy trong thế giới phồn hoa như thế này, sớm đã có người thương rồi, sao phải coi trọng họ Thạch nhà anh ta?”

Người đàn ông kia nói không nhanh không chậm, giống như cố ý khiến cho Thịnh Ảnh khó chịu: "Tôi chỉ muốn nói, nhà họ Thạch vẫn nắm đằng lý. Hơn nữa Thạch Gia Tín từ xưa đến nay vẫn ghét cô, nếu cậu ta không muốn cưới cô thì luôn có cách để từ chối, chỉ xem cậu ta có muốn làm đến cùng hay không thôi --- tuyệt tình nhất chính là dùng con gái của Thịnh Thanh Bình làm lý do, chỉ cần cậu ta có thể tìm được con gái của Thịnh Thanh Bình, cô gái kia lại đồng ý lấy cậu ta thì nhà họ Thạch sẽ không ép cậu ta phải cưới cô nữa, cô đừng quên, nếu Thịnh Thanh Bình có con gái, thì sẽ khống chế Lộ Linh..."

Phụt một tiếng, Quý Đường Đường phun luôn một ngụm trà sữa ra, lổ tai ong ong, tầm mắt lại khôi phục lại chu vi quanh chỗ ngồi, cô không quan tâm nổi đến ánh mắt của người khác nữa, ôm đầu cúi gằm, trong đầu chỉ quanh quẩn một câu nói: mẹ, trước kia mẹ bỏ đi quả thật là một quyết định quá chính xác...

Đang luẩn quẩn, chợt phát hiện ra trước mặt mình có một người đang đứng.

Quý Đường Đường từ từ ngồi thẳng người, tầm mắt nhìn thẳng, cô thấy một chiếc áo khoác màu đen, người nọ cầm hai tay trong túi, trên tay áo đầy những giọt trà sữa chảy tong tong ---- vừa mới bị cô phun ra.

Quý Đường Đường không cần ngẩng đầu cũng biết anh ta là ai.

Trong giọng nói của Thạch Gia Tín có vài phần không vui: "Tiểu thư, cô cũng biết nói một tiếng xin lỗi chứ?"

Quý Đường Đường vẫn không ngẩng đầu, nghĩ đến chuyện nếu không phải trước kia mẹ đã quyết định chính xác, cô sẽ phải sống với cái tên trước mặt đến hết đời, một cơn ác cảm không lý do lập tức tràn ngập ruột gan, cô chỉ hận không phun được axit sunfuric ra, phun cho cánh tay anh ta thủng ra mấy cái lỗ.

Còn muốn bắt cô xin lỗi? Kiếp sau nhé.

Cô từ từ đứng dậy, hai tay dò dẫm về phía trước, Thạch Gia Tín sửng sốt một chút, theo bản năng lùi lại phía sau hai bước, Quý Đường Đường coi như không nhìn thấy, tiếp tục dò dẫm, sau đó "Rất vất vả" mò tới lưng ghế dựa, vịn vào lưng ghế cẩn thận từng li từng tí bước từng bước ra ngoài.

Bên cạnh có người vô cùng thương tiếc tổng kết cho cô một câu: "Đáng tiếc, thì ra là mắt không nhìn thấy..."

64. Chương 3

Quý Đường Đường cố ý đi rất chậm, trong đầu có chút đặc ý, cảm giác phản ứng lúc lâm trận của mình thật là nhanh nhạy, dưới ánh mắt của mọi người, ít nhất phải đi xuống tầng dưới thì trò bịp này mới viên mãn --- dù sao xe cũng chưa tới, coi như cô ra ngoài hít thở không khí một chút, quay về rồi đuổi theo đám Thịnh Ảnh sau cũng được.

Vậy nên cô làm như thế thật, điểm chờ xe ở tầng hai, lúc đi xuống cầu thang, thật có không ít người nhường đường cho cô, còn có người tốt bụng nói một câu: "Cô gái, cẩn thận một chút."

Quý Đường Đường tự khen mình trong lòng: Phái biểu diễn.

Chợt nhớ đến chuyện đóng kịch với nhau cùng Nhạc Phong ở Cổ Thành, nếu giờ có Nhạc Phong ở đây thì sẽ đóng vai gì nhỉ? Quý Đường Đường bỗng nhiên bằng hình tượng Nhạc Phong ngồi khoanh chân ven đường kéo đàn nhị, cảm thấy vô cùng ăn nhập với hình tượng giả mù của mình, thuận tiện còn có thể kiếm vài đồng thu nhập.

Nghĩ vậy, tâm trạng chợt tốt đẹp lên, lúc ra khỏi cổng lớn của trạm xe, thậm chí còn ngâm nga, còn gần một giờ nữa mới đến giờ xe chạy, cô quyết định trở về dọn dẹp hành lý.

Bão cát vẫn còn rất lớn, vừa rời khỏi phạm vi hoạt động của trạm xe, đường phố lập tức trở nên vắng vẻ, cô quần áo phao đón gió đi vào một con hẻm nhỏ, gió lớn xầm xập thổi vào những cánh cửa kính trên cao hai bên, đèn đường lúc sáng lúc tối, có lẽ là do bị gió thổi, cái bóng đổ xuống hắt trên mặt đất đong đưa, tâm trạng vui vẻ của Quý Đường Đường vẫn kéo dài cho đến khi đằng sau chợt vọng đến một tiếng lách cách.

Quý Đường Đường chấn động toàn thân, giống như bị điện giật nhanh chóng quay đầu lại, đằng sau là con hẻm vắng tanh, chỉ có từng cơn gió ào ào thổi qua, có một lon Coca bị đập bẹp một nửa, từ từ lăn ra giữa đường, lăn thêm hai vòng rồi dừng lại, phần miệng móp quay về phía cô, giống như một cái miệng cười châm biếm.

Quý Đường Đường nhìn chăm chăm vào cái lon đó, khí lạnh vọt lên từ sống lưng, tiết trời lạnh như vậy, cô lại toát cả mồ hôi: có người đang đi theo cô, là ai?

Trong bức thư mà mẹ để lại cho cô có nói: Tiểu Hạ, nhất định phải trốn, nhà họ Tần sẽ tìm con bằng mọi cách, cho dù con có ngủ thiếp đi thì trong bóng tối cũng sẽ luôn có một cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào con. Mẹ không dọa con đâu, phải hoài nghi từng người con gặp, con mới có thể sống được lâu hơn.

Đối với Quý Đường Đường mà nói, những gì mẹ lưu lại trong thư gần như là cơn ác mộng thứ hai sau biến cố của gia đình, thời gian đầu khi mới rời khỏi Hải Thành, cô gần như không có đêm nào thực sự được ngủ yên --- trước khi ngủ phải kiểm tra đi kiểm

tra lại xem cửa sổ đã đóng kỹ hay chưa, phải dùng ghế dựa hay sofa để chèn cửa, trên ghế còn phải đặt một chiếc bình thủy tinh, dưới gối đầu của cô mới đầu còn nhét một con dao gấp, sau lại đổi thành một con dao thẳng, cô sợ nếu xảy ra chuyện bất ngờ thật thì không có thời gian mở dao gấp ra; buổi đêm chỉ cần có chút tiếng động hơi nhỏ thôi cũng có thể khiến cô tỉnh giấc: tiếng nước nhỏ giọt, tiếng ho trong hành lang, tiếng thủ thi được đề thấp ở căn phòng bên cạnh giữa đêm khuya...

Những ngày tháng kinh hoàng không thể chịu nổi dù chỉ một ngày ấy đã kéo dài rất lâu, cũng không biết là đã khôi phục lại bình thường từ khi nào, nhưng cơn ác mộng trước sau vẫn còn đó, kẻ đi đằng sau có thể là bất luận kẻ nào nghi ngờ hay có bất cứ mục đích nào đó, nhưng dội vào thần kinh của cô đầu tiên vĩnh viễn vẫn chỉ có hai chữ.

Tần gia.

Người đá phải cái lon đó là người nhà họ Tần ư? Kẻ đó đã đuổi theo cô từ khi nào? Có mấy người tới?

Quý Đường Đường nhìn về phía góc ngoặt, người kia hẳn là đang trốn đằng sau góc tường, nấp mau thật đấy, nhưng hẳn không biết, một bức tường, hiện giờ đã chẳng ngăn được ánh mắt của cô nữa.

Quý Đường Đường cứ nhìn chăm chăm vào nơi đó, cho đến khi tầm mắt vòng qua.

Thạch Gia Tín!

Anh ta dựa vào tường, hai tay cắm trong túi quần, cổ áo dựng lên che khuất nửa gương mặt, vẻ mặt rất lạnh lùng, mí mắt rũ xuống, thỉnh thoảng, ánh mắt sẽ thăm dò qua bên này, mỗi lần chạm đến cái bóng bất động bị đèn đường kéo dài của cô lại nhanh chóng thu lại.

Thạch Gia Tín đi theo cô làm gì chứ?

Trong đầu Quý Đường Đường nhanh chóng loại trừ từng khả năng.

Anh ta bị cô phun đầy người, cho nên tìm đến gây sự với cô...

Anh ta phát hiện cô giả bộ mù, rất tức giận, cho nên đi theo...

Không phải, toàn bộ đều không phải, muốn gây sự với cô, có thể quang minh chính đại chặn cô lại, không cần phải dè chừng như vậy.

Anh ta đang đợi ở trạm xe để hội họp với cô bạn gái Vu Tu mãi không thấy xuất hiện, anh ta đang rất vội, sẽ không vì một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể mà rời khỏi trạm xe, chuyện này rất quan trọng.

Đối với Thạch Gia Tín mà nói, cô hoàn toàn là một người xa lạ, cô thậm chí còn không mở miệng nói câu nào, rốt cuộc là điểm nào không ổn mà khiến anh ta phải theo dõi cô?

Quý Đường Đường chột thấy sợ, đối với cô mà nói, Thạch Gia Tín giống như một đầu dây, một khi động vào, thì đầu dây dính dấp đến nhà họ Thịnh, nhà họ Thạch, thậm chí là cả nhà họ Tần cũng sẽ trời lên mặt nước, cô đúng là muốn biết một vài chuyện, nhưng những chuyện đó phải dựa trên cơ sở cô từ đầu đến cuối phải đứng ở nơi an toàn, sự tồn tại của cô phải là một bí mật, không thể để bất cứ bên nào biết được.

Có một chữ từ từ nổi lên thành hình trong đáy lòng: trốn.

Cô xoay người, giả bộ như chẳng phát hiện ra bất cứ điều gì, tiếp tục men theo con hẻm đi về phía trước, từ từ ra khỏi con hẻm, đường phố trở nên rộng rãi hơn, ven đường có mấy quán hàng vẫn còn sáng đèn, có một chiếc xe taxi đỗ ở ven đường, một đôi nam nữ bước xuống, tựa vào gần cửa xe chờ tài xế tìm tiền lẻ.

Quý Đường Đường bước chậm lại, tài xế kia đã tìm thấy tiền lẻ, tò mò nhìn Quý Đường Đường, trước còn tưởng cô định gọi xe, sau lại thấy cô không có ý định lên xe, thất vọng vươn tay đóng cửa xe lại.

Đúng vào lúc cửa xe khép lại được một nửa, Quý Đường Đường bỗng vọt tới, tài xế thậm chí còn không kịp thấy cô lên được bằng cách nào, đã nghe thấy rầm một tiếng, cửa sập lại, cô đã ngồi trên ghế phụ, mặt đầy vẻ bối rối: "Bác tài, mau lái xe, có lưu manh đuổi theo tôi!"

Xem ra bác tài xế tuyệt không phải lần đầu tiên xử lý tình huống khẩn cấp như vậy, đến hỏi cũng không hỏi nhiều, vừa dẫm chân ga đã hất bụi mà đi, qua gương chiếu hậu của xe, Quý Đường

Đường thấy Thạch Gia Tín bước dài một bước ra đường cái, gương mặt tức giận nhanh chóng bị lùi lại phía sau cho đến khi mờ nhạt.

Bác tài rất quan tâm hỏi cô: "Cô gái, trẻ vậy mà còn ra ngoài đường à, có cần báo cảnh sát không?"

Quý Đường Đường miễn cưỡng cười cười: "Không cần, cũng không thấy rõ lắm, chẳng qua là cứ đi theo tôi nên tôi hơi sợ."

Cô nói lại tên nhà khách, tài xế hỏi qua vị trí đường phố, thận trọng lái lên tuyến đường chính, đèn trên đường chính sáng sủa hơn nhiều, có vô vàn những mái hiên trú mưa treo từng chuỗi đèn lồng màu sắc hay những cái đèn lồng to dùng màu đỏ treo bốn chữ "Mừng xuân vui vẻ."

Quý Đường Đường thấy lạ hỏi một câu: "Sắp qua năm mới rồi?"

Tài xế cười ha ha: "Đúng vậy cô gái, ngày mai là Giao Thừa rồi."

Ông ta nhận thấy Quý Đường Đường có chút căng thẳng, vậy nên cố gắng tìm chuyện để nói với cô: "Cô không phải dân địa phương đúng không? Du khách à... Đến tham quan hang đá Mạc Cao? Có thể thuê xe qua đó, cũng có xe buýt đấy, chẳng qua là không dễ bắt... Đến thành phố ma quỷ Ya Dan? Vậy thì phải đi xe tải, chắc phải đợi sang năm đã, tài xế xe tải cũng phải mừng năm mới chứ, năm hết Tết đến ai lại thích chạy ra ngoài, hơn nữa bây giờ tiết trời cũng không tốt. Tôi chạy nốt ngày mai rồi cũng nghỉ phép, năm mới mà, phải nghỉ ngơi một chút..."

Sau đó bác tài còn lái nhai gì đó, nhưng Quý Đường Đường hoàn toàn chẳng nghe lọt, cô thần thờ nghĩ: lại một năm nữa rồi...

Chiều ba mươi, Khiết Du ôm một đồng thiệp mừng đến cho Nhạc Phong ký, lời chúc cũng đã viết xong, đơn giản là "Năm mới vui vẻ vạn sự như ý cả nhà hòa thuận", chỗ ký tên để trống, bắt Nhạc Phong phải ký, Nhạc Phong nhúc đầu: "Không ký được không?"

Khiết Du trừng anh: "Dĩ nhiên là không được, anh biết tối nay có bao nhiêu khách quen đến quày bar đếm ngược đón năm mới không? Anh biết có bao nhiêu là mỹ nữ đến vì anh không? Lần nào anh cũng không có mặt, ít nhất cũng phải đưa cho người ta tấm thiệp chúc mừng để đền bù chứ."

Nhạc Phong bó tay, đành phải vùi đầu vào ký, ký một lúc liền nhìn đồng thiệp mừng đỏ chóa in chữ vàng châm chọc: "Cho nên trước kia anh mới không chọn làm ngôi sao, cái trò ký tên này, rất tốn sức."

Khiết Du bật cười một tiếng, dừng một chút bỗng nhớ ra chuyện gì: "Hàng Tết đã cất vào xe cho anh rồi đấy, trừ đồ ăn ra còn có mấy bộ đồ giữ ấm, cả mấy cái áo lông nữa, tơ ngỗng đấy, mẹ em bảo cái này tốt lắm, mặc rất ấm."

Nhạc Phong cúi đầu ký thiệp, không nhìn thấy nét mặt của anh: "Phí công."

Khiết Du trầm mặc một chút: “Anh, hay là, đưa dì đến quán bar đón năm mới đi, quen biết anh lâu như vậy mà em chưa gặp dì bao giờ.”

“Bà ấy không thích ồn ào.”

Khiết Du sững sốt một chút, cô cúi đầu sắp lại những tấm thiệp Nhạc Phong đã ký xong, giả bộ lơ đãng: “Anh, thực ra chuyện đã qua bao nhiêu năm như vậy rồi...”

Nhạc Phong không hề ngẩng đầu: “Khiết Du, về sau chuyện kiểu này thì đừng nói với anh, tình cảm của chúng ta tốt như vậy, trở mặt vì chuyện này, không đáng.”

Khiết Du không nói gì nữa, bao nhiêu năm qua, trừ Miêu Miêu ra, cô có thể coi như là người khác phái có quan hệ gần gũi nhất với Nhạc phong, nhưng có một khoảng lãnh địa, có đi tới đi lui cũng không lại gần được, không có chỗ trống nào để thương lượng.

Hốc mắt có hơi ướt, cô quay đầu không để cho Nhạc Phong nhìn thấy, nhẹ giọng đáp một câu: “Được.”

Nhạc Phong vẫn chịu đựng đến gần chín giờ tối mới lái xe đi, đến nhà cũ ở huyện nơi mẹ anh ở dự tính mất khoảng hơn hai giờ đi đường, bình thường thì mười một giờ anh sẽ tới nơi, ăn bữa

cơm đoàn viên, sang năm mới, hơn một giờ sáng sẽ đi, cho dù là trời có đổ mưa đao cũng không ở lại thêm phút nào, có lúc, chính bản thân anh cũng không rõ, mỗi năm chỉ gặp một lần, mỗi lần chỉ để hỏi một câu y như vậy, rốt cuộc là hành hạ bà ta nhiều hơn, hay là hành hạ mình nhiều hơn?

Lúc xe đến trạm thu phí thì nhận được điện thoại của dì Triệu vẫn chăm sóc cho mẹ anh: "Phong Tử, xem dự báo thời tiết thấy bão buổi tối sẽ có mưa tuyết đấy, lái xe cẩn thận một chút." Trái tim Nhạc Phong chột ảm lên: "Không sao đâu, dì Triệu, lát nữa gặp."

Sau khi đặt điện thoại xuống, anh bỏ thêm một ngàn đồng vào bao lì xì cho dì Triệu năm nay.

Dự báo thời tiết rất chính xác, mới đi được nửa tiếng, trời đã bắt đầu đổ mưa, chỉ chốc lát sau từng hạt tuyết đã đập vào kính xe sần sật, ánh đèn trước xe chiếu rọi một khoảng mơ hồ, trên đường không có nhiều xe lắm, ngấm chắc đều ở nhà đón Giao thừa cả, Nhạc Phong mở radio trên xe, kênh nào cũng cười nói hoan ca, càng nghe càng khiến anh thấy phiền lòng, khó khăn lắm mới tìm được một kênh không ca nhạc ảm ỉ, MC đang phát ngôn giống như tuyên thệ: "Trong thời gian nghỉ Tết, càng cần phải bảo đảm an toàn cho sinh mạng tài sản của quảng đại quần chúng nhân dân, càng cần phải đề cao cảnh giác, không để cho các phần tử tội phạm có cơ hội, bảo đảm cho quần chúng nhân dân sẽ có một năm mới vui vẻ an lành..."

Trái tim Nhạc Phong rung lên một nhịp, theo bản năng đập phanh xe, mặt đất rất trơn, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng bánh xe ma sát với mặt đường, hai chiếc cần gạt nước đơn điệu quét qua tấm kính擋 trước, để lại một vệt nước hình vòng cung.

Phản ứng đầu tiên của anh chính là lấy di động ra, lúc bấm danh bạ mới sức nhớ đến, khi gặp lại ở Cổ Thành, Quý Đường Đường đã không dùng di động từ lâu rồi.

Lúc xe lái đến khu nhà ở ngoại thành huyện đã trễ hơn thời gian dự định khá nhiều, dì Triệu che ô đứng ở cửa khu nhà chờ anh đã lâu, lạnh cóng đến phát run, thấy xe đến, vui vẻ vẫy tay với anh.

Đỗ xe xong, dì Triệu giúp anh xách hàng Tết xuống, đường lên cầu thang tối om om, dì Triệu giải thích với anh: "Hai ngày trước bị hỏng, đã bảo là phải người tới sửa rồi mà chả thấy tới, chắc là nghỉ Tết."

Lên đến tầng ba, dì Triệu lấy chìa khóa mở cửa, Nhạc Phong không nhìn được nhíu mày: "Bà ấy đâu rồi ạ?"

"Mẹ con vừa mới xem ti vi xong, kêu mệt nên đi nghỉ trước rồi. Dặn khi nào đến Giao thừa thì gọi bà ấy dậy."

Trong nhà vẫn bày biện như năm trước, chẳng có thêm thứ gì mới, quét dọn rất sạch sẽ nhưng lại chẳng có chút không khí năm mới nào, trên bàn đặt một cái thớt. sủi cảo gói được một nửa, Nhạc Phong đặt đồ trên tay xuống: "Dì Triệu, con gói cùng dì đi."

Dì Triệu hơi lúng túng: "Hay là... để dì gọi mẹ con dậy trước nhé?"

Nhạc Phong cười nhạt: "Không cần, cũng không phải gọi bà ấy dậy đâu, tự bà ấy sẽ dậy."

Trước khi bắt tay vào làm, Nhạc Phong đưa bao lì xì cho bà, dì Triệu chỉ từ chối: "Mỗi tháng con đã cho nhiều phí sinh hoạt thế rồi, dì và mẹ con có tiêu cả ngày cũng chẳng hết, sao lại còn không biết xấu hổ..."

Nhạc Phong nhàn nhạt đáp một câu: "Cứ nhận đi, dì đáng được mà."

Dì Triệu trước ở nông thôn, chồng con đều mất hết, vẫn sống một thân một mình, sau đó cùng thôn có một cô hay vào thành phố, nói với bà ấy có người muốn tìm người chăm sóc cho bà mẹ góa của mình, đầu tiên là bà ấy muốn kiếm chút tiền, thứ hai cũng muốn có người ở cùng cho đỡ buồn nên bèn xử lý căn nhà dưới quê rồi lên thành phố, từ đó đến giờ vẫn sống cùng với Kim Mai Phượng - mẹ của Nhạc Phong, lúc đó còn chưa thấy nhà này có gì phức tạp, chỉ hơi ngỡ vực với chuyện người làm con trai như Nhạc Phong mà chẳng thấy đến thăm Kim Mai Phượng bao giờ, sau đó đến cái Tết đầu tiên gặp được Nhạc Phong, thấy hai mẹ con xung đột mới biết gia đình này không đơn giản như mình nghĩ. Sau đó cũng loáng thoáng nghe được chuyện xảy ra năm đó, trong lòng thương xót không thôi, lúc nhìn Nhạc Phong cũng thấy thương như con trai mình, có lúc, ngay cả chính bà cũng cảm thấy, so với Kim Mai Phượng, bà còn giống mẹ của Nhạc Phong hơn.

Hiện tại, được làm sủi cảo cùng với Nhạc Phong, trong lòng bà không phải là không vui, hỏi han anh rất nhiều, làm ăn có được hay không, thân thể thế nào, mọi việc có được thuận lợi hay

không, bạn bè có giúp đỡ không, rồi lại kể tình hình ở đây, thức ăn lại tăng giá, Kim Mai Phượng dạo trước thích ăn canh chim bồ câu, thích hầm cả con với cầu kỷ....

Sắc mặt Nhạc Phong mới đầu còn khá lạnh nhạt, sau đó nói chuyện cũng cởi mở hơn, trên mặt rốt cục cũng có chút ý cười, cũng nói chuyện nhiều hơn một chút, đang nói đến lúc vui vẻ, cửa phòng ngủ mở ra, Kim Mai Phượng bước ra ngoài.

Bà ta mặc chiếc áo vải sợi may theo kiểu trang phục thời Mãn Thanh rất thịnh hành trước kia, phần eo căng chặt, dây nịt cũng sắp tung ra, phía dưới mặc một chiếc quần màu đen dài chấm gót, giày da đen đế bằng, trên mặt thoa phấn, bôi son, gò má phải bị lửa thiêu vẫn chưa khôi phục nhìn càng thêm lồi lõm, mái tóc mới uốn quăn thoa dầu tóc hai ngày trước, bóng loáng, trên cổ còn quấn một cái khăn vuông nhỏ, Nhạc Phong vừa nhìn thấy kiểu cách ăn mặc quái dị này đã nổi giận, viên sỏi cỏ mới gói được một nửa đã vút lên mặt bàn.

Dì Triệu thở dài trong lòng, bà vỗ vỗ tay Nhạc Phong, hạ giọng khuyên anh: “Bà ấy vẫn thế, con cũng biết rồi đấy. Để dì lấy sỏi cỏ cho con, ăn nhiều một chút, lát nữa còn phải lái xe về nữa.”

Kim Mai Phượng ngồi trên ghế sofa, vừa xem ti vi vừa cắn hạt dưa, coi như không thấy Nhạc Phong bên cạnh, chỉ chốc lát sau dì Triệu bưng sỏi cỏ chín đặt lên bàn trà, tổng cộng ba bát, Kim Mai Phượng một bát, Nhạc Phong một bát, còn một bát đặt ở đối diện Kim Mai Phượng, trên bát đặt một đôi dưa, sau khi làm xong tất cả, giống như năm ngoái, lại yên lặng quay lại phòng bếp chờ.

Chờ sủi cỏo nguội bớ, Kim Mai Phượng cầm đũa lên gắp một viên bỏ vào trong miệng, Nhạc Phong nhìn bà ta: “Bà không có gì để nói với với cha tôi hay sao?”

Kim Mai Phượng tiếp tục nhai sủi cỏo: “Tiểu Triệu, bỏ nhiều muối quá, mặn.”

“Tôi hỏi bà, năm đó ở cửa phòng để đồ trong sà khiêu vũ, là bà cầm mồi lửa từ bên ngoài ném vào đúng không?”

Kim Mai Phượng lại gắp một miếng sủi cỏo nữa: “Rau hẹ hơi già, khó nhai quá.”

“Cha tôi bị chết cháy, bà không áy náy chút nào hết phải không? Bao nhiêu năm như vậy, đến nhận lỗi mà bà cũng không nhận hay sao?”

Kim Mai Phượng chợt ngẩng đầu nhìn về phía phòng bếp: “Tiểu Triệu, mang bát canh sủi cỏo lên đây, khô chết đi được.”

Dì Triệu lúng túng đáp lời, bưng bát canh sủi cỏo ra ngoài, Nhạc Phong nhìn chăm chăm vào Kim Mai Phượng: “Năm đó bà gặp may, kết án qua loa, không xử được bà nên bà tưởng mình không có tội thật phải không?”

Kim Mai Phượng đón lấy bát canh sủi cỏo trong tay dì Triệu lên húp một hớp, từ từ ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Phong: “Tòa án nói tao không có tội thì tao không có tội. Mà không phục thì đi mà

kiện, không kiện được thì mày không phải là dòng giống họ Nhạc!”

Nói xong thoát cái cầm bát canh sủi cỏ trong tay ném cả bát cả canh về phía Nhạc Phong, dì Triệu đã sớm lường được chiêu này của bà ta, nhanh chóng kéo Nhạc Phong ra trước, bát nện vào tường, mảnh vỡ và nước canh bắn tung tóe khắp nơi.

Giọng của Kim Mai Phượng chua ngoét: “Tao thiêu chết cha mày, con mắt nào của mày thấy thế? Mày lôi ông ấy từ dưới đất lên đây, ông ấy nói tao thiêu thì tao nhận!”

Nhạc Phong tức giận siết chặt tay, giơ chân đạp đổ cái ghế, xoay người bỏ đi, lúc đi sập cửa rất mạnh, tiếng vang khiến cho cả hành lang rung lên.

Lúc sắp đến tầng một, dì Triệu cầm ô đuổi theo xuống: “Phong Tử, này, Phong Tử.”

Nhạc Phong dừng bước.

“Con nói coi, dì biết nói sao với con mới được đây, Phong Tử, mẹ con từ khi mặt mày sứt sẹo thành như vậy xong tinh thần vẫn không được ổn định, mười mấy năm gần như không ra khỏi cửa, con xem kiểu ăn mặc như vậy, đều là từ năm đó. Con so đo với bà ấy, người tức chẳng phải vẫn là con, việc gì phải như thế chứ?”

Nhạc Phong không nói lời nào.

“Dì biết trong lòng con không dễ chịu, nhưng con nghe dì Triệu nói một câu, chuyện này con có hỏi bà ấy mười năm nữa cũng vẫn vậy thôi. Phong Tử, năm mới vui vẻ, con việc gì phải đâm đầu vào ngõ cụt làm gì, đốt cho cha con thêm chút vàng mã còn hữu dụng hơn ép bà ấy nhận sai. Phong Tử, dì sống lâu hơn con, đã thấy nhiều chuyện hơn con, trên đời này không phải ai cũng biết nhận lỗi, có người dù có chết cũng sẽ không thay đổi, còn cảm thấy là con nợ bọn họ, con không thể cứ giằng co đến chết với họ được, người chịu khổ cũng chỉ có bản thân con thôi, hiểu không?”

Trong bóng tối, Nhạc Phong gật đầu một cái, lúc mở miệng lại lần nữa, giọng nói đã bình tĩnh hơn nhiều: “Dì Triệu, khổ cho dì rồi, dì không nói con cũng biết, lúc bà ta nổi giận dì cũng bị... Con về trước, có gì cứ gọi điện cho con.”

Dì Triệu thở dài, che ô tiến anh đến nhà để xe, vừa mới ngồi vào xe, một tin nhắn đã được gửi đến, là Miêu Miêu gửi.

“Lại đến thăm mẹ anh rồi đúng không? Tâm trạng không tốt thì đừng uống nhiều rượu quá.”

Vành mắt Nhạc Phong lập tức nóng lên, anh quay ra ngoài cửa sổ vẫy vẫy tay với dì Triệu, khởi động xe rời đi, đồng thời bấm số của Miêu Miêu.

Đầu bên kia rất âm ỉ, giọng của Miêu Miêu được đè rất thấp: “A lô, Nhạc Phong à?”

Nhạc Phong nhẹ giọng nói một câu: "Miêu Miêu, anh muốn gặp em."

Miêu Miêu im lặng một lúc lâu: "Nhạc Phong, em thực sự không ra được. Người nhà hai bên... lần đầu đón Giao thừa với nhau... Em không thể ra ngoài được."

Người nhà hai bên?

Nhạc Phong chợt hồi hồn lại: còn năm ngày nữa đã là hôn lễ của Miêu Miêu rồi.

Anh hít sâu một hơi, lúc mở miệng lại lần nữa đã chuyển sang giọng nói tương đối nhẹ nhõm: "Vừa gặp mẹ anh xong. Không có chuyện gì đâu, em khỏe không, ở nhà chắc náo nhiệt lắm hả?"

"Vâng. Bởi vì... mở tiệc ra mắt, có nhiều họ hàng ở rõ xa cũng đến, có mấy ông chú ông bác em còn chưa gặp bao giờ, cả một đồng người... may mà nhà rộng... Chú Hai?"

Đầu dây bên kia mơ hồ vọng đến một giọng đàn ông hơi già nua: "Miêu Miêu à, sao không ở trong nhà mà phải chạy ra tận ban công để gọi điện?"

Cũng không biết Miêu Miêu đáp lại thế nào, tóm lại, lúc nói chuyện tiếp, cô đã đổi vị trí: "Vừa nãy ra ban công, đụng ngay phải chú Hai của em."

Nhạc Phong ừ một tiếng, cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể nói chuyện phiếm hùa tiếp theo lời cô: "VẬY ông ấy là em trai của cha em hả, trước kia chưa nghe thấy em kể bao giờ."

“Trước em cũng đã gặp bao giờ đâu, lần này vì muốn ra mắt nên mới gặp lần đầu tiên đấy chứ.” Ngừng một chút, cô chột nháy ra một câu kỳ quái, “Nhạc Phong, chẳng hiểu tại sao, mỗi lần thấy ông ấy em cứ thấy sờ sợ trong lòng.”

Nhạc Phong bị cô làm cho buồn cười: “Em lại nghĩ vẫn nghĩ vớ rồi đúng không, trông ông ấy xấu lắm hay sao mà nhìn ông ấy em lại thấy sợ trong lòng?”

“Cũng không phải thế...” Giọng nói của Miêu Miêu nghe quá thực là rất hoang mang, “Ông ấy không giống mấy ông chú ông bác khác của em, vừa thấy mặt đã cho lì xì tặng quà, cũng rất hòa ái dễ gần. Lần đầu tiên nhìn thấy ông ấy, em đã cảm thấy ông ấy đặc biệt ghét em... không đúng, thực sự là hận em ấy, Nhạc Phong, em mà xảy ra chuyện gì, nhất định là do ông ta giở trò quỷ!”

Nhạc Phong dở khóc dở cười: “Cái chứng vọng tưởng bị hại này của em đến bao giờ mới thay đổi được đây? Ông ấy mà ghét em thì chỉ có một nguyên nhân thôi.”

Miêu Miêu hơi căng thẳng: “Nguyên nhân gì?”

“Trước kia ông ấy đau khổ yêu thầm mẹ em, kết quả bị cha em đoạt mất.”

Miêu Miêu bật cười, tiếng cười nhỏ dần, thực sự vẫn không thể nào giả bộ như chẳng có ai bên cạnh mà nói chuyện trên trời dưới biển với anh, nỗi thương cảm dần dần chiếm thượng phong:

"Nhạc Phong, mừng năm tới... anh sẽ đến chứ?"

Nhạc Phong trầm mặc một chút: "Sẽ."

Không hiểu tại sao, anh cứ cảm thấy, mừng năm tới sẽ xảy ra một chuyện gì đó.

65. Chương 4

Lúc đi qua trạm thu phí ở nội thành đã là hơn ba giờ sáng, đám đông đón Giao thừa qua năm mới đã tản đi, thành phố trở nên vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng pháo thỉnh thoảng vang lên đằng xa, ngẫu nhiên điểm chút không khí cho ngày lễ tết.

Lại có một tin nhắn được gửi đến, Nhạc Phong tùy ý mở ra, là Tương Dung.

“Hôm nay anh không về quán bar sao?”

Nhạc Phong sửng sốt một chút, suy nghĩ rồi bấm gọi lại, bên kia nhanh chóng bắt máy, hơi âm ỉ, có tiếng nhạc nhẹ nhàng êm ái, Nhạc Phong không đợi cô ta mở miệng đã hỏi: “Cô đang ở trong quán bar của tôi?”

“Vâng.” Tương Dung có chút ngỡ ngàng, “Em còn tưởng hôm nay anh sẽ ở quán bar đón năm mới, hỏi quản lý, họ nói có thể anh sẽ tới, em thấy giờ anh vẫn chưa xuất hiện nên mới nhắn tin hỏi một chút.”

“Cô đừng đợi, hôm nay tôi không về đó đâu.” Nhạc Phong suy nghĩ một chút, lại bổ sung, “Cô đưa di động cho quản lý đi, tôi nói giúp cô một câu, miễn hóa đơn cho cô.”

“Không cần vậy đâu, em cũng không uống gì cả.” Giọng nói của Tương Dung nghe có hơi thất vọng, “Vậy em về đây, năm mới vui vẻ nhé.”

“Cô đến quán bar chỉ để tìm tôi? Có việc gì à?”

“Cũng... không có chuyện gì.” Tương Dung mặc dù có chút do dự nhưng vẫn rất thẳng thắn, “Chỉ là muốn gặp anh thôi.” Nhạc Phong đã đi đến ngã ba, nghe thấy câu này bỗng giật mình một cái, qua mấy giây, anh quay đầu xe: “Cô đến ngã tư đường cách quán bar một con phố đi, tôi đón cô.”

Từ xa đã thấy Tương Dung đang chờ ở ngã tư đường, cô ta không che ô, trùm chiếc mũ áo lông lên, đứng yên tại chỗ vừa chà tay vừa giậm chân, thấy xe của Nhạc Phong thì mừng rỡ vẫy anh: “Ở đây, ở đây.”

Nhạc Phong táp vào lề, mở cửa để cô ta lên xe: “Đi đâu?” Tương Dung không trả lời, đưa cho anh một chiếc hộp nhỏ được gói rất khéo léo: “Quà mừng năm mới.”

Nhạc Phong rất bất ngờ, anh tắt máy, vươn tay nhận lấy, trước khi mở ra còn xác nhận lại với cô ta một lần: “Tặng tôi?”

“Vâng, tặng anh đấy, anh xem có thích không.” Tương Dung hơi đỏ mặt, “Chỉ là một món quà nhỏ để tặng... bạn bè thôi.”

Nhạc Phong mở nắp hộp ra, là một chiếc kẹp caravat mạ vàng, anh cầm chiếc kẹp lên nhìn một chút, thực sự có chút dở khóc dở cười: “Tôi không đeo caravat.”

Tương Dung có chút lúng túng: "Kiểu gì chẳng có vài dịp cần phải dùng... chuẩn bị trước cũng đâu có thừa."

Trong hộp còn có một tấm thiệp rất nhỏ, bên trên viết mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: "Năm mới vui vẻ, mỗi ngày đều hạnh phúc mỹ mãn."

Thấy Nhạc Phong cầm thiệp lên xem, Tương Dung càng mất tự nhiên hơn: "Em ít học, chữ không được đẹp cho lắm..."

Không biết tại sao, nghe cô ta nói xong câu này, trong lòng Nhạc Phong chợt có chút cảm động, anh cất chiếc kẹp caravat và tấm thiệp lại vào trong hộp, hỏi Tương Dung: "Cô thích tôi phải không?"

Tương Dung không ngờ tới anh lại hỏi thẳng thừng như vậy, nhất thời có chút luống cuống tay chân, có điều cô ta nhanh chóng bình tĩnh lại, to gan nhìn lại Nhạc Phong: "Phải."

"Cô thích cái gì ở tôi chứ?" Nhạc Phong có chút nghĩ không thông, "Tôi thì có gì tốt?"

Tương Dung cũng bị câu hỏi của anh làm cho nghẹn cứng, trả lời có chút ngắc ngứ: "Em cảm thấy, đều rất tốt mà..."

"Vậy cô muốn thế nào, muốn làm bạn gái tôi?"

Tương Dung không nói gì.

Đáp án này, cô căn bản chưa từng nghĩ đến, thân phận của cô như vậy, cái gọi là thích, đơn giản chỉ là có thể đi theo người khách hợp ý mình trò chuyện tâm sự nhiều hơn, vui vẻ thêm mấy lần mà thôi. Cô làm sao mà làm bạn gái của Nhạc Phong được chứ, cô đã từng nghe đám Cửu Ca bàn luận về bạn gái trước của Nhạc Phong, bất cứ quầng hào quang nào trên người Miêu Miêu cũng đủ để đè chết cô, dáng dấp xinh đẹp bằng cấp cao gia thế tốt biết vẽ tranh biết đánh đàn còn có một tay viết chữ đẹp, một cô gái như vậy mới đáng để Nhạc Phong theo đuổi cưng chiều, như cô, chỉ có thể bị gọi đến hét đi trên giường mà thôi...

Cô lắc đầu: "Anh đừng đùa với em, em nào xứng."

Nhạc Phong ngồi yên nhìn cô ta, nhìn hàng mi dài buông xuống cùng với hai bàn tay đang xoắn lấy nhau vì căng thẳng của cô ta, một góc nào đó trong đáy lòng chợt trở nên mềm nhũn, anh nhớ tới căn nhà lạnh lẽo khiến cho người không tài nào chịu đựng nổi mà mình vừa mới rời khỏi kia.

Tại sao không thể là cô ấy? Từ trước đến giờ, đương nhiên là anh vẫn thích con gái sạch sẽ mà tốt đẹp như kiểu Miêu Miêu, nhưng mình có xứng không? Từ ngoài nhìn vào, chia tay với Miêu Miêu là vì sự lựa chọn công việc, chẳng lẽ lại không có nguyên nhân nào sâu xa hơn hay sao? Gia đình, bối cảnh, quá khứ, thậm chí là cả bạn bè của anh...

Không nói đâu xa, anh dám đưa Miêu Miêu đến trước mặt Kim Mai Phượng hay sao?

Nhạc Phong chợt cảm thấy mệt mỏi, anh thấy giờ phút này, mình chỉ cần một cô gái đơn giản, không cần quá xinh đẹp, chỉ cần có thể cho anh một chút hơi ấm, trò chuyện cùng anh, thực sự ngồi bên anh, để cho anh cảm thấy không còn cô độc, như vậy là đủ rồi.

Có nhiều lúc, người đó xuất hiện, không phải bởi vì bạn yêu cô ấy bao nhiêu, mà là vì lúc bạn mệt mỏi, vừa hay là lúc cô ấy ở đó, giống như trước tối nay, Dung Dung chưa bao giờ là lựa chọn của anh, nhưng vào giờ phút này, anh bỗng quyết định muốn hỏi cô ta một câu, có đồng ý ở bên cạnh anh hay không.

“Xứng hay không xứng đều là vợ vãn, cô đừng nghe là được. Tôi chỉ muốn hỏi cô...”

Di động chợt vang lên.

Nhạc Phong lấy di động ra nhìn lướt qua, vốn đang định ấn tắt, lúc nhìn rõ cái tên đang hiển thị trên màn hình, anh do dự một chút, ra hiệu cho Tương Dung đợi một lát, quay sang phía cửa sổ xe tiếp điện thoại.

Cuộc gọi là của Mao Ca gọi tới, lộ ra vẻ vui mừng mà gian xảo đến quái dị: “Phong Tử, chú biết anh đang ở đâu không?”

Nhạc Phong cười rộ lên: “Không phải là anh về Ca Nại rồi hay sao, đến nơi rồi hả? Lạnh không?”

“Sao lại không lạnh, hôm nay âm hai mươi ba độ đấy, ống nước cũng nứt cả ra rồi.”

Nhạc Phong thở phào một tiếng: “May mà em không về cùng anh, trong quán chỉ có mình anh đứng không, đêm dài đằng đẵng không có ai tám chuyện cùng nên gọi điện quấy rầy gia hả?”

Mao Ca hừ một tiếng: “Anh gọi điện cho chú chính là để nói chuyện này đây, Phong Tử, anh nói cho chú mà hay, anh đây tối nay thực sự không phải một mình nhớ, có người tâm sự với anh nửa buổi rồi cơ, đoán xem là ai?”

“Thần Côn đúng không, khổ cho ông anh rồi, mới đầu năm đã phải ngồi hầu chuyện một lão tâm thần phân liệt.”

“Ha ha, sai bét!” Mao Ca rất hưng phấn, “Đoán tiếp đi, bật mí cho chú một chút. Là mỹ nữ nhé, chúng ta vừa mới gặp ở Cổ Thành xong, ở Ca Nại cũng đã gặp.”

Nhịp tim Nhạc Phong bỗng chững lại nửa nhịp, dừng một chút hung dữ mắng anh ta: “Anh thật bốc mùi!”

Mao Ca không vừa ý: “Nói gì thế, anh mà đây mà là cái loại hay nói giỡn hay sao, hay là anh để Đường Đường nói chuyện với chú mà nhá.”

Tim Nhạc Phong đập dồn dập: “Vậy anh đưa điện thoại cho cô ấy đi.”

“Chú mày bảo đưa là phải đưa à, ” Mao Ca bắt chẹt, “Anh giúp chú truyền lời thì cũng phải cho anh tí lộc chứ. Chuyển này anh về, khung cửa mấy căn phòng trong quán trọ cũng nứt hết ra rồi, anh đang tính năm sau đổi lại thành inox hết, chú tính xem thế nào?”
“Đưa điện thoại cho cô ấy trước đã, không nói điều thì gia sẽ cân nhắc trả cho anh một chút.”

Mao Ca cười ha ha: “Chờ tí.”

Nhạc Phong nghe thấy tiếng anh ta chạy chậm chậm, sau đó chột cao giọng lên: “Đường Đường, Đường Đường còn đó không?”

“À, còn.”

Đúng là giọng của Quý Đường Đường, có chút không rõ, phát ra ngoài có tiếng vang, Nhạc Phong lập tức nhận ra: Quý Đường Đường không ở Ca Nại, nhưng đúng là cô ấy đã gọi điện cho Mao Ca! Cô ấy gọi điện thoại bàn của quán trọ, sau khi Mao Ca nhận điện thoại của cô ấy xong thì quay ra dùng di động bấm máy cho mình.

Mao Ca rất kích động: “Đường Đường, tin tốt đây, anh vừa mới kéo được một khoản tài trợ, tìm được một đứa coi tiền như rác trả hết toàn bộ tiền cửa inox của quán trọ nhé, toàn bộ ấy!”

Nhạc Phong gào thét trong lòng: bốc mùi, ông đây bảo là trả “chút”, một chút!

Quý Đường Đường cười rộ lên ở đầu dây bên kia: “Thật à? Thế anh cho người ta cái gì? Sau này ở trọ miễn phí?”

Mao Ca suy nghĩ một chút: “Anh bán em.”

Quý Đường Đường chẳng hề tức giận: “Bán làm vợ người ta sao? Vậy mỗi bữa em có được ăn thịt không?”

Nhạc Phong nói thầm trong lòng: không được, chỉ có thể húp canh!

Mao Ca lại tự biên tự diễn: “Được chứ, thịt cá bảo đảm. Có điều là người hơi bị tòi chút thôi.”

Quý Đường Đường cười khanh khách: “Vậy thì được, dù sao bán qua một thời gian là em lại chạy, còn có thể bán thêm mấy lần nữa, còn kiếm gấp bội anh mở quán trọ.”

Nhạc Phong oán thầm: đạo đức bại hoại! Giả danh lừa bịp!

Được một lúc, Mao Ca định ngửa bài: “Đường Đường này, vừa nãy chẳng phải anh bảo với em là anh đi vệ sinh sao, thực ra là anh lừa em đấy, vừa nãy có bạn cũ tới, em đoán coi là ai, anh gợi ý cho em nhé, chúng ta vừa mới gặp ở Cổ Thành đó, là một anh chàng đẹp trai.”

“Là Thần Côn à?”

Nhạc Phong hoàn toàn câm nín.

“Là Phong Tử!”

Quý Đường Đường căn bản không tin: “Mao Ca, anh cứ chém đi, Nhạc Phong mà ở Ca Nại, em sẽ chặt đầu xuống cho anh ngồi.”

“Em không tin? Em không tin thì anh bảo nó nghe điện thoại nhé!”

“Vậy anh đưa cho anh ấy đi.”

Mao Ca lại diễn lại vở cũ: “Em nói đưa là phải đưa à, cũng phải cho anh tí lộc chứ? Thế này đi Đường Đường, ống nước trong quán anh cũng nứt mất rồi, hay là chúng ta thương lượng, phí sửa chữa em chi?”

Nhạc Phong hít một hơi lạnh, nhất thời nhìn Mao Ca với cặp mắt khác xưa, quen biết bao nhiêu lâu như vậy, sao anh không phát hiện ra ông tướng này cũng gian manh như thế nhỉ?

Quý Đường Đường không chấp nhận: “Sao phải thế, nghe Nhạc Phong nói mấy câu thôi mà cũng phải chi tiền à, anh ta tưởng anh ta mở buổi hòa nhạc hay sao.”

Nhạc Phong tức đến hồng người luôn, cảm giác như số tiền chi cho khung cửa inox kia thật quá là uổng, đang định lên tiếng bốp

chát lại cô đôi câu, đầu bên kia chọt vang lên những tiếng tuýt dài, ngay sau đó chính là giọng của Mao Ca: "Quái, sao đột nhiên lại ngắt rồi?"

Nhạc Phong sững sốt: "Có gọi lại được không? Gọi lại thử xem?"

"Chú biết chỗ anh rồi còn gì, điện thoại bàn kiểu cũ, không hiện số gọi tới."

Trái tim Nhạc Phong trầm xuống: "Cô ấy đang ở đâu, lúc này anh không hỏi sao?"

"Hỏi rồi, chú thừa biết rồi đấy, con bé chẳng nói gì cả. Chỉ bảo là thấy buồn quá định tìm người nói chuyện thôi, số của quán trọ là con bé tra được trên web, nó nói chỉ gọi bữa chơi chơi thôi, chắc là căn bản không ngờ tới anh lại ở đây. Gọi được thì cũng hàn huyên tán gẫu, anh nghĩ chú thân với con bé, đầu năm mới, hỏi thăm một tí cũng không tệ cho nên mới gọi di động cho chú, quái lạ, đang nói sao lại ngắt được... Không sao, chờ con bé gọi lại vậy."

Nhạc Phong cảm thấy Quý Đường Đường hẳn là sẽ không gọi lại, nhưng anh vẫn dặn một câu: "Nếu cô ấy lại gọi tới, giúp em hỏi thăm số của cô ấy, em gọi cho cô ấy, không có ý gì khác, chỉ tán gẫu mấy câu thăm hỏi đầu năm thôi."

Sau khi cúp máy, Nhạc Phong im lặng một lúc lâu, Quý Đường Đường gọi đến quán trọ của Mao Ca, tuy bất ngờ, nhưng suy nghĩ một chút thì cũng thấy không khó hiểu lắm: từ trước đến giờ cô ấy

cũng không liên lạc với người khác nhiều lắm, lại chẳng có bạn bè gì, đối với cô ấy mà nói Giao Thừa là thời điểm rất khó chịu, đêm nay nếu đã khó ngủ thì đương nhiên là muốn tìm người để nói chuyện, như lời Mao Ca nói thì nếu như cô ấy biết Mao Ca ở Ca Nại thì tuyệt đối sẽ không gọi đến số máy này, nhưng một khi gọi được thì cũng tán gẫu --- vậy cũng tốt, có thể trò chuyện với Mao Ca còn đỡ hơn là để cô ấy suy nghĩ vẩn vơ một mình.

Có điều, điện thoại sao lại đột nhiên bị ngắt chứ? Tương Dung mới đầu còn im lặng không quấy rầy đến anh, sau đó lại không nhịn được hỏi anh: "Vừa nãy anh muốn hỏi em cái gì?" "Gì cơ?" Trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, Nhạc Phong hoàn toàn không quay lại được quỹ đạo, tỏ ra còn khó hiểu hơn cả cô ta: "Tôi định hỏi cô cái gì?"

"Chính là lúc nãy, trước khi nghe điện thoại ấy." Tương Dung nhắc nhở anh, "Không phải anh nói muốn hỏi em chuyện gì đó hay sao?"

Nhạc Phong rốt cuộc cũng nhớ ra, anh nhìn Tương Dung một cái, sau đó cười cười: "Không có gì, chỉ là định hỏi nhà cô ở đâu để đưa cô về thôi."

Điện thoại là do Quý Đường Đường cúp mất trong lúc gấp rút, bởi vì cô nghe thấy một giọng nói trong hành lang.

Đêm Giao thừa, người ở nhà khách vốn đã ít, hơn nữa đã là hơn bốn giờ sáng, chỉ một tiếng động nhỏ thôi cũng đủ để khiến

người ta chú ý, hơn nữa một trong số những giọng nói đó cô còn đã từng nghe qua.

Thịnh Ảnh.

Buổi tối khi bị Thạch Gia Tín theo dõi, cô hoang mang lo sợ trốn thẳng về nhà khách, cũng từng hối hận vì đã bỏ lỡ hành tung của đám Thịnh Ảnh giữa biển người mịt mù, muốn gặp được người nhà họ Thịnh lần nữa đâu có dễ dàng như vậy. Hang động đá vôi bí mật ở Bát Vạn Đại Sơn lại càng khó phải nhắc tới.

Cứ cho là là bọn Thịnh Ảnh đã trở về Quảng Tây, không ngờ họ lại quay trở lại, hơn nữa còn ở cùng một nhà khách với cô.

Quý Đường Đường lặng lẽ xuống giường, ngay cả giày cũng không xỏ, để chân trần từ từ nhích tới gần cửa, nhìn qua mắt mèo.

Quả nhiên không hề nhận sai, Thịnh Ảnh và hai người đàn ông kia đang xách túi du lịch, đứng ngay ở trước cửa gian phòng đối diện với phòng cô, một trong số hai người đàn ông kia cầm thẻ mở cửa phòng mở cửa, người còn lại vô cùng cảnh giác hết nhìn Đông lại nhìn Tây.

Quý Đường Đường hít sâu một hơi, nhìn chăm chăm vào cánh cửa đối diện

Đầu năm mới, quả nhiên là có một món quà đáng để mong chờ.

Thịnh Ảnh vào nhà cất hành lý xong, vừa cởi áo khoác vừa dặn dò một trong hai người đàn ông kia: "Thịnh Phúc, anh chờ hai ngày nữa rồi gọi điện cho Thạch Gia Tín, bảo là chúng ta đã lên xe rồi, khoảng mồng năm sẽ tới. Mồng năm hẹn gặp anh ta ở cổng trạm xe. Hai ngày tới đừng ra ngoài đi lung tung để tránh hỏng chuyện ---- đừng quên, người nhà họ Thạch có thể nhận biết được mùi máu của người nhà họ Thịnh và nhà họ Tần, chỉ cần ở hơi gần một chút thôi, cho dù có nhìn thấy các anh hay không thì anh ta cũng biết các anh đã tới."

Thịnh Phúc cười cười: "Mấy ngày tới chúng ta đừng ra khỏi cửa là được chứ gì. Thạch Gia Tín ở nhà khách Đằng Long, cách chỗ này mấy con phố, cho dù có mọc mũi chó ra cũng chẳng người thấy chúng ta được. Thịnh Ảnh, cô cảm thấy lời của Thạch Gia Tín có thể tin được mấy phần? Cậu ta thực sự phát hiện được một người con gái khác của nhà họ Thịnh ở Đôn Hoàng sao?"

Thịnh Ảnh gật đầu: "Chắc là thật, mấy chục năm nay, nhà họ Thịnh có vài người con gái bỏ trốn, có điều kết quả là sống hay chết thì chẳng ai biết. Thạch Gia Tín nói anh ta thấy một cô gái trẻ tuổi, hẳn là hậu duệ của nhà họ Thịnh, không biết là nắm giữ loại chuông nào, anh ta bảo nhà họ Thịnh cử một người giữ chuông đến cũng là muốn thông qua cảm ứng giữa chuông và chuông để có thể nhanh chóng tìm thấy cô gái này, chỉ cần cô ta không khống chế Lộ Linh thì chuông Hóa Thi của tôi vẫn có thể cảm ứng được cô ta."

Thịnh Phúc nhìn cô ta một cái: "Nếu như cô ta nắm giữ Lộ Linh thì chắc chắn là con gái của Thịnh Thanh Bình rồi."

Người đàn ông còn lại tên Thịnh Lộ, là em họ của Thịnh Phúc, từ sau khi vào trong phòng, anh ta vẫn chưa hề lên tiếng, đến tận

lúc này mới mở miệng: “Nhưng hai người không thấy lạ sao, nhà họ Thịnh chưa bao giờ tìm kiếm những người con gái đã trốn đi, mà lần này tôi lại nghe nói, Thạch Gia Tín vừa nhắn về là cả hai thế hệ trước của Thịnh gia và Thạch gia đều bị kinh động, hơn nữa, Thạch Gia Tín đang đi tìm Vu Tư đến sắp phát điên rồi, chuyện này còn quan trọng hơn bạn gái của anh ta sao, đáng để anh ta phải phân tán tinh lực?”

Sau khoảng im lặng ngắn ngủn, Thịnh Ảnh lên tiếng: “Về phòng nghỉ ngơi trước đã, chuyện này người trong nhà mới chỉ nói qua loa với chúng ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chờ gặp được Thạch Gia Tín là sẽ biết ngay thôi.”

66. Chương 5

Trưa mồng năm, Nhạc Phong lái xe đến quán bar trước, Khiết Du đã chuẩn bị xong quần áo cho anh, Nhạc Phong nhìn bộ đồ Tây đã được là hơi thẳng thớm mà không ngừng kêu khổ: “Anh không mặc vest có được không?”

“Anh có ý gì đấy hả,” Khiết Du hung dữ, “Em với bạn trai đi dạo phố cả một ngày, chỉ để mua đồ cho anh thôi đấy, anh ấy còn không có ý kiến gì được không hả? Hơn nữa, hôn lễ của Miêu Miêu, anh không mặc đồ Tây thì có nể mặt người ta không? Hai lựa chọn, một là mặc vest, hai là trần truồng, tự anh chọn đi.”

Nhạc Phong câm nín, được một lúc mới nhỏ giọng lầu bầu một câu: “Dữ thế cẩn thận không ai thềm lấy.”

Khiết Du phì cười một tiếng, chờ anh thay quần áo xong mới giúp anh thắt cà vạt: “Thế này chẳng phải là đẹp trai sao, bảo đảm sẽ khiến một đám mê mết. Anh, anh xem bộ dạng phù dâu coi có đẹp hay không, nếu mà đẹp chúng ta xuống tay luôn.”

Nhạc Phong nhìn cô: “Chúng ta đừng đùa kiểu này nữa được không? Hôm nay anh mà là đi tiệc cưới sao? Có mà dạo một vòng qua địa ngục thì có.”

Khiết Du rất đồng tình: “Vậy làm sao bây giờ, hay là em đi cùng anh? Anh đi một mình là ăn đủ đấy, bạn bè của Miêu Miêu có không ít người biết anh, chỉ riêng ánh mắt thôi cũng đã đủ giết chết anh rồi.”

“Cám ơn, anh mà dẫn em đi thì thành ra cái gì? Hôn lễ của bạn gái trước, còn đưa em gái kết nghĩa đi cùng, ăn chùa uống chùa là

kiểu này à? Ý vào da dày, trúng bao nhiêu tên anh tự gánh."

Khiết Du cười mãi lại có điểm khó chịu: "Phong bì em đã gói hai ngàn hộ anh rồi đấy, anh xem thế được chưa?"

Nhạc Phong rõ ràng hơi sững sốt: "Chỉ hai ngàn thôi à?"

"Anh phải xem cho rõ tình hình chứ." Khiết Du chỉ hận không thể chọc vào đầu anh một cái, "Chỗ chúng ta cũng đâu phải Bắc Kinh Thượng Hải, theo lý quá năm trăm thôi cũng đã sợ nhiều rồi. Anh lại còn định nhét hai vạn vào, anh muốn nhà trai họ nghĩ sao hả?"

Nhạc Phong trầm mặc một chút: "Anh vốn định mua cho Miêu Miêu miếng ngọc."

Khiết Du không để ý đến chuyện này, thất cà vạt xong mới chợt nhớ ra: "Nguy rồi, không có kẹp cà vạt."

"Trong ngăn kéo có một cái đấy."

"Anh mua hả? Biết làm đom từ bao giờ thế." Khiết Du chạy bình bịch mấy bước đi lấy rồi trở lại, chặc chặc chặc không ngớt: "Cái hộp xinh xắn được gói tỉ mỉ thế này, nhất định là con gái tặng rồi. Ô, chữ xấu quá."

Nhạc Phong vươn tay giật lại tự mình kẹp lấy: "Anh mà là người thích bỡ ngỡ vậy sao, lẽ nhẹ tình nặng em hiểu không? Lẽ nhẹ --- tình ---- nặng!"

Khiết Du cười hì hì bước đến trước mặt anh: "Cô nào thế?"

"Em không biết đâu, ở chỗ Cửu Ca."

Nụ cười của Khiết Du lập tức cứng đờ lại, được một lúc, mặt xỉ xuống: "Anh, chúng ta chú ý một chút được không?"

"Sao thế? Lại cái nữa?" Nhạc Phong cười cười đỡ dành cô, "Đâu đến mức như vậy, anh cũng chẳng có gì với cô ta cả."

“Cô ta là gái bao!” Khiết Du rất tức giận, “Chỗ Cữu Ca, toàn là loại đó.”

Nhạc Phong không ngờ phản ứng của Khiết Du lại lớn như vậy: “Con người cô ấy không xấu đâu, Khiết Du. Hơn nữa, người ta không ăn trộm ăn cướp...”

Mắt thấy mặt của Khiết Du sắp âm u ra sét đánh, Nhạc Phong vội vàng im miệng.

“Em biết sau Miêu Miêu anh nhất định sẽ có bạn gái nữa, nhưng mà không thể là chỗ Cữu Ca được, không thể làm cái nghề đó, anh mà kết giao với loại bạn gái như vậy, anh em chúng ta chia tay, không làm gì nữa!”

“Anh đâu nói cô ta là bạn gái của anh chứ, ” Nhạc Phong bật cười, “Hơn nữa, cho dù có kết giao thật thì sao? Bối cảnh gia đình anh cũng chẳng tốt hơn là bao...”

“Cũng chính vì như thế!” Dưới tình hình cấp bách, Khiết Du chưa suy nghĩ đã bật thốt lên, “Anh muốn em nói sao với anh đây, mẹ anh đã như vậy, có bạn gái cũng như vậy nốt, anh...”

Cô chột hời hờn, nửa câu sau miễn cưỡng nuốt lại, nhưng vô ích, sắc mặt Nhạc Phong đã hoàn toàn thay đổi, anh nhìn Khiết Du, giống như muốn cười nhưng lại cười không nổi, vươn tay chỉ cô một cái, lại buông xuống.

“Anh, không phải em có ý đó.” Khiết Du luống cuống, nước mắt thoát cái đã rơi xuống, “Anh, em không có ý coi thường anh đâu, em chỉ là... em sai rồi, được không?”

Cô vươn tay kéo lấy cánh tay Nhạc Phong: “Anh đánh em mấy cái đi, miệng em bản, anh, anh đừng trách em.”

Thấy Khiết Du rơi lệ, Nhạc Phong chột nở nụ cười, anh vươn tay giúp Khiết Du lau nước mắt: “Khóc gì hả, nói đâu có sai, mấy câu này mà nín nhịn cũng khó chịu, nói ra cũng tốt. Được rồi, không sao, anh đi đây, đến trễ thì không tốt.”

Nhìn bóng lưng xa dần của Nhạc Phong, Khiết Du lại khóc dữ hơn, chột giơ tay lên tát mạnh mình hai cái: “Cho mày bản! Cho mày bản!”

Khách sạn Thủy Tinh Cung, hôm nay là nơi được bao riêng của nhà họ Tần.

Những băng rôn treo bên ngoài, ảnh cưới to đùng, vào cửa là có ngay thảm đỏ với hai hàng hoa hồng đỏ và bách hợp hai bên, trên không thả những quả bóng bay trái tim màu hồng phấn...

Có những trường hợp, bản thân không thực sự ở trong đó thì không thể biết lòng đau đớn cỡ nào, Nhạc Phong trước đó vẫn cảm thấy, anh cũng có thể coi là một người cầm được buông được, anh có thể tương đối không câu nệ đến tham gia hôn lễ, chúc phúc cho Miêu Miêu với cuộc sống mới --- giờ nhìn lại, chỉ toàn là nói vợ vẫn, còn chưa đến đại sảnh đón khách anh đã không bước nổi nữa, trong đám khách khứa đi ngang qua có vài người đã nhận ra anh, đang châu đầu ghé tai bàn luận xôn xao.

Vừa vào đại sảnh đã thấy bàn kí tên, Miêu Miêu và chú rể đứng dưới giàn hoa hồng được tạo hình thành hình trái tim, có nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp cầm tấm hắt sáng đứng bên cạnh, chụp ảnh chung cho chú rể cô dâu cùng với bạn bè thân thích đến chúc mừng.

Miêu Miêu mặc một chiếc áo cưới hở vai, viền váy nạm pha lê, eo ôm sát, phần chân váy đuôi cá phủ một lớp hoa văn ren lưới, mái tóc dài uốn thành búi, những chuỗi ngọc trai rời rạc quấn quanh từng vòng, trước mặt lưu lại hai lọn tóc uốn xoắn rủ xuống hai bên má, vô cùng kiều my, cô phối hợp với nhiếp ảnh gia hơi nghiêng đầu qua bên cạnh, bó hoa trong tay đặt kề bên má, nhìn kiểu gì cũng thật xinh đẹp.

Nhạc Phong mỉm cười, trong lòng nhủ một câu: bé con thật là quá đẹp.

Trong giây phút đèn flash lóe lên, Miêu Miêu nhìn thấy Nhạc Phong, cô ta sửng sốt một chút, chợt chẳng còn biết mình đang ở đâu, cho đến khi nhiếp ảnh gia gọi cô ta: "Cô dâu, bên này, nhìn bên này, cười một cái, cười... đúng rồi..."

Nhạc Phong gật đầu với cô ta một cái, đến bàn kí tên đưa phong bì, người nhận phong bì hào hứng định xướng lên, Nhạc Phong ngăn cản: "Đừng, nhận là được rồi."

Đưa phong bì xong, theo quy trình là phải chụp ảnh chung cùng cô dâu chú rể, nhiếp ảnh gia ra hiệu Nhạc Phong bước tới, anh có chút lúng túng từ chối: "Thôi bỏ đi, tôi không chụp đâu, cứ chụp là cứng đờ người ra, ảnh hưởng đến không khí."

Vóc người của chú rể không thấp, hơi phát tướng, vẻ ngoài lại khá chảnh chu, đoán chừng anh ta không biết chuyện của Miêu Miêu với Nhạc Phong trước kia nên rất thân thiện chào hỏi Nhạc Phong: “Vây sao được, đến đây đều là khách, tôi chụp ảnh cũng bị cứng đờ đấy, anh nghĩ coi, anh chẳng phải còn thoải mái hơn tôi bao nhiêu còn gì, tôi phải chụp bao nhiêu tấm đây này.”

Bên cạnh có người vui vẻ, còn có người cổ vũ cho anh ta: “Chú rể, cố lên.”

Miêu Miêu nhìn Nhạc Phong, như cầu khẩn nói: “Nhạc Phong, chụp một tấm đi.”

Giọng của Miêu Miêu đã không được bình thường, vành mắt cũng đỏ lên, trái tim Nhạc Phong thịch một tiếng, anh cười cười với chú rể bước qua, lúc người chụp ảnh sắp xếp vị trí đứng, anh khẽ nói với Miêu Miêu một câu: “Bé con, kiềm chế một chút, một ngày vui như vậy...”

Miêu Miêu đột nhiên bật khóc, nước mắt lã chã rơi xuống, nhiếp ảnh gia nhìn vào ống kính phát hiện không ổn: “Này này, cô dâu, sao lại thế này?”

Chú rể bấy giờ mới nhận ra, anh ta lấy làm lạ nhìn Miêu Miêu, lại hoài nghi liếc mắt nhìn Nhạc Phong.

Nhạc Phong thực sự chỉ hận trên đất không có cái lỗ nào để anh chui vào, anh thật sự không ngờ tới Miêu Miêu lại dễ mất kiểm soát như vậy, sớm biết tình hình thế này, có cầm hỏa tiễn đại bác tới ép anh anh cũng không đi: anh bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ bàn tán ầm ĩ còn chưa tính, Miêu Miêu thì làm sao đây, mất khống

chế òa khóc ngay tại chỗ, là đàn ông thì ai mà chẳng nghĩ nhiều, sau này khó mà bảo đảm sẽ không gây khó dễ cho cô ấy.

Chú rể trái lại phản ứng rất nhanh: “Thợ trang điểm đâu, này, thợ trang điểm mau trang điểm lại.”

Rồi quay ra cười với Nhạc Phong: “Ngại quá, cô ấy là vậy đấy, rất cảm tính, anh nói coi ngày vui thế này, thích thì xúc động một chút là được, lại còn khóc nữa, thật là...”

Vừa nói vừa săn sóc lấy khăn tay ra lau nước mắt cho Miêu Miêu.

Chỉ trong chốc lát, bên cạnh đã có không ít người dừng lại, ngay cả nhân viên phục vụ của khách sạn cũng giả bộ như lơ đãng liếc trộm về bên này, Nhạc Phong nghe thấy có người nhỏ giọng bàn tán: “Người đứng đằng trước ấy hả? À, hiểu rồi.”

Cũng may đã có người đứng ra giải vây: “Sao thế này, vẫn tụ tập à?”

Nhạc Phong thở dài trong lòng, người anh không muốn gặp nhất đã xuất hiện.

Cha của Miêu Miêu, Tần Thủ Nghiệp.

Tần Thủ Nghiệp ngoài năm mươi tuổi, đầu tóc hơi có chút hoa râm, mặt chữ quốc, đeo một chiếc kính gọng vàng, trừ phần bụng

có hơi phát tướng ra thì vóc người được bảo dưỡng khá tốt, thấy Nhạc Phong, chân mày ông ta lặng lẽ nhíu một cái, đáy mắt xẹt qua một tia chán ghét quen thuộc cùng kinh thường.

Cho dù đã sớm quen chẳng sợ với ánh mắt như vậy, Nhạc Phong vẫn có chút giận dữ, trong lòng anh nghĩ: chẳng qua chỉ là tới nhìn Miêu Miêu một cái rồi đi, chứ tiệc rượu nhà các người, ông đây chẳng bấu gì.

Tần Thủ Nghiệp hình như cũng chẳng có ý định hàn huyên với anh, quay đầu gọi người bên trong: “Chú Hai, đây là bạn của Miêu Miêu, tiếp hộ anh một chút, đưa cậu ta đến bàn bạn học của Miêu Miêu đi.”

Nhạc Phong cười cười: “Không cần đâu, tôi còn có việc, tôi...”

Anh chợt ngừng lại.

Một người đàn ông bước ra từ trong phòng, nếu là chú Hai trong miệng Tần Thủ Nghiệp, vậy thì hẳn là chú của Miêu Miêu, nhưng ông ta trông còn già hơn Tần Thủ Nghiệp rất nhiều, lưng hơi còng, nếp nhăn trên trán hẳn sâu, ánh mắt vô cùng u ám, cả gương mặt không có lấy một nếp nhăn nào của nụ cười, chẳng trách Miêu Miêu lại sợ ông ta.

Tần Thủ Nghiệp trái lại chỉ ước Nhạc Phong có chuyện gì đó mà biến mất: “Sao vậy, cậu có việc à?”
Nhạc Phong hồi hồn lại.

“Không, không có gì.” Anh che giấu cảm giác quái dị dồn dập trong tim, nhìn Tần Thủ Nghiệp cười cười, “Cám ơn, chúc mừng.”

Tần Thủ Nghiệp lại nhíu mày một cái: “VẬY CHÚ HAI, CHÚ TIẾP ĐI NHÉ.”

Chú Hai của Miêu Miêu tên là Tần Thủ Thành, ông ta chào hỏi, bắt chuyện cho đủ phép lịch sự: “Bạn của Miêu Miêu à, cảm ơn đã tới, đi bên này.”

Nhạc Phong không dời bước, anh nhìn Tần Thủ Thành, đột nhiên hỏi một câu: “Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?”

Tần Thủ Thành sững sốt một chút, ông ta ngẩng đầu cẩn thận nhìn Nhạc Phong một cái, sau đó khẳng định lắc đầu: “Chưa từng.”

Được nửa buổi tiệc, cô dâu chú rể bắt đầu đến từng bàn mời rượu, không khí của bàn này cũng hòa vào khung cảnh tươi đẹp, duy chỉ có Nhạc Phong từ đầu đến cuối không hề động đũa, cũng không nói rõ được đó là cảm giác gì, có lúc đột nhiên cảm thấy quanh người rét run --- anh vẫn nhìn chằm chằm vào chiếc di động trên bàn, chờ điện thoại của Cửu Điều.

Bên cạnh có người biết anh, vỗ vỗ vai anh: “Người anh em, chia tay là chia tay, cơm thì vẫn phải ăn đúng không? Chết đói thì hết cả trò hay, nào, cùng một ly.”

Nhạc Phong không buồn để ý đến anh ta, người kia bị lơ đẹp, phần nộ cầm cái ly về: “Cái đồ hãm tài, lại còn sĩ diện nữa cơ đấy.”

Nhạc Phong vậy mà chẳng có chút tức giận nào, anh ngồi đó, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng của Miêu Miêu đang

xa, cái bóng này đột nhiên cũng trở nên có chút xa lạ ---- Nhạc Phong cảm thấy trong lòng có một nỗi băn khoăn đang bành trướng, nhưng anh không dám nghĩ tiếp nữa.

Anh hy vọng cuộc gọi của Cửu Điều có thể chứng minh mình hoàn toàn đang đoán mò đang phát bệnh đang lo nghĩ vớ vẩn.

Lại được khoảng mười lăm phút đồng hồ, mười lăm phút dài như hai mươi tư tiếng, cuộc gọi của Cửu Điều cũng tới, Nhạc Phong gần như bấm nút trả lời ngay khi vừa đổ chuông: “A lô, tra được chưa Cửu Ca?”

Cửu Điều có chút bất mãn: “Phong Tử, cậu để cho anh lấy hơi đã được không? Cậu tưởng anh là đặc công à? Chuyện điều tra ngọn nguồn người ta kiểu này, anh cũng phải sai phái nhờ vả người ta chứ, cậu tưởng anh nhanh như máy rút tiền, nhét thẻ vào đầu này thì đầu kia phun tiền ra chắc?”

Nhạc Phong nhìn xung quanh một cái, đứng dậy hạ giọng rời khỏi chỗ ngồi: “Tra được gì rồi?”

Cửu Điều giống như muốn cố ý khiêu chiến tính nhẫn nại của anh: “Anh thấy bút rút ghê ấy Phong Tử, Miêu Miêu kết hôn, cậu nảy sinh hứng thú với chú Hai của cô ta làm gì? Cậu đổi giới tính rồi à? Nhưng mà tuổi ấy cũng không hợp đâu...”

Nhạc Phong nghiêng rằng: “Anh cố ý hả, không phải chuyện quan trọng thì tôi cũng chẳng nhờ vả anh, anh có thể nói vào điểm chính được không?”

Cửu Điều không nói gì, gã là một kẻ khôn ngoan, Nhạc Phong lần

này về không có chuyện gì là lại trốn tránh gã, chưa từng trực tiếp bàn chuyện làm ăn với gã, bày ra cái vẻ đau khổ vì tình, hết lần này đến lần khác thân thiết với Tương Dung để qua mặt gã --- tưởng gã ngu thật hay sao, trong lòng gã rõ ràng, cấp bậc của Tương Dung, còn xa mới có thể khiến cho Nhạc Phong mê muội thần hồn điên đảo.

Lần này lại chủ động nhờ vả gã, xem ra là cấp bách thật, nếu đã vậy thì cũng chẳng tội gì mà dông dài nữa, Cửu Điều cười ha hả, nói thẳng những gì tra được ra: "Chú Hai của Miêu Miêu tên là Tần Thủ Thành, là em trai của Tần Thủ Nghiệp. Nhà ở Hán Trung, rất ít qua lại với họ hàng thân thích, nghe nói là làm trong đội khảo sát địa chất gì đó, thường xuyên ra ngoài, đi một lần là hơn nửa năm. À đúng rồi, vợ ông ta kém ông ta mười mấy tuổi, là một giáo viên cấp hai trung học. Có một đứa con trai, giờ hình như đang học cấp một trung học. Chỉ tra được có thế thôi, cậu còn muốn biết gì nữa không?"

Trái tim đang treo ngược của Nhạc Phong cuối cùng cũng quay về vị trí cũ, anh thở dài một hơi: "Vậy không có gì nữa đâu, là tôi nghĩ nhiều quá."

Đang nói, trong phòng tiệc chợt vang lên một tiếng rầm, ngay sau đó là tiếng cốc chén bàn ghế đổ vỡ, Nhạc Phong giật mình: "Cửu Ca, chỗ này có chút chuyện, hôm khác tôi cảm ơn anh sau."

Cửu Điều còn định nói gì đó, điện thoại đã tút một tiếng, cúp máy.

Mẹ cái thằng ranh con thối tha này, Cửu Điều tức đến mức muốn ném điện thoại, ăn cháo đá bát đây mà, thằng thối tha, hỏi

thăm cả nhà nó đi.

Trong phòng tiệc hơi hỗn loạn, có chiếc bàn tròn đã bị lật ngửa, bảy tám nhân viên phục vụ vây quanh dọn dẹp, trong đại sảnh có quá nửa số người đã đứng dậy xem náo nhiệt, có người thấp giọng oán trách: “Chú Hai của Tần Miêu bị làm sao thế, không uống được thì đừng có uống, lật đổ cả bàn, uống rượu phát điên gì chứ!”

Bên cạnh có người hòa theo: “Nhà quê ra, chưa lên bàn tiệc bao giờ, anh cứ uống của anh đi, quản ông ta làm gì!”

Không thấy Miêu Miêu đâu, nghe bên cạnh bàn tán, hình như là áo cưới bị rượu và thức ăn làm bẩn, đã được chú rể đưa đi thay quần áo rồi, chỉ chốc lát sau đám đông tách ra một lối đi nhỏ, hai chàng trai đỡ Tần Thủ Thành đã say như chết đi ra, đằng sau là cha của Miêu Miêu, Tần Thủ Nghiệp, mặt đã âm u đến sắp chảy nước tới nơi.

Có nhân viên phục vụ chạy lại: “Đưa đến phòng Hoa hồng đi, phòng đó đang trống, có thể nghỉ ngơi.”
Nhạc Phong giật mình, cũng chẳng hiểu tại sao, anh bỗng nhắc chân lên đi về hướng ngược lại.

Khách sạn Thủy Tinh Cung là một tòa nhà hình vòng tròn, trước có anh em từng mở tiệc rượu ở đây, anh cũng đã tới, từ hướng này đi ra sẽ gần cái phòng Hoa hồng kia hơn một chút.

Chính bản thân anh cũng không hiểu tại sao nhất định phải đi qua ---- Cứu Điều chẳng phải đã cho anh câu trả lời chắc chắn rồi hay sao? Anh đây là không tin hay vẫn chưa từ bỏ?

Phòng Hoa hồng là phòng để tổ chức những bữa tiệc vừa và nhỏ, hôm nay hôn lễ của Miêu Miêu là hoạt động chính, nơi này tạm thời được dùng làm phòng để đồ, những chiếc ghế sa lon hay ghế dài bàn tròn không cần thiết đều được chuyển vào trong này, ngay cả đèn cũng không bật, một mảnh âm u, trái lại càng dễ ẩn thân. Nhạc Phong vào trước đám Tần Thủ Nghiệp, nhìn khắp nơi một lượt, trốn sau một cái ghế dài kê sát góc tường, thuận tiện kéo tấm rèm cửa sổ sang bên này, cực kỳ bí mật.

Cho dù có bị Tần Thủ Nghiệp phát hiện cũng chẳng sao, anh cứ nói mình uống say, đến đây tìm một chỗ yên tĩnh, không tin là Tần Thủ Nghiệp có thể cản anh hai phát.

Chỉ chốc lát sau ngoài cửa đã vọng đến tiếng bước chân, Tần Thủ Nghiệp vừa dò dẫm mở đèn vừa nói cảm ơn với hai chàng trai kia: "Cảm ơn nhé, cơm còn chưa ăn xong, đỡ chú ấy lên ghế sa lon đi, để chú ấy tỉnh rượu đã. Hai cháu quay về trước đi nhé, xin lỗi, nhất định phải ăn uống cho thoải mái đấy."

Hai chàng trai kia vừa mới đi, căn phòng liền an tĩnh trở lại, chỉ còn Tần Thủ Thành đang nằm trên ghế sa lon cùng với Tần Thủ Nghiệp sắc mặt càng ngày càng khó coi, Tần Thủ Nghiệp xoay người đóng cửa chính lại, chốt cửa lại từ bên trong, im lặng một

lúc, chợt giơ chân đá vào sa lon: “Con mẹ nó chú đừng có giả chết với tôi, dậy đi!”

Nhạc Phong bị giọng nói bất thành linh này của ông ta làm cho sợ đến giật bắn mình, đang chưa làm rõ được tình huống thì đã nghe thấy hai tiếng cười ha ha, Tần Thủ Thành “say như chết”, “mượn rượu làm càn” kia vậy mà lại chậm rãi ngồi dậy từ trên ghế, sau khi ngáp một cái thì rúc vào trong sa lon, hai chân ghếch lên, cần bao nhiêu an nhàn có bấy nhiêu an nhàn.

Tần Thủ Nghiệp cực kỳ giận dữ: “Chú Hai, lần này chú đến đây, mẹ nó, không làm chuyện gì ra hồn! Chú trừng mắt với Miêu Miêu bao nhiêu lần? Con bé nó đắc tội gì chú sao? Hôm nay là ngày Miêu Miêu kết hôn, cả đời người cũng chỉ có một ngày như thế, mẹ nó chứ, chú mượn rượu giả điên, mẹ nó chứ, chú phá hoại bữa tiệc của nó, có gì không vui chú nhắm vào tôi đây này, chú cau có gì với đứa tiểu bối chứ?”

Tần Thủ Thành “Ô” lên một tiếng quái dị: “Làm gì mà bốc hỏa thế, con gái anh không bệnh không tật, tôi thấy có sống đến bảy tám chục tuổi cũng không thành vấn đề, trừ phi tai họa từ trên trời rơi xuống, nếu không khả năng chết yếu cũng không cao đâu, anh còn gì không hài lòng nữa?”

Tần Thủ Nghiệp thiếu chút nữa bị ông ta làm cho tức đến nổ tung: “Có ai lại nói cháu gái mình như vậy không, chú là chú Hai của Miêu Miêu đấy! Chú Hai!”

Tần Thủ Thành cười ha ha, trong tiếng cười thê lương mang theo sự oán hận, nghe mà khiến Nhạc Phong rợn cả tóc gáy, ông ta cười mãi cười mãi rồi ngưng bật, xuyên qua kẽ hở của tấm rèm, Nhạc Phong nhìn thấy ông ta từ từ đứng dậy, từ từ bước đến trước mặt Tần Thủ Nghiệp, nhả từng chữ từng chữ: “Vậy còn anh? Anh còn là bác Cả của Thịnh Hạ thì sao, anh đối xử với nó thế nào?”

Thịnh Hạ.

Đầu của Nhạc Phong oành một tiếng nổ tung, trong một hai giây đó, những âm thanh xung quanh hoàn toàn không thể nghe được, anh nhớ đến đêm ở Cổ Thành, trong căn nhà bỏ hoang ở sau núi, anh đã từng nhìn thấy một tấm ảnh của Quý Đường Đường, ảnh gia đình.

Quý Đường Đường buộc tóc đuôi ngựa cười vô cùng rạng rỡ, một trái một phải ôm lấy cha mẹ của mình, giống như cô con gái rượu hay công chúa của bất cứ một gia đình nào.

Cha của Quý Đường Đường, tại sao lại có vẻ ngoài giống hệt với chú Hai của Miêu Miêu chứ?

Anh đã nhờ Cửu Điều thăm dò, Cửu Điều chẳng phải đã nói rất rõ ràng sao: Tần Thủ Thành ở Hán Trung, có bà vợ kém ông ta mười mấy tuổi, có một đứa con trai đang học cấp một trung học. Không có bất cứ điểm chung nào với cha của Quý Đường Đường, cho nên chỉ là người giống người thôi, không phải sao?

Tại sao những gì mà Tần Thủ Thành thốt ra lại hoàn toàn khác? Sau những giây yên lặng ngắn ngủn là giọng nói tỉnh táo đến khác thường của Tần Thủ Nghiệp: "Chú Hai, con trai chú tên là Tần Lượng, năm nay mười ba tuổi. Tôi nghĩ, chúng ta ngay từ đầu đã rất rõ ràng, chú căn bản không hề có con gái."

Tần Thủ Thành cười dữ tợn: "Vậy sao, vậy tôi và Thịnh Thanh Bình sinh ra, không phải là người hay sao?"

Giọng nói của Tần Thủ Nghiệp càng thêm lãnh khốc: “Ít nhất, nó không phải là người nhà họ Tần.”

Tần Thủ Thành cười phá lên, cười mãi nước mắt liền trào ra: “Thịnh Hạ và Miêu Miêu sinh ra cùng một năm, trên người con bé có một nửa là máu của Tần Thủ Thành tôi, chỉ bởi vì mẹ nó họ Thịnh nên khác biệt với Miêu Miêu như vậy sao? Tần Thủ Nghiệp, anh có nghĩ đến không, mới đầu khi các bậc bề trên bắt thăm, nếu bắt trúng anh thì sẽ thế nào? Nếu như là anh, người hôm nay rạng rỡ kết hôn phải ở đây là Tiểu Hạ, còn kẻ phải lưu lạc bên ngoài không nhà để về, là Tần Miêu mới đúng, phải không?”

Tần Thủ Nghiệp cười nhạt: “Chú Hai, giờ đặt những giả thiết này có ý nghĩa gì hay sao? Nếu như lúc trước bắt phải tôi thì chưa chắc Thịnh Thanh Bình đã yêu tôi, cũng chưa chắc sẽ bỏ trốn cùng tôi, cho dù có bỏ trốn, thì chưa chắc tôi và cô ta đã sinh ra con gái. Hai mươi mấy năm đã trôi qua rồi, bây giờ chú mới thấy bất bình? Mượn tiệc cưới của Miêu Miêu mà xả giận, tôi cũng muốn hỏi chú đây, chú thực sự đang tức giận vì chuyện gì, chú thực sự giận vì Thịnh Hạ và Miêu Miêu giống người mà không giống mệnh hay sao, vẫn là giận quyết định gần đây của nhà họ Tần?”

Tần Thủ Thành hai mắt sung huyết, ông ta đột nhiên túm mạnh lấy cổ áo Tần Thủ Nghiệp: “Đã nói là sẽ cho Tiểu Hạ thời gian, tại sao lại quyết định giết con bé trước thời hạn?”

Tần Thủ Nghiệp cười rộ lên: “Tôi quả nhiên đoán không hề sai, ý của Túy ông chẳng phải ở rượu. Chú Hai, có cho Tiểu Hạ thời gian hay không, kết quả cũng giống nhau mà thôi, cái mà nhà họ Tần muốn, từ đầu đến cuối đều là mạng của nó. Hai mươi mấy năm, chẳng phải chú còn rõ ràng hơn bất cứ ai, không phải sao, giờ chú chơi trò cha con tình thâm, con mẹ nó chú đã làm cái gì rồi?!”

Ông ta cười lạnh đẩy bàn tay đang túm lấy áo ông ta của Tần Thủ Thành ra: “Chú đừng quên, kế hoạch sau đó là do chú đề ra, là chú nói muốn dùng biến cố gia đình để kích thích Tiểu Hạ, khiến cho nó mau chóng trưởng thành, chú ép nó lên con đường trốn chạy

này; chú sửa lại bức thư mẹ nó để lại, khiến cho nó ngay từ đầu đã dùng Quỷ trảo của nhà họ Tần để thu thập oán khí; chú nói cho bọn tôi biết mẹ của nó đã tạo cho nó một thân phận giả tên là Quý Đường Đường, cho nên nó đã chạy trốn bốn năm, nhưng chưa từng chạy thoát khỏi lòng bàn tay của nhà họ Tần, chỉ cần tra đăng kí thân phận một chút là tôi có thể biết nó đang ở đâu, nửa năm nay, nó từ Cam Túc chuyển đến Giang Tây, rồi cả Cổ Thành, tôi còn biết gần đây nó ở Đôn Hoàng, khách sạn Huy Ánh, số phòng tôi cũng có thể nói cho chú biết, 302, chú nghe cho kỹ, 302! Bọn tôi muốn động đến nó chỉ dễ dàng như bóp chết một con kiến, cho nên nói trước cho chú biết cũng chỉ vì coi chú là người nhà họ Tần mà thôi, không phải là để chú ở đây giả điên giả dại thêm loạn!”

Tần Thủ Thành im bật, ông ta lùi lại phía sau hai bước, hai chân chợt mềm nhũn, ngã ngồi trên ghế sa lon.

Tần Thủ Nghiệp hít sâu một hơi, giọng nói hơi có chút hòa hoãn: “Chú Hai, kết quả này sớm đã định rồi. Chú đừng quên, Thịnh Thanh Bình có khả năng đoán trước được cái chết, chính cô ta cũng đã nói, Thịnh Hạ không sống quá hai mươi sáu tuổi, sẽ bị mổ bụng phanh ngực mà chết --- mổ bụng phanh ngực, đó là cách luyện Chuông Quỷ của nhà họ Tần, tất cả đều là ý trời, Thịnh Thanh Bình yêu chú, bỏ trốn cùng chú, sinh ra một đứa con gái nhất định sẽ chết trong tay nhà họ Tần, tất cả đều đã định trước, đã định trước!”

Tần Thủ Thành cười lên: “Thật không? Vậy tôi nói cho anh hay, Thịnh Thanh Bình vì không muốn Tiểu Hạ phải chết thảm đã hy sinh năng lực của mình --- tôi không biết cô ấy đã dùng cách gì để truyền lại, nhưng bất cứ sự công kích nào với bụng của Tiểu Hạ cũng không có tác dụng, anh dùng dao cũng được, dùng súng cũng thế, vị trí đó của con bé cho dù có bị bất cứ vết thương trí

mạng nào cũng có thể lành lại. Đến lúc đó thì anh định dùng nó luyện Chuông Quỷ bằng cách nào đây, hả?”

Sắc mặt Tần Thủ Nghiệp dần dần chuyển sang lãnh khốc: “Chú Hai, chú nhất định phải chống đối tôi bằng được sao? Thịnh Thanh Bình nếu có bản lĩnh thì sẽ bảo đảm cho Thịnh Hạ vĩnh viễn giết không chết, chỉ bảo vệ được bụng nó thì có nghĩa lý gì? Không mổ được bụng nó thì tôi sẽ đục một lỗ từ phía dưới nó, vẫn có thể bỏ chuông vào như thường! Quyết định giết nó không phải là của tôi đề ra, tôi chỉ thông báo cho chú một tiếng thôi, nếu chú cứ yếu bóng vía như vậy nữa thì chắc tôi phải nghĩ đến chuyện giam chú lại một thời gian thôi.”

Một sự im lặng chết chóc.

Chuông di động vang lên, Tần Thủ Nghiệp bấm nút trả lời: “Ừ, Miêu Miêu à, aiz, chú Hai con uống nhiều quá, cha dẫn chú ấy đi ra ngoài hóng gió một chút, về ngay đây. Mời rượu đúng không, ừ, đồng nghiệp của cha đều làm ở cơ quan, con phải chú ý một chút. Được rồi, cha sắp về đến nơi rồi.”

Đặt điện thoại xuống, ông ta căn dặn Tần Thủ Thành: “Nửa buổi tiệc còn lại, đừng có bày cái mặt người chết ấy ra, cho dù có phải diễn trò, chú cũng phải thật vui vẻ cho tôi, diễn cho bằng được!”

67. Chương 6

Sáng sớm mồng năm , mấy người Thịnh Ảnh đã túi lớn túi bé ra khỏi cửa, gọi xe chạy thẳng đến trạm xe, dạo một vòng xung quanh xong thì ra lối vào chờ, thật đúng là dáng vẻ phong trần mệt mỏi, ngẫm chắc hẳn là đến trước thời gian hẹn với Thạch Gia Tín, nếu đến đúng giờ mà bị bắt thì thật hổ thẹn — Quý Đường Đường được mở rộng tầm mắt, sinh ra vài phần ý vị kiêu như các tổ chức hoạt động ngầm.

Không biết rốt cuộc Thịnh Ảnh đã hẹn Thạch Gia Tín vào mấy giờ, Quý Đường Đường trái lại rất hy vọng có thể gặp anh ta — mấy hôm trước cô đã lên ra ngoài mua nước hoa, cố ý chọn loại chất lượng kém và gay mũi nhất: không phải anh có lỗ mũi của chó sao, không phải anh thích ngửi đông ngửi tây hay sao, không biết loại nước hoa này có che được mùi máu hay không nhưng có thể tạo được hiệu quả nghe nhìn lẫn lộn cũng đã không tệ rồi.

Cảm giác đã đợi rất lâu, từ vẻ vô cùng mất kiên nhẫn của Thịnh Ảnh có thể thấy, Thạch Gia Tín rõ ràng đã đến trễ, Quý Đường Đường nghe thấy cô ta dặn dò Thịnh Phúc: "Gọi điện cho họ Thạch kia đi, bỏ chúng ta ở đây là thế nào!"

Điện thoại mới gọi được một nửa thì Thạch Gia Tín đã xuất hiện, Quý Đường Đường nhìn thấy anh ta trước, bộ dạng anh ta thoạt nhìn khá mệt mỏi, từ từ đi về phía Thịnh Ảnh, hai tay vẫn cầm trong túi quần như trước, lúc đi được nửa đường thì gờ tay day day mi tâm.

Lúc đến gần, anh ta giải thích với Thịnh Ảnh một tiếng: “Có một người bạn bị lạc đường, đang đi tìm.”

Người bạn lạc đường trong miệng anh ta, ngấm hần là Vưu Tư. Quý Đường Đường chợt thấy có chút đồng tình với anh ta: mọi người ở đây đều biết Vưu Tư đã xảy ra chuyện, chỉ riêng anh ta là không biết.

Thịnh Ảnh rớt cuộc vẫn chột dạ, cũng không tiện nói thêm gì nữa: “Lạc bao lâu rồi? Có gọi được điện thoại không? Quá 24 giờ là báo cảnh sát được rồi chứ?”

“Báo rồi, không có tin tức.”

Thịnh Ảnh ồ một tiếng, tiện miệng nói một câu: “Đáng tiếc tôi không giữ Lộ Linh, nếu không còn có thể giúp anh tìm thử xem.”

Thạch Gia Tín nhìn Thịnh Ảnh một cách kỳ quái, Thịnh Ảnh bị anh ta nhìn khiến cho hơi rờn rợn: “Sao thế hả?”

Thạch Gia Tín không lên tiếng.

Thịnh Phúc và Thịnh Lộc cũng không phản ứng kịp, bao gồm cả Quý Đường Đường đang đứng ở xa — cô chỉ hơi ngạc nhiên một chút, thì ra Lộ Linh còn có thể tìm người, cô đúng thực là hiểu biết quá ít về chuông của nhà họ Thịnh.

Thạch Gia Tín nhàn nhạt buông một câu: “Thịnh Ảnh, Lộ Linh chỉ dùng để tìm người chết.”

Sắc mặt Thịnh Ảnh vụt tái nhợt, nhưng cô ta phản ứng rất nhanh: “Thời buổi này, mười người mất tích thì có đến chín người chết, tôi biết anh không thích nghe, nhưng miệng tôi nó vậy đấy — lời nói thật luôn chớ đừng tai.”

Thạch Gia Tín không tiếp lời, đổi lại là người khác, có khi anh ta còn hoài nghi mấy phần, nhưng Thịnh Ảnh từ xưa đến nay vẫn độc miệng như vậy, từ nhỏ đến lớn vẫn thế — anh ta chẳng muốn nói nhiều nữa: “Mệt không, tìm một chỗ nghỉ trước đã.”

Anh ta bước ra ngoài vài bước đón xe, tiện thể xách túi giúp cho Thịnh Ảnh, ánh mắt Thịnh Ảnh hiếm khi được một chút nhu hòa, bước hai bước theo sát tránh xa khỏi Thịnh Phúc và Thịnh Lộc, thấp giọng hỏi Thạch Gia Tín: “Nghe nói ở bên ngoài anh có người yêu?”

Thạch Gia Tín nhú mày một cái, không nói gì, Thịnh Ảnh vờ như không nhìn thấy, tiếp tục tự nói: “Đàn ông lúc nào cũng ham vui, có điều, nhớ kỹ mình sẽ kết hôn với ai là được.”

Sắc mặt Thạch Gia Tín trầm xuống: “Thịnh Ảnh, cô dù gì cũng từng đi học, đừng có nhắc đi nhắc lại chuyện này với tôi mãi.”

Thịnh Ảnh cười lạnh một tiếng: “Từng đi học thì làm sao? Nhà họ Thạch các anh chính là đi học nhiều quá, học được lắm thứ tâm địa gian xảo như vậy nên đến cả quy củ của thế hệ trước cũng mặc kệ.”

Thạch Gia Tín giận quá hóa cười: “Nhà họ Thạch các anh? Cô đừng quên, đàn ông nhà họ Thạch đều do phụ nữ nhà họ Thịnh sinh ra! Nói cho cùng, tôi với cô còn có quan hệ huyết thống đấy!” Thịnh Ảnh im bặt, không khí nhất thời trở nên nặng nề, trên

đường thỉnh thoảng vang lên những âm thanh của xe cộ vô cùng chói tai, đằng xa, khóe miệng Quý Đường Đường dăng lên một tia cười châm chọc.

Còn chia họ Thạch họ Thịnh làm gì, lừa mình dối người mà thôi, nói cho cùng cũng chỉ là một nhà.

Hoặc có lẽ mới đầu khi liên hôn vẫn chỉ là họ Thịnh và họ Thạch đơn thuần, nhưng dần dần lại thành nội bộ gia tộc anh tởi tôi qua, nhất là vài thập niên gần đây mà Thịnh Thanh Bình biết rõ — những người con gái hậu duệ của nhà họ Thịnh, chỉ có trường nữ họ Thịnh là được nuôi trong động đá vôi. Nhưng người con gái khác, Quý Đường Đường không biết được phân chia như thế nào nhưng trong đó có một phần sẽ bị đưa đến khu trại ở ngoài động, nhà họ Thạch.

Lần đầu tiên lúc nhìn thấy bức thư mà Thịnh Thanh Bình để lại, đọc được những tin tức này, Quý Đường Đường nửa ngày trời không hồi hồn lại được, đầu óc hỗn loạn của cô có chút không sao hiểu nổi những khúc mắc vòng vèo bên trong đó, nhưng có một điều lại phi thường rõ ràng: đây chẳng phải là kết hôn họ hàng gần hay sao?

Cho dù không phải là người chuyên học về y, Quý Đường Đường ít nhiều cũng có chút khái niệm: đời sau của cuộc hôn phối như vậy, chắc chẳng có mấy trường hợp được bình thường, chưa nói đến thân thể khỏe mạnh cùng với tỷ lệ phát sinh bệnh di truyền, thế này chắc sinh ra quái thai ấy chứ?

Thịnh Thanh Bình lớn lên trong Bát Vạn Đại Sơn, bà nhất định hiểu rõ những điều đó, nhưng trong thư không nói nhiều lắm, chỉ đơn giản nói một câu: “Mẹ hy vọng con vĩnh viễn đừng trở lại.”

Có màn hay ho trước mặt này, cho dù không có những lời đó thì Quý Đường Đường cũng ngàn vạn không muốn quay về: Nhà họ Thịnh trong đầu cô là một mảnh hắc ám chưa từng thay đổi, những quy củ cổ hủ, sự tuân theo mù quáng, động đá vôi khép kín, hơn nữa loại quan hệ gia tộc hỗn loạn luân lý này...

Nhà họ Thạch sinh sống trong trại, tiếp xúc và tiếp nhận với thế giới bên ngoài cũng nhiều hơn họ Thịnh, chẳng trách tâm tư Thạch Gia Tín lại thay đổi, không muốn dính dáng đến con gái nhà họ Thịnh. Có điều Thịnh Ảnh nếu đã từng đi học, nhất định cũng sẽ biết những tác hại cực đoan của kết hôn họ hàng gần, tại sao lại vẫn cứ túm chặt lấy Thạch Gia Tín không buông chứ? Chẳng lẽ hôn nhân giữa bọn họ sẽ không xuất hiện kết quả biến dạng tồi tệ như vậy?

Được rồi, cho dù có không xuất hiện hậu quả tồi tệ thì Quý Đường Đường cũng không thể chấp nhận, cô gần như nghiền ngẫm nhìn sắc mặt âm trầm của Thạch Gia Tín: nói chưa biết chừng tên Thạch Gia Tín này cùng với mình cũng có chút quan hệ huyết thống lằng nhằng khó nói như vậy ấy chứ.

Đám người Thạch Gia Tín bắt một chiếc taxi, Quý Đường Đường cũng vội vàng gọi một chiếc, dặn tài xế đi theo sau, mắt thấy tài xế nhìn mình như thấy quỷ, Quý Đường Đường lúng túng giải thích: "Cái đó... là bồ nhí..."

Tài xế giật mình, vừa khởi động xe vừa rất chi là đồng tình hỏi cô: "Kết hôn được mấy năm rồi?"

“Không phải tôi, là chị gái tôi. Anh rẽ tôi ngoại tình.” Quý Đường Đường tiện miệng chém bừa, xe ở trên đường lách qua lách lại, cộng thêm có một người to lù lù như tài xế ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm, Quý Đường Đường không thể nhìn được tình hình bên phía Thạch Gia Tín, trong lòng ít nhiều có chút nôn nóng, có điều nghĩ lại thì trên xe kia cũng có tài xế, nếu là chuyện cơ mật thì đám Thạch Gia Tín cũng sẽ không nói linh tinh.

Vốn tất cả đều nên thuận buồm xuôi gió, trên đường đi lại xảy ra một tai nạn nhỏ ngoài ý muốn: gần đến điểm cuối, có một chiếc motor bên cạnh giành đường, cọ vào cửa xe, chuyện này nói nhỏ cũng không nhỏ, tài xế tấp vào lề dừng lại, xuống xe bắt đầu gây gổ với người đi motor, Quý Đường Đường mắt thấy đám Thạch Gia Tín xuống xe trước cửa nhà khách Đăng Long, trong lòng gấp gáp, cũng chẳng hỏi tiền xe bao nhiêu, ném 20 đồng lại ghế ngồi rồi nhảy xuống xe đuổi theo.

Nhà khách Đăng Long có bốn tầng, tầng một là đại sảnh và quầy tiếp tân, ba tầng trên là nơi nghỉ ngơi. Lúc Quý Đường Đường đuổi đến quầy tiếp tân đã không thấy bóng dáng đám Thạch Gia Tín đâu, Quý Đường Đường lấy danh nghĩa “thăm khách hàng” nhờ tiếp tân tra số phòng, cô tiếp tân chúi đầu vào máy tính tra xét một lượt, ngẩng đầu vô cùng nghi ngờ nhìn cô: “Cô có nhớ nhầm tên không vậy? Chẳng có ai tên Thạch Gia Tín cả.”

Quý Đường Đường hơi sửng sốt, chẳng lẽ Thạch Gia Tín không dùng chứng minh thư của mình đăng ký? Thấy cô sửng sờ, cô gái tiếp tân cũng dấy lên lòng nghi ngờ, dùng ánh mắt đề phòng nhìn cô: “Này, cô ơi, rốt cuộc là cô tìm ai vậy? Khách hàng của cô có ở trong nhà khách của bọn tôi không hả?”

Quý Đường Đường lúng túng: “VẬY CŨNG CÓ THỂ LÀ ANH TA DÙNG CHỨNG MINH CỦA BẠN GÁI, CÔ THỬ TÌM GIÚP MỘT VỊ TIỂU THƯ HỌ THỊNH ĐI, THỊNH TRONG MẬU THỊNH”

Kết quả tìm kiếm là căn bản không có khách nữ nào họ Thịnh hết.

Mắt thấy tiếp tân đang dùng ánh mắt nhìn mấy cô gái ở hộp đêm mà nhìn cô, Quý Đường Đường có chút không đỡ nổi, tự mình giải vây cho mình: “VẬY ĐỂ TÔI GỌI ĐIỆN HỎI THỬ XEM.”

Cô giả bộ thò tay vào túi quần lấy di động, đi đến góc đại sảnh, đám người ở quầy tiếp tân đầu tiên còn chỉ trở về phía cô, sau đó cũng chẳng chú ý đến cô nữa — Quý Đường Đường nhân cơ hội lén lên cầu thang, đến tầng hai, lại nhìn hành lang yên tĩnh thật dài mà ngẩn ra: bao nhiêu phòng như vậy, trên còn có hai tầng nữa, đám Thạch Gia Tín rốt cuộc đang ở phòng nào đây, cô đương nhiên có thể dùng biện pháp ngu ngốc nhất là tra xét từng phòng một, nhưng thế thì phải tra đến năm nào tháng nào mới ra đây? Hoặc có lẽ cô có thể kêu to tên của Thạch Gia Tín trong hành lang — hiệu quả đương nhiên sẽ rất nhanh, nhưng dĩ nhiên sẽ đánh rần động cỏ, dẫn đo mãi, đành phải dùng cách ngu xuẩn nhất.

Sau khi kiểm tra xong từng gian phòng một ở tầng hai, không có kết quả, trái lại còn bị năng lực phản phê, lúc gần đến cuối có chút choáng váng, Quý Đường Đường chống vào tay vịn cầu thang lấy lại bình tĩnh, đang định đi lên lầu ba, chợt nghe thấy

một tiếng vang trầm đục khổng lồ, cảm tưởng như cả thân tòa nhà cũng bị chấn động rung lên.

Quý Đường Đường bỗng nảy sinh một dự cảm vô cùng chẳng lành, sự im lặng chết chóc kéo dài khoảng hai ba giây, dưới lầu có người thét lên: “Nhảy lầu rồi, có người chết!”

Cửa phòng lục tục được mở ra, có người ngó dáo dác, lúc ánh mắt chạm nhau lảng lảng trao đổi sự hoảng sợ và nghi hoặc, Quý Đường Đường cảm giác lồng ngực như nghẹn cứng, cô mơ hồ cảm thấy chuyện này dường như có liên quan đến bản thân, theo bản năng chạy xuống dưới lầu, vì đang là Tết nên khách vào ở cùng với người đi ngang qua đường cũng không nhiều, chưa đến mức nước chảy không lọt — Quý Đường Đường liếc thấy có một cô gái tay chân dang ra nằm trên mặt đất, bên dưới là một vũng máu lớn, mái tóc dài ngâm trong máu, kết thành từng lọn từng lọn, có người to gan cúi người xuống thăm dò, sau đó lắc đầu với mấy người đứng xung quanh, ý là: chết rồi.

Đó là Thịnh Ảnh.

Khoảnh khắc nhận ra đó là Thịnh Ảnh, thân thể Quý Đường Đường lập tức cứng lại: thế này là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là Thạch Gia Tín đã biết chuyện Thịnh Ảnh giết Vu Tư nên mới giết Thịnh Ảnh cho hả giận?

Khoảng thời gian Thịnh Ảnh rơi xuống lầu rất ngắn, đám Thạch Gia Tín nhất định vẫn còn đang ở trên lầu, trái tim của Quý Đường Đường nhảy lên mãnh liệt, xoay người đang định đi lên lầu lại thấy Thạch Gia Tín dẫn Thịnh Phúc Thịnh Lộc xuống lầu, ba người chen vào dòng người đang xuống dưới lầu xem náo nhiệt, sắc mặt mặc

dù có chút khác thường nhưng không quá gây chú ý — lúc ra đến cửa, bọn họ liếc nhìn về phía Thịnh Ảnh, xoay người đi về hướng ngược lại phía sau nhà khách.

Quý Đường Đường buộc bản thân mình bình tĩnh lại, đang định đi theo, sau lưng bỗng vọng đến tiếng kêu kinh hãi của một người phụ nữ: “Nhìn mặt cô ta! Mặt cô ta!”

Mặt cô ta? Mặt của Thịnh Ảnh làm sao? Biết rõ lúc này đuổi theo Thạch Gia Tín mới là việc quan trọng nhất nhưng Quý Đường Đường vẫn không kìm được mà ngoái đầu lại nhìn, chỉ nhìn một cái, toàn thân đã rét run, giống như có ai đó cạy hộp sọ của cô ra, đổ ào một cốc nước đá vào.

Mặt của Thịnh Ảnh có ba đường máu từ bên trong xuyên ra ngoài, máu thịt mơ hồ, dữ tợn như lệ quỷ.

Vết thương như vậy chẳng hề xa lạ với cô.

Xương đinh!

Quý Đường Đường chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, cô lùi lại phía sau hai bước, bất chợt xoay người qua chỗ khác, tựa như phát điên đuổi theo về phía sau nhà khách.

Xa xa, đám Thạch Gia Tín đã lên một chiếc taxi màu xanh, đuôi xe bốc lên một đống khói bụi, ngay sau đó hất bụi mà đi.

Trái tim của Quý Đường Đường rơi vào vực thẳm: lần này xong hết rồi, trong nhà khách có camera giám sát, đám Thạch Gia Tín đi cùng với Thịnh Ảnh vào nhà khách, chắc hẳn cũng biết rõ, một khi Thịnh Ảnh gặp chuyện không may, bọn họ chính là những người bị tình nghi — lần này đi rồi, nhất định sẽ trăm phương ngàn kế giấu diếm tung tích, muốn tìm được bọn họ sẽ khó như lên trời.

Quý Đường Đường đứng đó một lúc, chán nản, lê đôi chân nặng nề trở về, hiện trường vụ án mạng đã có đông người hơn, bảo vệ nhà khách đang giải tán người xem giữ vững trật tự, từ xa vọng đến những tiếng ò e ò e, không biết là xe cảnh sát hay xe cứu thương.

Quý Đường Đường chợt tỉnh ngộ lại, cô đã nghĩ sai một việc: Thịnh Ảnh không thể là do Thạch Gia Tín giết được, Thịnh Phúc và Thịnh Lộc là đi theo Thịnh Ảnh đến, cho dù xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng sẽ về phe Thịnh Ảnh chứ không phải Thạch Gia Tín, nhưng giờ, bọn họ lại đi cùng với Thạch Gia Tín — vừa nãy, trong phòng nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, đám Thạch Gia Tín đều không thể ngăn cản mà chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Rốt cuộc là chuyện gì kia chứ? Thịnh Ảnh rõ ràng đã chết bởi xương đinh, chẳng lẽ là oán khí của Vương Tư trả thù? Chẳng lẽ ở đây còn có một người khác đang khống chế Lộ Linh, cảm ứng được oán khí của Vương Tư, giúp cô ta báo thù?

Trên xe taxi, Thạch Gia Tín ngồi ở ghế phụ, sắc mặt âm u đến mức sắp chảy ra nước, Thịnh Phúc và Thịnh Lộc ngồi ở hàng ghế

sau, tay vẫn đang run run, môi mấp máy, lại nuốt nước bọt liên tục, không thốt ra được chữ nào.

Taxi dừng lại trước trạm xe, vừa xuống xe đã bước ngay vào dòng người đông đúc ồn ã, có lẽ là hơi người ấm áp mang lại chút an ủi, sắc mặt của Thịnh Phúc và Thịnh Lộc không còn trắng bệch như trước, Thạch Gia Tín căn dặn Thịnh Phúc: “Dùng một bộ giấy tờ khác đi mua vé, chọn chuyến gần đây nhất về Quảng Tây.”

Thịnh Phúc từ từ chạy về phía ô cửa bán vé, Thịnh Lộc cân nhắc sắc mặt của Thạch Gia Tín, hàm trên hàm dưới đều đang run rẩy: “Vừa nãy, vừa nãy là... Tần gia?”

“Vuốt Quỷ của Tần gia.” Thạch Gia Tín ngắt lời Thịnh Lộc, nắm đấm từ từ siết chặt, “Đồ tạp chủng này, cô ta làm việc cho Tần gia!”

Khi trời sẩm tối, Quý Đường Đường mới quay trở về nhà khách Huy Ánh — đầu của cô vẫn còn đau kịch liệt, phải ngồi bên cạnh một lúc lâu mới bắt xe về, quay về phòng ngồi yên một lúc, cảm thấy bụng có chút đói, lại lấy thẻ mở cửa phòng ra ngoài mua đồ ăn, lúc đi xuống cầu thang, rõ ràng là đường rộng như vậy, lại có một gã mập đang đi lên lầu đụng vào cô, Quý Đường Đường đang buồn bực trong lòng, trừng mắt định quát anh ta đôi câu cho hả giận, gã mập kia chợt nhét một mẩu giấy vào trong tay cô, sau đó như không có chuyện gì ngâm nga tiếp tục đi lên trên.

Trong nháy mắt, Quý Đường Đường tưởng rằng mình gặp ma, nhưng mẩu giấy trong lòng bàn tay cảm giác rất chân thực, cô nắm chặt mẩu giấy, cẩn thận hồi tưởng lại, tin chắc bản thân chưa gặp gã mập đó bao giờ.

Trong siêu thị nhỏ bên cạnh nhà khách, Quý Đường Đường chọn một góc khuất trong giá để hàng, mượn xung quanh che giấu, cô từ từ mở mẫu giấy ra, phía trên xiêu xiêu vẹo vẹo viết một hàng chữ.

Quý tiểu thư, chào cô, tôi là bạn của Nhạc Phong, xe tôi đỗ ở đầu đường bên ngoài cách nhà khách Huy Ánh hai con đường, xin hãy nhanh chóng quay về phòng thu dọn hành lý, tôi sẽ chờ cô ở đó, nguyên nhân sẽ giải thích sau.

68. Chương 7

Quý Đường Đường đầu tiên là sững sốt một chút, cô chặm rãi nhẩm lại những dòng chữ trên tờ giấy một lần, cảm giác như trái tim bỗng tách một tiếng, lóe lên một tia lửa nhỏ.

Có rất nhiều những câu hỏi muốn hỏi, ví dụ như tại sao lại dùng cách liên hệ quái dị như vậy, tại sao cái người tên Nhạc Phong vốn cho là sẽ chẳng bao giờ gặp mặt nữa này lại đột nhiên xuất hiện như thế, gã mập kia rốt cuộc là ai, có thể tin được không, anh ta có quan hệ như thế nào với Nhạc Phong, chuyện này là thật sao, thực sự là Nhạc Phong cô quen đã bảo gã mập này đến tìm cô sao, nếu như phải, thì là đến tìm cô vì chuyện gì?

Rất nhiều chuyện, cô tạm thời không muốn nghĩ tới, chỉ đơn thuần cảm thấy, một lần nữa thấy cái tên Nhạc Phong này, thực sự là rất vui.

Mấy ngày nay, cô càng ngày càng cảm thấy, một người, cần phải có vài người bạn, cứ phong bế mình trong thế giới tăm tối thất thường mãi thì sẽ dần dần phát điên mất — cô không hề hối hận vì đã gọi điện cho Mao Ca đêm hôm đó, dù cho nếu mẹ vẫn còn thì sẽ nghiêm khắc khiển trách hành động bại lộ hành tung này của cô quá mức nguy hiểm.

Nói chuyện với Mao Ca một lúc thật là tốt, nói cười vui vẻ, đây mới là cách mà người bình thường sống.

Vậy nên cô định quay về phòng dọn dẹp hành lý, chỉ thu dọn thôi, mì ăn liền cũng chẳng mua nữa, tiện tay cầm một túi thạch đông lạnh, tâm trạng vô cùng tốt vừa hút vừa đi về khách sạn, thạch hoa quả lành lạnh, vị xoài, Quý Đường Đường cảm khái: thạch hoa quả ngon thế này cơ mà, sao lại bảo là làm từ giày da chứ, cái vị làm ra được thứ này từ giày da cũng có bản lĩnh lắm...

Quay về phòng, bắt đầu thu dọn hành lý, lên đường bao nhiêu lần như vậy, đã sớm có kinh nghiệm, lấy đồ ra xếp thành chồng, nhét thẳng vào trong ba lô, dù sao đến nơi tiếp theo cũng phải lấy ra lần nữa, có sắp xếp chỉnh tề cũng vô ích.

Có điều đựng đồ như vậy cũng có chỗ không ổn, nhìn giống như sắp bục ra hết đến nơi không khép miệng túi lại được, Quý Đường Đường ấn từ trên xuống mấy lần mà vẫn không ấn xuống được, định lấy bột đồ bên trên ra ngoài một chút, tay mò xuống đóng hành lý bên dưới, ấn ấn, đột nhiên cảm thấy nơi đầu ngón tay chạm tới có chút dính dính.

Quý Đường Đường hoài nghi rút tay lại, đầu ngón tay có màu đỏ nhàn nhạt, cô do dự một chút, đặt tay lên mũi ngửi một cái.

Mùi máu.

Ba lô rất lớn, đặt trên bàn giống như một hòn núi nhỏ, Quý Đường Đường nhìn chiếc ba lô, lòng có chút hoảng hốt, sau mấy giây ngây người, cô lại thọc tay vào lấy đồ.

Càng nóng lòng lại càng không tìm ra được, toàn lấy phải thứ không phải, những cái khác cũng vậy, Quý Đường Đường nổi nóng, cô lật chiếc ba lô lại, miệng túi hướng xuống dưới xóc xóc mấy cái.

Tất cả mọi thứ đều ào một tiếng đổ ra, chiếc hộp sắt đựng rất nhiều hóa đơn và ảnh chụp kia của cô cũng bung nắp, những chiếc cuống vé rơi lả tả khắp mặt đất, Quý Đường Đường quỳ xuống, tay run run gạt đồng cuống vé ra, gạt quần áo ra, gạt những món đồ ngổn ngang ra, rốt cục cũng tìm thấy mấy chiếc xương đing còn dính máu nằm trên mặt thảm.

Quý Đường Đường không vươn tay nhặt lấy xương đing, chân cô mềm nhũn, ngã ngồi thẳng xuống thảm, mặt không chút cảm xúc nhìn bức tường trắng trước mặt, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất: căn bản không có kẻ thứ hai nào có Lộ Linh và xương đing, Thịnh Ảnh, là gián tiếp chết bởi tay mình!

Buổi tiệc ở Thủy Tinh Cung đến gần nửa đêm mới bắt đầu tan cuộc, khách sạn tặng phòng tân hôn, Miêu Miêu và chú rể sẽ trải qua đêm động phòng ở đây, cha mẹ hai bên, thân thích quan trọng và đôi uyên ương đều đứng ở cửa tiễn khách, mắt thấy số người bên trong phòng tiệc ngày càng ít, Miêu Miêu có chút sốt ruột, cô ta cắn môi, do dự thật lâu, len lén bước tới sau lưng Tần Thủ Nghiệp kéo vạt áo ông ta, hạ giọng hỏi: “Cha, Nhạc Phong đã đi chưa?”

Tần Thủ Nghiệp nhíu mày một cái, ông ta nhìn quanh một chút: “Con theo cha qua đây.”

Giọng nói hớn lớn, khiến chú rể nhìn về phía bên này, Tần Thủ Nghiệp cười ha ha một tiếng: “Chú rể, mượn cô dâu nói mấy câu nhé.”

Tần Thủ Nghiệp dẫn Miêu Miêu đến một góc vắng người, sắc mặt cuối cùng cũng trầm xuống: “Con xem bản thân hôm nay có tòi tệ không, con đang kết hôn, không phải là kiểu chia tay nối lại như trước kia, hôm nay là ngày nào hả, con nhắc đến Nhạc Phong có thích hợp không?!”

Miêu Miêu im lặng, được một lúc vành mắt đỏ lên: “Có làm sao, không cho cưới, còn không cho nhắc đến nữa sao.”

Tần Thủ Nghiệp bị cô ta làm cho tức đến mức trợn trắng mắt, được một lúc, ông ta chuyển sang giọng điệu hòa hoãn nói: “Cái tính xấu bốc đồng này của con, đều do cha chiều mà ra, Nhạc Phong cũng thế, việc gì cũng theo ý con, càng ngày lại càng ngang ngược vô lý. Miêu Miêu, cưới rồi sẽ là người của người ta, cái tính này phải sửa đi con ạ, nếu không sớm muộn cũng chịu thiệt, hiểu chưa?”

Miêu Miêu không lên tiếng, Tần Thủ Nghiệp nổi cáu: “Lời cha nói, có nghe thấy không hả?!”

Miêu Miêu một khi ương bướng lên cũng có thể khiến người ta tức điên: “Nghe rồi, con có bị điếc đâu. Con chỉ hỏi có một câu, cha càu nhàu nhiều lời vậy làm gì, ngày vui gì chứ, chỉ sợ con đau còn chẳng hết!”

Tần Thủ Nghiệp bị cô ta làm cho nghẹn lời, ngẫm nghĩ một chút

lại mềm lòng, định lựa vài chuyện vui mà nói: “Địa điểm trăng mật đã định chưa? Mới vừa nghe cha mẹ Tiểu Trinh nói, hai đứa hình như vẫn còn chưa quyết định hả. Trước thấy con xem phim Hàn, chỗ đó tên gì nhỉ, không phải con vẫn muốn đi Tahiti hay sao, ở châu Âu hay là ở đâu?”

Miêu Miêu cố ý chọc tức ông ta: “Tahiti là nơi con muốn đến cùng với Nhạc Phong, đi cùng anh ta cái gì chứ? Đến Thiếu Lâm Tự cho xong, anh ta xuất gia con mới được yên tĩnh.”

Tần Thủ Nghiệp tức đến mức chỉ muốn chọc một ngón tay vào đầu cô ta, Miêu Miêu xị mặt quay người bỏ đi, đụng ngay phải Tần Thủ Thành đang đi tìm Tần Thủ Nghiệp ở phía đối diện, kêu một tiếng chú Hai cứng đờ rồi đi lướt qua.

Tần Thủ Thành bước tới đưa thuốc lá cho Tần Thủ Nghiệp, Tần Thủ Nghiệp khoát khoát tay, sau đó than thở: “Miêu Miêu cũng đã đến tuổi hiểu biết rồi, vậy mà tâm tư vẫn như đứa trẻ con, coi kết hôn cứ như trò đùa, sau này... khó mà nói.”

Tần Thủ Thành tự mình châm thuốc: “Thằng nhóc tối hôm nay đến, nghe nói là bạn trai cũ của Miêu Miêu hả? Tôi thấy cũng được đấy chứ, dáng dấp không tệ, lễ nghĩa cũng đến nơi đến chốn, mấu chốt là, nghe bàn tán thì hai đứa hình như cũng thật lòng thật dạ lắm mà? Nghe đâu là do phụ huynh phá đám, sao anh lại không đồng ý?”

Tần Thủ Nghiệp đáp qua loa: “Muốn có một gia đình sống yên ổn thì phải dựa vào những thứ thực tế, cái thứ vợ vẫn như tình yêu chẳng đáng tin, hơn nữa, bàn về bối cảnh gia đình, đời trước nhà Nhạc Phong có tiền án, nói ra cũng chẳng dễ nghe.”

Tần Thủ Thành cười châm chọc: “Anh cả, nhà chúng ta mà còn không biết ngượng đi ghét bỏ bối cảnh gia đình nhà người ta

sao? Tiền án? Tiền án gì? Có nghiêm trọng bằng việc khiến gia đình người ta nhà tan cửa nát không?”

Tần Thủ Nghiệp trợn mắt nhìn Tần Thủ Thành một cái: “Biết ngay là cái miệng chó của chú không mọc ra được ngà voi mà, xoay tới xoay lui, vẫn quanh lại chuyện này!”

Tần Thủ Thành cười lạnh: “Tôi đâu có nói sai chứ, anh cả, có một bài hát thế này, anh đã nghe qua bao giờ chưa?”

Ông ta ghé sát vào Tần Thủ Nghiệp, chột cất lên một giọng nữ kỳ quái: “Mắt thấy nó dựng lâu son, mắt thấy nó đái tiệt khách, mắt thấy lâu nó sụp, râu xanh ngói biếc chất chồng, ta đây từng tỉnh giấc phong lưu, nhìn thấu năm mươi năm hưng vong...”

Sắc mặt Tần Thủ Nghiệp biến đổi, Tần Thủ Thành thấy cả trong mắt, cười ha ha, ngừng hát, thần bí ghé lại gần: “Nhà chúng ta là cái hạng gì, tạo nghiệp chướng nhiều, lên voi xuống chó cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, theo ý tôi, đi theo Nhạc Phong chưa biết chừng còn tốt hơn, ít nhất nhà họ Tần có xảy ra chuyện gì, Nhạc Phong còn có thể giúp đỡ Miêu Miêu, không đến nỗi ghét bỏ con bé. Nhà họ Trịnh thì chưa chắc, tính toán chi ly mà kết thông gia với anh, nhờ có xảy ra chuyện, có thể phủ sạch bao nhiêu thì phủ sạch bấy nhiêu, đến lúc đó Miêu Miêu cả hai bên đều chẳng có chỗ dựa, quá thảm..”

Câu này đâm trúng vào tâm tư của Tần Thủ Nghiệp, ông ta mấp máy môi, bỗng nổi giận: “Mẹ nhà chú, đồ bỏ đi! Chỉ cần chúng ta làm xong chuyện này, Tần gia có thể thiên thu vạn đại!”

Ông ta giơ tay định đẩy Tần Thủ Thành ra, thân thể Tần Thủ Thành hơi lung lay một chút, lại vững vàng không dịch chuyển, giọng bỗng hạ thấp, đổi thành giọng cầu khẩn: “Anh cả, đều là ưu tư vì con gái cả, sao đột nhiên lại muốn giết Tiểu Hạ, chuyện này

tôi nghĩ mãi không ra, anh hạ một đao xuống thì cũng phải cho người ta chết được rõ ràng chứ?”

Sắc mặt Tần Thủ Nghiệp vô cùng khó coi: “Con gái gì! Sao chú cứ không hiểu chứ, đó là con gái của chú sao?”

Tần Thủ Thành run rẩy một cái, chợt rút điếu thuốc đi, hai tay túm lấy cánh tay Tần Thủ Nghiệp: “Anh cả, xem như tôi cầu xin anh, anh dùng tấm lòng người làm cha với Miêu Miêu mà thông cảm cho tôi một lần được không, bảo anh ra tay với Miêu Miêu, anh có nhẫn tâm không? Tấm lòng của tôi với Tiểu Hạ không phải cũng giống như của anh dành cho Miêu Miêu hay sao, cho dù chỉ bằng một mớ thôi thì cũng không ra tay được. Anh nói giết là giết, ngay cả một câu giải thích cũng không có, ít nhất anh phải nói cho tôi biết tại sao, tôi sẽ nghĩ xem có cách nào không, chết tử tế không bằng sống tạm bợ, để cho con bé sống thêm được hai năm nữa thôi cũng được, tôi không muốn cản anh, lòng dạ tôi, suy nghĩ này của tôi, anh thông cảm một lần có được không?”

Miêu Miêu chung quy vẫn là chiếc xương sườn mềm của Tần Thủ Nghiệp, trái tim ông ta mềm xuống, nói trắng ra, tâm địa ông ta cũng chẳng phải sắt đá, chuyện của chú Hai, vì thể diện nên ông ta mới dùng lời lẽ cay độc nghiêm khắc, trong đầu không phải không xúc động, nếu thật sự đổi lại mà Miêu Miêu? Ông ta có nghĩ cũng chẳng dám.

Tần Thủ Nghiệp thở dài, nhìn xung quanh một chút, giọng lại hạ thấp thêm mấy phần: “Vuốt Quỷ của nhà họ Tần chúng ta, tay trái vẫn ở nhà tổ, còn năm chiếc bên tay phải ở chỗ của Thịnh Hạ, vuốt Quỷ đã có ba chiếc gặp máu, chuyện này chú cũng biết rồi.”

“Phải, đã biết.” Tần Thủ Thành vội vàng gật đầu, “Lúc trước chẳng phải đã bàn ổn thỏa rồi hay sao, chờ sau khi cả năm chiếc

đều gặp máu mới lảng lạng đổi năm chiếc còn lại cho con bé, mười chiếc gom đủ mới tính đến chuyện luyện Chuông Quỷ không phải sao?”

“Đây chính là chuyện mà trước kia chúng ta đã sơ sót.” Tần Thủ Nghiệp nhìn chằm chằm Tần Thủ Thành, “Chú hai, chúng ta không coi con bé đó là người của Tần gia, nhưng vuốt Quỷ là vật chết, nó không phân biệt được, chú đã từng nghĩ qua chưa, một khi vuốt Quỷ nhận chủ, con bé luyện thành rồi, vuốt Quỷ sẽ làm việc giúp nó?”

Tần Thủ Thành không kịp phản ứng: “Sao?”

“Chuyện này không phải do mình tôi quyết định, các vị bề trên đều có mối lo như vậy, bao nhiêu năm qua, chưa từng có một ai có chung dòng máu của cả nhà họ Tần và nhà họ Thịnh. Chú nghĩ xem, nó đồng thời có cả Lộ Linh của Thịnh gia và vuốt Quỷ của Tần gia, vuốt Quỷ sẽ công kích người nhà họ Thịnh, nhưng nó sẽ không động đến con bé, Lộ Linh nghe nói lại là loại chuông lợi hại nhất của nhà họ Thịnh... Càng thả nó ở bên ngoài thì tâm lý của chúng ta càng không chắc chắn, trước kia chú nói con bé đó nhát gan, nhưng sau khi Lộ Linh được mở phong ấn, đến giờ mới chưa được bao lâu mà vuốt Quỷ đã có ba chiếc gặp máu, vạn nhất nó có bản lĩnh thành thạo, nuôi mèo thành hổ, sau này muốn động đến nó lại càng khó, ai cũng sợ bỗng nhiên nhảy ra phiền phức đúng không?”

Nói đến đây, ông ta chợt dừng lại một chút, trong ánh mắt lộ ra ý bí mật: “Nếu cẩn thận truy xét, chú hai, chuyện này cũng chỉ trách lúc trước chú nhập diễn quá, lại lau súng tóe ra lửa với Thịnh Thanh Bình ở Bát Vạn Đại Sơn, nếu không thì lúc đó bắt Thịnh Thanh Bình, dùng cô ta luyện chuông Quỷ luôn thì đã chẳng lăm chuyện như vậy.”

Tần Thủ Thành giải thích: “Dù sao cũng đâu phải anh một thân một mình đến Bát Vạn Đại Sơn, khi đó con gái nhà họ Thịnh vẫn không đi lại linh tinh ở bên ngoài, lòng cảnh giác lại cao, khắp nơi

chỗ nào cũng có đàn ông nhà họ Thạch, còn phải đề phòng như phòng chó sợ bọn chúng ngửi thấy được mùi, anh tưởng gạt ra ngoài đơn giản như đi xem chiếu bóng hay sao?”

Tần Thủ Nghiệp cười ha ha, vỗ vỗ vai Tần Thủ Thành: “Biết chú càng vất vả thì công lao càng lớn rồi, cũng chỉ hết hôm nay thôi, sau này chú có thể sống những ngày tháng thoải mái rồi.”

Trái tim Tần Thủ Thành đột nhiên giật một cái, ông ta nhìn Tần Thủ Nghiệp trừng trừng: “Hôm nay? Hôm nay gì?”

Tần Thủ Nghiệp tự biết lỡ miệng, tránh khỏi tầm mắt của Tần Thủ Thành, biểu cảm trên gương mặt dần nhạt bớt, sắc mặt Tần Thủ Thành dần chuyển thành tức giận: “Tần Thủ Nghiệp, không phải các người đã sắp xếp sẽ ra tay vào hôm nay đấy chứ?”

Tần Thủ Nghiệp không nói câu nào.

Chân của Tần Thủ Thành hơi nhũn ra, ông ta vẫn chưa tin, vươn tay túm lấy cổ áo Tần Thủ Nghiệp, cố gắng vùng vẫy vô ích trong cơn hấp hối: “Tin tức anh vừa mới nói cho tôi, vẫn còn đang bàn bạc chọn ngày đúng không? Không phải chứ Tần Thủ Nghiệp, hôm nay Miêu Miêu kết hôn, anh lại động đến Thịnh Hạ?! Tần Thủ Nghiệp, anh có phải con người không?! Anh không sợ báo ứng à? Anh không sợ báo ứng vào người Miêu Miêu hay sao?!!!”

Tần Thủ Nghiệp nhìn ông ta một cách quái lạ, giơ tay đẩy ông ta ra, thuận tay phui phui cổ áo: “Báo ứng lên người Miêu Miêu? Thật nực cười, đến kẻ làm cha ruột như chú còn không bị báo ứng, sao lại báo ứng đến Miêu Miêu được?”

Trước khi rời đi, ông ta giơ cổ tay nhìn đồng hồ một cái: “Hơn mười hai giờ rồi, chắc cũng đã động thủ. Chú hai, đừng suy nghĩ nhiều quá, chuyện đã xong rồi.”

Xe của Trần Nhị Bàn là một chiếc Peugeot, loại xe con màu đỏ, ban đầu là mua để cho cô vợ Quan Tú của anh ta chạy, sau khi Quan Tú mang thai vẫn ở nhà nghỉ ngơi, xe này lại thành xe của anh ta.

Giờ đã là mười hai giờ năm phút, Trần Nhị Bàn đói không chịu nổi, khóa xe xong chạy đến cửa hàng tiện lợi, mua toàn xúc xích Đài Loan, tổng cộng là năm chiếc, vừa ăn vừa đi về phía xe, mới vừa ra đến đầu đường, ba chiếc xe Jeep từ đầu bỗng vọt ra, khiến cho Trần Nhị Bàn sợ đến mức giật bắn mình, rơi mất một cây xúc xích, ba chiếc xe hất bụi mà đi, cái gã lái chiếc xe đi cuối còn thò đầu ra, chửi một tiếng: "Muốn chết à!"

Gã lái xe mắng người đeo kính mắt mặt mày dữ dằn, quả thực khí thế bức người, Trần Nhị Bàn không dám hé răng, chờ đến khi xe đi xa rồi, anh ta mới hùng hống hổ hổ: "Mày mới muốn chết, cả nhà mày muốn chết."

Dừng một lúc vẫn chưa hết giận, tiếp tục mắng: "Đêm hôm rồi còn đeo kính mát, mày tưởng mày là minh tinh à!"

Cứ thế mắng thẳng một đường đến cửa xe, lúc móc chìa khóa ra đang định mở cửa, bên cạnh bỗng có người hỏi một câu: "Anh là bạn của Nhạc Phong?"

Giọng nói đột nhiên vang lên, Trần Nhị Bàn run lên một cái, lại rơi mất một cây xúc xích.

Trần Nhị Bàn quay đầu nhìn Quý Đường Đường, chẳng trách vừa nãy thấy giọng nói của cô ta cứ quý dị quái gở thế nào, rõ ràng là trạng thái tinh thần không tốt, sắc mặt tái nhợt trắng bệch, có bị dọa sợ cũng là chuyện bình thường, biết rõ là nên chào hỏi trước nhưng vẫn không nhin được oán trách một tiếng: "Cô đứng đây cũng phải nói một tiếng chứ, quá nửa đêm rồi, ghê quá đấy." Quý Đường Đường cười cười: "Tôi đứng chỗ này để thấy lắm mà, nếu không phải vừa nãy anh rửa xả người ta quá chuyên chú thì đã sớm nhìn thấy tôi."

Té ra là mấy lời bất nhã vừa nãy đều bị người ta nghe thấy, Trần Nhị Bàn cảm thấy rất ngỡ ngàng, anh ta cười ha ha hai tiếng như đánh trống lảng: "Chào cô, cô họ Quý đúng không? Tôi là bạn của Nhạc Phong, từ hồi xưa xưa xưa xưa rồi, tôi với nó từng đi lính cùng nhau, lúc ấy tình cảm tốt vô cùng, sau khi chuyển ngành xong thì cũng nhiều năm rồi không liên lạc. Hôm nay cũng lạ, cậu ta vòng vèo qua đám bạn bè thế nào lại tìm được tôi, vừa mở miệng đã nhờ tôi giúp một việc, đây chính là chuyện không thể thoái thác được, tình cảm chiến hữu mà."

Quý Đường Đường quan sát anh ta từ trên xuống dưới: "Từng đi lính cùng nhau? Anh ở ban cấp dưỡng hả?" Trần Nhị Bàn theo bản năng hóp bụng lại: "Hai năm nay tôi mới béo lên đấy, trước kia... tôi còn gầy hơn Nhạc Phong nhiều! Hồi đó chúng nó còn gọi tôi là xương sườn cơ mà, giờ thì không được rồi, đổi thành Nhị Bàn (*Hai mập)."

Đầu tiên anh ta cảm thấy tinh thần của Quý Đường Đường không được tốt, thứ hai là cảm thấy trước mặt người đẹp thì phải bày ra vẻ hài hước thú vị, ngay cả biệt hiệu năm xưa cũng lòi ra để

mua vui cho người, không ngờ Quý Đường Đường vẫn lạnh nhạt, dường như đó căn bản chẳng phải là chuyện gì đáng để vui vẻ.

Cô hỏi Trần Nhị Bàn: “Vừa nãy anh nhét cho tôi tờ giấy, sao phải lén lén lút lút như vậy? Nói thẳng không được sao?”

Không nhắc đến chuyện này thì thôi, vừa nhắc tới, Trần Nhị Bàn còn hoang mang ấm ức khó hiểu hơn cả cô: “Tôi nào biết chứ, thẳng ranh con kia cứ dạn đi dạn lại trong điện thoại, tôi còn nhủ thầm cô chưa chắc đã tin tưởng tôi đúng không, cậu ta đã biết cô ở đâu thì sao không gọi điện nói một tiếng với cô, cậu ta bảo không được, sẽ bị ghi lại; tôi lại bảo vậy để tôi trực tiếp đi tìm cô, cậu ta nói không được, có theo dõi — cho nên lúc nhét mẫu giấy cho cô tôi vẫn luôn cúi đầu, cô có để ý không?”

Nói đến đây anh ta đột nhiên dấy lên nghi ngờ, nhìn rồi nhìn Quý Đường Đường: “Hai người đang làm gì vậy hả? Cậu ta bảo tôi, nhất định phải đón cô về nhà, không thể tiếp tục ở nhà khách nữa, hai người không phải đã phạm phải tội gì nên sợ bị truy nã đấy chứ?”

69. Chương 8

Trên đường quay về, Trần Nhị Bàn gọi điện thoại cho Nhạc Phong, không biết bên kia đang bận rộn cái gì, máy bận mãi, Trần Nhị Bàn muốn nói một câu với Quý Đường Đường, từ kính chiếu hậu thấy cô ngồi ở hàng ghế sau, mặt đầy vẻ mờ mịt, chỉ nhìn ra bóng tối bên ngoài cửa xe mà ngẩn người, lời đến khóe miệng lại nuốt xuống, trong lòng lén lẩm bẩm: cô gái này thật kỳ quái, không biết rốt cuộc là Nhạc Phong có quan hệ thế nào với cô ta, đừng có mà phạm tội thật đấy, nếu thế chẳng phải mình sẽ thành đồng phạm hay sao?

Nghĩ vậy, trong lòng hoang mang, xe cũng lung lay một cái, đầu của Quý Đường Đường đập ngay lên ghế trước, vậy mà lại chẳng hề oán trách, yên lặng ngồi lại, tiếp tục nhìn cửa sổ xe bên cạnh.

Nhà của Trần Nhị Bàn nằm trong một khu tập thể nhỏ ở phía Đông ngoại thành, khu nhà cũ thì cũ nhưng cũng đầy đủ hết thiết bị, lối vào còn có một cái hồ nhỏ, Trần Nhị Bàn dừng xe dưới lầu, giúp Quý Đường Đường xách ba lô lên tầng, vừa mới ôm lên đã hít một hơi lạnh: “Ba lô của cô sao mà nặng thế?”

Quý Đường Đường cười cười không đáp.

Quan Tú vẫn chưa ngủ, bật đèn chờ Trần Nhị Bàn, anh ta vừa mở cửa ra đã cuống cuồng: “Trời ơi bà cô của tôi ơi, không phải anh đã bảo em đi ngủ sớm một chút rồi hay sao, người lớn chịu được nhưng đứa bé chịu sao nổi.”

Lúc hai người nói chuyện, Quý Đường Đường nhìn căn nhà và những đồ trang trí bên trong, căn phòng mới được trùng tu, diện tích không lớn, trông nhãn hiệu của đồ dùng trong nhà thì cũng chỉ là một gia đình bình thường, trừ phòng ngủ chính ra thì có thêm một phòng đọc sách nho nhỏ, phòng khách thông ra ban công, tiếp đó chính là nhà bếp và nhà vệ sinh, cô vào ở như vậy rất bất tiện, nếu không phải Nhạc Phong đã căn dặn bảo cô nhất định phải ở trong nhà, cô thật sự muốn ra ngoài tìm nhà khách ở.

Nghĩ đến Nhạc Phong, cô nhìn về phía Trần Nhị Bàn: "Hay là gọi điện cho Nhạc Phong đi?"

Trần Nhị Bàn gật đầu: "Cô gọi đi."

Quý Đường Đường lúng túng nhìn Trần Nhị Bàn: "Tôi không có di động."

Trần Nhị Bàn tươi cười: "Mất di động rồi chứ gì, vậy mau mua một cái, không thì bất tiện lắm."

Sau khi nối máy được, Trần Nhị Bàn chỉ đơn giản nói đôi câu, đại khái là đã đón được, vẫn chưa ngủ, sau đó đưa di động cho Quý Đường Đường: "Cậu ta muốn nói chuyện với cô đấy."

Nếu thời gian quay ngược trở lại mấy tiếng trước, không xảy ra biến cố về xương đĩnh, nhận được điện thoại của Nhạc Phong, Quý Đường Đường sẽ rất vui vẻ, nhưng trải qua chuyện vừa rồi, cô đột nhiên cảm thấy đến cả bầu trời cũng chẳng còn màu sắc, người đang nói chuyện ở đầu dây bên kia là ai, bạn bè hay kẻ địch, hình như đều chẳng quan trọng nữa.

Nhạc Phong cũng không biết nên nói gì: "Đại Trần là chiến hữu của tôi, Đường Đường, cô cứ ở chỗ anh ấy trước đã, hai ngày nữa

tôi sẽ qua.”

Quý Đường Đường đầu tiên là ừ một tiếng, qua một hai giây mới thấy lạ: “Anh định qua đây?”

“Chờ tôi đến sẽ giải thích với cô sau, Đường Đường, hai ngày tới đừng đi ra ngoài.”

“Ừm.”

Thứ nhất là giọng nói của cô có chút không ổn, thứ hai là căn cứ vào sự hiểu biết của Nhạc Phong đối với cô, im lặng làm theo chẳng phải là cá tính của cô ấy, hơn nữa chuyện xảy ra đột nhiên như vậy mà cô ấy lại chẳng hỏi gì, không khỏi quá bất bình thường, trái tim Nhạc Phong thịch một tiếng: “Đường Đường, có phải có chuyện gì đã xảy ra với cô đúng không?”
Quý Đường Đường không nói gì.

Nhạc Phong có chút lo lắng: “Đường Đường, nếu cô có chuyện gì thì nhất định phải nói với tôi. Tôi phải thu xếp công việc bên này một chút, lái xe qua chắc cũng mất khoảng hai ngày, cô có chuyện gì thì phải gọi điện ngay cho tôi, đừng có buồn bực một mình, biết chưa?”

Nước mắt của Quý Đường Đường đột nhiên trào ra: “Nhạc Phong, tôi cảm thấy...”

Cô nói được một nửa đã dừng lại, vươn tay chùi nước mắt: “Biết rồi.”

Lúc trả điện thoại lại cho Trần Nhị Bàn, cả anh ta và Quan Tú đều có chút lơ mờ, Quan Tú còn định nói đôi câu giải tỏa không khí: "Sao vậy cô gái, cô xem, ai cũng bảo phụ nữ có thai tâm trạng dễ thay đổi, lúc khóc lúc cười, sao cô cũng..."

Cô ấy vừa nói vậy, không biết đã chọc phải sợi dây thần kinh nào của Trần Nhị Bàn, anh ta như bừng tỉnh lại từ trong giấc mộng mà nhìn Quý Đường Đường: "Không phải cô cũng... với Nhạc Phong đấy chứ?"

Buồn cười hơn nữa là, Quan Tú hình như cũng cảm thấy cách nghĩ này rất thích hợp, cả hai người đầy vẻ mong đợi mà cùng nhìn về phía Quý Đường Đường.

Quý Đường Đường sững sốt nửa ngày trời mới hiểu được ý tứ của hai người này, tay vô ý thức đặt lên trên bụng, buồn cười lại không cười ra nổi, được một lúc mới lắc đầu nói: "Thật sự không phải."

Cuối cùng bổ sung một câu: "Còn nghiêm trọng hơn chuyện đó nhiều."

Trần Nhị Bàn khuyên Quan Tú đi nghỉ trước, sau đó mới đến phòng đọc sách giúp Quý Đường Đường sắp xếp chỗ nghỉ, cũng không biết anh ta lôi đâu ra một cái giường lò xo quân dụng, mất công mãi mới mở ra được, trải nệm lên, sợ Quý Đường Đường đứng bên cạnh chờ thấy chán, anh ta còn bảo cô: "Trên bàn có quyển album ảnh đấy, là hồi chúng tôi còn đi lính, ảnh cũ mới lục ra được."

Quý Đường Đường bấy giờ mới để ý đến một quyển album ảnh nho nhỏ đặt trên bàn đọc sách, tò mò mở ra xem, đều là cuộc sống ở quân doanh, leo xà kép, đi trên cọc, ở tập thể, cũng có ra ngoài du ngoạn, gương mặt nào cũng trẻ trung non nớt, cô nhìn nửa ngày mới nhận ra Trần Nhị Bàn, trong lòng mặc niệm một câu: năm tháng đúng là con dao giết heo....

Trần Nhị Bàn cũng rất cảm khái: "Chắc cũng phải gần mười năm rồi, trước kia đến cái quần cũng có thể mặc chung, sau khi chuyển ngành, nói không liên lạc là không liên lạc, hôm nay nhận được điện thoại của Nhạc Phong, tôi còn tưởng đang nằm mơ, mới lôi cái này ra... so với trong ảnh, Nhạc Phong bây giờ có thay đổi nhiều không?"

Quý Đường Đường lại lật vài trang, thấy ảnh của Nhạc Phong, anh mặc một chiếc quần rằn ri, đang gấp chăn, vừa gấp vừa nhìn ống kính cười, Quý Đường Đường rút tấm hình ra nhìn kỹ, sau đó lắc đầu: "Anh ấy không thay đổi nhiều lắm, càng... chín chắn hơn một chút thì phải."

Trần Nhị Bàn rất ghen tỵ: "Thế này mới khiến người ta tức chết đấy!"

Anh ta không tìm được mà kể lại chuyện năm đó với Quý Đường Đường: "Hiếm hoi lắm mới được ngày nghỉ, có thể vào huyện chơi, đến quán trà sữa uống gì đó, lúc thêm nguyên liệu, em gái ở đó cho cậu ta nhiều nhất, đến lượt bọn tôi mua, kêu ít lại còn bị trừng mắt nữa cơ, thói đời kiểu gì thế cô nói coi."

Quý Đường Đường nhét tấm ảnh lại: “VẬY sau này để anh ấy đi mua chẳng phải xong sao, một lần mua luôn cho tất cả các anh, mọi người đều được thêm nhiều hơn.”

Trần Nhị Bàn đỡ ra, anh ta nhìn Quý Đường Đường, há hốc mồm không lên tiếng, trong cặp mắt rõ ràng lộ ra vẻ tỉnh ngộ hối tiếc sau bao nhiêu năm.

Cách làm đơn giản như vậy mà cũng không nghĩ ra sao? Xem ra thiếu niên đi lính đều chất phác thành thật, Quý Đường Đường cúi đầu buồn cười.

Có điều, đương nhiên là trừ Nhạc Phong ra.

Gần hai giờ sáng, cuối cùng cũng sắp xếp ổn thỏa, Trần Nhị Bàn xin lỗi vì chỗ nghỉ sơ xài xong liền chúc cô ngủ ngon.

Cuối cùng cũng yên tĩnh lại, cả thế giới cô quạnh đến mức chỉ còn lại mình cô, Quý Đường Đường tắt chiếc đèn lớn trong phòng đọc sách đi, chỉ chừa lại chiếc đèn đọc sách nhỏ trên bàn, ánh sáng rất mờ, trùm lên một khoảng nhỏ nơi đầu giường, Quý Đường Đường cuộn mình nằm gần khoảng sáng kia, từ từ giơ tay vuốt ve chuỗi chuông gió kia của mình.

Từ sau khi Thịnh Ảnh chết, viền của Lộ Linh cũng bị nhiễm huyết sắc, tựa như cách nhuộm vải buộc chỉ của dân tộc thiểu số ở Vân Nam, bất kể là nắp chuông hay là rìa của những đồng tiền cổ,

đây là cách mà chuông nhà họ Thịnh tế con gái Thịnh gia hay sao? Nhưng tại sao Thịnh Ảnh lại chết bởi xương đing của Thịnh gia?

Hoàn toàn vô lý, mấy lần trước khi hóa giải oán khí, đều là cô cầm xương đing ấn vào thân thể đối phương, lần này, cô căn bản không hề động tới, thậm chí căn bản còn chẳng hề có suy nghĩ muốn gây tổn thương cho Thịnh Ảnh, tại sao xương đing lại có máu, Lộ Linh lại có màu đỏ?

Mới đầu, suy nghĩ của cô rất đơn giản, đây là một chuỗi chuông gió hóa giải được oán khí, mục đích là trừng trị kẻ ác an ủi người chết, đồng thời lại có thể giúp bản thân trải nghiệm nâng cao năng lực — con đường này cho dù cực khổ cô độc, nhưng ít nhất là có thể làm những chuyện có ý nghĩa, ít nhất cũng tích lũy được chút năng lực và hy vọng để báo thù, nhưng kể từ lần đầu tiên khi oán khí va vào chuông gió, tất cả mọi chuyện xảy ra đều từng chút một khiêu chiến và phủ định những gì cô biết lúc mới đầu.

— tại sao phương thức hóa giải oán khí lại tàn nhẫn như vậy, chẳng khác nào xé nát một người đang sống sờ sờ, đây rốt cuộc là đang hóa giải oán khí hay là đang thúc đẩy gây ra oán khí?

— Thịnh gia rốt cuộc là gia tộc thế nào, Thịnh Ảnh mắt chẳng buồn chớp lấy một cái đã giết chết Vuơ Tư một cách tàn nhẫn khiến cho cô thấy sợ, nếu như người nhà họ Thịnh cũng coi thường sinh mệnh như vậy thì còn nói gì đến thiên phú dị bẩm hóa giải oán khí?

— tại sao dưới tình huống không hề có sự sai khiến hay hành động nào của cô, xương đing lại tự động tấn công Thịnh Ảnh, thậm chí còn lấy mạng cô ta?

— trong bức thư mẹ để lại cho cô, luôn bảo cô phải trốn chạy, nhưng đã gần bốn năm, người của nhà họ Tần vẫn chưa từng xuất hiện, Tần gia sao phải cẩn thận đến mức độ như vậy, bốn năm cũng không để lộ chút dấu vết nào, đến giờ cô đã bắt đầu hoài nghi, cơn ác mộng Tần gia rốt cuộc là có tồn tại hay không?

...

Lời của Nhạc Phong một lần nữa lại vang lên bên tai: Đường Đường, nếu nhà họ Thịnh các cô căn bản là một gia tộc chuyên làm việc ác thì sao?

Trước kia, cho dù có từng hoài nghi nhưng chưa bao giờ nghi ngờ tiền đề của toàn bộ câu chuyện, nhưng bây giờ, niềm tin trụ cột của cô bắt đầu dao động, lần đầu tiên, cô bắt đầu nhìn thẳng vào vấn đề này.

Nếu như Thịnh gia căn bản là một gia tộc làm việc ác, như vậy cô chính là kẻ đồng lõa, sự thật rằng có người đã bỏ mạng trên tay cô đến chết cũng sẽ không thể thay đổi.

Nhưng đây không phải là cú sốc trí mạng nhất với cô.

Cú sốc trí mạng nhất là, cô đã từng là Thịnh Hạ, cô đã từng có cuộc sống, có tương lai của riêng mình, sau đó cô đã ra một quyết định, xa lánh bạn bè và chôn vùi tình yêu, bốn năm trời, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn, cắn răng chảy nước mắt và máu mà kiên trì tới giờ, quay đầu lại nhìn, bỗng phát hiện, mẹ nó, tất cả chỉ là một trò cười, thật và giả đúng hay sai đáng giá hay không đáng giá cũng không biết rõ, cứ đắm đầu vào đến tận

bây giờ, quay đầu chẳng được cũng không thể lui bước, máu chốt hơn chính là, đằng trước là một màn sương mù, không thể nói rõ nếu bước vào sẽ là phần mộ hay là đường ra.

Không có gì thâm hiểm chuyện này, cho dù là cái lần cô nhà tan cửa nát hoảng hốt trốn chạy đó, dù có bi thảm, nhưng còn có thù hận giúp cô gắng gượng, cô có dũng khí để sống. Lần này, không có gì cả.

Nước mắt của Quý Đường Đường từ từ chảy xuống, cô đặt chiếc chuông gió lên bàn đọc sách, nhẹ nhàng tắt cái đèn bàn đi, cô nằm dài trên giường, mở to hai mắt nhìn trũng trũng lên trần nhà tối đen như mực trên đỉnh đầu, trong lòng suy nghĩ: sắp không chịu nổi rồi, thật sự sắp không chịu nổi, để đêm nay mình được ngủ yên một giấc cũng tốt, để mình có sức lực trở lại bình thường.

Không biết tiếp đi từ lúc nào, nhưng bỗng nhiên lại tỉnh dậy, đêm vẫn nùng nùng như mực, rạng sáng lại càng thêm lạnh lẽo, có người đang nhìn chăm chăm vào cô trong bóng tối, khoảng cách rất gần, đến cả hơi thở cũng phả lên mặt cô, hơi thở lạnh lẽo.

Không biết tại sao, Quý Đường Đường lại biết người này là ai, cô không dám mở mắt, cả người không tìm được mà phát run, nhỏ giọng nói một câu: "Thịnh Ảnh, không phải tôi giết cô."

Không có tiếng trả lời, hơi thở lạnh lạnh lại gần thêm chút nữa, cách mặt của cô dường như chỉ chưa đầy một tấc, từng giọt từng giọt chất lỏng dính dính mà lạnh như băng rớt xuống gương mặt cô, Quý Đường Đường gần như có thể mừng rỡ được gương mặt nát bấy bởi ba lỗ thủng kia, máu từ trong mỗi cái lỗ trào ra

chảy xuống như thế nào, cô cắn răng không chịu mở mắt, tay ở phía dưới chặn từ từ túm lấy, trùm lên đầu, cách một lớp chăn mỏng manh, giống như lập tức được một lá chắn che chở, cô đột nhiên nghẹn ngào khóc nức lên.

Không biết khóc bao lâu, ánh nắng mỏng manh từ từ xuyên thấu qua lớp chăn, trời đã sáng.

Trần Nhị Bàn bị cơn buồn tiểu làm cho tỉnh lại, thời gian nghỉ Tết dài, vốn hay dậy trễ, cộng thêm hôm qua đi ngủ muộn, biết rõ trời đã sáng mà vẫn dính trong chăn không động đậy, cho đến khi bàn quang báo động — anh ta mới run rẩy khoác thêm áo khoác, chân trần tùy tiện xỏ một đôi dép chạy ra ngoài, vừa mới mở cửa phòng ngủ ra đã bị làm cho sợ đến mức giật mình một cái, tí nữa thì tiểu ra quần.

Trái tim Trần Nhị Bàn đập thình thịch, anh ta nuốt nước miếng, vươn tay ra sau đóng cửa phòng ngủ lại để tránh làm ồn đến Quan Tú, sau đó cẩn thận đến gần Quý Đường Đường: “Quý tiểu thư, cô ngồi đây làm gì vậy?”

Gọi liền mấy tiếng, cô mới có chút phản ứng: “Gì thế?”

Sắc mặt cô trắng bệch, trong con ngươi không có chút sinh khí nào, lông tơ trên người Trần Nhị Bàn đã dựng hết cả lên, anh ta hắng giọng một cái: “Tôi đang hỏi, sáng sớm cô không ngủ, ngồi đây làm gì?”

Quý Đường Đường “À” một tiếng, lại cúi đầu, dường như căn bản chẳng nghe lọt anh ta nói gì, Trần Nhị Bàn lúng túng, cảm thấy như tự mình chuốc phiền, lại thấy cô là lạ khiến cho người ta

phát sợ, cộng thêm giờ đang nhin đến khẩn cấp, không thể làm gì khác hơn là xoay người đi về phía nhà vệ sinh, vừa đi tới cửa, Quý Đường Đường từ phía sau thốt ra một câu: “Tôi nhớ nhà.”

Thì ra là nhớ nhà, Trần Nhị Bàn không nghĩ nhiều, một bước nhảy thẳng vào nhà vệ sinh, cạch một tiếng đóng cánh cửa kính mờ lại, thuận miệng nói một câu: “Nhớ nhà thì quay về thăm một chút đi.”

Quý Đường Đường nhìn cánh cửa kính mờ đã khép lại, nhẹ giọng nói một câu: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Ngày hôm đó trôi qua rất nhanh, Trần Nhị Bàn gọi một đám bạn bè đến nhà chơi mạt chược, phải bày ra đến hai bàn, vốn cũng định kéo Quý Đường Đường chơi cùng, cô từ chối bảo không biết chơi, tự mình quay về phòng đóng cửa lại, ngồi trên giường nhìn khung cảnh ban ngày biến đổi ngoài cửa sổ, phòng ngoài vẫn ồn ã, nhị bính, nhất vạn, thông cật, hồ, tiếng tráo bài lạo xạo, ti vi cũng được bật lên, coi như tăng thêm chút âm thanh làm nền cho không khí, mọi người ngồi xây trường thành vừa cắn hạt dưa vừa nói chuyện phiếm, cao ốc ở đâu mới mở, xe ở đâu hạ giá, ai với ai sắp kết hôn, phải mang bao nhiêu tiền mừng, cha mẹ vợ cầu nhau quá mức, bà cụ bị ngã rạn xương chậu, cô vợ nhìn trúng một chiếc áo khoác lông cừu, con gái la hét đòi đi Hồng Kông chơi Disney Land...

Những câu chuyện gia đình rất đổi bình thường, Quý Đường Đường nghe mà không ngừng được nước mắt, cô kéo thùng rác lại gần bên chân, xé từng tờ vé xe mình vẫn giữ lại, xé xong vé xe, bắt đầu xé ảnh, xé đến cuối cùng, trong chiếc hộp sắt chỉ còn lại hai tấm ảnh, một tấm là ảnh chụp chung với Diệp Liên Thành, một tấm là ảnh gia đình chụp cùng cha mẹ.

Cuối cùng vẫn không nở, mấy lần cầm lên, lại đặt xuống.

Buổi trưa, Trần Nhị Bàn vào đưa cơm cho cô, bọn họ ở bên ngoài đánh bài, ăn uống đơn giản, đều là cháo loãng với chút bánh bao, ăn xong lại tiếp tục ra trận, hẳn nghĩ đến cô là khách nên cố ý ra ngoài mua cho cô chút đồ ăn vặt kiểu Hồng Kông, bánh sủi cảo tôm và bánh treó rán thịt bò, còn có một bát cháo thịt nạc trứng bắc thảo, Trần Nhị Bàn vừa gặm bánh bao vừa nói cho cô biết, lúc ra ngoài mua cơm có nhận được điện thoại của Nhạc Phong, anh vậy mà đã lên đường từ nửa đêm hôm qua, tính đường xe, chắc tối nay là đến.

Quý Đường Đường lẳng lặng nghe, cuối cùng nói một câu: "Vậy tôi sẽ cố chờ anh ấy."

Câu này nghe có chút kỳ quái, Trần Nhị Bàn còn muốn ngẫm nghĩ cho kỹ, đám bạn chơi bài bên ngoài đã vỗ bàn kêu ba thiếu một, anh ta vội vàng nuốt hết bánh bao rồi lên bàn, lúc xếp bài lại nhớ đến lời của cô: không phải cô đang ở đây chờ cậu ta sao? Cái gì gọi là cố chờ anh ấy?

70. Chương 9

Ván bài đến gần 11 giờ đêm mới tan cuộc, sau khi tiễn bạn bè về xong Trần Nhị Bàn mới phát hiện ra trên di động có cuộc gọi nhỡ của Nhạc Phong, gọi vào khoảng 10 giờ hơn, cẩn thận ngấm lại, lúc đó xây trường thành đang high, không tiếp được cũng bình thường, vội vàng gọi lại.

Đầu bên kia có chút âm ỉ, hẳn là đang ở trong cửa hàng tiện lợi, bởi vì liên tiếp nghe được mấy tiếng “Hoan nghênh ghé thăm” kèm theo khi cửa kính tự động mở ra, giọng nói của Nhạc Phong nghe rất mệt mỏi, anh nói với Trần Nhị Bàn mình sắp đến An Tây, đang tính tìm một nhà khách nghỉ tạm trước.

Trần Nhị Bàn nóng lòng: “An Tây cách Đôn Hoàng cũng chỉ hơn trăm cây, Phong Tử, cậu cố thêm một tí, hai ba tiếng nữa là đến rồi, anh em mình còn uống một chầu.”

Nhạc Phong trầm mặc một chút: “Lái xe một mạch mệt quá rồi, vừa nãy thiếu chút nữa lật xe, tinh thần không tốt, tôi muốn nghỉ một đêm rồi qua đó sau.”

Nếu đã thiếu chút nữa xảy ra tai nạn, Trần Nhị Bàn cũng không thúc giục anh thêm nữa, trong lúc im lặng nghe thấy giọng nói của nhân viên thu ngân bên kia: “Một bao Trung Hoa, tiền thừa đây.”

Từ sau khi Quan Tú mang thai, Trần Nhị Bàn đã bị cấm thuốc lá khẩn cấp, nghe thấy đầu kia mua thuốc, trong lòng ngứa ngáy muốn chết, đang nuốt nước miếng, Nhạc Phong lại hỏi anh ta: “Đường Đường ổn không?”

Trần Nhị Bàn kịp phản ứng lại: “Muốn cô ấy nghe điện thoại à?” Anh ta đi qua gõ cửa phòng đọc sách, một lúc lâu bên trong mới vọng đến giọng nói mơ mơ màng màng của Quý Đường Đường: “Chuyện gì vậy?”

Nhạc Phong cũng đoán được Quý Đường Đường đang ngủ: “Thôi đừng gọi cô ấy nữa, không sao là được rồi.”

Trong đầu Trần nhị Bàn đột nhiên nhảy ra cảnh tượng lúc sáng, nhớ đến dáng vẻ xơ xác tóc tai bù xù ngồi trên ghế sa lon của Quý Đường Đường, không hiểu sao bỗng rùng mình một cái: “Phong Tử, có chuyện...”

Anh ta che ống nói của di động lại rồi đi ra xa một chút, tránh ra góc tường kể lại chuyện hồi sáng cho Nhạc Phong: “Cô bạn này của cậu, chẳng hiểu sao tôi nhìn có khi thấy rờn rợn trong lòng, có lúc thốt ra được một câu cũng khiến cho người ta thấy chột dạ, vừa nãy tôi bảo cô ta cậu sắp đến rồi, cô ta nói sẽ cố chờ cậu đến, cậu nói coi chờ thì chờ không chờ thì không chờ, cái gì gọi là cố mà chờ?”

Nhạc Phong hiển nhiên không ngờ đến bên này lại xảy ra tình huống như vậy, được một lúc hỏi anh ta: “Tinh thần của cô ấy thế nào?”

Trần Nhị Bàn suy nghĩ một chút: “Không được ổn cho lắm, đúng, thật sự là không được ổn lắm, tôi bảo này Phong Tử, cậu tới

sớm được chút nào thì tới đi... cơ mà thôi, an toàn là hàng đầu, đừng đi đường đêm, dù sao cậu có đến, cô ấy cũng vẫn còn ngủ ở đây, không tin cô ấy còn mộng du được!"

Nhạc Phong không lên tiếng, được một lúc Trần Nhị Bàn nghe thấy anh nói với nhân viên thu ngân: "Lấy túi gói cà phê lại, cho thêm một lon Red bull nữa."

Trần Nhị Bàn giật mình trong lòng: thế này chúng tỏ là định đi đường đêm hả?

Mặc dù anh ta cũng rất lo cho sự an toàn của Nhạc Phong, nhưng Nhạc Phong có thể đến sớm một chút thì anh ta vẫn cứ vui như gì, dù sao cũng đã bảy tám năm không gặp, có thể gặp nhau sớm một khắc thì cũng vui mừng sớm một khắc: "Vậy là đêm nay đến luôn đúng không? Phong Tử, cậu lái xe cẩn thận một chút, tối nay tôi sẽ ngủ ghế sa lon, cậu đến còn biết đường mở cửa, đêm hôm đỡ làm ồn đến Tú nhi."

Nhạc Phong buồn cười: "Không phải chứ, Trần xương sườn, lớn rồi cũng biết thương vợ đấy nhỉ, hồi xưa là thằng nào vỗ xương sườn nổ rổ vang cái gì mà anh em như tay chân đàn bà như quần áo?"

Trần Nhị Bàn lúng túng không chịu được, hăm hở phản kích: "Sao mà so với cậu được, cậu săn sóc thế nào cơ chứ, nghe thấy người ta tinh thần không ổn là kêu khóc uống Red Bull cũng phải chạy qua bên này, tôi đây kém xa còn gì..."

Nhạc Phong cười mắng anh ta: "Đừng nói linh tinh, tôi với cô ấy không phải quan hệ như vậy, cậu nhỏ giọng một chút, đừng để cô ấy nghe thấy..."

Lại hàn huyền vài câu mới cúp máy, vừa nghĩ đến chuyện đêm nay có thể gặp lại chiến hữu cùng vác súng năm đó, trong bụng Trần Nhị Bàn mỹ mãn khỏi phải nói, người gặp chuyện vui tinh thần cũng thoải mái, tắt đèn xong hai mắt vẫn sáng lóa như đèn pha, một lúc lâu mới mơ mơ màng màng có chút buồn ngủ.

Trần Nhị Bàn bị tiếng chuông làm cho thức giấc.

Tiếng chuông không lớn, nhưng lại phi thường chói tai, tựa như một sợi dây thép xuyên vào trong màng nhĩ, giày vò thần kinh.

Trần Nhị Bàn tức tối vô cùng, ai đây thế này, có để người ta ngủ không thể? Đánh thức anh ta không sao, nhưng Quan Tú là phụ nữ có thai, ảnh hưởng đến giấc ngủ ảnh hưởng đến tâm trạng ảnh hưởng đến sự phát triển của thai nhi thì làm sao bây giờ, có tí kiến thức thông thường nào không vậy?

Anh ta nhíu mày lắng nghe khoảng hai giây, phát hiện ra tiếng động vọng ra từ phòng đọc sách, vậy nên tâm trạng tức giận lập tức bị sự tò mò thay thế: là cô bạn kia của Nhạc Phong sao? Cô ta hơn nửa đêm không đi ngủ mà còn làm gì vậy?

Trần Nhị Bàn vén chăn đứng dậy đi về phía phòng đọc sách, đi được hai bước không chú ý đá trúng phải chân bàn, đau thì không đau nhưng không biết tiếng vang có ảnh hưởng đến Quan Tú hay không...

Trần Nhị Bàn thấp thỏm quay đầu lại nhìn về phía phòng ngủ chính, tin chắc Quan Tú không bị kinh động, đang định vươn tay gõ cửa phòng đọc sách, ánh mắt chợt bị một thứ gì đó thu hút...

Ánh trăng xuyên qua khe hở chưa khép kín của tấm rèm cửa chiếu sáng một góc phòng khách, gã to béo đang nằm trên ghế sofa, ngửa mặt dang tay ngủ khì khì kia chẳng phải là Trần Nhị Bàn anh ta hay sao?

Trái tim của Trần Nhị Bàn nghẹn ở cổ họng chừng ba mươi giây, sau đó anh ta xác định một chuyện.

Anh ta gặp ác mộng rồi, một cơn ác mộng đáng sợ quá giống thật, đáng sợ hơn chính là, biết rõ bây giờ là đang nằm mơ mà anh ta vẫn chưa tỉnh lại được.

Xem ra là bị bóng đè rồi.

Tiếng chuông vẫn còn vang, bên trong cánh cửa đằng sau vọng đến tiếng khóc nghẹn nghẹn của Quý Đường Đường, xem ra giấc mộng này cũng rất có tình tiết, Trần Nhị Bàn vươn tay xoay tay nắm cửa phòng đọc sách, trước khi đẩy cửa ra, anh ta nuốt nước miếng một cái, trong đầu lại xuất hiện dáng vẻ tóc tai bù xù xác ngòi đó của Quý Đường Đường.

Trong thực tế, anh ta không tiện hỏi gì, giờ nếu là mơ, anh ta phải hỏi cô ta cho tử tế: cô gái, đang yên đang lành, cô khóc gì chứ?

Ngoài dự liệu của anh ta, Quý Đường Đường vẫn chưa tỉnh, chần trùn thật kín, có lẽ cũng mơ thấy ác mộng, khóc rất lợi hại, có mấy lần nghẹn ngào gần như không thở nổi, theo kinh nghiệm của Trần Nhị Bàn, khóc kinh như vậy chắc cũng sắp tỉnh lại, có điều, cô ta mà tỉnh lại, chẳng phải vẫn ở trong mộng của mình hay sao? Cho nên, đây là một giấc mộng trong mộng? Đánh cắp giấc mơ?

Chẳng trách cái phim Inception kia mình đã xem ba lần mà vẫn chẳng hiểu gì, quá phức tạp, giờ mới có một tầng mộng cảnh thôi mà anh ta đã có điểm choáng váng rồi.

Tiếng chuông vẫn còn vang, Trần Nhị Bàn vô cùng buồn bực nhìn chiếc chuông gió đặt trên bàn: tại sao không ai lắc không ai rung mà nó vẫn kêu được? Chạy bằng điện?

Anh ta nheo mắt tiến lại gần nhìn, chiếc chuông gió được đặt trên bàn, anh ta nhìn thấy giữa các thanh la có một đống gì đó đen thùi lùì, từ từ ngọ nguậy vươn ra ngoài, vừa giống như là đang chui ra, lại gần thêm chút nữa, thấy lông lá, giống như đầu của một con mèo, nhìn thêm một lúc, con người của Trần Nhị Bàn bỗng căng ra.

Đó là đầu của một người phụ nữ!

Cái đầu đó vẫn đang chui ra ngoài, mái tóc thật dài quấn quanh thanh la, thỉnh thoảng lại gây ra tiếng vang, tiếp đó chậm rãi ngửa mặt, đó là một gương mặt máu thịt lẫn lộn, ba lỗ thủng màu đen chia tách gương mặt thành từng mảnh vụn nát, chân của Trần Nhị Bàn nhũn ra, đặt mông ngã ngồi xuống khoảng đất bên cạnh giường, anh ta run rẩy nhắc nhở bản thân mình rằng đây chỉ là

mộng: nếu không thì giải thích chuyện đầu người chui ra từ giữa thanh la của chuông gió thế nào được đúng không, thân thể của con người to như vậy, làm sao mà chui vào trong cái chuông gió được chứ?

Ánh mắt của người phụ nữ kia quét xung quanh một lượt, lúc lướt qua Trần Nhị Bàn, anh ta chợt nhớ đến một câu chuyện trong Thần thoại Hy Lạp mà mình đã từng đọc, trong đó một yêu nữ tóc rắn, hình như tên là Medusa thì phải, cô ta chỉ cần nhìn anh một cái, anh sẽ biến thành đá — lúc ánh mắt người phụ nữ kia quét tới, Trần Nhị Bàn cảm thấy mình đã biến thành một khối băng.

Vậy mà người phụ nữ kia dường như không nhìn thấy anh ta vậy, con người nhanh chóng chuyển qua hướng Quý Đường Đường, bờ môi nát bầy uốn thành một nụ cười với độ cong quý dị, sau đó, bò về phía Quý Đường Đường.

Trần Nhị Bàn trơ mắt nhìn hai cánh tay của cô ta giống như chi trước của con thằn lằn, từ trên bàn bò lên giường, leo lên chần, thân thể cô ta dài mảnh như một sợi mì bị kéo dài, lại giống như một sợi len, đầu sợi ở trong chiếc chuông gió, một đầu khác có thể kéo ra ngoài vô tận.

Cô ta tựa như một con rắn có hai cánh tay, phần đuôi vẫn còn ở trong chiếc chuông gió mà phần đầu đã tiến sát đến gần khuôn mặt của Quý Đường Đường, cô ta nhìn từ trên cao xuống, cứ khóa chặt lấy khuôn mặt của Quý Đường Đường mà nhìn, tựa như một loài thú đang nghiên cứu xem nên ăn con mồi thế nào, có máu từ trên mặt cô ta nhỏ xuống.

Trần Nhị Bàn cầu nguyện trong lòng: Quý tiểu thư, cô nhất định đừng có tỉnh lại, cô mà tỉnh thì sẽ sợ chết khiếp đấy!

Đột nhiên, trong lòng bỗng nảy ra một niềm vui vô bờ bến: may mà đây là mơ, may mà đây là mơ, hôm nay lúc chơi mạt chược vẫn còn oán trách sao kỳ nghỉ Tết lại nhanh hết đến thế, lại phải đi làm, cuộc sống chẳng có gì đáng mong đợi — bây giờ nhìn lại, cuộc sống thật là tươi đẹp biết bao, so với cơn ác mộng này, cuộc sống mẹ nó đẹp như phim điện ảnh Hollywood vậy!

Tiếng nước nở của Quý Đường Đường đột nhiên dừng lại, sau một khắc, mắt bỗng vụt mở!

Trần Nhị Bàn không nhin nổi nữa, biết rõ một người đàn ông to lù lù ngồi dưới đất gào thét rất không có hình tượng nhưng anh ta vẫn liều mạng thét lên sợ hãi, nhưng rất nhanh anh ta liền phát hiện ra: anh ta giống như một cảnh nền, hoặc có lẽ nên nói là hai bên giống như đang ở trong hai thế giới khác biệt hai băng tần khác biệt, cho dù anh ta có kêu gào lớn tiếng đến đâu, hai người đối diện căn bản không hề liếc mắt nhìn anh ta lấy một cái, còn đối với Quan Tú ở trong phòng, hình như cũng căn bản không có động tĩnh gì.

Quý Đường Đường từ từ ngồi dậy từ trên giường, người phụ nữ kia từ từ dịch về phía sau theo biên độ khi cô ngồi dậy, nhưng trước sau vẫn duy trì khoảng cách chưa đầy mười centimet với gương mặt của Quý Đường Đường, từ góc độ của Trần Nhị Bàn nhìn qua, sắc mặt của Quý Đường Đường trắng bệch như một tờ giấy, trên gương mặt còn có dấu vết của nước mắt, Trần Nhị Bàn cho rằng cô đã sợ đến mức choáng váng, nhưng không hề, cô nhìn người phụ nữ đối diện cười một cái, nhẹ giọng nói một câu: “Ông đây không chơi với các người nữa!”

Cô rút từ dưới gối ra một con dao, Trần Nhị Bàn nhận ra đó là con dao gọt trái cây của nhà mình: buổi tối Quan Tú vẫn còn đang thắc mắc sao không thấy con dao gọt táo đâu, lại nhải với anh ta một lúc, hóa ra là bị cô ấy lấy rồi? Tiếp đó sẽ thế nào, đánh một trận với người phụ nữ đối diện kia ư?

Quả nhiên là nằm mơ, tình tiết quá mức hỗn loạn, hoàn toàn không có chút logic nào đáng nói.

Quý Đường Đường tay phải cầm dao, cửa vào mạch đập trên tay trái.

Toàn thân Trần Nhị Bàn run lên một cái, đột nhiên tỉnh lại, anh ta thở từng ngụm hỗn hển, tựa như một con cá đã rời khỏi nước quá lâu, tim đập dồn dập, màng nhĩ cũng ong ong, giấc mộng này quá mức giống thật, anh ta không tìm được muốn đi về phía phòng đọc sách, muốn xác nhận tất cả đều vẫn ổn.

Ngay sau đó, anh ta phát hiện ra mình căn bản không thể nhúc nhích nổi.

Trước kia cũng từng trải qua chuyện này, các cụ vẫn hay gọi là quý áp giường, rõ ràng đã tỉnh lại, rõ ràng ý thức tỉnh táo nhưng lại không thể động đậy, cũng không thể lên tiếng, khước mắt anh ta liếc về phía đường sáng xuyên qua cái khe hẹp dưới cánh cửa phòng đọc sách.

Đèn trong phòng đọc sách đã sáng, cho nên Quý Đường Đường cũng đã tỉnh lại rồi đúng không? Cô ấy muốn đi vệ sinh hay muốn làm gì?

Cạch một tiếng, cửa phòng đọc sách mở ra, ánh sáng trải ra một khoảng hình quạt, cái bóng của Quý Đường Đường kéo dài đổ xuống, có thể nhìn thấy đường nét của chiếc váy ngủ dài đến đầu gối.

Trần Nhị Bàn liều mạng muốn cử động thân thể hoặc ngửa đầu kêu to, nhưng hoàn toàn vô dụng, ánh sáng chớp qua chớp lại, cô đi về phía bên này, bước tới bên cạnh ghế sa lon, có một tia sáng trắng lóa nhanh chóng lọt vào con ngươi của anh ta, trong tay cô ấy đang cầm một con dao, một con dao dính máu.

Đầu óc của Trần Nhị Bàn nổ oành một tiếng, giống như hồi còn đi lính, nghe pháo binh nã pháo, lần đầu tiên quên bịt lỗ tai, cũng quên mất phải chạy ra xa, oành một tiếng, tựa như khiến cho tất cả dây thần kinh trong đầu đều đặt nhầm vị trí, một lúc lâu sau mới trở lại bình thường.

Lần này cũng oành một tiếng, thậm chí còn lợi hại hơn cả lần đó.

Keng một tiếng, Quý Đường Đường ném con dao xuống đất, Trần Nhị Bàn hoảng sợ phát hiện ra, lần này không phải mơ, bởi vì tiếng vang rất rõ ràng, mùi máu tươi mới, một tiếng vang này còn làm kinh động đến Quan Tú trong phòng ngủ, bởi vì anh ta nghe thấy tiếng trở mình của Quan Tú và tiếng xột xoạt của nệm.

Quý Đường Đường xoay người nhìn Trần Nhị Bàn, cô đã phát hiện ra mắt của anh ta đang mở, Trần Nhị Bàn nhìn cổ tay trái của cô, vết cắt đã bị ống tay áo ngủ màu trắng che khuất nhưng vẫn có thể nhìn thấy máu, chia thành mấy đường chảy xuống, trên những ngón tay thon dài trắng nõn đều có từng vết máu tươi, Trần Nhị Bàn muốn khóc, nhưng lại không khóc nổi, anh ta liếc mạng nháy mắt với Quý Đường Đường, đây là chuyện duy nhất anh ta có thể làm.

Anh ta hy vọng Quý Đường Đường có thể hiểu được những gì anh ta muốn nói: Quý tiểu thư cô đang làm gì vậy, có gì cô cứ nói chuyện tử tế chứ, có chuyện gì mà không thể giải quyết được, cô làm vậy tôi biết ăn nói thế nào với Phong Tử đây?

Quý Đường Đường nhìn anh ta cười cười, nhẹ giọng nói một câu: "Sẽ không chết trong nhà anh đâu, bản nhà."

Cô biết tại sao Trần Nhị Bàn lại không nhúc nhích được, Thịnh Ảnh tựa như một con rắn đang quấn lấy người anh ta: cô ta đang sợ Trần Nhị Bàn ngăn cản mình tự sát ư?

Quý Đường Đường đi ra ngoài, Trần Nhị Bàn giờ mới hiểu tại sao cô ấy đi đường không có tiếng động: cô xuống giường thẳng, chân trần, không xỏ giày.

Cô bước tới cửa mở khóa, lúc mở cửa, dường như nhớ ra chuyện gì, quay đầu lại nhìn anh ta: "Trong ba lô của tôi có sổ tiết kiệm, mật mã viết ở đằng sau, tiền đều để cho Nhạc Phong hết, muốn dùng thế nào thì dùng."

Trần Nhị Bàn muốn khóc toáng lên, trong lòng, anh ta vẫn giữ một tia hy vọng, hy vọng Quý Đường Đường có thể đóng sầm cửa lại, như thế tiếng động có lẽ sẽ kinh động đến Quan Tú, Quan Tú ra rồi, gọi anh ta một tiếng hay đẩy anh ta một cái, có lẽ anh ta có thể hoàn toàn tỉnh lại. Nhưng Quý Đường Đường rất cẩn thận, cô không đóng cửa, chỉ khép hờ lại, bên ngoài nhanh chóng không còn tiếng động nào, hành lang đen kịt, màn đêm đen kịt.

Trần Nhị Bàn gần như tuyệt vọng, bên bờ vực tuyệt vọng, trong lòng anh ta lại dâng lên một tia hy vọng: đây là nằm mơ đúng không? Nhất định là nằm mơ, đúng không?

Anh ta cố gắng nhắm mắt lại, muốn nhét mình trở lại trong giấc ngủ: khi tỉnh dậy, nhất định sẽ chẳng có chuyện gì hết, nhất định!

Anh cố gắng muốn ngủ, không biết đã nỗ lực bao nhiêu lâu, ở đầu bên kia của ghế sa lon, cạnh chân anh ta, di động bỗng rung lên.

Trước khi đi ngủ, anh ta đã để chế độ rung, nghĩ Nhạc Phong đến sẽ gọi điện cho anh ta, nếu để chuông thì sợ là sẽ đánh thức Quan Tú và Quý Đường Đường — cho nên cú điện thoại này là do Nhạc Phong gọi tới sao? Có phải cậu ta đã đến dưới lầu rồi đúng không?

Trần Nhị Bàn căng thẳng không nói thành lời, anh ta cố gắng ngọ nguậy mắt cá chân, muốn dùng chân ngoắc di động lại đây, chân dường như cử động được một chút, nhưng toàn thân vẫn cứng đờ, di động rung một hồi rồi ngừng, ngay sau đó, trong nhà bỗng vang lên tiếng chuông cửa chói tai.

Nhất định là Nhạc Phong đã đến, cậu ta ấn chuông cổng ở dưới lầu, hay lắm, âm ỉ thêm chút nữa đi, tốt nhất là khua chiêng gõ trống vào, anh ta có thể tỉnh lại.

Trong phòng ngủ vọng đến tiếng sột xoạt, Quan Tú đã dậy, cô mở cửa, rất khó chịu mà bảo anh ta: "Có phải chiến hữu của anh đến không vậy, anh đi mở cửa đi, ngủ say như chết ấy!"

Cô ngáp dài bước đến cạnh cửa, lấy điện thoại a lô mấy tiếng, nhỏ giọng nói gì đó, ấn nút mở cửa rồi cúp, thuận tay bật đèn tường lên, sau đó lại gần đá anh ta một phát: "Chiến hữu của anh tới rồi đấy, cả ngày cứ lải nhải mãi, lúc người ta đến thật lại đờ ra đó."

Trần Nhị Bàn vọt một cái bắn người từ trên ghế sa lon dậy, anh ta cũng không hiểu tại sao đèn vừa sáng, Quan Tú vừa đá một cái là anh ta có thể cử động, có điều giờ không phải là lúc suy nghĩ những chuyện này, anh ta run rẩy nhặt con dao dưới đất lên, lật qua lật lại xem.

Quan Tú bấy giờ mới phát hiện ra con dao gọt hoa quả dính máu, cô còn chưa nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề: "Anh... anh cắt vào tay à?"

Trần Nhị Bàn đến tâm lý muốn chết cũng có, anh ta ôm tia hy vọng cuối cùng vọt vào phòng đọc sách, sau đó mặt như tro tàn xông ra, nhìn Quan Tú đang khó hiểu, nghẹn giọng bật lên một câu: "Tú nhi, không phải mơ..."

“Mơ cái gì?” Quan Tú cuối cùng cũng phát hiện ra sự bất thường: “Cô gái kia không có ở trong phòng đọc sách sao?”

Sắc mặt cô đột nhiên biến đổi: “Cô ấy sao rồi? Cô ấy ở trong đó sao?”

Trần Nhị Bàn run rẩy không nói thành lời, trong đầu chỉ có một suy nghĩ đang xoay chuyển: xong rồi, mau đuổi theo, đuổi chậm thì toi thật mất!

Anh ta không kịp căn dặn Quan Tú, áo cũng chưa khoác đã chạy xuống dưới lầu, bước chân rất nặng nề, mấy cái đèn cảm ứng âm thanh trong hành lang lần lượt bật lên, mới xuống đến đoạn hành lang thứ hai, thiếu chút nữa đã đụng phải một người đang lên lầu.

Trần Nhị Bàn ngẩn ra nhìn Nhạc Phong trước mặt, há mồm nửa ngày không khép lại được, anh ta vừa nhìn đã nhận ngay ra anh, thằng nhóc này đúng là chẳng thay đổi gì cả, chẳng qua là trút bỏ cái vẻ ngây ngô của hồi xưa, có thêm vài phần từng trải, đúng là thời gian qua mau ngày tháng thoi đưa...

Trần Nhị Bàn nhất thời quên mất đang ở đâu vào lúc nào, không biết điều chỉnh biểu cảm trên mặt mình ra sao, phải chào hỏi ư?

Nhạc Phong lại không nhận ra Trần Nhị Bàn ngay cái nhìn đầu tiên được, cái thằng trơ xương năm đó lại biến thành gã mập trước mặt, anh chần chờ một lúc mới tìm thấy dấu vết hồi còn trẻ trên gương mặt thay đổi theo chiều ngang này, nét mặt đầu tiên là vui mừng, ngay sau đó lại chuyển thành hoài nghi.

Anh lùi lại sau hai bước, nhìn Trần Nhị Bàn một chút, lại ngẩng đầu nhìn Quan Tú bụng to ùng đang đuổi theo xuống, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên con dao trong tay Trần Nhị Bàn.

“Cậu cầm dao làm gì?”

71. Chương 10

Phòng đọc sách có chút lộn xộn, một nửa chiếc chăn bông thõng xuống mặt đất, trên khoảng đất bên cạnh giường có vết máu, Nhạc Phong cúi người vươn tay chạm vào thử, đã kết vảy, sớm đã khô.

Trần Nhị Bàn đứng bên cạnh, chỉ thiếu nước khóc lên: “Xin lỗi cậu Phong Tử, cậu đánh tôi đi, cậu nhờ có mỗi một việc này mà tôi còn không trông coi được người ta.”

Nhạc Phong nhìn Trần Nhị Bàn một chút, chuyện này sao có thể trách Trần Nhị Bàn được chứ, người ta đang sống yên ổn, bị anh kéo vào vũng nước đục này, hơn nửa đêm bị kinh sợ còn chưa nói, lại còn mang về nhận tội nói xin lỗi với anh, bằng cái gì chứ.

Anh muốn vỗ vai Trần Nhị Bàn an ủi đôi câu nhưng trong đầu lại hỗn loạn thành một đống, thực sự không còn sức lực để lo những chuyện này: “Cô ấy đi được bao lâu rồi?”

“Không biết, hình như cũng khá lâu rồi.”

Trái tim Nhạc Phong trầm xuống.

Thời gian càng kéo dài lâu, máu chảy càng nhiều, người cũng chết càng nhanh đúng không?

Nhạc Phong chống khung giường đứng dậy: "Tôi đi tìm cô ấy, gần nhà cậu có chỗ nào vắng vẻ không? Nếu cô ấy thật lòng muốn chết thì sẽ không đến chỗ có nhiều người, hơn nữa, nếu cắt cổ tay thật, máu chảy nhiều, cô ấy cũng không đi quá xa được."

"Vắng vẻ... vắng vẻ...." Trần Nhị Bàn căng thẳng đến mức hai tay cũng run lấy bầy, "Cái đó.... đi khoảng năm phút sẽ thấy một con đường, có một cái công viên nhỏ ở giữa đoạn đường đó, buổi tối không có ai đến cả. Còn có...."

Trong đầu anh ta nhanh chóng nhớ lại tất cả những nơi có thể gọi là vắng vẻ ở xung quanh nhà, Quan Tú đẩy anh ta một cái: "Anh quên tòa nhà kia à?"

"À, đúng đúng, tòa nhà tòa nhà." Trần Nhị Bàn nuốt nước miếng, "Phong Tử, đi về phía Tây, có một tòa nhà lớn, mới đầu là định khai phá làm trung tâm thương mại gì đó, mới xây được một nửa, nhà đầu tư bùng, cá đứt đuôi, nhưng khung nhà cũng đã dựng lên rồi... Buổi tối không có đèn, âm âm u u, không ai dám tới,... để tôi tìm đèn pin, tôi với cậu cùng đi tìm."

Nhạc Phong cản anh ta lại: "Cậu ở lại với chị dâu đi, một mình tôi đi được rồi."

Trần Nhị Bàn còn muốn tranh thủ, vừa quay đầu lại đã thấy gương mặt Quan Tú trắng bệch tái nhợt, hiển nhiên là bị kinh sợ, trái tim mềm nhũn, lời nghẹn ở cổ họng không thốt ra được, chỉ trong chốc lát chần chừ như vậy, Nhạc Phong đã đi rồi.

Nhạc Phong lái xe, chạy một vòng quanh những nơi cách nhà của Trần Nhị Bàn từ ba đến năm cây số, công viên nhỏ ở giữa đường cũng đã đi, xác nhận không có ai xong, sau cùng, xe dừng lại trước tòa nhà tối đen kia.

Tòa nhà trung tâm thương mại bị bỏ dở này lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của anh, hơn nữa hình như còn chia ra khu ABCD gì đó, ở giữa có lối đi dành cho người đi bộ, xây cao khoảng sáu bảy tầng, Nhạc Phong lia đèn pin soi lên trên cao, tất cả đều là xi măng cốt thép sào trúc giàn giáo, còn bọc lưới bảo hộ màu xanh, bên dưới là đồng cát, xi măng, mấy cái xe đẩy bỏ không, thép chất đống, trái tim Nhạc Phong gần như sắp chìm xuống đáy vực: Quý Đường Đường có khả năng rất lớn là ở chỗ này, nhưng một tòa nhà lớn như vậy, bắt anh tìm từng tầng một, muốn tìm hết chẳng phải là đến sáng hay sao? Hơn nữa nếu Quý Đường Đường thật lòng muốn chết, chơi trốn tìm với anh ở trong tòa nhà này, anh có tìm thêm một ngày một đêm nữa cũng chưa chắc đã tìm được cô.

Huyệt Thái Dương của Nhạc Phong giật giật đau nhức, anh bẻ ngón tay, lại lắc lắc đầu cố gắng làm cho mình tỉnh táo hơn một chút, hai ngày nay liên tục đi đường, có lúc đi bộ cũng như bước trên mây, anh mở ngăn đựng đồ trong xe, định tìm dầu cù là cho tỉnh táo tinh thần, tay vừa mới mò vào đã chạm phải một thứ lạnh như băng.

Đó là súng, trước khi đi anh đã nhờ Cửu Điều kiểm giúp.

Tổng cộng có hai khẩu, một là súng lục, còn lại là một khẩu súng trường, giấu ở ngay dưới hàng ghế sau.

Nhạc Phong chần chừ một chút, vẫn lấy súng ra, nhét vào sau lưng.

Anh còn nhớ rõ vẻ mặt của Cửu Điều lúc đó, gã vô cùng nghi hoặc: “Phong Tử, nhóc con nhà cậu không lên tiếng thì thôi hể gáy một tiếng là ai nấy đều kinh ngạc đấy, bình thường bảo cậu mang tí bột thôi mà toàn chối đây đấy, vừa mở miệng đã đòi súng, rốt cuộc cậu muốn làm gì hả?”

Rốt cuộc muốn làm gì, vấn đề này, hai ngày nay anh cũng đang tự hỏi bản thân mình, có mấy lần, đang lái xe chợt dừng lại, gần như định dẹp đường về phủ: rốt cuộc mà muốn làm gì?

Mới đầu, suy nghĩ rất đơn giản, chuyện của nhà họ Tần, nhất định phải cho Quý Đường Đường biết, chuyện này quá quan trọng, nếu xử lý không tốt, cú sốc với cô ấy sẽ mang tính chất hủy diệt, cho nên nhất định phải nói trực tiếp với cô ấy.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng lúc làm, hoàn toàn chẳng phải vậy: anh lấy một tấm chi phiếu còn bỏ trống ra, cung cấp phí sinh hoạt một năm cho Kim Mai Phượng luôn một lần, số tiền mặt còn dư lại bỏ vào túi đặt sau ghế xe, trong xe đã trang bị đầy đủ, nồi bát muôi chậu bình gas xăng quân đội cũng chuẩn bị hết, đến mức mà lúc Khiết Du nhìn vào buồng sau xe anh cũng phải tặc lưỡi liên tục: “Anh, anh định đi sống dã ngoại nửa năm đấy à?”

Trang bị cho xe xong, chính anh cũng dở khóc dở cười: thế này tính là gì? Đi báo tin thôi, đâu đến mức như vậy, mới đầu khi còn ở Cổ Thành chẳng phải đã nói với Đường Đường là không nhúng tay nữa hay sao? Nhất định phải đi tìm cô ấy chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, nhưng không thể vì thế mà lại tiếp tục ngoài ý muốn hãm sâu một lần nữa được đúng không?

Anh quyết định dỡ hết đồng trang bị buồn cười này xuống — nhưng không hiểu tại sao, chẳng những không dỡ xuống mà trước khi lên đường còn nhờ Cửu Điều kiểm súng.

Nhạc Phong cảm thấy, cả đời này mình chưa từng mâu thuẫn như vậy bao giờ: nghĩ một đằng làm một nẻo, có lúc bản thân anh cũng cảm thấy mình có bệnh.

Bên cạnh chỗ ngồi còn đặt một lon Red Bull, cầm lên tay có chút nặng, còn dư lại gần nửa lon, Nhạc Phong vừa ngửa đầu đã uống sạch bóc, bóp bẹp cái lon rồi thuận tay ném xuống sàn xe.

Đi về phía tòa nhà bỏ hoang kia, anh cẩn thận dùng đèn pin chiếu xuống mặt đất: từ lúc ra khỏi khu nhà của Trần Nhị Bàn, có thể thấy được vết máu đứt quãng trên cầu thang, nhưng sau khi ra khỏi khu nhà vẫn muốn lần theo vết máu mà tìm thì rất khó, hơn nữa cũng lãng phí thời gian, cho nên đành phải lái xe đi tìm người, giờ nếu đã xác định được chỗ này thì tốt nhất có thể tìm thấy vết máu, nếu lần theo vết máu đi tìm thì cũng không quá khó.

Bên trong tòa nhà bỏ hoang tối om, có rất nhiều những món đồ linh tinh trên mặt đất, Nhạc Phong đi tìm từng ô từng ô một trong tòa nhà, chỗ này mới xây được một nửa, toàn bộ cầu thang đều không có tay vịn, lúc lên đến tầng thứ năm, ngay cả sàn gác

cũng chưa phủ kín, xuyên qua đống cốt thép dưới chân là có thể thấy được mấy tầng bên dưới, vôi khô xi măng rơi lả tả, chỉ cần sơ ý một chút là có thể ngã xuống, mà chỉ cần ngã một cú thôi, không chết thì cũng bị thương.

Sự kiên nhẫn của Nhạc Phong cứ thế bị mài mòn từng chút một cho đến hết, cuối cùng rốt cục không nhịn được mà kêu to lên: "Đường Đường, tôi biết cô ở đây, cô ra đi!"

Có tiếng vang, mấy giây mới yên lặng lại, tựa như đang cười nhạo sự cố gắng bất lực của anh.

Dù có bực bội nhưng vẫn phải tìm tiếp, Nhạc Phong vươn tay day mi tâm, đang định đi xuống, trái tim bỗng thịch một tiếng, theo bản năng nhìn về phía dãy nhà đối diện.

Anh tin chắc mình vừa mới nghe thấy một tiếng tựa như tiếng nấc nghẹn.

Hơn nửa đêm, nghe thấy âm thanh như vậy thực sự có chút rợn người, sống lưng Nhạc Phong đã hơi rét lạnh, anh thử dò xét hỏi một câu: "Đường Đường à?"

Không có tiếng trả lời, ánh sáng đèn pin chiếu vào tấm lưới phòng hộ màu xanh của dãy nhà đối diện, anh do dự một chút, vẫn quyết định qua xem một chút, còn đỡ hơn tìm kiếm linh tinh.

Giữa hai dãy nhà là một đống vật liệu xây dựng bỏ không, còn có mấy tấm lưới lọc cát lộn xộn, Nhạc phong đi được một nửa,

bống cảm thấy có chút khác thường, theo bản năng chữa đèn pin xuống mặt đất.

Một vệt máu dài, có dấu vết bị lôi kéo, cột sáng quét qua cuối vệt máu, nó dẫn thẳng đến dãy nhà bên kia.

Phản ứng đầu tiên của Nhạc Phong chính là lập tức tắt đèn pin, trong bóng tối, trái tim bắt đầu nhảy lên cuồng loạn.

Nếu như ở đây còn có người, vậy tuyệt đối không chỉ có mình Quý Đường Đường, đêm khuya vắng vẻ, ở một nơi thế này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Nhạc Phong yên lặng một lúc, chờ đến khi mắt có thể thích nghi với bóng tối xong mới nhẹ nhàng bước về phía dãy nhà kia, mới vừa đến tầng một đã thấy trong góc có ánh sáng phản chiếu lại, Nhạc Phong nhìn chăm chăm một lúc, chợt phản ứng kịp: trong góc có một người đeo mắt kính đang ngồi, ánh phản quang khi này là do tròng kính hắt lại!

Lúc này anh cũng chẳng quan tâm được thêm nữa, vội vàng bật đèn pin lên, ngoài dự liệu của Nhạc Phong, người đang ngồi trong góc là một cậu trai trông có vẻ như là học sinh, đang che mắt, trên mặt từng vệt máu lẫn với vệt nước mắt, run rẩy nhìn Nhạc Phong.

Nhạc Phong cảnh giác nhìn bốn phía một chút, không thấy có ai khác, anh hỏi mắt kính: "Cậu ở đây làm gì, đã xảy ra chuyện gì?" Mắt kính giống như đã sợ đến mức chờ người ra, không nói một câu nào, Nhạc Phong nhíu mày một cái: "Cậu có thấy cô gái nào đi qua đây không?"

Nghe thấy những lời này, mắt kính cuối cùng cũng có chút phản ứng, cậu ta ngẩn ra nhìn Nhạc Phong, một lúc lâu, run rẩy vươn ngón tay chỉ ra phía đằng sau.

Các tầng lầu thông nhau, có thể nhìn thấy dãy nhà đằng sau, phương hướng mà mắt kính chỉ là phần trung gian giữa hai dãy nhà, lại là vô số những đống xi măng cát vàng vật liệu xây dựng, Nhạc Phong hoài nghi nhìn về phía mắt kính, mắt kính chớp chớp môi, nức nở nói một câu: “Bọn họ ấn cô ta vào đó rồi.”
Ấn vào? Ấn vào đâu? Nhạc Phong nghe không hiểu, lại bước vài bước qua phía bên kia đèn pin đột ngột quét qua một mảng lớn màu trắng.

Toàn là xi măng cát vàng, còn màu trắng là gì? Nhạc Phong cảm thấy bí bách, nhưng lập tức phản ứng kịp.

Đó là hố vôi.

Bình thường khi xây nhà, thường sẽ đào một cái hố vôi to ở bên cạnh công trường, bỏ vôi sống vào trong nước sẽ thành hố vôi, ngã xuống có thể khiến người ta chết bồng, cái hố vôi này bởi vì đã lâu không sử dụng, nước ngâm bên trong đã khô cạn một nửa, chỗ nào cũng có thể thấy cao vôi đã đông cứng lại, nhưng trên mặt hố bằng phẳng đã đông cứng lại có một nơi đã được quấy nát, gồ lên một đống khác thường, giống như là chôn người.

Bọn họ ấn cô ta vào....

Nhạc Phong cuối cùng cũng hiểu được ý tứ của câu này, anh chết trân nhìn chăm chăm vào phần nhô lên ở giữa.

Bọn họ là ai? Cô ta là ai? Là Đường Đường ư?

Những hoàn toàn không thể quan tâm nhiều đến vậy, Nhạc Phong bước mấy bước vọt đến cạnh hố, phần nát như kia là vừa mới bị kẻ khác quấy lên, vôi mới khuấy nước có thể làm bỏng người ta, Nhạc Phong không dám đường đột đi xuống, anh tìm được một cây gậy dài chừng hai mét bên cạnh, chạm nhẹ vào phần gồ lên ở giữa hố vôi một cái, nếu chỉ có vôi không thì nhất định sẽ bị quấy tan, nhưng nơi chạm phải cứng nhắc, nghĩ chắc bên trong thật sự có người, Nhạc Phong cảm thấy chân của mình đã mềm nhũn — anh lấy lại bình tĩnh, dùng đầu kia của gậy chọc chọc vào trong, mượn ánh sáng của đèn pin, anh thấy đầu gậy kéo ra một lọn tóc, tóc dài.

Mà gương mặt dính đầy vôi của cô gái kia, vậy mà lại cử động.

Đầu của Nhạc Phong oành một tiếng nổ tung, chẳng để ý được gì hết, bước thấp bước cao chạy ra giữa hố vôi, cũng may cái hố này không tính là quá sâu, bên dưới đã đông cứng, cho dù đạp lên có mềm nhũn nhưng cao vôi cũng chỉ đến một nửa, Nhạc Phong biết quần áo còn có thể chống đỡ được một lúc cho nên đi rất nhanh, vừa đến nơi là ôm lấy người nâng lên trên, vừa nâng vừa lộn giữa đồng cao vôi đặc quánh quay trở về, vừa tới rìa hố, đỉnh đầu đột nhiên có tiếng gió, anh theo bản năng nghiêng đầu né — không thể tránh thoát, bị một gậy của kẻ đó nện vào bả vai, nửa cánh tay nhất thời hoàn toàn tê rần.

Có người cười ha hả, vừa cười vừa gọi: “Ra đi, ra hết đi, đùa chết con bé rồi!”

Là tên mắt kính mới vừa nãy còn run run rẩy rẩy nói chuyện với anh.

Lúc này, trên mặt của hắn hoàn toàn không tìm thấy vẻ sợ sệt và kinh hãi lúc nãy, thay vào đó là một nụ cười ác độc gần như biến thái, tay cầm gậy, hai con mắt hưng phấn sáng bừng, trong ô nhà đen như mực lập tức có thêm hai tên nữa đi tới, dáng vẻ côn đồ, nhưng tuổi cũng không lớn, cùng lắm là mười sáu mười bảy tuổi.

Nhạc Phong cắn răng lùi lại sau hai bước, cánh tay bị đập đã đau đến mức hoàn toàn không nhấc lên được, chỉ có thể dùng tay còn lại ôm lấy cô gái kia, hoặc có lẽ nên nói là cô bé thì chính xác hơn — lúc nãy khi vừa ôm lấy cô bé này anh đã biết cô ta khẳng định không phải là Quý Đường Đường, khung xương của cô bé khá nhỏ, thân thể mềm oặt, giống như chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi.

Tất cả xảy ra quá đột ngột, tình hình khó mà lý giải, nhưng có một điều vô cùng rõ ràng, cái đám trước mặt này nếu đã có thể gây ra chuyện điên rồ như vậy với cô bé này thì cũng có thể ra tay tàn nhẫn với anh như vậy.

Ba tên tạo thành một vòng tròn, tay cầm côn hoặc xẻng, đều là công cụ tìm được ngay tại chỗ, xem tình hình là muốn đánh chết tươi cả hai trong cái hố vôi này, tên mắt kính ra tay trước, lại là một gậy bổ xuống, lần này Nhạc Phong có phòng bị, ngả người về phía sau, vươn tay nắm lấy thân gậy kéo giật về đằng sau, tên mắt kính kêu lên một tiếng quái dị, vậy mà lại bị anh kéo thẳng xuống hố.

Lợi dụng thời gian xảy ra biến cố, Nhạc Phong bước hai bước lên miệng hố, hai tên kia đoán chừng cũng nhận ra anh có võ, đều có chút chùn bước, do dự không dám động thủ, Nhạc Phong thừa cơ xông ra ngoài, anh ôm cô bé kia chạy vào một gian nhà gần đó, quay đầu lại nhìn, tên mắt kính đang chật vật bò lên từ dưới hố, khản giọng quát to: "Đừng để nó chạy, chạy thoát là toi cả đám đấy!"

Nhạc Phong chửi thề một tiếng trong lòng, xem tình hình, mấy thằng ranh này sẽ còn đuổi theo nữa, Nhạc Phong cũng chẳng lạ gì cái đám mới nứt mắt ra đã lang thang ở bên ngoài như thế này, trước kia lúc đi theo Cửu Điều khởi nghiệp, cũng đụng phải mấy lần, lũ này tuổi không nhiều, nhưng không biết là ai dạy, làm việc hung ác, đến cả Cửu Điều cũng phải khiếp đảm, gã và Nhạc Phong từng cảm khái: nếu là cái loại người đã từng trải rồi, lòng dạ độc ác thì không nói, nhưng cái đám trẻ trâu này lại giết người không chớp mắt, căn bản là trời sinh ma quỷ.

Coi như là đen đui, hôm nay gặp phải chuyện này, nếu mình không ra tay dứt khoát, chắc có thể sẽ bị bọn chúng khử ngay ở đây, Nhạc Phong bỗng bị kích thích, thật sự muốn trực tiếp rút súng ra, suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn nhịn xuống: một người một súng đương nhiên là rất đã, nhưng đời này không chung kết dưới viên đạn thì cũng bị trói lại ăn cơm tù, vì một chuyện vớ vẩn như vậy, thật không đáng giá.

Nhạc Phong ôm cô bé kia lên đến tầng trên cùng, cẩn thận vịn vào giàn giáo giữa các tầng, đạp lên lối đi thông vào một dãy nhà khác, anh muốn tìm một nơi bố trí ổn thỏa cho cô bé này, sau đó gọi điện thoại cho Trần Nhị Bàn bảo cậu ta báo cảnh sát, chuyện tiến triển đến mức này, chẳng còn cách nào khác, thời gian đã

chậm trễ đến vậy thì có thể tìm đến cảnh sát, có thêm người đi tìm Quý Đường Đường cũng tốt.

Ai ngờ mới nhảy từ lối đi vào, đằng sau đã có ánh đèn pin đuổi tới, vừa đuổi vừa quát to xuống dưới lầu: “Qua bên đó, qua bên đó chặn.”

Dưới lầu vọng đến tiếng bước chân bình bịch, hai tên còn lại chạy như bay xuống lầu, lại vào dãy nhà bên cạnh, tên cầm đèn pin đặc ý vô cùng, nhặt lên một thanh thép bị gãy đứng ở đầu bên này quơ quơ, thỉnh thoảng lại đập về phía bên này hai cái, xem chừng là muốn chặt đường lui của anh, chỗ này đã là rìa của tầng lầu, không còn chỗ nào để anh đi nữa, tiếng bước chân dưới lầu ngày càng gần, Nhạc Phong hạ quyết tâm, trước đặt cô bé gái vào trong góc, nhìn xung quanh một chút rồi nhặt lấy một cái cờ lê, trốn đằng sau một bức tường, tập trung chờ đám người phía dưới đi lên, trong lúc chờ, bỗng có cảm giác như hồi được huấn luyện đặc biệt khi đi lính — anh lấy di động từ trong túi quần ra, đang định bấm số của Trần Nhị Bàn thì tiếng bước chân dồn dập dưới lầu bỗng ngừng lại.

Nhạc Phong giật mình, ngay sau đó dừng động tác trên tay lại, tập trung tư tưởng lắng nghe động tĩnh dưới lầu: sao đột nhiên lại không có động tĩnh gì cả, chẳng lẽ còn định chơi chiến thuật sách lược gì nữa?

Đúng lúc đó, dưới lầu vọng đến cuộc đối thoại của hai tên kia:

“Cô ta chết rồi à? Chết rồi đúng không?”

“Chết rồi, mày xem người cô ta đầy máu.”

“Chắc bị người ta giết rồi ném ở đây? Giết lúc ngủ rồi, mà y coi vẫn còn mặc đồ ngủ...”

Ngực của Nhạc Phong giống như bị thụi mạnh cho một cái, nhất thời tầm mắt biến thành màu đen, anh biết ai đang ở dưới lầu.

72. Chương 11

Mắt kính nhìn Quý Đường Đường đang ngồi trong góc tường, đầu cô tựa vào tường, tóc che hết mặt, trên người mặc một bộ váy ngủ màu trắng, cổ tay đầy máu, đêm hôm khuya khoắt, cảnh tượng như vậy, người nào có lá gan lớn hơn cũng thấy da đầu tê rần, Mắt kính cũng có chút rờn rợn, hấn kéo Nhị Bì bên cạnh: “Đừng quan tâm đến cô ta, đi lên tìm thằng cha kia đi.”

Nhị Bì nuốt nước miếng, vẻ mặt có chút hoảng hốt: “Hình như cô ta còn chưa chết, vừa rồi tóc có động đậy một cái, có phải là đang thở không?”

“Chắc gió thổi thôi.” Mắt kính tàn ác thì tàn ác, nhưng bàn đến mấy chuyện quỷ quái gì đó thì da gà trên người cũng nổi hết lên, “Đi thôi, lên đi.”

Nhị Bì có chút mềm chân: “Bọn mình đi lên, cô ta... cô ta ở đằng sau. Nhỡ đâu cô ta bật dậy thì sao? Ghê lắm...”

“Sao lại... bật dậy được?” Mắt kính nói đến nửa câu sau giọng cũng trở nên run rẩy, trong đầu nhất thời hiện lên vô số những cảnh tượng kinh dị kinh điển, cảm giác chỉ cần quay người lại thôi, cô gái kia sẽ bật dậy — suy nghĩ này khiến cho từng sợi lông tơ của hấn đều dựng hết cả lên, hấn đẩy Nhị Bì, “Nếu mà sợ nó còn chưa chết thì đập thêm một gậy cho chết hấn, thế là xong.”

“Địch cả nhà mà, sao mà không đập đi.” Nhị Bì hơi cúi, “Mẹ nó chỉ biết xúi tao làm, chắc để lúc bị bắt được xử ít đi mấy năm

chứ gì.”

Nhị Bì vẫn luôn nhìn ánh mắt của mình mà làm việc lại dám chống đối, Mắt kính nổi giận, đang định vung một bàn tay qua lại bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, hấn nhìn về phía cầu thang một cái, nhất thời cứng đờ.

Nhị Bì cảm thấy kỳ quái, hấn nhìn theo ánh mắt của Mắt kính, Nhạc Phong đang đứng trên cầu thang đi xuống, họng súng đen ngòm nhắm về phía hai người bọn chúng.

“Hấn... hấn có súng.” Nhị Bì gần như không thể tin vào mắt mình, hấn cũng có thể coi là một nhân vật lợi hại trong đám lưu manh, một câu không hợp là có thể ném gạch vung dao ngay, nhưng còn súng, thực sự là chưa đụng tới bao giờ, mới chỉ nhìn thấy trên ti vi.

Mắt kính rít lên mấy chữ qua kẽ răng: “Bố mày thấy rồi, bố mày không mù!”

Ngoài miệng thì vẫn tỏ ra hung dữ, nhưng trong đầu Mắt kính đang không ngừng kêu khổ, cái tòa nhà bỏ hoang này trời vừa tối là đến một con ma cũng không có, hôm nay đúng là gặp tà, sao lại gặp phải một tên thế này, vừa nãy lúc còn ở trong hố vôi kéo hấn rõ là mạnh, vừa nhìn đã biết là trên người có võ, giờ lại còn lôi cả súng ra nữa! Chơi hấn sao? Chẳng lẽ đụng phải họng súng của công an rồi?

Nghĩ đến đây bỗng lạnh cả lòng: là công an thì toi.

Họng súng của Nhạc Phong không hề dịch chuyển, ánh mắt nhìn về phía Quý Đường Đường, trong lòng thực sự lo lắng vô cùng, không tìm được mà gọi cô: “Đường Đường, cô vẫn tỉnh chứ?”

Không có động tĩnh gì, trái lại, Mắt kính vô cùng kinh ngạc nhìn Quý Đường Đường, trong lòng ảo não: thì ra hẳn đến tìm đứa con gái này, sớm biết thì trốn đi là xong, đã chẳng gặp phải phiền phức thế này...

Thấy Quý Đường Đường bên này không có động tĩnh gì, Nhạc Phong có chút hoảng hốt, anh khẽ cắn răng, bước một bước dài nhảy xuống từ trên cầu thang, họng súng xoay một cái, gần như sắp chọc vào trán tên Mắt kính: “Cút qua bên cạnh!”

Mắt kính sợ đến mức thiếu chút nữa tè ra quần, run rẩy nhích sang bên cạnh, Nhị Bì hẳn đã quen nhìn thấy hẳn hung dữ, chưa từng thấy bộ dạng hèn nhát như vậy, vô cùng khinh bỉ nhìn hẳn một cái, Mắt kính tức đến nổ phổi, trong đầu ít nhất cũng phải chửi một ngàn tám trăm câu mệ nó.

Nhạc Phong cúi người xuống xem xét Quý Đường Đường, đèn pin của anh vừa nãy dưới tình huống cấp bách cũng không biết đã vút vào chỗ nào, giờ tối om, chỉ có thể quan sát đại khái, đầu tiên là sờ cổ tay cô, cảm thấy có một bên rất dính, ướt nhẹ, vội vàng vươn tay nắm lấy, tay còn lại gạt mái tóc của cô ra, lúc chạm được lên khuôn mặt của cô, cảm thấy vẫn còn ấm, trái tim thoáng ổn định một chút, nhưng không thể xác định được là vẫn còn sống hay là hơi ấm còn dư lại sau khi chết rồi, lại thử thăm dò hơi thở của cô, có lẽ là do trong lòng quá hoảng hốt, cứ cảm thấy không dò được, dưới tâm trạng lo lắng tột độ bỗng cảm thấy sau lưng có tiếng động, quay ngoắt đầu lại, tên Mắt kính đứng một bên sợ hãi run run: “Tôi... tôi không hề động đây.”

Lo lắng tất loạn, suy cho cùng vẫn không thể để tâm đến cả hai bên, Nhạc Phong ôm lấy Quý Đường Đường, lại thăm dò mạch đập dưới gáy của cô, Mắt kính lén lút liếc anh một cái, ngẩng đầu nhìn lên trên lầu, ra hiệu bằng tay, ý tứ là: hấn có súng.

Trên lầu, tên đồng bọn thứ ba của Mắt kính đang ngó dáo dác xuống dưới, hấn gạt đầu với Mắt kính một cái, lại duỗi tay chỉ ra đằng sau, Mắt kính đại khái đã hiểu ý tứ của hấn, lại làm một vài động tác ra hiệu với biên độ nhỏ xong, Mắt kính đột nhiên lại ra hiệu ném xuống dưới, người kia gạt đầu một cái, lẳng lặng biến mất sau bức tường.

Kiểm tra hết thấy các dấu hiệu sống trên thân thể của Quý Đường Đường vẫn còn, Nhạc Phong thoáng an lòng, anh nhìn kỹ đôi mắt của của Quý Đường Đường, ánh mắt cô rời rạc, khiến người ta cảm thấy như linh hồn không còn ở đó — Nhạc Phong giơ tay quơ quơ trước mắt cô, lại vỗ vỗ mặt cô: “Đường Đường, tỉnh lại đi.”

Vẫn không có phản ứng gì, Nhạc Phong quyết định đưa cô trở lại xe trước, mặc dù cổ tay cô không còn chảy máu nữa nhưng vẫn nên băng bó một chút thì tốt hơn, Nhạc Phong cởi áo khoác ra, đang định xé một miếng vải lót bên trong ra, trên lầu bỗng vọng đến một tiếng cười quái dị: “Không phải mà giỏi lắm sao? Đón này.”

Giọng nói này...

Nhạc Phong lập tức nhận ra, đối phương tổng cộng có ba người! Anh đúng là đồ đầu heo, lại quên mất thằng thứ ba cũng có thể đi từ lối đi đó tới đây!

Nhạc Phong ngẩng đầu lên, tên kia đứng ở ô trống trên bức tường ở lầu trên, đang kéo cô bé anh vừa mới cứu từ dưới hố vôi lên khi nãy, thấy Nhạc Phong nhìn qua, tên kia hưng phấn không kiềm chế được, tựa như khiêu khích nhìn anh thả tay ra...

Cầu thang không có tay vịn, tầng cao mới chỉ xây có một nửa, mỗi ghép giữa các tầng có khoảng cách rất rộng, thế này là muốn ném cô bé kia thẳng xuống từ trên lầu ngã chết, trái tim Nhạc Phong thắt lại, trong lúc chỉ mảnh treo chuông, không thể đoán đo tiền căn hậu quả gì nữa, không quan tâm được chỗ đó có chịu được sức nặng hay không, gầm một tiếng liền nhào tới, giơ tay ra phía trước bắt lấy.

Xi măng bên dưới sụp xuống, trọng tâm toàn thân hoàn toàn biến mất, nhất thời trời đất ngã nghiêng, cũng may những bản lĩnh được huấn luyện năm đó vẫn còn, gặp biến cố không sợ hãi, một tay bám vào cốt thép giữa mảng xi măng, một tay khác lại bắt được lưng áo của cô bé kia...

Người thì túm được, nhưng còn tuyệt vọng hơn so với không túm được.

Một là, cả người anh đang treo lơ lửng, sức nặng đều dồn cả vào một cánh tay, nếu như rơi xuống không chết thì cũng tàn phế tình cảnh đã nguy hiểm như vậy, bên trên còn có ba thằng súc sinh, chỉ cần ba tên đó nảy ra một chút ý đồ xấu xa....

Hai là, anh túm được lưng áo của cô bé kia, nhưng thân thể của cô bé đang từng chút một trượt ra khỏi chiếc áo, đầu của cô bé đang từ từ tuột khỏi cổ áo...

Đây thực sự là một chuyện đáng sợ, Nhạc Phong trơ mắt nhìn thân thể cô bé kia chậm rãi tuột xuống phía dưới, lại không thể bỏ tay kia ra để túm cô bé lại, ba tên kia cũng vây lại từ bên trên, bọn chúng bật đèn pin, giống như phát hiện ra một cảnh tượng gì đó mới lạ, rinh rích cười quái dị, cột sáng chiếu vào bàn tay đang níu lấy cổ áo của cô bé kia, giống như hạ rủa ở trên cao giậm chân reo hò: "Rơi! Rơi! Rơi!"

Ầm một tiếng, sức nặng trên tay Nhạc Phong bỗng nhẹ bẫng, thân thể cô bé kia lướt qua khoảng trống giữa cầu thang, nặng nề nện xuống trên sàn gác tầng hai, trong bóng tối loáng thoáng có thể nhìn thấy bụi mù bốc lên, thứ âm thanh trầm buồn kia giống như nện vào lòng anh, bàn tay đang siết lấy chiếc áo của Nhạc Phong đã run lên, mắt anh ứ máu, từ từ ngẩng đầu lên nhìn ba kẻ đứng bên trên.

Mắt kính nhìn anh cười cười: "Ai u, không phải mày giỏi lắm sao, còn chơi súng nữa cơ mà, a, súng, súng đâu rồi?"

Nhị Bì lia đèn pin tìm một lúc, nhặt từ dưới đất lên đưa cho Mắt kính, Mắt kính thấy vô cùng mới mẻ lật qua lật lại nhìn, nhếch miệng cười một tiếng, chợt biến đổi sắc mặt, báng súng hung hăng nện xuống bàn tay Nhạc Phong: "Đạch cả nhà mày, cầm súng chĩa vào bố mày hả, sớm biết sờ vào mẹ mày sẽ ra cái loại như mày thì bố mày còn lâu mới chơi!"

Hắn nói những câu bắn thiu, hai tên bên cạnh lại cười lên quá dị, Nhạc Phong đau đến mức thiếu chút nữa rụt tay lại, trong đầu bỗng trống rỗng, chỉ nghĩ đến một câu: lần này đúng là lật thuyền trong mương.

Mấy đứa du côn vớ vẫn không rõ lai lịch thế này, bình thường kiểu gì anh cũng không bỏ vào trong mắt, có đánh nhau thì dù có dốc sức cũng chẳng phải đối thủ của anh, nhưng hôm nay giống như bị xuống phong độ, trái lồi phải kéo, lại rơi vào tình cảnh thế này.

Hôm nay sẽ chết ở đây ư?

Nhạc Phong rùng mình một cái, trong đầu hiện lên hình ảnh của rất nhiều người tựa như đèn kéo quân: Kim Mai Phượng, Khiết Du, Cửu Điều, Miêu Miêu, Tương Dung, Thập Tam Nhạn, Mao Ca, Thần Côn, Đầu Trọc, còn cả Trần Nhị Bàn nữa.

Mắt kính cười lạnh một tiếng, lại nghiêng cứu súng của Nhạc Phong, còn trao đổi ý kiến với hai tên bên cạnh: "Mở cò súng ra là được à, đây là chốt an toàn đúng không?"

Hắn nghịch linh tinh, sờ đông mó tây, vậy mà lại đánh bậy đánh bạ mở được cò súng, hắn giơ súng lên, neho mắt nhắm vào một chỗ trên cao, sau đó cầm súng bổ lên trán Nhạc Phong mấy cái: "Chĩa súng vào tao á, giỏi thì chĩa nữa đi, giỏi thì chĩa nữa đi!"

Nói xong, hòng súng dí sát vào huyết Thái Dương của Nhạc Phong: "Có tin bố mày bắn chết mày không!"

Nhạc Phong sắp nghiêng nát răng đến nơi, anh nhìn trừng trừng tên Mắt kính, nhả từng chữ: "Tốt nhất mày nên giết chết tao ngay hôm nay, không giết được, ông đây sẽ bắt mày phải trả giá gấp mười lần."

Thái độ của anh hoàn toàn chọc giận Mắt kính, hắn muốn thấy anh khóc lóc nức nở cầu xin, tốt nhất là sợ đến tè ra quần mới đã nghiệm, hắn chẳng muốn đối diện với một kẻ hiên ngang lẫm liệt như chiến sĩ cách mạng, vậy thì hoàn toàn mất đi "tính giải trí" rồi, hắn nhìn Nhạc Phong, trên mặt xẹt qua một tia cười ác độc, bỗng nhiên khôi phục lại.

"Thử súng một phát nhỉ," hắn nói, "Lấy đũa nào ra thử đây?" Họng súng của hắn nhắm về phía Nhạc Phong, chậm rãi, đột nhiên chuyển hướng, chĩa về phía Quý Đường Đường.

Như hắn mong muốn, sắc mặt Nhạc Phong cuối cùng cũng biến đổi.

Mắt kính cười ha hả, hắn cảm thấy quá đã, hắn rất cục cựa cũng phát hiện ra điểm mấu chốt khi hành hạ người khác, chẳng trách trong ti vi luôn xuất hiện những tình tiết bắt cóc người nhà để uy hiếp những kẻ cứng đầu, quá chuẩn, vừa nãy Nhạc Phong vẫn còn dữ tợn với hắn kia, khí phách cái kiểu đầu có rút xuống cũng chỉ để lại vết sẹo to bằng cái chén, giờ thì sao, sợ rồi chứ gì?

"Lấy đũa nào thử bây giờ?" Mắt kính gật gù như già thuốc, "Hay là chọn đi, giờ Mão điểm tên quan, điểm kẻ nào kẻ đó làm quan; giờ Mão điểm tên trộm, điểm kẻ nào kẻ đó làm trộm, giờ Mão điểm người chết..."

Nhạc Phong rống giận: “Mày bắn đi, có giỏi thì bắn chết tao đây này!”

Mắt kính chẳng buồn để ý đến anh, chậm rì rì đọc nốt câu cuối cùng: “Điểm kẻ nào kẻ đó chết...”

Lúc nói đến chữ “chết”, họng súng lại chuyển qua phía Nhạc Phong, hần nhếch miệng cười một tiếng: “Ai da, không hay rồi, là mày thật à.”

Hần chĩa họng súng về phía mặt của Nhạc Phong quay một vòng, cuối cùng dí lên cằm anh: “Tao xem trong ti vi, nổ súng từ chỗ này, oành một cái, óc cũng phòi ra đấy, ai u, rất khó coi, hay là, thử từ cô ta trước?”

Hần giống như mèo vờn chuột, cố ý đùa bỡn anh thêm một lúc, nói xong lại chĩa họng súng về phía Quý Đường Đường, ánh mắt vừa duỗi đến nơi đã sững sờ.

Trong góc, đã không có ai nữa.

Trên đỉnh đầu vọng đến giọng nói phẳng lặng của Quý Đường Đường.

“Vậy thử từ chỗ tôi trước đi.”

73. Chương 12

Da đầu Mắt kính sắp nứt ra, hấn vọt quay người lại, giơ khẩu súng trong tay lên, nhìn kỹ, Quý Đường Đường đang đứng đằng sau hấn, họng súng đang gác trên bụng cô.

Trong tay Quý Đường Đường không có bất kỳ thứ vũ khí nào nhưng chẳng hiểu tại sao, Mắt kính lại sợ cô vô cùng, giọng nói của cô, ánh mắt, còn cả loại cảm giác âm u lúc nói chuyện đó — Mắt kính bỗng nổi hết cả da gà lên, gần như gào thét: “Cút ngay, có nghe thấy không!”

Quý Đường Đường cúi đầu nhìn khẩu súng một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉa mai, chẳng những không lùi lại mà còn bước lên trước một bước, cô nói: “Có giỏi thì nổ đi, tôi sẽ cho cậu xem một trò cực kỳ mới mẻ.”

Nhạc Phong lập tức đoán ra được cô định làm gì, sốt ruột kêu to: “Đường Đường, dừng lại!”

Tay còn lại của anh bám lấy phiến xi măng, mượn lực chống người nhảy lên, hai tên bên cạnh muốn cản anh lại, ai ngờ sức bật của anh quá mạnh, cả người va vào hai tên kia, ba người gần như ngã thành một đống, Nhạc Phong còn chưa kịp đứng dậy đã nghe thấy đoàn một tiếng, tiếng súng vang lên.

Mắt kính chưa từng nổ súng bao giờ, căn bản không biết cho dù là súng lục thì lực đẩy cũng rất mạnh, hơn nữa nổ súng ở khoảng cách gần, màng nhĩ hoàn toàn không chịu nổi, nhất thời trước mắt sao vàng bay loạn, còn chưa kịp phục hồi lại từ trong cơn choáng váng đã bị Nhạc Phong nện vào gáy một quyền thật mạnh, không kịp rên lấy một tiếng đã ngã lăn ra.

Quý Đường Đường nhìn qua bên cạnh Nhạc Phong, hai tên còn lại đang ôm cánh tay lẫn lộn trên đất, xem tình cảnh này, hẳn là bị bẻ khớp xương rồi.

Cô lại cúi đầu nhìn xuống bụng, nơi đó đã có thêm một cái lỗ máu, dòng máu đỏ thẫm đang từ từ trào ra, Quý Đường Đường dùng hai tay che lại, cuối cùng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Phong, ánh mắt có chút mờ mịt, buông một câu: “Nhạc Phong, đã lâu không gặp.”

Nhạc Phong xót xa vô cùng, anh chạy lại đỡ lấy Quý Đường Đường, khản giọng nói: “Đường Đường, cô không biết yêu thương bản thân mình một chút à, cho dù cô không sợ cái này nhưng cứ nhất quyết phải lấy thân thể mình ra làm bia ngắm hay sao?” Quý Đường Đường không nói gì, Nhạc Phong cũng chẳng biết nói gì với cô, anh cúi người nhặt súng lên nhét lại sau lưng, lại cầm lấy chiếc đèn pin đang rơi trên đất rọi lên cổ tay Quý Đường Đường, vết cắt rất sâu, để lộ cả máu thịt ra nhưng không còn dấu hiệu chảy máu nữa, Nhạc Phong thấy lạ nhưng cũng không truy hỏi, chỉ xé lớp vải lót bên trong áo giúp cô băng cổ tay lại, vừa quăn vừa hỏi cô: “Có chóng mặt không? Có cần phải đến bệnh viện xử lý một chút không?”

Quý Đường Đường không nói gì, được một lúc đột nhiên hỏi anh: “Sao anh biết?”

Nhạc Phong khó hiểu: “Sao tôi biết cái gì?”

Giọng nói của Quý Đường Đường rất quái lạ: “Sao anh biết... tôi không sợ cái này chứ?”

Cô rút tay lại, chậm rãi gỡ vạt áo ngủ ra, Nhạc Phong cản cô lại, cô chẳng buồn để ý tới, tự vạch vạt áo ra một khoảng, cột sáng chiếu tới, trên phần bụng bằng phẳng mềm mại có một lỗ máu, bên dưới là từng vệt máu, nhưng bên trong lỗ máu có thứ gì đó đang bị từ từ đẩy ra.

Là đầu đạn.

Hai người đều không nói chuyện, giống như đã giao hẹn trước vậy, trầm mặc nhìn đầu đạn từ từ bị đẩy ra, câu “sẽ cho cậu xem một trò cực kỳ mới mẻ” mà cô vừa mới nói với Mắt kính khi nãy, chắc hẳn là nói chuyện này.

Đầu đạn cuối cùng cũng tróc ra rơi xuống mặt đất, trên đất phủ đầy bụi bặm, không hề phát ra bất cứ âm thanh nào, Quý Đường Đường lại hỏi một câu: “Sao anh biết chứ?”

Nhạc Phong không trả lời, chỉ vươn tay giúp cô chỉnh lại vạt áo, vừa cài vừa hỏi cô: “Sẽ tự động lành lại chứ? Có cần phải băng lại không?”

Quý Đường Đường nhìn anh một hồi, chột thờ dài khe khẽ: “Anh không nói thì thôi.”

Cô bước tới trong góc, lại từ từ ngồi xuống, khôi phục lại tư thế cũ, đầu tựa vào tường, không nhúc nhích.

Cô ấy vẫn có chút quái dị, Nhạc Phong thở dài trong lòng, bước tới ngồi xổm xuống, vươn tay xoa xoa đầu cô: “Đường Đường, tôi báo cảnh sát trước đã, sau đó chúng ta cùng nhau về, được không?”

Quý Đường Đường không nhìn anh, giống như đang lảm bảm: “Báo cảnh sát sẽ rất phiền phức đúng không?”

Nhạc Phong im lặng, báo cảnh sát đương nhiên là sẽ rất phiền phức, anh sẽ phải giải thích tại sao đêm hôm khuya khoắt lại mò đến tòa nhà bỏ hoang này — như vậy tất nhiên sẽ phải lôi Quý Đường Đường ra làm nhân chứng, hơn nữa ba thằng ranh này lại chẳng phải đèn hết dầu, chó cùng dút dậu, nhất định sẽ khai ra chuyện anh mang súng, vậy còn chưa phải là chuyện nghiêm trọng nhất, nghiêm trọng nhất là, bọn chúng đều biết Quý Đường Đường đã bị bắn một phát, nhưng trên người Quý Đường Đường, đến một vết đạn cũng không có...

Quý Đường Đường nhìn anh một cái: “Anh đưa súng cho tôi.”

Nhạc Phong chẳng hiểu làm sao, nhưng vẫn rút súng ra đưa cho cô: “Cô lấy súng làm gì?”

Quý Đường Đường nhận lấy súng, cầm góc áo ngủ lau lau thân súng: “Anh báo cảnh sát đi, cứ nói là súng của tôi, chúng ta không hề quen biết, anh đi ngang qua, nghe thấy có tiếng súng nên tiến

vào. Về phần tại sao tôi lại có súng, lúc nào bọn họ hỏi, tôi bịa tiếp là được.”

Nhạc Phong tức giận, giật lại khẩu súng: “Đầu óc của cô nghĩ toàn những cái gì vậy hả?”

Anh suy nghĩ một chút, bước tới bên cạnh tên Mắt kính, bẻ khớp vai của hắn, Mắt kính vốn đang bất tỉnh, bị đau như vậy, tỉnh lại như heo bị giết, Nhạc Phong lạnh lùng nhìn hắn một cái, đi qua ôm lấy Quý Đường Đường, Quý Đường Đường không chịu, hỏi anh: “Anh làm gì thế, tôi thích ở đây!”

Sắc mặt Nhạc Phong trầm xuống: “Đường Đường, nghe lời đi!”

Quý Đường Đường ngoảnh mặt vào trong tường: “Không đi. Nói gì cũng không đi, tôi muốn chết, anh đừng có làm phiền tôi!”

Nhạc Phong nén giận: “Đường Đường, cô bao nhiêu tuổi rồi, đừng ngây thơ như vậy được không?”

Quý Đường Đường hừ qua lỗ mũi một tiếng: “Không cần anh lo!”

Giọng điệu của Nhạc Phong hơi nặng hơn một chút: “Tôi từ xa như vậy mò đến đây để tìm cô, cô nói một câu không cần anh lo thì tôi cứ để mặc cô ở đây tự sinh tự diệt à? Cô thấy có thể không? Nếu cô cảm thấy không thể thì đi theo tôi, đừng để tôi phải đánh cô đấy.”

Quý Đường Đường bị anh chọc giận, nói chuyện cũng có chút sẵn giọng: "Ái chà, Nhạc Phong, tôi không biết anh lợi hại thế cơ đấy, hôm nay tôi không đi đấy, tôi ở đây đây, anh đánh cho tôi xem."

Quả nhiên một câu không hợp là bắt đầu bế tắc, Quý Đường Đường mà ngang ngược lên thì khiến cho người ta đến suy nghĩ bóp chết cô cũng có, Nhạc Phong không biết đã mặc niệm trong lòng bao nhiêu lần câu tỉnh táo một chút: lúc này, suy nghĩ của cô ấy ít nhiều vẫn có chút không bình thường, mà chơi cứng chọi cứng với cô ấy tuyệt đối sẽ thua thiệt, mà có tàn nhẫn hơn nữa thì có tàn nhẫn hơn được một người dám cầm dao tự khiến mình đổ máu mà không chớp mắt lấy một cái không?

Nhất định phải mềm mỏng, tuyệt đối phải đặt trấn an lên trên hết.

Nhạc Phong quay đầu lại nhìn mấy tên đang lăn lộn rên rỉ trên đất, giọng hạ xuống một chút, đổi sang vẻ ôn hòa: "Đường Đường, đang yên đang lành miệng đừng có mà lúc nào cũng chết với chóc thế, cô nghĩ coi, cuộc sống rất tươi đẹp mà đúng không..."

Nói xong câu này bản thân anh cũng quẫn bách, xung quanh nếu là gió mát nắng ấm cây xanh hoa hồng gì đó, nói vậy, lại dùng động tác tay, vậy còn có sức thuyết phục, mấu chốt là, tình cảnh hiện giờ, tối tăm máu me, mở mồm phun ra một câu cuộc sống tươi đẹp, nghe kiểu gì cũng thật mất tự nhiên...

Quý Đường Đường hiển nhiên cũng nghĩ đến chuyện đó, cô quay đầu nhìn Nhạc Phong, vừa buồn cười lại vừa khó chịu, được một lúc bật ra một câu: "Chém, anh cứ chém tiếp đi."

Sau bao nhiêu ngày tiếp xúc như vậy, Nhạc Phong ít nhiều cũng hiểu Quý Đường Đường, lúc cô đang bi quan thất vọng đi vào chỗ bế tắc, cứng rắn với cô tuyệt đối không được, cô sẽ dùng chỉ số thông minh và cái tính tùy tiện có chết cũng không nói lý kia mà bức người ta phát điên luôn, cứ mềm mỏng nhân nhượng mãi cũng không có hiệu quả mấy, chỉ khiến cho mình trở nên bị động, biện pháp tốt nhất là chọc cho cô ấy vui vẻ trước, chỉ cần cô ấy chịu cười, sau đó có gì cũng sẽ dễ nói chuyện.

Tình hình trước mắt thực ra đã quá tốt rồi, Nhạc Phong hắng giọng một cái: "Đường Đường, chuyện cô tự sát, thực ra thì tôi cũng ủng hộ, cũng chẳng phải tôi nhất quyết muốn ngăn cản cô đâu, nhưng mà, giấy tờ cô còn chưa làm xong, chúng ta bỏ sung thủ tục giấy tờ xong rồi tiếp tục."

Quý Đường Đường nhìn anh chăm chăm: "Giấy tờ gì chứ?"
"Nhiều giấy tờ lắm. Di chúc cô đã viết chưa? Giày cô còn chẳng xỏ đã chạy đi rồi, đồ để lại nhà của Trần Nhị Bàn, người ta biết xử lý đồ đạc của cô thế nào, vứt đi hay là quyên góp đây? Cái ba lô kia của cô nặng như vậy, mang xuống lầu rất tốn sức, nhờ đâu vẹo thắt lưng, tiền thuốc thang cô đã để lại cho người ta chưa?"

Quý Đường Đường cắn răng, Nhạc Phong coi như không nhìn thấy: "Còn nữa, sau khi cô chết rồi, muốn hỏa táng hay thủy táng, hay là... thiên táng đây? Thiên táng thì phải đến đất Tạng, phí chuyên chở... cô phải bỏ ra trước chứ?"

Quý Đường Đường buồn cười lại không thể cười, cuối cùng, giọng rầm rức bật ra một câu: "Nhạc Phong... anh thật không biết xấu hổ."

Nhạc Phong cười rộ lên ôm lấy cô: "Có gì chúng ta đi xuống rồi từ từ thương lượng giải quyết, bên này còn một đống chuyện đây này."

Quý Đường Đường có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: "Đừng có ôm, khó coi lắm."

Nhạc Phong liếc cô một cái: "Cô tưởng tôi thích ôm lắm à, ai bảo cô không đi giày cơ chứ. Hai lựa chọn, một là tôi ôm cô xuống dưới, hai là tôi đưa giày cho cô, cô ôm tôi xuống."

Quý Đường Đường tức giận: "Tôi không ôm nổi heo."

Nhạc Phong đỡ lời rất trôi chảy: "Tôi ôm được."

Quý Đường Đường nửa ngày trời mới nhận ra là bị anh xỏ xiên, tức đến trợn mắt trừng trừng, lúc xuống lầu, thấy ba tên đang nằm trên đất, cô không nhịn được nhỏ giọng hỏi Nhạc Phong: "Chỗ này làm sao bây giờ?"
"Sẽ có cách, cô đừng quan tâm."

Quý Đường Đường ừ một tiếng rồi im lặng, chung quy tâm trạng vẫn rất suy sụp, dù đã bị Nhạc Phong chọc cười nói chuyện, nhưng khi lắng xuống rồi vẫn thấy trong lòng trống rỗng vô cùng, cộng thêm mất máu, cảm giác rất mệt mỏi, tựa vào lồng ngực của

Nhạc Phong liền nhắm nghiền hai mắt lại, được một lúc, bỗng cảm thấy Nhạc Phong cũng dừng lại.

Quý Đường Đường mở mắt, nhận ra bọn họ vẫn còn ở bên trong tòa nhà, Nhạc Phong đứng trên cầu thang, trầm mặc nhìn xuống hai bậc thang phía dưới: chỗ đó có một người đang nằm úp sấp, không mặc áo, vóc người chưa phát triển hết, giống như một bé gái, Quý Đường Đường nhìn Nhạc Phong: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Nhạc Phong đầu tiên là im lặng, được một lúc mới hỏi cô: "Lúc đó cô cũng có mặt, cô không biết đã xảy ra chuyện gì sao?"

Quý Đường Đường lắc đầu: "Khi đó tôi không được tỉnh táo, lúc đột nhiên hồi hồn lại, tình cảnh của anh đã rất nguy hiểm."

Nhạc Phong gật đầu một cái, ôm Quý Đường Đường tiếp tục đi ra ngoài, lúc xuống đến dưới lầu, anh đặt Quý Đường Đường ngồi xuống bậc thang, sau đó bấm điện thoại của Trần Nhị Bàn, anh gọi điện khá lâu, giọng đê thấp, Quý Đường Đường chỉ mơ hồ nghe thấy anh bảo Trần Nhị Bàn báo cảnh sát, còn nghe thấy mấy chữ liên quan đến súng.

Nói chuyện điện thoại xong, Nhạc Phong đi tới ngồi bên cạnh Quý Đường Đường, lại cởi áo khoác ra cho cô mặc vào, Quý Đường Đường kéo cao cổ áo quấn kín mít, hỏi Nhạc Phong: "Chúng ta chờ công an tới à?"

Nhạc Phong lắc đầu: "Chờ Đại Trần đến đây trước đã, tôi bảo cậu ta mang quần áo tới cho cô rồi. lát nữa Đại Trần đi xe của tôi

tới, cô ở trên xe chờ tôi. Tôi ở đây đợi công an.”

Quý Đường Đường nghiêng đầu nhìn anh: “VẬY anh định nói thế nào?”

Nhạc Phong suy nghĩ một chút: “Nên nói sao thì nói vậy thôi, tôi lái xe của bạn ra ngoài mua đồ, nghe thấy tiếng động ở gần đây, phát hiện ra hiện trường gây án, ý vào mình có chút võ vể nên muốn cứu cô bé kia, ai ngờ trong lúc hỗn loạn vẫn xảy ra chuyện. Sau đó hạ gục được ba tên kia, báo cảnh sát.”

Lúc nói đến đây, anh có chút khó chịu, ánh mắt bỗng phát cay, khản giọng nói: “Đường Đường, vốn tôi có thể cứu được cô bé ấy... cô bé, còn rất nhỏ, cùng lắm là mười hai mười ba tuổi.”

Quý Đường Đường thấp giọng hỏi anh: “Khó chịu trong lòng?”

Nhạc Phong gật đầu một cái.

Quý Đường Đường thở dài, cúi đầu nhìn bàn chân không nói gì, suy nghĩ một lúc lại hỏi anh: “Khẩu súng kia thì làm sao bây giờ, anh như thế là tàng trữ phi pháp đúng không?”

Nhạc Phong ngạc nhiên nói: “Súng nào? Tôi nào có súng.”

Quý Đường Đường cười: “Thật không biết xấu hổ, súng ở sau lưng anh ấy.”

Nhạc Phong cũng cười cười, anh rút khẩu súng từ sau lưng ra giao cho Quý Đường Đường: "Giấu kỹ đi, lát nữa cất vào trong xe."

Quý Đường Đường nhận lấy, lâu bầu: "Anh cứ tự lừa mình dối người đi, để tôi giấu thì cảnh sát không biết hay sao, ba tên kia sớm muộn cũng sẽ khai anh ra."

Nhạc Phong hừ một tiếng: "Ông đây tàng trữ súng đồ chơi mà cũng phạm pháp à."

Quý Đường Đường nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt: "Trên người anh còn giấu cả súng đồ chơi?"

"Đại Trần sẽ mang tới."

Quý Đường Đường bấy giờ mới hiểu ra: "Nhạc Phong, anh cũng tinh quái ra phết đấy. Nhưng lúc ở trên tầng đã nổ súng rồi mà."

Nhạc Phong liếc cô một cái: "Nổ súng thì làm sao? Nổ súng đồ chơi nên mới không có ai chết, thằng súc sinh kia, với chút chỉ số thông minh ấy thì nó làm sao mà biết mình đang cầm súng giả hay súng thật."

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút, cảm thấy đúng là có lý, nhưng vẫn thấy có chút sơ hở: "Vậy tôi thì sao, tôi có phải ra mặt không, tôi cũng phải lấy khẩu cung chứ."

“Cô cái gì mà cô, ai nhìn thấy cô hả? Trong này chẳng có chuyện gì của cô hết được chưa?”

“Nhưng bọn chúng nhìn thấy tôi mà.”

“Chúng nó hoa mắt, gặp ma.”

Quý Đường Đường còn định nói gì đó, Nhạc Phong ngay câu nói đầu tiên đã chặn lại: “Với thân phận bối cảnh và những gì cô đã làm, cô thích cảnh sát nhân dân lắm phải không, chỉ sợ người ta không phát hiện ra cô thôi đúng không.”

Câu này nói rất có lý, nhưng Quý Đường Đường vẫn cảm thấy không thực tế, nói thêm một câu: “Rõ ràng lúc ấy tôi có mặt mà.”

Nhạc Phong tức giận: “Cô tưởng cô quan trọng lắm à, lại còn nhất định đòi xuất hiện hoành tráng mới được? Ba tên kia là kẻ sát nhân, không có lắm tâm tư mà dính líu đến chuyện của cô đâu, tôi chỉ cần phủi sạch chuyện liên quan đến khẩu súng là sẽ chẳng còn phiền phức gì nữa. Hiểu chưa?”

Quý Đường Đường vẫn cảm thấy không chắc chắn: “Người ta là cảnh sát nhân dân đấy, chuyên nghiệp cỡ nào kia chứ, chút trí thông minh này của anh, khẳng định là không đọ nổi.”

Nhạc Phong cáu tiết: “Ông đây còn không phải là vì cô hay sao, không muốn để cô ra mặt cô hiểu chưa. Hơn nữa, trí thông minh của ông đây mà lại thấp như vậy sao, nếu nhỡ có bị lộ tẩy, ông đây còn có một câu chuyện tình bi thảm để bổ sung.”

Quý Đường Đường tò mò: “Lại còn có cả chuyện tình bi thảm nữa?”

“Đương nhiên, ” Nhạc Phong dương dương đắc ý, “Nếu nhờ đầu óc của mấy ông cảnh sát có bị úng nước, kiên quyết muốn hỏi: ở hiện trường còn có một cô gái trông như ma, vậy đó là ai? Gia nhất định sẽ phải kể chuyện cổ tích, cho dù câu chuyện này cần gia phải hy sinh danh tiết một lần, nhưng trên có thể gạt được cảnh sát dưới có thể bịp được Đại Trần, gia cũng chỉ có thể rưng rưng mà chấp nhận.”

Anh chủ động kể câu chuyện tình bi thảm này cho Quý Đường Đường: “Cô gái đó là bạn gái cũ của tôi, yêu tôi sâu nặng cuồng dại không thay đổi, nhưng chỉ có cái là quá yêu tiền, kiểu như bị tiền lồng vào mắt ấy, là đàn ông bình thường thì chẳng có ai chịu nổi cả, đúng không? Cho nên không chút do dự, đá luôn! Cô nàng đó sau khi bị đá mới hoàn toàn tỉnh ngộ, nhưng đã muộn, làm cách nào cũng không thể vãn hồi được. Đúng vào lúc đó, cô ta phát hiện: mình đã mang thai!”

Quý Đường Đường nhìn Nhạc Phong như nhìn thấy quỷ, trong lòng Nhạc Phong mỹ mãn khỏi phải bàn, tiếp tục kể nốt nửa sau của câu chuyện tình bi thảm kia cho cô: “Mang thai rồi phải làm sao đây, mọi suy nghĩ đều tắt lụi, cuối cùng, vào một đêm trăng mờ gió lớn, sau khi gửi một tin nhắn từ biệt cho tôi xong, tạch!”

Anh làm động tác cắt cổ: “Bước lên con đường không lối về.”

Câu chuyện tình bi thảm đến đây đã tới hồi kết, Nhạc Phong cảm khái: "Làm một thanh niên tốt của thời đại, một người đàn ông có trách nhiệm, nửa đêm nửa hôm tôi liền ra ngoài tìm cô ấy, sao hả, vậy đã được chưa. Đủ để giải thích tại sao mới đầu tôi không muốn nói sự thật cho cảnh sát, đó là để bảo vệ danh tiết của cô gái kia đúng không, lòng người cũng làm từ thịt, cảnh sát cũng có chùng có mực, con gái nhà người ta cũng đã thê thảm như vậy rồi, đừng nên truy cứu nữa đúng không. Bên phía Đại Trần cũng xong, nếu không đang yên đang lành, một người bình thường, có ai hơn nửa đêm lại còn bỏ nhà trốn đi chơi trò tự sát cơ chứ? Chỉ có thể giải thích thành bị đá nên suy nghĩ không thông mà thôi. Ai da, ai da, Đường Đường, đừng động thủ mà, tố chất! Chú ý tố chất!"

74. Chương 13

Trần Nhị Bàn đến rất nhanh, hiển nhiên là rất coi trọng lời dặn dò của Nhạc Phong, anh ta mang quần áo và giày cho Quý Đường Đường, trong lúc cô vòng ra sau một cái cột thay quần áo, Trần Nhị Bàn lén kéo Nhạc Phong: “Này, tự sát thật à, thế này trông có vẻ cảm xúc không được bình thường lắm?”

Nhạc Phong liếc nhìn về phía Quý Đường Đường, rõ ràng có chút cụt hứng: “Nào có, vừa mới đùa mấy câu đỡ cô ấy rồi.”

“Thế giờ là ổn hay chưa?”

Nhạc Phong móc một điều thuốc ra, bật lửa nắm chặt trong tay, lại chậm chạp không châm: “Có điểm gì là lạ. Lát nữa tôi không có ở đây, phải đi lấy khẩu cung gì đó thì cậu trông cô ấy giúp tôi đấy.”

Trần Nhị Bàn trợn tròn mắt: “Không phải chứ, cô ta vẫn còn muốn tự sát nữa à?”

Nhạc Phong lắc đầu: “Tự sát thì tạm thời sẽ không, con người ấy, khi tuyệt vọng đến một mức độ nào đó thì cũng chỉ trong chốc lát mà thôi, khi ý nghĩ muốn chết đó đã trôi qua rồi thì không có dũng khí để làm lại lần nữa đâu, tôi thực ra đang lo...”

Trần Nhị Bàn chờ anh nói tiếp, anh lại chậm chạp không nói nốt nửa câu còn lại, được một lúc vỗ vỗ vai Trần Nhị Bàn: “Tóm lại là chờ lát nữa ở trên xe, cậu giúp tôi chú ý đến cô ấy một chút.”

Trần Nhị Bàn ừ một tiếng, thấy Nhạc Phong không có ý giải thích

thêm với mình, cũng biết điều đối chủ đề: “Đúng rồi, vừa nãy giúp cậu báo cảnh sát, tiện đường có chào hỏi một ông bạn ở thị cục, anh ấy giải ngũ sớm hơn chúng ta hai năm, đóng quân cùng một nơi với chúng ta năm đó, cũng coi như người trong nhà, anh ấy bảo, bên chỗ cậu cũng chỉ qua loa là xong việc thôi. Chỉ cần không phải cậu giết người thì cái gì cũng ổn.”

Nhạc Phong cười rộ lên: “Tình cảm tốt nhỉ.”

Được một lúc lại bổ sung: “Đại Trần, không phải là tôi không muốn nói thật với cậu, mà chuyện này đòi ba câu không thể nói rõ ràng được, tóm lại cậu cứ tin tôi, tôi không làm chuyện gì xấu xa bản thù hết.”

Trần Nhị Bàn yên lòng: “Được rồi, cậu không sao là được. Mới đầu lúc cậu bảo tôi đến nhà khách đón cô nương này, cứ kiên quyết phải lén lén lút lút, tim tôi đã treo ngược rồi, chỉ sợ cậu phạm pháp thôi, bao nhiêu năm tình cảm quen biết, có mấy câu này của cậu là anh em tin được rồi.”

Nhạc Phong vừa cảm động lại vừa áy náy, một lúc mới tung một nắm đấm lên hõm vai anh ta: “Sến quá đi mất.”

Hai người trước cùng đi lên trên lầu, theo ý tứ của Trần Nhị Bàn là nên trói cả ba tên lại trước, ngay cả dây thừng anh ta cũng đã mang theo, kết quả vừa nhìn đã thấy ba tên kia đang nằm sấp trên mặt đất rên hừ hừ, chỉ hơi cựa mình một cái đã gào khóc thảm thiết, dây cũng chẳng cần nữa, Nhạc Phong cầm đèn pin chiếu khắp nơi một lượt, nhạt lại vỏ đạn đã nổ súng khi nãy, trên đất bụi cát rất dày, máu lại chẳng hề có, Nhạc Phong nhìn về phía cái góc mà Quý Đường Đường ngồi lúc trước, trong đầu lại nảy ra nghi vấn đầu tiên: cô ấy cắt cổ tay, tại sao không để lại tí máu nào?

Thấy thời gian cũng chẳng còn nhiều, Nhạc Phong đưa Trần Nhị

Bàn và Quý Đường Đường đến chỗ dừng xe ở bên ngoài trước, đổi xe với Trần Nhị Bàn xong, coi như là mình lái xe của Trần Nhị Bàn ra ngoài, sau đó dặn Trần Nhị Bàn lái xe của mình đưa Quý Đường Đường đến một nơi xa xa một chút để chờ, kể từ lúc Trần Nhị Bàn đến Quý Đường Đường đã không nói chuyện mấy, sau khi lên xe là ngồi im ở ghế sau không lên tiếng, Nhạc Phong sợ cô chán, lấy di động mở trò bổ dưa hầu cho cô bổ chơi.

Trần Nhị Bàn lái xe đến đầu đường chờ chỉ chốc lát sau đã nhìn thấy hai chiếc xe cảnh sát gầm rú lướt qua, thò đầu ra ngoài cửa sổ xe nhìn, thấy xe cảnh sát dừng lại ở bên ngoài tòa nhà bỏ hoang kia, chiếc đèn đỏ trên nóc cứ xoay hết vòng này đến vòng khác, được một lúc, xe cứu thương của bệnh viện cũng tới, xem thời gian, trời cũng sắp sáng đến nơi, Trần Nhị Bàn ngáp một cái, lấy tay vỗ vỗ miệng, lại nhìn Quý Đường Đường qua kính chiếu hậu trước mặt.

Cô chơi trò chơi không tập trung, rõ ràng không chuyên tâm, có lúc ngón tay đang trượt trượt trên màn hình cảm ứng lại đột nhiên nhúu mày đờ ra, Trần Nhị Bàn thề là mình đã nghe thấy ít nhất hai mươi lần trò chơi phát ra tiếng: Game Over!

Anh ta tìm đề tài nói chuyện với Quý Đường Đường: “Quý tiểu thư, chờ Phong Tử xong việc chắc còn lâu lắm, nếu trễ quá thì chúng ta đi trước, tìm quán nào ăn sáng đã, quay về rồi hai người nghỉ ngơi tiếp, giày vò cả đêm, ít nhất cũng phải ngủ một ngày để bù lại.”

Quý Đường Đường ừ một tiếng: “Vậy làm phiền anh rồi.”

Vừa dứt lời, lại là một câu: Game Over!

Trần Nhị Bàn bị cô Over quả thực rất muốn cười, trong lòng lại khó hiểu chuyện cô đi tự sát, suy nghĩ một chút lại thấy hình như Nhạc Phong không muốn anh ta biết nhiều, đành nhin xuống không hỏi, đúng lúc này, chợt nghe thấy hai tiếng chuông báo tin nhắn liên tiếp, nhìn di động của mình thấy không có tin nhắn mới, biết ngay là tin nhắn của di động Nhạc Phong, hoặc là hai tin nhắn dài, hoặc là do hai người gửi.

Anh ta len lén nhìn Quý Đường Đường qua kính chiếu hậu, trò chơi bị ngắt, Quý Đường Đường đầu tiên cũng sửng sốt một chút, trong kính chiếu hậu, cô đang cau mày nhìn màn hình điện thoại di động, đầu tiên là không động đậy, được một lúc, vươn tay ra nhấn một cái gì đó.

Trần Nhị Bàn cảm thấy Quý Đường Đường nhất định là đang xem tin nhắn của Nhạc Phong, bởi vì ngay giây kế tiếp, ánh mắt của cô đột nhiên biến đổi, tay cũng trượt một cái, thiếu chút nữa đánh rơi di động của Nhạc Phong, sau đó cô cầm di động nửa ngày không nhúc nhích, ánh sáng màn hình cũng tối dần, hẳn là tự động khóa màn hình.

Trong kính chiếu hậu, cô từ từ ngẩng đầu, Trần Nhị Bàn nhanh chóng dời tầm mắt, chỉ sợ cô phát hiện ra mình đang rình trộm — anh ta giả vờ rung đùi gật gù, lúc thì sờ sờ lá bùa bình an treo trên xe, lúc thì vắn vắn cái loa đằng trước, cho đến khi giọng nói của Quý Đường Đường vang lên: “Anh với Nhạc Phong, mới liên lạc lại dạo gần đây thôi đúng không?”

Trần Nhị Bàn quay đầu lại nhìn cô: “Đúng thế, cũng bảy tám năm không gặp rồi, thi thoảng vẫn nghe nói tin tức của cậu ta nhưng không có liên lạc, tôi ở bên này cũng bận rộn nên cứ kéo dài mãi như thế.”

Quý Đường Đường cười cười: “Trước kia Nhạc Phong có một cô bạn gái rất được, anh có nghe nói không?”

Trái tim Trần Nhị Bàn thịch một tiếng, anh ta không rõ ràng lắm quan hệ giữa Quý Đường Đường và Nhạc Phong, chuyện về Miêu Miêu ít nhiều cũng được nghe qua một chút, mới đầu anh ta nghĩ, nếu Miêu Miêu đã kết hôn, Nhạc Phong không thể nào cứ cô đơn mãi được, vậy Quý tiểu thư quá nửa chính là người kế nhiệm rồi, nhưng bây giờ lại thấy hình như không đúng, giọng điệu của Quý Đường Đường khi nhắc đến Miêu Miêu không có cái sự ghen tỵ hay ganh ghét như những cô kế nhiệm bình thường khác, anh ta suy nghĩ một chút, cũng đáp theo thực tế: “Miêu Miêu phải không, có nghe nói qua, Phong Tử ấy, trước kia cũng lông bông lắm, thay bạn gái cũng nhiều, mọi người đều cảm thấy cậu ta không có khả năng lâu dài. Sau lại nghe nói có một cô tên là Miêu Miêu, hình như cũng để tâm cũng kéo dài lắm, còn tưởng là hai người có thể có kết quả nữa kìa, ai ngờ lại nghe tin Miêu Miêu kết hôn với người khác, nguyên nhân gì thì tôi cũng không biết.”

Quý Đường Đường cười cười, không biết tại sao, Trần Nhị Bàn cứ cảm thấy nụ cười của cô có chút thâm lương, cô hỏi Trần Nhị Bàn: “Anh biết Miêu Miêu họ gì không?”

“Không phải họ Miêu sao?” Trần Nhị Bàn đáp rất đương nhiên, “Miêu... Miêu! Sao vậy, không phải họ Miêu à?”

Quý Đường Đường không đáp ngay, cô lùi lại dựa vào phía sau, nửa thân trên bỗng chìm vào khoảng tối ở hàng ghế sau, từ kính chiếu hậu không thể nhìn thấy được vẻ mặt của cô, giọng nói thì vẫn có thể nghe rõ.

Cô nhẹ giọng nói một câu: “Cô ta họ Tần.”

Nhạc Phong quả nhiên không thể về trong một chốc một lát được, Trần Nhị Bàn chờ không nổi, lại nhớ phải làm bữa sáng dinh dưỡng cho Quan Tú, bèn gọi điện thoại cho anh bạn trong cục để lại lời nhắn cho Nhạc Phong xong rồi đưa Quý Đường Đường về nhà trước, vừa về nhà là đeo ngay tạp dề, bảo Quý Đường Đường ngồi trong phòng nghỉ ngơi còn mình thì đi chuẩn bị bữa sáng.

Phần cho Quan Tú đương nhiên không thể sơ sài, hai quả trứng gà luộc, cháo hầm lửa nhỏ, trong cháo còn thêm một muỗng lòng trắng trứng, Quý Đường Đường và Nhạc Phong là khách, đương nhiên cũng phải coi trọng, mấy túi bánh sủi cảo trong tủ lạnh mới đầu là định để dành mười lăm tháng Giêng ăn nguyên tiêu, giờ lôi ra hết, nhìn vị, không biết cô thích ăn loại nào, ló đầu ra khỏi phòng bếp hỏi: "Cô thích ăn thịt heo nấm hương hay là thịt bò cần tây?"

Trong phòng khách không có ai, cửa phòng đọc sách lại đang mở, mơ hồ thấy Quý Đường Đường đang cúi người thu dọn cái gì đó, Trần Nhị Bàn cầm muôi canh bước tới, thấy chần nệm trên giường đã được gấp gọn gàng, ba lô của cô đang để ở bên cạnh, đồ đạc bày linh tinh, đang thu dọn từng thứ một bỏ vào trong ba lô.

Trần Nhị Bàn sững sốt: "Cô... cô định đi à? Không phải đã bảo ăn cơm rồi ngủ một giấc rồi sao, hai người cũng phải ở lại mấy ngày chứ, Phong Tử vội đi thế sao?"

Trong tiềm thức, anh ta đã nghĩ Quý Đường Đường và Nhạc Phong là cùng tới cùng đi, vừa nghĩ đến chuyện còn chưa nói

được mấy câu với Nhạc Phong mà anh đã phải đi rồi, trong lòng không khỏi khó chịu.

Quý Đường Đường cười cười: “Anh ấy thì tôi không biết, chờ anh ấy về, anh hỏi anh ấy xem.”

Trần Nhị Bàn càng căng thẳng: “Vậy cô phải đi sao, thế cô cũng phải chờ cậu ấy về rồi hãy đi chứ!”

Quý Đường Đường vừa thu dọn vừa gật đầu: “Vâng, chờ anh ấy về tôi mới đi.”

Trần Nhị Bàn bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, bởi vì nghĩ: nếu Phong Tử về mà không thấy người đâu thì nhiệm vụ của mình đã hoàn thành quá thất bại.

Lúc Nhạc Phong trở về thì mọi người đã ăn bữa sáng được một nửa, bước vào lên tiếng chào xong rồi vào phòng vệ sinh rửa tay hắt nước lạnh lên mặt, Quý Đường Đường đang cúi đầu gấp sủi cảo chấm dấm, trên gương mặt không nhìn ra bất cứ biểu cảm gì, Trần Nhị Bàn đã nhét đầy mồm, nói chuyện cũng có chút lúng túng không rõ ràng: “Phong Tử, cậu ăn thịt heo hay là thịt bò? Sủi cảo ấy, tôi múc cho cậu nhé!”

Anh ta vào phòng bếp loay hoay, vừa làm vừa nhìn trộm ra bên ngoài, được một lúc có tiếng đẩy cửa, Nhạc Phong bước ra từ nhà vệ sinh, Trần Nhị Bàn vội vàng gọi anh: “Phong Tử, lại đây xem sủi cảo này, sủi cảo...”

Nhạc Phong chả hiểu ra làm sao: “Sủi cảo có phải tôi nặn đâu, bảo tôi xem làm gì?”

Quả nhiên lâu ngày không hề vai chiến đấu, Nhạc Phong hoàn toàn không thể lĩnh hội được là anh ta có chuyện muốn nói riêng với anh, Trần Nhị Bàn đành phải tiếp tục nói bừa: "Cậu xem tôi nặn, có thể so với ban cấp dưỡng hồi xưa không?"

Nhạc Phong vẫn chẳng hiểu gì, trái lại, Quan Tú ở bên ngoài lại bật cười: "Đồ mặt dày nhà anh, đi siêu thị mua, lại còn không biết xấu hổ nói là anh nặn."

Nhạc Phong bước vào phòng bếp, lấy muôi vớt vớt sủi cảo trong nồi: "Vớt ra khỏi nồi được rồi đấy, đừng để nát..."

Trần Nhị Bàn nháy mắt ra hiệu cho anh ghé tai lại gần, sau đó nhỏ giọng báo cáo tình hình: "Không bình thường rồi, thu dọn đồ đạc định đi đấy."

"Cô ấy á?" Nhạc Phong sửng sốt, quay lại nhìn Quý Đường Đường đang chăm chú ăn trong phòng khách, lại quay đầu nhìn Trần Nhị Bàn, "Tại sao chứ?"

"Tôi nào biết?" Trần Nhị Bàn cúi, suy nghĩ một chút lại cung cấp tình hình, "Mới đầu còn ổn lắm, sau đó hình như có ai gửi tin nhắn cho cậu, cô ấy liền... là lạ."

Nhạc Phong không nói gì, được một lúc mới ừ một tiếng: "Biết rồi."

Sau khi nói chuyện, hai người giống như chẳng có chuyện gì xảy ra ngồi vào chỗ của mình, Nhạc Phong cầm lọ dấm đổ vào trong cái đĩa nhỏ, giống như chợt nhớ ra: "Đường Đường, di động ở chỗ cô đúng không, có ai gọi điện cho tôi không?"

Quý Đường Đường không nhìn anh, tiện tay đẩy chiếc di động đang đặt trước bát mì cho anh: "Có tin nhắn."

Nhạc Phong nhận lấy, mở hộp thư ra, không có tin nhắn mới, Trần Nhị Bàn nói không sai, nhất định là Quý Đường Đường đã mở ra trước, đối với chuyện này, Nhạc Phong có chút không vui, có một loại cảm giác như bị dòm ngó đời tư, nhất là khi thấy tên của người gửi: Tần Miêu.

Miêu Miêu sao lại gửi tin nhắn cho anh chứ?

Bỗng nhiên lại nghĩ đến thời điểm này hẳn là tuần trăng mật của Miêu Miêu, trong lòng lại càng khó chịu, nửa ngày không mở tin nhắn ra, Quý Đường Đường lại cười, ngồi phía đối diện thúc giục anh: "Anh mở ra mà xem đi."

Nhạc Phong nhíu mày: "Cô đã xem rồi đúng không?"
"Đúng thế."

Cô tỏ ra như không có chuyện gì, Nhạc Phong thực sự bối rối, anh nén sự tức giận: "Đường Đường, cho dù là tin nhắn cũng là tin nhắn riêng tư của người khác, cô không nên tự tiện mở ra."

Quý Đường Đường nhìn chằm chằm anh một lúc lâu, chợt bật cười: "Anh tưởng tôi muốn mở lắm à?"

Cô đột nhiên nổi giận, vỗ mạnh đôi đũa xuống mặt bàn: “Nếu không phải cô ta nhắc đến tôi thì tôi mở ra làm gì?!”

Quý Đường Đường đột nhiên mất khống chế khiến cho ai cũng sợ run, Nhạc Phong cũng sửng sốt, lý ra dù anh có tỏ vẻ không vui, nhưng cũng không có ý trách cứ cô nhiều, cô ấy không nên phản ứng gay gắt như vậy mới đúng, Trần Nhị Bàn cũng có chút luống cuống, anh ta nhìn Nhạc Phong một cái, lại nhìn Quý Đường Đường một cái, sau đó đẩy đẩy Quan Tú: “Tú nhi, chúng ta vào trong phòng ăn đi, để hai người họ tâm sự một lúc.”

Quan Tú trái lại rất thông suốt: tối qua ồn ào như vậy, cô đã nghĩ, sao buổi sáng còn có thể yên lặng ăn cơm thế kia, quả nhiên là có một trận âm ỉ, cãi vã là đúng rồi.

Cô bê bát đi theo Trần Nhị Bàn vào trong nhà, lúc đi ngang qua Quý Đường Đường còn vỗ vỗ lưng cô: “Em gái, bớt giận đi.”

Lại nhìn Nhạc Phong: “Phong Tử, nhường con gái một chút.”

Cửa cạch một tiếng đóng lại, phòng khách nháy mắt trở nên tĩnh lặng, vành mắt Quý Đường Đường hơi đỏ lên, cô vươn tay dụi mắt: “Nhạc Phong, anh mở ra xem Miêu Miêu nói gì trước, sau đó chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.”

Di động của Nhạc Phong đã thiết lập, khi có tin nhắn mới gửi đến sẽ nhảy ra khung nhắc nhở, trong khung có vài chữ đầu của tin nhắn, cho nên dù Quý Đường Đường tình cờ mở ra thì cũng sẽ thấy một phần nội dung, tại sao Miêu Miêu lại nhắc đến Quý Đường Đường trong tin nhắn? Đã nửa năm kể từ lần gặp mặt

trước, sau đó lại chẳng hề gặp gỡ gì, đáng lý ra Miêu Miêu đã sớm quên cô ấy rồi mới phải, cho dù có nhớ, nếu chỉ thoáng nhắc qua thôi thì Quý Đường Đường đâu đến mức phải kích động như vậy? Nhạc Phong mở tin nhắn ra.

“Nhạc Phong, còn nhớ Quý Đường Đường chúng ta từng gặp ở Ca Nại không? Sáng nay cha gọi điện tới hỏi em hỏi đi Ca Nại tìm anh có phải đã gặp cô ta rồi không, còn nói ở Cổ Thành anh cũng đã từng gặp cô ta, anh thân với cô ta lắm phải không? Anh có biết giờ cô ta đang ở đâu không? Cha em bảo anh hỏi thăm giúp đấy.”

Nhạc Phong sửng sờ cả người, cha? Cha của Miêu Miêu chẳng phải là Tần Thủ Nghiệp sao? Tần Thủ Nghiệp tại sao lại đột nhiên nghĩ đến chuyện tìm kiếm Quý Đường Đường thông qua anh? Chẳng lẽ hôm đó ở khách sạn mình đã lộ tẩy?

Anh đột nhiên hiểu ra những điểm mấu chốt trong chuyện này.

Nhà họ Tần đột nhiên lại đánh mất tung tích của Quý Đường Đường, nhất định là rất khủng hoảng, trong lúc không biết làm thế nào để lần theo lộ tuyến của Quý Đường Đường, Tần Thủ Nghiệp từng nói “Nó đã chạy trốn bốn năm, nhưng chưa từng chạy thoát khỏi lòng bàn tay của nhà họ Tần, chỉ cần tra đăng kí thân phận một chút là tôi có thể biết nó đang ở đâu”, chỉ cần tra xét đăng kí thân phận là biết ngay quãng thời gian trước Quý Đường Đường đã ở Cổ Thành, khách sạn Phong Nguyệt, hơn nữa chỉ cần bọn họ chú ý thêm một chút thôi là sẽ phát hiện có một người quen lúc đó cũng đang ở Phong Nguyệt.

Đó chính là anh, Nhạc Phong.

Tiếp tục tra xét quãng thời gian trước, Quý Đường Đường đã từng từ Lan Châu xuống Ca Nại, mặc dù Ca Nại bởi vì cơ sở thiết bị đơn sơ nên không thể tiến hành đăng ký bằng chứng minh thư nhưng căn cứ vào thời gian có thể đoán ra, thời điểm Quý Đường Đường đến Ca Nại cũng chính là thời điểm Miêu Miêu đến đó tìm anh, Ca Nại nhỏ như vậy, khả năng Quý Đường Đường có thể gặp anh là rất lớn, cho nên Tần Thủ Nghiệp mới gọi điện hỏi Miêu Miêu lúc đi tìm mình có gặp Quý Đường Đường hay không.

Cứ thế suy ra, nếu như mình đã từng gặp Quý Đường Đường ở Ca Nại thì ở Cổ Thành sẽ là lần gặp gỡ thứ hai, không quen là không có khả năng. Sau khi hoài nghi đến anh xong thì mọi chuyện sẽ hợp tình hợp lý: thời điểm Miêu Miêu tổ chức đám cưới anh đã từng xuất hiện, đám cưới vừa xong, Quý Đường Đường liền mất tung tích, anh cũng đột nhiên bỏ đi, nếu như Tần Thủ Nghiệp lại tra xét camera hiện trường ở khách sạn....

Sống lưng Nhạc Phong toát mồ hôi lạnh: anh quả nhiên vẫn còn quá sơ suất, chỉ nghĩ giấu Đường Đường đi, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện mình cũng đồng thời bại lộ.

Có lẽ điều duy nhất có ý nghĩa an ủi chính là lúc anh đi, không hề nói với bất cứ ai rằng mình muốn tới Đôn Hoàng.

Không đúng, Tần Thủ Nghiệp rất có thể sẽ lấy được danh sách cuộc gọi của anh, sẽ phát hiện ra gần đây có vài cuộc điện thoại đều là gọi cho Trần Nhị Bàn ở Đôn Hoàng... Không không không, căn bản không cần phiền phức như vậy, bản thân chiếc di động đã là một cái máy định vị loại nhỏ, căn bản có thể biết được đại khái giờ anh đang ở Đôn Hoàng.

Nhạc Phong theo bản năng tắt máy tháo sim ra, tay có chút run rẩy, cho đến khi phần nắp đáy của chiếc di động được gỡ ra rớt xuống bàn cơm, anh mới đứng dậy kéo Quý Đường Đường: “Đường Đường, chúng ta mau đi thôi.”

Quý Đường Đường không động đậy, giọng nói rất phẳng lặng: “Tại sao phải thế?”

Nhạc Phong do dự một chút, cuối cùng cũng nói ra: “Đường Đường, Tần gia đã theo dõi cô rồi.”

Quý Đường Đường chẳng hề kinh ngạc, không những không kinh ngạc mà dường như tất cả những chuyện này căn bản đều nằm trong dự liệu của cô, trong giọng nói của cô chất chứa vài phần mỉa mai: “Tiếp đó thì sao, tiếp đó có phải anh định nói cho tôi biết, Miêu Miêu là con gái nhà họ Tần?”

Nhạc Phong cảm thấy không bình thường, anh nới lỏng bàn tay đang nắm lấy cánh tay của Quý Đường Đường: “Đường Đường, rốt cuộc cô muốn nói gì?”

Quý Đường Đường từ từ đứng dậy từ trên ghế, cô bắt đầu rơi lệ, trong ánh mắt có sự tức giận, cũng có vẻ tự giận và chua xót.

Cô nhìn Nhạc Phong, vừa nhìn vừa cười: “Trước kia mẹ bảo tôi trốn, trốn càng xa càng tốt, bà nói nhà họ Tần nhất định sẽ tìm tôi. Mấy năm nay, tôi vẫn thấy kỳ quái, tại sao đến cả cái bóng của người nhà họ Tần tôi cũng không thấy? Giờ tôi mới biết tôi ngu xuẩn cỡ nào, Tần gia muốn tìm tôi, việc gì phải đích thân ra mặt đúng không, bọn chúng có thể phái chó săn của mình tới được kia mà, có thể phái con rể của mình tới đúng không?”

Nhạc Phong muốn nói gì đó, nhưng không thốt ra nổi.

“Tôi đã sớm nên cảm thấy bất thường mới đúng, ở Ca Nại gặp phải anh, ở Cổ Thành gặp phải anh, ở Đôn Hoàng cũng vẫn bị anh tìm thấy, trên đời nào có chuyện trùng hợp như vậy đúng không? Nhất là lần này, Nhạc Phong, đến cả việc tôi ở đâu anh cũng biết! Anh còn biết vị trí nào của tôi không sợ bị kẻ khác tấn công!”

Da đầu Nhạc Phong như nổ tung, anh cảm thấy mớ bong bong này càng gỡ lại càng rối, anh cố gắng giải thích: “Đường Đường, cô tỉnh táo một chút, cô...”

Anh đột nhiên im bặt, trong tay Quý Đường Đường đang cầm một khẩu súng, súng của anh.

“Nhạc Phong, tất cả đều đã được sắp đặt rồi đúng không? Đối xử tốt với tôi, đều là giả đúng không? Chia tay với Miêu Miêu, Miêu Miêu kết hôn, mẹ nó, đều là diễn trò cả đúng không?!!”

75. Chương 14

Cảm xúc của Quý Đường Đường cực kỳ bất ổn, Nhạc Phong lúc này lại tỉnh táo lại, anh cố gắng hết sức đứng yên tại chỗ không nhúc nhích để tránh kích động cô hơn: “Đường Đường, cô tỉnh táo một chút.”

Quý Đường Đường không nói gì, trong mắt cô lộ ra hận ý vô cùng lớn, giống như đang đứng trước mặt không phải Nhạc Phong mà là tổng hợp của tất cả mọi chuyện tất cả những kẻ đã đẩy cô đến bờ vực sụp đổ.

Nhạc Phong nhìn vào mắt cô, giọng nói rất ôn hòa: “Đường Đường, cô vẫn là một cô gái có suy nghĩ rõ ràng, cô cần thận trọng xem, từ khi quen cô đến giờ, tôi đã bao giờ làm chuyện gì thực sự gây thương tổn cho cô chưa? Nếu tôi làm việc cho nhà họ Tần, ở Ca Nại, ở Cổ Thành, ở trong tòa nhà kia, tôi có bao nhiêu cơ hội để hạ thủ với cô, tại sao tôi lại không ra tay chứ?”

Quý Đường Đường vẫn im lặng, vấn đề này, trước đó cô cũng đã nghĩ tới, phải thừa nhận, Nhạc Phong nói có lý, đây cũng là lý do chủ yếu tại sao cô lại lựa chọn không bỏ đi ngay lập tức mà ở lại nhà của Trần Nhị Bàn chờ Nhạc Phong.

Nhạc Phong thầm thở phào nhẹ nhõm, anh dừng lại một lúc, để cho cô có thời gian suy nghĩ, sau đó mới tiếp tục đề tài: “Cô cảm thấy nghi ngờ tất cả mọi chuyện, tôi có thể hiểu được, cô bỏ súng xuống trước đã được không? lát nữa Đại Trần ra ngoài, cô đừng

có dọa người ta, chị dâu còn đang có em bé nữa, tối hôm qua cô đã khiến người ta sợ đủ rồi. Gia đình Đại Trần đối xử với cô dâu có tệ, tìm cô về, cùng ăn cùng ở với cô, chúng ta không thể không suy nghĩ cho gia đình họ được, đúng không?”

Quý Đường Đường do dự một chút, đây cũng là một vấn đề, vợ chồng Trần Nhị Bàn muốn để lại không gian cho hai người mà tạm thời tránh đi, nhờ đâu đột nhiên đẩy cửa ra, thấy tình cảnh này, đích xác là có chút kinh sợ.

“Tôi biết cô không có ý định nổ súng thực sự, nhưng súng sẽ cướp cò, cô mà bắn chết tôi thật, có hối hận cũng không kịp đâu, Đường Đường, bỏ súng xuống.”

Nói đến đây, sắc mặt anh đột nhiên trầm xuống, bước thẳng về phía Quý Đường Đường, Quý Đường Đường hơi hốt hoảng, tay cầm súng có chút run rẩy: “Nhạc Phong, anh đứng lại, tôi nổ súng thật đấy, tôi thật sự...”

Còn chưa nói hết lời, Nhạc Phong đã đến trước mặt, một tay túm lấy cổ tay cô, tay kia kiên quyết giật lấy khẩu súng trong tay cô.

Quý Đường Đường cũng không vùng vẫy nhiều, nhưng ít nhiều cô cũng có chút mất mặt, ngoảnh mặt qua một bên, cố ý tránh né ánh nhìn của Nhạc Phong — một nửa là vì hành vi kích động cầm súng chĩa vào người khác của mình, một nửa là vì Nhạc Phong hoàn toàn ngó lơ sự đe dọa của cô.

Nhạc Phong lúc này mới bốc hỏa: “Tôi phải lấy súng gỗ đầu cô ra mới được, cô tưởng đang đóng phim à, còn cầm súng chĩa vào tôi?!”

Quý Đường Đường nghiêng răng, cô lạnh lùng liếc Nhạc Phong một cái, vẫn không nói gì.

Nhạc Phong chìa khẩu súng ra trước mặt cô, mở chốt ra: “Cô đã nghịch súng bao giờ chưa, nếu muốn nổ súng thật, phải mở chốt an toàn trước, cô cầm súng đã khóa chốt chĩa lung ta lung tung, oai lắm phải không?”

Nói xong anh lại bổ sung thêm một câu: “Y như heo!”
Quý Đường Đường cả giận: “Không phải anh muốn giải thích sao? Cho anh cơ hội đấy, nói đi!”

Nhạc Phong nhìn cô một cái, nhét súng ra sau, lấy di động ra mở máy lên lần nữa, chuyển sang cấu hình trên máy bay: “Thu dọn đồ đạc trước đã, đi rồi nói sau.”

Nói xong anh bắt đầu thao tác trên màn hình cảm ứng, lúc thì thoát ra lúc thì mở thư mục, giống như đang nhàm chán tìm nhạc, Quý Đường Đường giận điên lên: “Anh nói đi là đi à, anh là cọng hành nào thế? Anh còn nói linh tinh nữa, có tin là tôi sẽ động thủ không hả? Nhạc Phong!”

Nhạc Phong ngẩng đầu nhìn Quý Đường Đường cười cười, giơ di động ra trước mặt cô: “Xem hình tôi chụp thế nào?”
Quý Đường Đường đến suy nghĩ giết chết anh cũng có, dặt ra mấy chữ qua kẽ răng: “Tôi có xem cái con em anh!”

Cô nhoáng cái đã vươn tay túm lấy cổ áo Nhạc Phong, hận không thể ghì chết anh, có điều rất nhanh cô đã nới lỏng tay, giống như bị trúng phép định thân vậy, ngơ ngác nhìn màn hình điện thoại của Nhạc Phong mà sửng sờ.

Nằm trong dự kiến, Nhạc Phong thở phào nhẹ nhõm, vươn tay chỉnh lại cổ áo một chút, tiện tay đưa di động cho Quý Đường Đường: "Còn mấy tấm nữa đằng sau, tự xem đi."

Quý Đường Đường cảm giác như toàn thân đã biến thành một tấm gỗ, máy móc cầm lấy chiếc di động, trượt màn hình mở sang trang kế tiếp, những bóng người vui vẻ, ăn uống linh đình, rõ ràng cho thấy đang ở trong một buổi hôn lễ, nhưng người được chụp lại chỉ có một, ngồi đứng, chính diện, bên cạnh, uống rượu, mỉm cười, có tấm rõ ràng, có tấm mơ hồ, đong đưa như bóng ma, giống như một thế giới không chân thực.

Cô nhìn một lần, lại nhìn thêm lần nữa, cơn tức của Nhạc Phong dần vơi bớt, nhìn vẻ mặt cấp bách của cô, trong lòng bỗng có chút khó chịu, có một số việc, anh muốn nói cho cô từng chút từng chút một, nhưng nếu cô đã quá nhạy bén và mãi cảm trong một số chuyện thì cũng chỉ đành đau dài không bằng đau ngắn, để cho cô ấy chết đi sống lại một lần.

Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong, giọng cô đã phát run: "Nhạc Phong, đây là cha tôi mà."

Nhạc Phong ừ một tiếng: "Thu dọn đồ đạc đi."

Quý Đường Đường mờ mịt nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong không để ý đến cô, đi thẳng đến bàn ăn bắt đầu ăn sủi cảo, dù đã ngուoi nhưng mùi vị cũng không tệ lắm, chấm thêm dấm thấy ngon hơn, Nhạc Phong vui đầu ăn mấy miếng, ngẩng đầu nhìn Quý Đường Đường đang đứng chờ ra, Quý Đường Đường cũng nhìn anh, sau mấy giây nhìn nhau, cô quay vào phòng thu dọn hành lý.

Xuyên qua cánh cửa đang mở, có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng hình đang vội vã thu dọn đồ đạc của cô, sột soạt ôm một đống đồ lên, chẳng phân biệt được xanh đỏ tím vàng đã nhét hết vào trong túi, Nhạc Phong thấy buồn cười, cười rồi lại thấy dâng lên một cơn xót xa trong lòng.

Nhân lúc Quý Đường Đường thu dọn đồ đạc, Nhạc Phong đi tìm Trần Nhị Bàn, đưa cho anh ta một bao lì xì trước: “Ngại quá, bao nhiêu năm không gặp, cậu kết hôn tôi cũng không đến được, giờ chị dâu lại có thai, một bao lớn, biếu cả hai luôn.”

Trần Nhị Bàn không đến nỗi không biết xấu hổ mà mở ra, nhưng tay vừa chạm vào đã thấy độ dày rất khả quan, đang định từ chối, Nhạc Phong lại không cho anh ta cơ hội để nói: “Vốn là định hội họp một phen cho đã nhưng mà lại có việc gấp mất rồi, Đại Trần, ngại quá, tôi phải đi bây giờ.”

“Đi bây giờ?” Trần Nhị Bàn lập tức nóng nảy, “Đừng thế, cậu đi xa như vậy đến đây, một bữa cơm tử tế còn chưa ăn cơ mà...”

“Thật sự có việc gấp.” Nhạc Phong cười cười, “Sao lại chưa ăn, sủi cảo cậu làm, hơn xa tiêu chuẩn của ban cấp dưỡng hồi ấy rồi.”

Anh lại nhìn Quan Tú nháy mắt: “Chị dâu, chị có lộc ăn đấy.”

Mắt thấy không giữ được khách, Trần Nhị Bàn lấy túi ra nhét đồ ăn cho Nhạc Phong, hoa quả bánh kẹo gì đó, thấy được cái gì là nhét hết vào bên trong, Nhạc Phong muốn ngăn cũng không ngăn được, Quý Đường Đường đã thu dọn xong, xách ba lô đứng ở cửa chờ anh, Nhạc Phong nhìn cô một cái: “Cô không có gì để nói với người ta à?”

Chuyện do mình gây ra, chung quy cũng phải giải thích đôi câu, Quý Đường Đường bước tới nói xin lỗi với Trần Nhị Bàn: “Rất xin lỗi.”

Cô chỉ chỉ đầu mình: “Hồi nhỏ có lần tôi bị sốt cao, nóng hồng cả đầu, bây giờ vẫn không được bình thường cho lắm, tự sát cũng không phải lần đầu tiên, lúc tỉnh táo lại là hối hận, rất xin lỗi, đã khiến anh chị sợ.”

Trần Nhị Bàn cực kỳ kinh ngạc, há miệng nửa ngày không khép lại được, sau khi phản ứng kịp thì có chút lắp bắp: “Vây... vây à, thật không nhìn ra.”

Quan Tú đứng sau lưng véo anh ta một cái: “Nói kiểu gì thế.”

Nhạc Phong bất đắc dĩ nhìn Quý Đường Đường, trong lòng cũng có vài phần bội phục cô, những chuyện mà người bình thường kiêng kỵ, cô ấy lúc nào cũng chẳng buồn chớp mắt lấy một cái mà chụp lên đầu mình, người biết chuyện nghe vào

đương nhiên thấy quái dị, nhưng đối với những người ngoài cuộc chẳng hay biết gì mơ hồ như Trần Nhị Bàn, đây chính là đáp án đáng để thông cảm và sẽ không dẫn đến hoài nghi nhất.

Quả nhiên tiếp đó, trong giọng nói của Trần Nhị Bàn tràn ngập vẻ tiếc nuối và cảm thông: "Thật là... nên nghĩ thoáng một chút, chắc do lúc đó điều kiện y tế còn kém, Phong Tử, chăm sóc người ta cho tử tế nhé."

Nhạc Phong gật đầu: "Đương nhiên."

Nói xong, liền thực hành luôn giúp Quý Đường Đường xách túi lên.

Trần Nhị Bàn và Quan Tú tiễn hai người xuống dưới lầu, giúp Nhạc Phong chất hành lý lên cốp sau, vừa nghĩ đến chuyện bạn bè bao nhiêu năm mới gặp lại mà đã phải chia tay, trong lòng không khỏi khó chịu, lúc Nhạc Phong khởi động xe, anh ta nhào người trên cửa sổ xe nhìn Nhạc Phong: "Phong Tử, hết bận rồi nhớ đến một chuyến nữa đấy, còn bao nhiêu chuyện muốn nói."

Sau đó lại khách khí với Quý Đường Đường một phen: "Quý tiểu thư, cô cũng đi cùng nhé."

Nhạc Phong cười cười: "Nhất định rồi."

Xe từ từ lái ra khỏi khu nhà, Trần Nhị Bàn ra sức phất tay về phía chiếc xe, cho đến khi Quan Tú trừng anh ta: "Này này này, xe cũng

đã mất hút rồi, đừng có ra vẻ lưu luyến ly biệt như thế được không, ai không biết còn tưởng anh đi tiễn người yêu cũ đấy."

Trần Nhị Bàn cười hì hì không ngớt, cố ý nói vẻ thần bí: "Tú nhi, bị em phát hiện rồi, vậy anh cũng không dối gạt em nữa, mối tình bối bối sơn* này, em không hiểu được đâu."

(Ý chỉ một cách gọi thân mật của đồng tính luyến ái, xuất phát từ đoạn đối thoại của hai nhân vật do Tạ Đình Phong và Ngô Ngạn Tổ đóng trong phim Kế hoạch BB*

Quan Tú thiếu chút nữa cười phì ra: "Được lắm lão mập kia, cho dù có bối bối sơn* thật thì Nhạc Phong cũng chẳng thèm để mắt đến anh đâu."

Trần Nhị Bàn cau: "Này, Tú Nhi, năm đó anh cũng đẹp trai lắm đó, lúc anh đẹp trai đến cực điểm, tên Nhạc Phong kia làm sao mà độ được với anh, này, anh nói thật đấy, em đừng có cười mà, này..."

Di động vang lên, Trần Nhị Bàn trừng Quan Tú một cái, ý tứ là tính sổ với em sau, sau đó nhấn nút trả lời.

Cuộc gọi là của anh bạn ở cục cảnh sát thành phố kia, âm thanh đè rất thấp, giọng nói có chút nghiêm trọng: "Mập à?"

"A, Vương ca, em đây." Trần Nhị Bàn có chút hoảng hốt: không phải mọi chuyện đã nói rõ ràng rồi sao, đột nhiên lại gọi điện tới là thế nào? Chẳng lẽ có biến cố?

“Mập à, chuyện phức tạp rồi, bạn chú còn ở đó không? Bảo cậu ta cẩn thận một chút.”

Trái tim Trần Nhị Bàn thót lên một cái, anh ta nhìn Quan Tú, bước vài bước sang bên cạnh, hạ thấp giọng theo: “Sao lại phức tạp rồi?”

“Vốn là đã thẩm tra xong rồi, đến gần 11 giờ lãnh đạo bên kia lại ra lệnh, điều người khác dẫn người đi mất, cũng không cho bên tôi nhúng tay vào nữa. Sau đó tôi có vận dụng quan hệ điều tra thử, mấy tên đó đều có tiền án, nhất là cái thằng đeo kính đó, trước đây nó bị tình nghi là có liên quan đến một vụ mất tích, lúc đó có một nhân chứng, là một giáo viên già, ông ấy khai đã thấy tên mắt kính đó từng xảy ra tranh chấp với cô gái mất tích, cô bé ngã chết lần này chính là cháu gái của ông ấy. Chú nói xem, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, một vụ trả thù kinh điển, mẹ nó chứ, thằng khốn nạn, ra tay với cả một đứa bé gái.”

“Thằng ranh con này ác thật.” Trần Nhị bàn tặc lưỡi, “Nhưng chẳng phải đã bị bắt rồi sao, cho dù không phải do anh phụ trách, còn sợ nó lật tung trời lên chắc?”

“Không thể nói thế được.” Vương ca nói rất chần chừ, dường như đang cân nhắc từng câu từng chữ xem có nên nói với anh ta không, “Vụ án lần trước, rõ ràng có rất nhiều điểm nghi vấn, vậy mà lại được bảo lãnh ra ngoài, người phụ trách xử lý lại ấp a ấp úng, tôi đã cảm thấy có vấn đề rồi. Bọn này có thể là có người phía sau, tôi nghi là tội phạm có tổ chức.”

Giọng anh ta đột nhiên hạ thấp xuống: “Nói cho chú hay, lúc ba thằng đó mới bị giải vào, thái độ phách lối vô cùng, ông đây đóng cửa lại tản cho chúng nó một trận, trong lúc kéo túm, vô tình nhìn thấy trên cánh tay nó có một hình xăm, xăm hình Phi Thiên*. Tôi

chú ý đến, vạch tay của hai thằng còn lại lên, đều có, chú cũng biết, có những bang phái thường hay thống nhất xăm một thứ gì đó trên người. Lúc bọn chúng bị chuyển đi, chẳng những không căng thẳng, lại còn rất đặc ý... Cẩn thận một chút thì hơn, nếu như phía sau thực sự có băng nhóm, tôi sợ đồng bọn của chúng sẽ trả đũa, dặn cậu bạn của chú mấy ngày tới nên lưu ý một chút.”

(Phi Thiên được dịch theo nghĩa tiếng Hán, hay còn có tên khác trong tiếng Phạn là Asura, Atula: là một trong bát bộ thiên long, một Bán thần, được coi như một vị thần ác từng nhiều lần chống lại thần sáng tạo Brhama (Phạm Thiên). Atula đại diện cho tính xấu của con người.*

Trần Nhị Bàn vội vàng gật đầu, căng thẳng nuốt nước bọt liên tục: ‘Vâng, vâng, em biết rồi, em phải báo cho cậu ta ngay, cảm ơn Vương ca nhé, hôm nào sẽ mời anh ăn cơm sau.’”

Cúp máy xong lập tức bấm điện thoại của Nhạc Phong, lúc nghe thấy giọng nói vọng ra từ trong ống nghe, nhất thời trợn tròn mắt: thằng ôn con này, sao lại tắt máy vào lúc này chứ!

Chiếc xe dần dần tiến vào nội thành Đôn Hoàng, Quý Đường Đường ngồi trên ghế phụ, vẫn lật đi lật lại mấy tấm ảnh trong di động của Nhạc Phong, trong lúc dừng xe chờ đèn đỏ, cô đột nhiên hỏi Nhạc Phong: “Đây là hôn lễ của Miêu Miêu à?” Nhạc Phong ừ một tiếng.

“Người này,” cô chỉ vào Tần Thủ Thành trong hình, chợt đổi cách xưng hô nói: “Là người nhà họ Tần phải không?”

Nhạc Phong có chút kinh ngạc, anh nhìn Quý Đường Đường một cái: “Sao lại nói vậy?”

“Hôn lễ của Miêu Miêu, đến dự nhất định toàn là thân thích. Ông ta ăn mặc chỉnh tề thế này, như kiểu quản gia ấy, có mấy tấm, người khác đều mời rượu ông ta, ông ta là người nhà họ Tần đúng không?”

Nhạc Phong gật đầu một cái: “Ông ta là chú hai của Miêu Miêu, tên là Tần Thủ Thành.”

Quý Đường Đường mờ mịt ồ một tiếng, không rõ là thất vọng hay là trút được gánh nặng, được một lúc lại hỏi Nhạc Phong: “Tại sao chú của Miêu Miêu lại giống cha tôi y như đúc nhỉ?”

Đèn đã chuyển, Nhạc Phong khởi động xe, anh nhìn về ngã ba phía trước, cố ý không nhìn qua Quý Đường Đường: “Tại sao cô không cảm thấy, chú hai của Miêu Miêu và cha của cô... là cùng một người chứ?”

Quý Đường Đường ngơ ngác nhìn lá bùa bình an treo trên xe Nhạc Phong: “Bởi vì cha tôi đã mất rồi.”

“Vậy ư? Cô có tận mắt nhìn thấy thi thể không?”

Cô có tận mắt nhìn thấy thi thể không?

Đầu óc của Quý Đường Đường lập tức rối loạn, cô cố chấp nhìn Nhạc Phong: "Tôi không thấy thi thể, nhưng tôi đã mua báo, trên báo viết thế."

Nhạc Phong thở dài: "Cô bé, báo là do người soạn ra, chỉ cần có đủ mảnh khoe, có thể nói sống thành chết, nói thẳng thành cong."

Quý Đường Đường hoảng hốt, cô càng ngày càng cảm thấy không phản bác được Nhạc Phong, càng ngày càng cảm thấy Nhạc Phong nói có lý, càng ngày càng cảm thấy mình bị Nhạc Phong dẫn dắt: "Ý của anh là, cha tôi là người nhà họ Tần, ông ấy rõ ràng vẫn chưa chết, lại cố tình muốn giả vờ là mình đã chết rồi? Chuyện này không phải rất hoang đường sao? Hoàn toàn không thuyết phục. Hơn nữa, mẹ tôi sao lại muốn lấy một người nhà họ Tần chứ? Bà ấy trốn nhà họ Tần còn chẳng kịp nữa là, với lại cha tôi căn bản không phải họ Tần!"

Trái ngược với Quý Đường Đường, Nhạc Phong lại tỉnh táo vô cùng, không những tỉnh táo, đơn giản gần như lạnh lùng, kể từ khi đề tài về "Tần gia" này bắt đầu, Nhạc Phong từ đầu đến cuối vẫn chưa nhìn Quý Đường Đường một cái nào, anh nói: "Nếu mẹ cô căn bản không biết mình lấy phải một người của nhà họ Tần thì sao? Mẹ cô đã giấu cô thân thế của mình 20 năm, giấu cha cô 20 năm, cha cô chẳng lẽ lại không thể có chút bí mật giấu giếm hai người hay sao?"

"Tôi đã nhờ bạn điều tra giúp, nghề nghiệp của Tần Thủ Thành rất ít gây chú ý, là thành viên của một đội khảo sát địa chất, phần lớn thời gian trong năm là không ở nhà, lúc ông ta không ở nhà, hẳn là đang thay hình đổi dạng ở bên cạnh hai mẹ con cô. Vợ ông ta nhỏ hơn ông ta mười mấy tuổi, có lẽ là vì nguyên nhân chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, quan hệ giữa hai vợ chồng rất

bình thường, hai người có một đứa con trai, giờ đang học Trung học. Cô thử nhớ lại xem, cha cô mỗi năm có phải bao giờ cũng có một khoảng thời gian đi công tác hoặc không ở nhà không? Nếu đúng thì hẳn là để về nhà họ Tần báo cáo rồi.”

Giọng nói của Nhạc Phong rất bình thản, nhưng từng câu từng chữ đều khiến cho Quý Đường Đường sớn tóc gáy, hơi lạnh như toát ra từ sống lưng, đầu ngón tay một mảnh lạnh như băng, nhất là câu cuối cùng: nếu đúng thì hẳn là để về nhà họ Tần báo cáo rồi.

Cô tựa như đang lẩm bẩm một mình, lại giống như đang hỏi Nhạc Phong: “Ý của anh là, cha tôi là người nhà họ Tần, cho nên ngay từ lúc tôi vừa mới sinh ra, Tần gia đã tìm được chúng tôi rồi?” Nhạc Phong sửa lại cho cô: “Không phải là vừa mới sinh ra, sự ra đời của cô, căn bản cũng chính là sự sắp đặt của nhà họ Tần. Cô đừng quên, mẹ cô là bỏ trốn, bà ấy bỏ đi là vì cha cô, tôi đoán, mục tiêu của nhà họ Tần ban đầu có thể là mẹ cô, nhưng lúc đó đã xảy ra chút biến cố, mẹ cô mang thai, đã không thể dùng bà ấy để luyện chuông Quý được nữa, cho nên Tần gia mới kiên nhẫn chờ cô lớn lên.”

Quý Đường Đường lắc đầu: ‘Như vậy cũng không đúng, sao bọn họ có thể chắc chắn mẹ tôi nhất định sẽ sinh con gái chứ? Nếu như sinh con trai thì sao, chẳng phải cũng vô giá trị với bọn họ hay sao?’

Xe rẽ vào một con phố nhỏ, người đi trên đường không nhiều lắm, Nhạc Phong dừng xe lại bên lề: “Tôi đoán, nếu như sinh con trai thì có thể là một câu chuyện khác, ví dụ như đứa bé vừa mới ra đời thì người cha bỗng bỏ rơi hai mẹ con không rõ tung tích, ai mà biết được, nhà họ Tần luôn luôn căn cứ vào tình hình thực tế

mà tiến hành bước kế tiếp. Cô vẫn thấy lạ tại sao tôi biết được chỗ ở cụ thể của cô ở Đôn Hoàng đúng không, không phải là tôi biết, mà là bọn họ biết, tôi nghe lén được, bọn họ biết rõ đường đi của cô, biết cô đã đổi tên thành Quý Đường Đường, biết cô đi đến đâu, biết cô dừng lại ở đâu, cho nên tôi mới bảo Đại Trần lén lút đưa cô đi, tôi sợ cậu ta bị máy quay của nhà khách ghi hình lại, để lại dấu vết.”

Suy nghĩ của Quý Đường Đường vẫn còn dừng lại ở nửa đoạn trên anh nói: “Bọn họ đã tìm thấy tôi, tại sao lại không ra tay?”

Nhạc Phong than thở: “Có lẽ là muốn chờ cô trưởng thành hơn một chút chẳng, so với việc dùng một người con gái nhà họ Thịnh chẳng biết gì cả đi luyện chuồng Quý, cùng với dùng một người có năng lực có thể một mình đảm đương để luyện, hiệu quả chung quy vẫn khác biệt chứ.”

Quý Đường Đường đỡ dẫn gật đầu: “Như thế cũng giống như nuôi heo ấy hả, lúc heo còn nhỏ gầy teo, kiểu gì ăn cũng không ngon. Cứ mài dao cạnh chường bên cạnh chuồng, chờ heo lớn rồi mới làm thịt.”

Nhạc Phong vừa khó chịu vừa buồn cười: “Đường Đường, không ai lại đi so sánh mình với heo cả.”

Quý Đường Đường đột nhiên lại trở nên cố chấp trong chuyện này: “Cũng đâu có gì khác, trong mắt người nhà họ Tần, có khi tôi còn ngu hơn cả heo.”

Nhạc Phong vươn tay cầm lấy tay cô: “Đường Đường, muốn khóc thì cứ khóc ra đi, giải tỏa một chút, có lẽ sẽ tốt hơn.”

Quý Đường Đường lắc đầu: “Không muốn khóc, không muốn khóc một chút nào hết.”

Cô rút tay lại, day day thái dương: “Đầu tôi đặc như đá tảng rồi, tôi nghĩ không thông, tôi phải suy nghĩ thật kỹ.”

Nói xong, cô lại cúi đầu nhìn xuống ngực mình: “Chỗ này trống rỗng quá, không chỉ trống rỗng có một chút, hình như toàn bộ đều trống rỗng, gió mới thổi một chút thôi, xuyên qua, rất lạnh. Nhạc Phong, anh có chặn không?”

Nhạc Phong sửng sốt một chút: “Không có, hay cô lấy áo khoác của tôi mà đắp?”

Quý Đường Đường lắc đầu: “Không được, phải là chặn mới được.”

Cô quay đầu nhìn ra đường: “Nhạc Phong, trên đường này có cửa hàng, chắc là có chặn, tôi đi mua một cái.”

Cô mở luôn cửa xe bước ra ngoài, Nhạc Phong giật mình vội vàng xuống xe từ bên kia đuổi theo cô, cô đứng trên đường nhìn khắp nơi: “Mua cái chặn đi, đắp cho ấm.”

Nhạc Phong có chút khó hiểu tại sao sau khi nghe một chuyện kinh khủng và kích thích như vậy cô lại vội vàng đi mua chặn, nhưng vẫn làm theo ý cô: “Vâng được, mua một cái đi.”

Cuối phố có một cửa hàng bán đồ gia dụng, Nhạc Phong trả tiền mua chăn, suy nghĩ một chút lại mua thêm một chiếc gối đầu và đệm dựa, lúc thanh toán, Quý Đường Đường ôm chần đứng bên cạnh, chàng trai thu ngân cứ tò mò nhìn cô mãi, lúc đưa tiền lẻ cho Nhạc Phong, rốt cuộc không nhịn được buồn cười: “Cô gái này ngộ thật, ôm chặt vậy, đâu có ai tranh của cô đâu.”

Nhạc Phong liếc nhìn Quý Đường Đường, đáp bừa một câu: “Cô ấy vẫn thích chần.”

Quay lại xe, Nhạc Phong chỉnh lại hàng ghế sau, tạm coi như một cái giường hẹp, bảo cô nằm xuống nghỉ ngơi, lại giúp cô kéo góc chần cho tử tế, chần mới mềm mại bông bông, trùm lên thoải mái vô cùng, Quý Đường Đường cuối cùng cũng cảm thấy thả lỏng một chút, hai tay cô túm lấy góc chần, cặp mắt khép lại, hàng mi chập lại rung rung, Nhạc Phong bỗng nhìn thấy vết cắt trên cổ tay cô hơi rớm máu, miếng vải băng bó lúc trước không biết đã rơi đâu mất, vội vàng tìm băng gạc trong hòm thuốc trên xe ra giúp cô quấn lại, vừa quấn vừa hỏi cô: “Đường Đường, sao cắt rồi lại không chảy máu?”

Đầu óc của Quý Đường Đường đã sớm trống rỗng, hoàn toàn đi theo câu hỏi của Nhạc Phong, cô nói: “Lúc sắp chết, tôi nghe thấy có người khóc, mở mắt ra đã thấy một cô gái quay lưng về phía tôi, tóc dài, cứ ấn cổ tay giúp tôi.”

Trái tim Nhạc Phong thót lên một tiếng, đột nhiên cảm thấy da đầu hơi tê tê: “Một cô gái? Người?”

“Ma.”

“Cô... quen cô ta chứ?”
“Không quen, nhưng tôi lại biết cô ta là ai.”

“Là ai?”

“Một cô gái đã chết ở thành phố ma quỷ. Lúc còn ở Cổ Thành, chuông đã từng kêu lên, tôi đã mơ thấy cô ta.”

Nhạc Phong ồ một tiếng, anh vén chăn lên, nhẹ nhàng bỏ tay Quý Đường Đường vào: “Lúc cô mơ thấy cô ta, có thấy được dáng vẻ của cô ta không?”

Quý Đường Đường không lên tiếng, hơi thở của cô dần dần đều đặn, tựa như đã ngủ thiếp đi, Nhạc Phong vén tóc cô ra sau tai, nhìn cô thật lâu, nhẹ nhàng rút tay lại, không làm phiền đến cô nữa.

Thực ra thì Quý Đường Đường không hề ngủ.

Cô vẫn đang suy nghĩ câu hỏi của Nhạc Phong: có thấy dáng vẻ của cô ta không?

Không có, gần như không hề, khác hẳn với những giấc mơ trước đó, cô đã từng thấy Lăng Hiểu Uyển, từng thấy Trần Vĩ, cũng từng thấy Trần Lai Phượng, ở trong mộng, cô biết mình là một kẻ ngoài cuộc, là một người đứng xem.

Nhưng cái lần ở Cổ Thành đó lại khác hẳn, lần đó, cô vừa mới ngủ đã cảm thấy thân thể của mình đang dịch chuyển, giống như bị ai đó kéo lê đi, mở mắt, ánh mặt trời chói chang, trời rất xanh, xung quanh là cát vàng sa mạc chưa từng thay đổi, giống như bị gió bào mòn, tiếng gió ào ào tựa như tiếng ma quỷ đang khóc thét, có một gã đang kéo cô đi, hết như kéo một con chó chết.

Cô cố gắng muốn nhìn cho rõ dáng dấp của gã đó, nhưng không sao nhìn rõ được, xuyên qua cặp mắt của người chết này, cô nhìn thấy cánh tay đang kéo kia đầy lông măng đen sì, giữa đám lông măng là từng vệt hình xăm chói mắt.

Phi Thiên.

Trong truyền thuyết, Phi Thiên là sự kết hợp giữa thần Càn Thát Bà và Khẩn Na La* của Ấn Độ xưa, vốn mang vẻ mặt mày dữ tợn đầu ngựa mình người, theo sự biến đổi tô vẽ từ đời này qua đời khác, lạng lẽ trút bỏ vẻ ngoài xấu xí, biến thành dáng vẻ mỹ nhân với dải lụa chập chờn thướt tha như hiện nay.

(Càn Thát Bà (Gandharva) và Khẩn Na La (Kinnaras): cũng là hai trong số tám loại phi nhân trong Phật giáo Ấn Độ, đứng đầu bởi Thiên và Long cho nên gọi là Thiên Long Bát Bộ; Gandharva còn được gọi là thần Tâm Hương, phục thị Đế Thích, không ăn thịt, không uống rượu, chỉ lấy hương thơm và không khí làm thức ăn nên cơ thể họ phát ra mùi thơm, chuyên tấu nhã nhạc bên cạnh Đế Thích; Kinnaras là nhạc thần của Đế Thích, đều có sừng, giỏi múa hát.*

76. Chương 15

Quý Đường Đường sau đó vẫn ngủ thiếp đi mất.

Nhạc Phong cố gắng không làm ồn đến cô, ngồi trên ghế lái lật xem bản đồ và sách giao thông, về vấn đề tiếp theo sẽ đi đâu, anh đã suy nghĩ rất lâu, với tình huống hiện giờ, tốt nhất là đến những nơi vắng người, nhưng không thể đi Ca Nại được, dùng một câu không thích hợp cho lắm thì nơi đó coi như là “cái ổ” của anh, rất dễ thấy.

Anh có hai phương án, đầu tiên là từ Đôn Hoàng đến Liễu Viên, đi qua Hami, Ô Lỗ Mộc Tề, đến Nam Cương, Nam Cương người Hán ít người Duy (**Duy Ngô Nhĩ*) nhiều, đất đai rộng lớn, muốn truy đuổi không dễ, thứ hai là từ Đôn Hoàng đi xuống, đi qua Cách Nhĩ Mộc, vượt qua đèo Cổ Lạp Sơn xong, tiến vào khu vực không có người ở trên thảo nguyên Khương Đường Tây Tạng vùng Tạng Bắc, nơi đó mặc dù điều kiện gian khổ nhưng cực kỳ dễ ẩn thân — Tần gia ở lâu trong thành phố, đã quen mượn đủ loại công nghệ hiện đại để đạt được mục đích, một khi bước vào loại hoàn cảnh khắc nghiệt thiếu thốn này, mọi người ai sống bằng bản lĩnh của kẻ đó.

Chẳng qua là...

Nhạc Phong nhìn Quý Đường Đường một cái qua gương chiếu hậu, chân mày từ từ nhíu lại: Quý Đường Đường chung quy vẫn không phải Miêu Miêu, cá tính của cô ấy quá mạnh, chưa chắc đã

chịu nghe lời anh, hơn nữa, anh gần như dám chắc, sau khi cô ngủ xong một giấc, tình đây, chuyện sẽ khác hẳn.

Điều này khiến cho Nhạc Phong cực kỳ khổ não, lúc này anh lại hy vọng cô có thể mềm yếu một chút: nếu cô ấy gặp chuyện hoang mang, chỉ biết khóc, chỉ biết lệ thuộc vào người bên cạnh, mọi chuyện có phải dễ giải quyết hơn không, sự xuất hiện của mình sẽ chẳng khác gì người cứu vớt, kịp thời đưa cô ấy thoát khỏi hiểm cảnh.

Nhưng cố tình cô lại không phải là người như thế, cô đã một thân một mình lâu như vậy rồi, gần như không hề mở rộng lòng với ai; cô ấy đã đứng trong cảnh lo âu nơm nớp quá lâu, luôn tồn tại sự hoài nghi sâu đậm đối với bất cứ ai, đã quen coi những người xung quanh là kẻ địch mà phòng bị — thực ra thì làm bạn với Quý Đường Đường là một chuyện rất khó, dù bạn có thể thoát khỏi sự hoài nghi của cô ấy, nhưng chưa chắc bạn đã có thể đột phá được lớp phòng vệ của cô ấy.

Nhạc Phong tin rằng kể từ lúc Quý Đường Đường quyết định mang theo Lộ linh lên đường, cô cũng đã đoán trước được cái ngày lưới chết cá rách đó, cho nên suốt lộ trình của mình, cô cố gắng không gần gũi với người khác, đôi khi nhận được sự quan tâm của người khác cũng nhanh chóng tránh né, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất vì sao trong bốn năm qua cô hoàn toàn không có bạn bè gì cả, giống như lúc ở Ca Nại và Cổ Thành, cô biết rõ đám Mao Ca là xuất phát từ lòng tốt, nhưng vẫn lảng lạng bỏ đi không nói một tiếng nào.

Cho nên bất kỳ kế hoạch nào của anh cũng có thể chỉ là vẽ chuyện, sau khi tỉnh lại cô sẽ nói một tiếng cảm ơn với anh, sau đó bổ sung thêm một câu, tạm biệt.

Đầu óc của Nhạc Phong loạn thành một đống, anh nhắm mắt lại, đang định chợp mắt trong chốc lát, bỗng nghe thấy Quý Đường Đường ở ghế sau quát một tiếng giận dữ: "Cút!"

Nhạc Phong giật bắn mình, vội vàng quay đầu, Quý Đường Đường đã ngồi dậy, cô vung một cái tát thật mạnh vào khoảng không, cũng không biết là đánh thứ gì, sau đó cất giọng sắc lạnh: "Hết kẻ này đến kẻ khác, đều tưởng là tôi dễ bắt nạt phải không? Tôi cho cô hay, đừng nói không phải là tôi giết cô, cho dù có là tôi giết thật, lúc cô sống tôi đã có thể trị được cô, thành ma tôi lại càng có thể đùa chết cô!"

Cô căn bản không hề chú ý đến Nhạc Phong, nói hết lời liền nằm xuống, kéo chăn lên, che mặt lại, Nhạc Phong bị một tràng những câu dữ dằn của cô làm cho giật mình cả nửa ngày không thốt thành lời, những câu nói đó tuyệt đối không phải tự dưng mà bật ra, trong xe nhất định là có thứ gì đó — suy nghĩ này khiến cho Nhạc Phong rợn cả tóc gáy, bên ngoài xe tràn ngập ánh nắng, nhiệt độ trong xe lại đột nhiên thấp xuống mấy độ, Nhạc Phong có chút không chịu nổi, anh mở cửa xe bước ra ngoài, tiếng người và nhiệt độ bên ngoài xe khiến cho anh cảm thấy khá hơn một chút, anh nhẹ nhàng đóng cửa xe lại, đi đến quán cơm nhỏ cách đó mấy bước chân, gọi một bát vằn thắn nhỏ.

Anh vừa ăn vừa hồi tưởng lại những lời Quý Đường Đường nói khi nãy, cô có thể thốt ra được những lời này, anh đã không còn lo chuyện Tần Thủ Thành sẽ khiến cô suy sụp tinh thần nữa, trong tính cách của Quý Đường Đường có thứ gì đó rất cứng cỏi bèn nhọn, nó đã bộc lộ ra ngay từ khi gia đình cô ấy xảy ra chuyện: là một cô gái trẻ không có bất cứ kinh nghiệm sinh tồn nào trong xã hội, có thể chịu đựng được nỗi đau khi mất cả cha lẫn mẹ mà trốn

chạy, trên đường không hề suy sụp, không hề sa đọa cũng không lạc lối, bốn năm sau lấy một tư thái tinh táo như vậy xuất hiện ở Ca Nại, chỉ vậy đã đủ để chứng minh điều này, thù hận trái lại có thể khiến cho cô ngẩng đầu.

Nhưng những câu vừa nãy không khỏi quá mức tàn độc, nếu vì để có thể chịu đựng được tất thảy những chuyện này mà bắt cô ấy phải trả cái giá đắt là trở nên lãnh khốc vô tình, thậm chí là ác độc, thực sự Nhạc Phong vĩnh viễn cũng không muốn thấy vậy.

Bát vằn thăn nhanh chóng được ăn xong, nhưng anh vẫn cứ ngồi yên bên cạnh chiếc bàn như vậy, cho đến khi mặt trời từ từ buông xuống, thả mình vào khung cảnh bình thường đó, chợt có cảm giác yên bình chưa từng thấy từ trước đến giờ, mùi thơm của thức ăn bay tới từ phía sau, tiếng dầu sôi lách tách, tiếng khách khứa gọi đồ ăn, tính tiền, thỉnh thoảng phàn nàn, trước kia vẫn cảm thấy cuộc sống như vậy quá mức nhàm chán, giờ có Quý Đường Đường để so sánh, bỗng nhận ra chỉ vậy thôi đã đủ hạnh phúc lắm rồi.

Bên cạnh lại có một đôi tình nhân bước vào, gọi món xong, người con gái chỉ vào xe của Nhạc Phong đang đỗ ở bên ngoài hỏi bạn trai: "Xe kia là xe gì vậy, trông to quá."

Chàng trai kia hình như khá am hiểu về xe, trong giọng nói có sự hâm mộ rõ ràng: "Toyota 4500, xe việt dã đấy."

"Xịn lắm hả anh, có xịn hơn xe việt dã của Mitsubishi không?"

“Đương nhiên là hơn, khung xe của Mitsubishi là thép, dễ bị lắ
đuôi. Toyota 4500 đắt hơn, mua mới hoàn toàn phải hơn chín
mười vạn, xe lái nhiều năm rồi, sang tay lại cũng phải bán được hai
ba chục vạn đấy.”

Cô gái ồ một tiếng, được một lúc thì oán trách: “Mấy kẻ có tiền
chết dẫm. Sao chúng mình không có tiền chứ, xe mười vạn thôi
cũng không mua nổi. Cùng là người như nhau mà tức chết đi
được, lát nữa ném cho cục đá.”

Chàng trai dở khóc dở cười: “Sao em lại ghét giàu thế hả...”

Cô gái cũng cười, hai người nói chuyện một lúc rồi chuyển sang
đề tài khác, Nhạc Phong buồn cười mà cười không nổi, trong lòng
anh nghĩ: nếu nói cho họ biết, người lái xe và người đang ngồi
trên xe thực ra cũng hăm mộ bọn họ chết đi được, không biết bọn
họ có tin không đây.

Trời dần tối, quán cơm nhỏ dần đông người hơn, chủ quán có ý
đuổi khách, Nhạc Phong cũng không chiếm chỗ nữa, suy nghĩ
thấy thời gian cũng không xê xích lắm, nên đánh thức Quý Đường
Đường dậy.

Mới vừa mở cửa xe, trái tim đã thót lên một cái, Quý Đường
Đường không biết đã tỉnh dậy từ khi nào, quần chần ngồi ở ghế
sau không nhúc nhích, nghe thấy tiếng động, cô ngẩng đầu lên
nhìn Nhạc Phong.

Cô bình tĩnh như vậy, Nhạc Phong lại có chút hoảng, được một
lúc mới hỏi cô: “Có đói không, muốn ăn gì không?”

Vừa nói vừa tiện tay bật đèn trong xe lên.

Quý Đường Đường gật đầu một cái: "Hơi đói, cũng khá mệt nữa."

Nhạc Phong nhìn quanh con phố một cái: "Vậy ăn chút gì đi, cô muốn ăn mì canh hay rau xào?"

"Chúng ta nói chuyện trước đã."

Nhạc Phong sững sốt một chút, anh chần chừ một lúc, lên xe đóng cửa lại, xoay người qua nhìn cô: "Cô muốn nói chuyện gì?"
"Anh vừa xuống xe là tôi đã tỉnh rồi, tôi đã nghĩ về những gì anh nói với tôi rất lâu, tôi thấy có hai khả năng."

Cách nói này khiến cho Nhạc Phong thực sự bất ngờ: "Hai khả năng gì?"

"Đầu tiên là, những gì anh nói đều là thật. Mặc dù rất hoang đường, nhưng suy nghĩ một chút cũng hợp lý. Một gia tộc lớn như nhà họ Tần, có đặt ra kế hoạch hai ba chục năm cũng không kỳ quái, cha tôi đúng là người của Tần gia, ông ta kết hôn với mẹ tôi là có mục đích, tôi bước đến con đường này đều là do bị sắp đặt trước, Tần gia vẫn biết tôi đã từng ở đâu, đã làm gì..."

Nói đến đây, cô chợt thở hắt ra, mắng một câu: "Mẹ kiếp."

Nhạc Phong chờ cô nói tiếp, cô không tiếp tục câu chuyện ngay: "Cho xin điếu thuốc đi."

Quý Đường Đường vẫn hút thuốc từ trước đến giờ, đây là điều mà Nhạc Phong hoàn toàn không ngờ tới, anh chần chừ một chút, vẫn móc bao thuốc lá và bật lửa từ trong ngăn kéo xe đưa cho cô, động tác của Quý Đường Đường vô cùng thành thạo, cô châm thuốc, hít sâu một hơi, khẽ ngửa đầu, nhả ra một vòng khói.

"Nhưng thực ra vẫn còn khả năng thứ hai, nói cách khác, giả thiết cũ của tôi vẫn được thành lập, anh là con rể của nhà họ Tần, làm việc cho Tần gia. Các người bịa ra một câu chuyện vô cùng hoàn mỹ để lừa tôi."

Nhạc Phong ngẩn ra, một giây sau, anh nổi cáu: "Vậy mục đích của tôi là gì chứ?!"

"Anh đừng nóng, để tôi nói hết đã." Quý Đường Đường hít một hơi thuốc, giọng nói phi thường bình tĩnh, "Mục đích chính là để tôi tin tưởng anh triệt để, Tần gia làm vậy cũng có đạo lý, đã gài tai mắt vào bên cạnh tôi rồi, muốn nắm bắt có phải dễ dàng hơn đúng không? Lúc nào muốn hạ thủ, bảo anh một tiếng, anh chỉ cần xoẹt một cái thế này..."

Cô lấy tay làm động tác cửa cổ một cái: "Là tôi sẽ xong đời, phải không?"

Nhạc Phong không còn lời nào để đỡ nổi, được một lúc mới nhả ra hai chữ qua kẽ răng: "Hoang đường!"

“Đúng là rất hoang đường.” Quý Đường Đường búng tàn thuốc, “Vậy khả năng thứ nhất thì sao, không hoang đường ư? Một người cha, giết vợ mình, lại gài bẫy con gái, không hoang đường hay sao? Đổi lại anh là tôi, anh sẽ chọn nghi ngờ cha đẻ của mình, hay là chọn hoài nghi một người... không thân quen cho lắm?”

Nói rất có lý, hoài nghi cũng rất đúng mực, Nhạc Phong nhìn cô một lúc lâu, mở miệng hỏi: “Cho nên so sánh giữa hai cái, cô vẫn chọn tin tưởng cha mình, phải không?”

Quý Đường Đường lắc đầu, cô nhìn vào mắt Nhạc Phong, nhẹ giọng nói một câu: “Tôi chọn cả hai đều không tin.”

Nhạc Phong có chút hiểu ra: “Vậy cô tất sẽ phải oan uổng cho một bên cô hiểu không? Từ góc độ của tôi mà nói, tôi mong muốn gì chứ? Tôi đây cực khổ bận bịu trước sau, chẳng phải là muốn giúp cô hay sao, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy, cô cảm thấy có công bằng không?”

Vành mắt của Quý Đường Đường đỏ lên, cô nói: “Xin lỗi, Nhạc Phong, tôi cũng đã nghĩ đến điều này. Nhưng anh cũng nghĩ vì tôi thử xem, đến người sinh ra anh nuôi nấng anh còn chẳng tin nổi, thì còn có thể tin ai được đây?”

Trong lòng Nhạc Phong khó chịu vô cùng, anh trầm mặc một lúc: “Tôi hiểu, lựa chọn như cô, có thể sẽ oan uổng cho bạn bè, nhưng đối với cô mà nói, đó là biện pháp tốt nhất để bảo vệ bản thân mình, cô biết được âm mưu của Tần gia, cũng tránh được khả

năng tôi sẽ gây thương tổn cho cô trong tương lai, rất tốt, rất lý trí.”

Tàn thuốc làm bỏng tay, sống mũi Quý Đường Đường cay cay, từ từ cúi đầu.

Nhạc Phong hít sâu một hơi, giọng nói bỗng trở nên nhẹ nhàng: “Thôi cho qua đi, không sao là tốt rồi. Chuyến này tôi đến vốn là để báo chuyện nhà họ Tần cho cô biết thôi, giờ cũng coi như công đức viên mãn rồi. Tiếp đây cô có tính toán gì không?”

“Chẳng có tính toán gì cả, cha tôi giết mẹ tôi, tôi muốn báo thù cho mẹ, chẳng lẽ phải đi giết cha tôi hay sao? Đột nhiên lại mất sạch phương hướng rồi, chắc sẽ tìm một nơi vắng người, nghỉ ngơi một thời gian.”

“Định đi đâu?”

Quý Đường Đường không nói gì, Nhạc Phong kịp phản ứng, nở một nụ cười tự giễu: “Cũng đúng, không thể nói cho tôi điểm đến tiếp theo được, lại bại lộ hành tung mất đúng không?”

Quý Đường Đường thấp giọng nói một câu: “Cám ơn anh, Nhạc Phong, tôi sẽ nhớ anh đấy.”

Cô quay chân sang một bên, cúi đầu xỏ giày, quỳ gối trên hàng ghế sau lô ba lô từ đằng sau xe ra ngoài, sau đó mở cửa xuống xe, nhìn cô đeo ba lô lên bước về phía trước, lúc đi được khoảng mười mấy mét, cô dừng lại trước một cửa hàng bánh bao, bảo chủ quán lấy túi ny lon gói cho cô mấy chiếc bánh bao.

Nhạc Phong chợt nhớ ra điều gì, anh xuống xe gọi cô lại: “Đường Đường.”

Quý Đường Đường sửng sốt một chút, Nhạc Phong vẫy vẫy tay với cô, ý bảo cô lại đây một chút.

Lúc Quý Đường Đường đến nơi, Nhạc Phong đã lúi từ dưới ghế sau ra một cái ví da màu đen, vừa kéo khóa ra vừa hỏi cô: “Trên người cô còn tiền không?”

“Có, còn hai ba ngàn, không đủ thì vẫn còn trong thẻ.”

“Không thể dùng thẻ được.” Nhạc Phong ngẩng đầu nhìn cô, “Tên trên chi phiếu của cô cũng là Quý Đường Đường đúng không? Rút tiền cũng có ghi chép, cũng giống như Tần gia tìm thấy cô qua đăng ký chứng minh thư thôi, thẻ của cô không thể dùng tiếp được nữa.”

Anh cầm lấy hai phong bì khá dày đưa cho cô: “Tôi không cho cô nhiều lắm, có nhiều cô cũng không cần. Ba vạn đồng đủ để cô trụ được một thời gian, dùng hết thì tự mình nghĩ cách kiếm tiền nhé. Tiền này coi như tôi cho cô mượn, sau này cô muốn trả thì phải gặp mặt mà trả cho tôi, không muốn gặp thì đi quyên góp giúp tôi, cầm lấy đi.”

Quý Đường Đường không đưa tay ra nhận, Nhạc Phong giúp cô kéo khóa ba lô ra, cưỡng ép nhét vào, nhét xong lòng cũng trống rỗng, cảm thấy tất cả mọi chuyện đều đã dọn dò xong, chẳng còn lời nào để nói nữa hết.

Hai người cứ đứng như vậy, trên con đường bỗng trở nên náo nhiệt người đến người đi sau bữa cơm chiều, Quý Đường Đường nén nước mắt, cô cảm thấy rất có lỗi với Nhạc Phong.

Cô nói: "Nhạc Phong, nếu tôi không chết thì nhất định tôi sẽ trả lại cho anh. Có chết cũng để di thư lại nhờ người khác trả cho anh."

Nhạc Phong bổ sung một câu: "Lãi cũng phải trả đấy."

Quý Đường Đường ngậm nước mắt cười một tiếng, Nhạc Phong nghĩ một chút lại hỏi cô: "Tôi tiễn cô một đoạn đi, lái xe sáng sớm để đi lòng vòng hơn, cô ra ngoài tìm xe cũng không dễ. Tôi đưa cô đi, tìm chỗ nào cho cô xuống là được, cô muốn đi đâu? Tối nay vẫn ở Đôn Hoàng chứ?"

Quý Đường Đường lắc đầu: "Tôi muốn rời khỏi đây, hay là anh đưa tôi ra ngoại thành đi, thả tôi xuống đường quốc lộ hay đường cao tốc là được, tôi sẽ bắt xe đi về hướng Tây."

Nhạc Phong gật đầu: "Vậy lên xe đi."

Nội thành Đôn Hoàng không tính là lớn, thoáng cái đã đến trạm thu phí, hai đầu của trạm thu phí, căn bản chính là hai thế giới, một bên là đèn đóm huy hoàng, bên kia là con đường cao tốc 314 tối đen, nữ cảnh sát đứng trong trạm thu phí dường như chẳng buồn ngẩng đầu lên, thu tiền mở cổng cho xe đi, chờ xe đi qua, cô ta mới ngẩng đầu lên nhìn biển số xe một cái, vừa nhìn

vừa bấm điện thoại, cầm ống nói nói một câu: "Là xe đó, vừa mới đi qua."

Nhạc Phong lại lái một đoạn về phía trước, chầm chậm dừng lại, làn xe trước sau tối om om, khoang xe ma sát với nhựa đường, phát ra tiếng vang chói tai, Quý Đường Đường xuống xe ngay tại đây, Nhạc Phong ngồi yên trên xe, lúc Quý Đường Đường đi qua, anh hạ cửa kính xe xuống, hỏi cô: "Muộn thế này, tối vậy, một mình cô bắt xe, không có chuyện gì chứ?"

Quý Đường Đường cười cười: "Cũng đâu phải lần đầu tiên, anh yên tâm đi, hơn nữa, người bình thường muốn hạ gục tôi cũng khó đấy."

Câu này là nói thật, mình lo lắng hơi thừa, mắt thấy cô sắp đi đến nơi đèn xe không chiếu tới được, Nhạc Phong bỗng nhiên gọi cô lại: "Đường Đường."

Quý Đường Đường quay lại, đứng cách xe khoảng hơn một trượng: "Còn chuyện gì nữa?"

Giọng nói của Nhạc Phong hơi nghèn nghẹn, anh hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh nói tiếp: "Đường Đường, tôi muốn nói với cô là... cho dù cha cô có lừa dối cô, sắp đặt cô, cô cũng đừng tuyệt vọng với tất cả mọi thứ. Cuộc đời này, cô cũng phải tin tưởng vào một số người, nếu như cô cảm thấy cả thế giới toàn là kẻ địch thì cô sẽ phải đối chọi với cả thế giới, cô sẽ lập tức suy sụp. Bảo vệ mình đương nhiên rất quan trọng, nhưng phòng bị đến mức hoài nghi cả thế giới, cô không cảm thấy sống như vậy rất khó chịu hay sao? Đường Đường, cô không tin tôi cũng không sao, nhưng tôi hy vọng, sau này, cô có thể cởi mở hơn một chút, thử kết giao với

vài người bạn, vẫn có cầu ở nhà nhờ cha mẹ ra đường nhờ bạn bè, có bọn họ giúp đỡ, ít nhất lúc có tai nạn hay ốm đau gì cũng có người chăm sóc cho cô, đúng không? Cuối cùng, tôi muốn nói với cô..."

Nói đến đây, anh đột nhiên không nói nổi nữa, cúi đầu tựa vào tay lái một lúc, mới ngẩng đầu lên lần nữa: "Cuối cùng, tôi muốn nói với cô, là tôi thực sự không hề gạt cô, thật đấy."

Quý Đường Đường gật đầu: "Tôi biết rồi, tôi sẽ cố gắng nghe theo lời anh nói."

Nói xong cô cũng quay người đi, vừa xoay người lại, nước mắt đã tuôn rơi, cô cảm thấy mình thật là khốn nạn, cô từ từ bước ra khỏi phạm vi chiếu sáng của đèn xe, trong lòng thầm nói rất xin lỗi, rất xin lỗi, sau đó lại không ngừng tự nói với bản thân rằng mình làm như vậy là đúng, làm như vậy là đúng.

Nhạc Phong không giống với cô, cô đã cửa nát nhà tan, còn Nhạc Phong vẫn có gia đình có nghề nghiệp, có bạn bè, có người thương, Nhạc Phong giúp cô là đồng nghĩa với việc đối chọi với nhà họ Tần, người nhà họ Tần độc ác thế nào kia chứ, ngay cả chuyện thay hình đổi dạng chung giường chung gối sau đó ra tay giết hại cũng làm được, sao cô có thể để Nhạc Phong dính vào? Hiếm hoi lắm, cô mới gặp được một người đối tốt với mình như vậy, sau này có thể sẽ chẳng bao giờ gặp được nữa, người duy nhất này, cô nhất định phải bảo vệ cho thật tốt, bảo vệ cho thật tốt.

Nhất định phải bảo vệ tốt. Quý Đường Đường nhắm mắt lại, yên lặng nói với bản thân mình một lượt, nước mắt trên mặt đã bị

gió thổi khô, da có chút nẻ, bị nước mắt thấm qua khiến cho hơi ran rát, con đường trước mắt vẫn tối đen như mực, đang trong kỳ nghỉ Tết, ngay cả xe trên đường cũng ít hơn, chẳng biết tối nay có bắt được xe không đây....

Sau lưng vọng đến một tiếng nổ âm âm, khiến cho Quý Đường Đường chấn động rợn cả tóc gáy, một dự cảm chẳng lành trong phút chốc trùm lên cả trái tim, cô vụt xoay người lại.

Một chiếc xe tải khổng lồ không biết đã đi tới từ lúc nào đã dừng ở đó, đèn xe nhấp nháy nhấp nháy, trong ánh đèn chớp nháy, cả chiếc xe của Nhạc Phong đã bị đâm cho lật nghiêng.

77. Chương 16

Quý Đường Đường kinh hãi đến mức hồn cũng bay mất một nửa, nhấc chân chạy về, lúc cất bước thiếu chút nữa ngã — ba lô của cô nặng quá, bất ngờ chạy nên mất thăng bằng, được nửa đường cô vút luôn ba lô xuống, lúc chạy đến trước xe Nhạ Phong, chân đã mềm nhũn, khụy xuống đất, đèn trong xe lúc tắt lúc sáng, xuyên qua cửa sổ xe, có thể nhìn thấy cả người Nhạ Phong đã bị lật nghiêng, đầu ngã sang một bên không nhúc nhích, cũng may dây an toàn vẫn còn, không xuất hiện cảnh tượng bị đè ép đến biến dạng như cô tưởng, Quý Đường Đường chạy tới cậy cửa xe, cũng không biết là bị khóa từ bên trong hay là bị đâm hỏng, không sao cậy ra được, cô đành phải liều mạng vỗ lên cửa sổ, đang vỗ, đằng sau đột nhiên có ánh đèn sáng chói khiến cho cô không tài nào mở mắt ra nổi, trái tim Quý Đường Đường nhảy thót lên một cái, vịn vào thành xe đứng dậy.

Đằng sau là chiếc xe vận tải cỡ lớn kia, kỳ lạ, đâm vào người ta, tại sao tài xế không vội vàng xuống xem chứ? Chẳng lẽ là muốn gây chuyện xong rồi bỏ chạy?

Chiếc xe vận tải lùi lại phía sau một đoạn, bỗng nhiên lại lao về phía trước, chờ đến lúc Quý Đường Đường hiểu ra nó định làm gì thì đã muộn — thanh chắn trước của cái xe vận tải kia đã đâm vào đuôi xe Nhạ Phong, tiếng va chạm của vỏ sắt và mặt đất vang lên chói tai, xe của Nhạ Phong lại bị xô lên trước một chút, cả chiếc xe nằm vắt ngang giữa đường.

Quý Đường Đường hét lên: “Dừng xe! Dừng xe!”

Giọng nói khản đặc tựa như chẳng phải của mình, không biết gã lái xe vận tải có nghe thấy hay không, gã ngồi trong buồng lái nhe răng nhìn Quý Đường Đường cười một cái, giơ tay làm một động tác hạ lưu với cô, giữa ngón tay còn kẹp một điếu thuốc.

Thế này thực sự không giống với phản ứng của một tài xế gây ra tai nạn, một suy nghĩ đáng sợ bỗng hình thành trong đầu: chẳng lẽ, hẳn cố ý đâm?

Chiếc xe vận tải lại chuyển bánh một lần nữa, sau đó lại lao về phía trước, giống như một kẻ biến thái muốn đùa bỡn con mồi đã chộp được, Quý Đường Đường muốn đẩy xe Nhạc Phong ra, thực sự không đẩy nổi, trơ mắt nhìn chiếc xe vận tải kia sắp đâm tới lần nữa, tròng mắt đã ứ máu, chỉ hận mình không thể lật tung cái xe vận tải kia lên, dưới cơn tức giận cùng cực, cô đã làm một chuyện mà ngay đến cả bản thân mình cũng không ngờ tới, cô lao thẳng về phía chiếc xe vận tải!

Gã tài xế của chiếc xe vận tải không phản ứng kịp, theo bản năng phanh lại — Quý Đường Đường đạp lên thanh chắn trước xe, nhảy lên nắp thùng xe, vài bước đã vọt đến trước tấm cửa kính, nện một cú đấm thật mạnh lên kính chắn gió.

Xương tay rạn nứt đau như xé tim xé phổi, từ khớp xương đến khuỷu tay, toàn bộ đều đã tê rần, kính chắn gió đến một vết nứt cũng không có, gã tài xế đầu tiên là theo bản năng né sang bên cạnh, sau khi nhận ra bằng sức lực của cô thì không đạp vỡ tấm kính được thì mừng rỡ đến run rẩy cả người, gã rút một hơi thuốc, phun một ngụm lên mặt của Quý Đường Đường bên ngoài cửa xe,

lúc giơ tay lên, ống tay áo trượt xuống, Quý Đường Đường nhìn thấy một nửa hình xăm quen thuộc.

Cô cảm thấy chiếc xe đang chuyển động, quay đầu lại nhìn, xe của Nhạc Phong hình như đã bị đâm cho tê liệt thành một đồng sắt vụn, nước mắt của Quý Đường Đường tràn ra khỏi bờ mi, nghĩ đến việc Nhạc Phong ngày hôm nay có thể cứ thế mà chết ở đây như vậy, chết ngay trước mắt cô, cô cảm giác như cả trái tim như bị xé tan tành, trán cô gác trên cửa sổ xe, hai bàn tay tựa như muốn găm vào tấm kính, nhả ra mấy chữ qua kẽ răng: “Tôi muốn giết mày!”

Gã tài xế kia vẫn còn đang cười, cười mãi, sắc mặt đột nhiên chợt biến đổi.

Gã thấy một trong số hai con mắt của Quý Đường Đường, lòng trắng mắt đột nhiên toàn bộ biến thành sắc đỏ — đó không phải là tơ máu hay bị sung huyết như mắt của người bình thường, đó là đột ngột, xoạt một cái, toàn bộ biến thành màu đỏ, gần như không thể phân biệt được màu sắc của con người.

Gã tài xế ngờ là mình đã nhìn nhầm rồi, gã dụi dụi mắt, lúc đang định nhìn tiếp, ánh mắt chợt bị một thứ đằng sau lưng Quý Đường Đường thu hút — có thứ gì đó đang nhanh chóng bay tới giữa không trung, không giống như chim đê, cũng không giống như đồ mà người đi đường ném lại, vậy đó là thứ đồ chơi gì?

Trong cơn tuyệt vọng, Quý Đường Đường nghe thấy tiếng chuông, tiếng chuông của Lộ linh.

Âm thanh dồn dập, thế tới rất nhanh, giống như một tiếng cười bén nhọn, chỉ chớp mắt đã đến sau gáy giữa tiếng gió, Quý Đường Đường theo bản năng quay lại phía sau nhìn, có thứ gì đó lướt qua mặt cô, ngay sau đó va vào kính chắn gió, kèm theo đó là một tiếng vỡ vụn chói tai, vô số những đường nứt rạn nhanh chóng lan ra đến tận mép kính, sau đó cả tấm kính rã rắc vỡ vụn, Quý Đường Đường còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, gã tài xế đã sợ hãi kêu lên: "Cái quái gì vậy! Cái quái gì thế này!"

Quý Đường Đường cũng ngẩn người, đó là chiếc chuông của cô, nắp chuông hình lá sen bám chặt trên đỉnh đầu gã tài xế, mà những thanh la bằng tiền cổ còn lại giống như những cái xúc tua mềm mại, lại giống như những hình ảnh cổ quái trong phim kinh dị, từng chiếc từng chiếc, bò lên cổ của gã tài xế, sau đó siết thật chặt, từ góc độ của Quý Đường Đường, có thể nhìn thấy rõ gương mặt của gã tài xế bắt đầu ứa máu, gân xanh nổi lên từng vệt, còn cả tiếng kêu thảm thiết của gã nữa: "Cứu với, cứu với..."

Kèm theo một tiếng động kỳ quái khó có thể hình dung, giống như tiếng xương cổ bị bẻ gãy, lại giống như tiếng bạc khi bật tung ra, đầu của gã tài xế, cứ thế bị giật ra khỏi cổ, máu tươi từ chiếc cổ cụt ngùn phun ra, bắn lên nóc xe rồi văng tung tóe, Quý Đường Đường chờ người ra, bị bắn đầy lên mặt, thân thể đã mất đầu còn co rút khắp nơi một cách quái dị, hai cánh tay khua mạnh trên bánh lái, xe lệch hướng, chậm rãi lạng sang lề đường, kèm theo sự rung lắc mạnh mẽ của thân xe, Quý Đường Đường cũng lăn xuống từ trên đầu xe, đầu bịch một tiếng va xuống đất, tất cả mọi thứ trong não vỡ tan thành một khoảng trống rỗng.

Nhưng cô vẫn chưa ngất, cặp mắt nhìn trân trân lên bầu trời, sau vài giây, đau đớn trên cơ thể ùa tới như dờn núi lấp bể, trong đầu chợt nảy ra một suy nghĩ: Mình là ai? Mình đang ở đâu?

Ngay sau đó, trí nhớ nhanh chóng tràn về, từng nhân vật đã từng quen biết, tựa như những thước phim tua nhanh thoáng hiện ra trước mắt, nhưng kỳ lạ là, mỗi người đều giống như bước ra từ những chiếc gương biến dạng, hoặc cao hoặc thấp, hoặc nghiêng ngả hoặc giã ngang, đầu tiên là thấy Diệp Liên Thành đang gọi cô "Tiểu Hạ Tiểu Hạ", lại thấy mẹ hoảng sợ hạ thấp giọng nói với cô "Chạy mau chạy mau", sau đó là cha, kéo một chiếc va li du lịch nặng trĩu cười quý dị với cô, vừa cười vừa giải thích "Đi công tác vài ngày", ngay sau đó là Miêu Miêu, đầu ngón tay gằn như sắp đâm vào mặt cô, chất vấn "Cô là ai là ai", tiếp đó là Nhạc Phong, cả người co quắp nằm trong chiếc xe bị đâm tan tành...

Cảnh tượng cuối cùng khiến cho toàn thân cô giật bắn, gió lạnh buốt, trong bóng tối, cái xe vận tải xiêu vẹo trên rào bảo hộ của đường quốc lộ, bánh xe một bên nhấc lên tựa như một trò cười, Quý Đường Đường chống tay định đứng dậy, xương cốt mềm nhũn chẳng còn sức lực, cũng may nơi cô ngã xuống cách xe của Nhạc Phong không xa, bò mấy bước đã tới — không biết có phải là do bị đâm tiếp hay không, cửa xe vậ mà lại bung ra, Quý Đường Đường dùng hết sức lực kéo cửa xe ra, cúi người bò từ cửa vào, ánh sáng trong xe rất tối, cô lau nước mắt, lại dùng ống tay áo chùi những vệt máu trên mặt, vươn tay vỗ lên mặt Nhạc Phong, hỏi: "Nhạc Phong, anh chết rồi sao?"

Không có tiếng đáp lại, nghĩ đến việc mấy phút trước vẫn còn nói chuyện với anh, Quý Đường Đường đau đớn không thốt nên lời, cô vùi đầu xuống đầu gối ngồi trong xe khóc, khóc mãi khóc mãi, chợt nghe thấy Nhạc Phong cất tiếng nói: "Thế này không đúng."

Quý Đường Đường sợ đến mức run bắn người, quên cả khóc, vụt ngẩng đầu lên, ngây ngốc hỏi một câu: “Không đúng chỗ nào?”

Nhạc Phong không mở mắt, anh miễn cưỡng cựa mình, giọng nói rất yếu ớt: “Nào có kiểu vừa mở miệng đã hỏi người ta chết hay chưa chứ?”

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút: “Hình như là thế, bình thường đều hỏi là... anh có ổn không...”

Cô nói đến đó, bỗng khóc nấc lên nghẹn ngào, Nhạc Phong mở mắt nhìn cô, muốn vươn tay vỗ về cô, mới phát hiện ra cánh tay đã bị kẹt, vừa nhúc nhích là đau đến tan nát cõi lòng, đành phải khuyên nhủ cô: “Đừng khóc mà, khóc xấu lắm.”

Quý Đường Đường mắng anh: “Con em anh, còn chê tôi khóc xấu nữa!”

Cô lau nước mắt một cái, hỏi anh: “Có cử động được không? Va phải chỗ nào? Anh thử nhúc nhích một cái xem.”

Nhạc Phong nhích một cái, lập tức đau đến hụt hơi, được một lúc mới trả lời cô: “Vẫn cử động được, chân bây giờ không có cảm giác nữa, tay thì bị kẹt rồi, không có gì to tát đâu, xe của anh đây dù sao cũng là chiến hạm tuần dương trên đất liền, ngay cả người mà cũng không bảo vệ được thì quá là lỡm rồi.”

4500 là loại xe tiêu chuẩn phù hợp với những đội khảo sát dã ngoại ở rất nhiều quốc gia, vô cùng nổi danh về độ tin cậy, nhất là ở những nơi hoang tàn vắng vẻ như Tân Cương, Tây Tạng này,

4500 là xe thuộc về chính phủ và quân đội, dân Tạng hay gọi là xe đầu bò, Quý Đường Đường không am hiểu về xe cho lắm, nhưng nghe thấy Nhạc Phong gọi chiếc xe này là chiến hạm tuần dương trên đất liền, cũng biết là không tệ, cô thở ra một hơi: "Vậy tôi kéo anh ra nhé? Để vậy chắc anh khó chịu lắm đúng không?"

Trong lúc nói cô đã định cởi dây an toàn của Nhạc Phong ra, Nhạc Phong cuống quýt: "Đừng... đừng..."

Thấy Quý Đường Đường mặt đầy vẻ mù mịt, Nhạc Phong thật muốn cốc cho cô một cái: "Cô có kinh nghiệm cấp cứu không? Dưới tình huống này cô phải để tôi ở yên đây, chứ tôi đang không sao, để cô lôi lôi kéo kéo như vậy kiểu gì cũng xảy ra chuyện."

Anh nói vậy, Quý Đường Đường cũng không dám nhúc nhích nữa, suy nghĩ một chút cũng thấy có lý: cô không biết Nhạc Phong bị đâm thế nào, nhỡ đâu đầu va đập bị làm sao, lại bị cô chẳng phân rõ xanh đỏ đen trắng kéo linh tinh một cái, nhỡ vỡ mạch máu gì đó thì cô không gánh nổi trách nhiệm này.

Cô nghĩ một chút rồi hỏi anh: "Di động của anh đâu? Tôi báo cảnh sát nhé, gọi 110 và 120."

Nhạc Phong không nói gì, được một lúc mới hỏi cô: "Thằng ranh con đâm vào tôi đâu rồi? Chạy rồi à?"

Quý Đường Đường không lên tiếng, Nhạc Phong nhìn ra sắc mặt của cô không được ổn: "Sao vậy?"

Quý Đường Đường nhỏ giọng nói một câu: "Chết rồi."

Nhạc Phong ừ một tiếng: “Tên đó lái cái xe ghê nào vậy, QQ à? Không đúng, QQ mà có thể đâm lật xe tôi được à?”

“Xe vận tải, xe vận tải cỡ lớn.”

Nhạc Phong đang định nói, Quý Đường Đường lại mấp máy môi buông một câu: “Không phải hấn chết vì va chạm, mà là... bị chuông của tôi giết chết.”

Nhạc Phong sửng sốt một chút: “Chuông của cô?”
Sống mũi Quý Đường Đường cay cay, giọng nói cũng nghẹn lại: “Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì nữa, kể từ lúc tôi đến đây, có rất nhiều chuyện đều không chịu sự khống chế của tôi... Tôi báo cảnh sát trước đã né Nhạc Phong, chuyện này chúng ta để sau hãy nói.”
“Trước kia không phải chỉ có xương đinh giết người thôi sao, chuông làm sao cũng có thể giết người được?”

Nước mắt của Quý Đường Đường lách tách rơi xuống: “Không biết, tôi còn chẳng cầm nó, tự nó bay ra ngoài.”

Nhạc Phong nhìn bộ dạng của cô, vừa đau lòng lại vừa buồn cười, suy nghĩ một chút mới hỏi cô: “Chết kinh khủng lắm à?”
Quý Đường Đường gật đầu, cô gắng không nghĩ đến cảnh tượng khi đó, nhưng cảnh tượng ấy cứ hiển hiện, không sao xóa đi được: “Cả cái đầu bị giật xuống, máu bắn ra khắp buồng lái...”

Nhạc Phong trầm mặc một lúc, một lát sau, anh thở dài: “Lại gần đây một chút.”

Quý Đường Đường nhích lại gần anh, Nhạc Phong vươn cánh tay trái còn cử động được ra, vuốt vuốt mặt cô, giúp cô lau nước mắt, nói: “Cô bé, cô nghe cho kỹ nhé, có một số chuyện, cô phải làm theo lời tôi nói.”

“Đầu tiên cô chỉnh trang lại đồ đạc của cô một lượt đi, chuông của cô, ba lô của cô, trước khi cái xe đầu tiên tới, cô phải rời khỏi hiện trường. Nghe có hiểu không? Cô không thể gọi cú điện thoại báo cảnh sát này được, cô chưa từng đến nơi này, hiểu chứ?”

Quý Đường Đường ngậm nước mắt gật đầu một cái, sau đó lắc đầu.

“Một cô nhóc thông minh, sao vừa đến lúc quan trọng là lại ngớ ngẩn thế hả?” Nhạc Phong bất đắc dĩ, “Là tôi một mình lái xe, bị chiếc xe phía sau tông vào đuôi xe. Xe lật xong tôi liền hôn mê luôn, về phần chiếc xe đằng sau đã xảy ra chuyện gì, tài xế đã xảy ra chuyện gì, tôi không biết gì hết cả, cô hiểu chưa? Là tài xế của chiếc xe đi ngang qua sau đó báo cảnh sát, lúc anh ta đến hiện trường, tôi vẫn còn ngất, tôi bị kẹt trong xe không thể cử động, gã tài xế lái xe vận tải đã chết, chết như thế nào không biết, cô hiểu chưa? Từ đầu tới cuối, không hề có người nào là cô hết.”

Quý Đường Đường đại khái nghe hiểu: “VẬY ANH... Ở ĐÂY, KHÔNG SAO CHỨ?”

“Tốt nhất là cô hãy cầu cho tôi bị thương nặng một chút, tôi càng bị nặng, thì mức độ hiềm nghi của tôi lại càng nhỏ, tôi cũng không thể chạy đi giết gã tài xế kia rồi lại nhét mình vào trong xe được đúng không... Hơn nữa, Đường Đường, chuyện này đối với cô chỉ có lợi mà thôi, lật xe là chuyện lớn, lát nữa cảnh sát, cứu

thương đều sẽ tới đây, chắc phóng viên cũng sẽ tới, chuyện này mà lên thời sự, càng âm ỉ thì càng tốt — nhà họ Tần vốn đang hoài nghi tôi, một khi việc này vỡ lở, bọn họ sẽ biết tôi không ở cạnh cô, con đường điều tra cô theo hướng tôi cũng đứt đoạn. Tóm lại, tôi tạm thời chỉ có thể nghĩ đến thế thôi, cô đi trước đi.”

Quý Đường Đường khẽ gật đầu một cái: “VẬY... chờ anh vào viện rồi, tôi sẽ nghĩ cách đến thăm anh sau.”

Nhạc Phong thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng cũng có chút lương tâm, tôi còn sợ cô sẽ nói, vậy non xanh còn đó nước biếc còn dài, chúng ta cứ từ biệt như vậy đi, kiếp sau nguyện kết cỏ ngậm vành từ từ báo đáp gì đó nữa cơ...”

Quý Đường Đường phì một tiếng bật cười: “Xem lắm tiểu thuyết kiếm hiệp quả rồi hả, nghe như kể chuyện cổ tích vậy.”

Nhạc Phong cũng cười: “Còn nữa, chuyện cái chuông, cô đừng suy nghĩ nhiều, cô hay thích đoán mò, hễ suy nghĩ nhiều là dễ dàng đi vào ngõ cụt. Chuyện này cứ để từ từ đã, sau này tôi nghĩ giúp cô. Cái chuông kia của cô, cả xương đĩnh nữa...”

Nói đến xương đĩnh, Nhạc Phong chợt phản ứng kịp, xương đĩnh này chẳng phải chính là vuốt Quỷ của Tần gia trong miệng Tần Thủ Thành hay sao, nhưng dùng vuốt Quỷ để thu thập oán khí là xảy ra chuyện gì?

Anh còn chưa nghĩ ra được, với tình thế hiện giờ thì lại càng khó mà nói rõ: “Cái chuông kia của cô và xương đĩnh, tạm thời đừng dùng nữa, chờ sau khi chúng ta hội họp rồi hãy bàn đến

chuyện này.”

Quý Đường Đường gật đầu: “Được.”

Cô nói xong, còn chưa muốn đi ngay lập tức, cứ ngồi trong xe như vậy, cho đến khi mặt đất mơ hồ rung lên — đằng xa hình như có xe đang tới, cần phải đi rồi, ánh mắt của Quý Đường Đường bỗng ảm đạm, đang định đi ra ngoài, Nhạc Phong lại gọi cô: “Đường Đường.”

Anh nhìn vào mắt Quý Đường Đường, nhẹ giọng nói một câu: “Cô đừng cảm lên, nhất định không được sợ, chưa đến thời điểm quyết định, đừng có sợ, nhất định đừng có sợ, tôi ở ngay đây.”

Quý Đường Đường không nói gì, cô ngẩn ra nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong có chút quẫn bách, cố gắng tránh khỏi tầm mắt của Quý Đường Đường, anh cũng không biết quỷ thần xui khiến thế nào lại nói ra một câu như vậy, có lẽ là bởi vì xảy ra chuyện cái chuông giết người, anh sợ cô lại bị kích thích, cũng bởi vì hiện tại không giúp được cô, lại phải để cô một mình trốn trốn tránh tránh, cô là một cô gái, ngoài mặt dù có tỏ ra lợi hại hơn nữa thì rốt cuộc cũng vẫn thấy sợ, anh chỉ muốn cho cô hiểu rằng, trên đời này không có gì đáng sợ...

Lần đầu tiên trong đời Nhạc Phong cảm thấy cái miệng của mình thật vụng về, anh suy nghĩ một chút, lại bổ sung nói rõ: “Tôi chỉ muốn cho cô biết, tôi là hậu phương của cô, cô hiểu chưa? Hậu phương vững chắc.”

Quý Đường Đường ngậm nước mắt bật cười: “Tôi biết, hậu phương của tôi kiên cường vô cùng, y như con vịt quay bị treo

ngược ở đây, đâm xe xong vẫn tiếp tục kiên cường, nói với tôi bao nhiêu câu như thế, có thể thấy là da dày thì không sợ bị đâm...”

Nhạc Phong tức đến mức thiếu chút nữa ngất đi, anh nhìn Quý Đường Đường gào thét: “Con em cô, cô mới là vịt quay, cả nhà cô là vịt quay...”

Câu tiếp theo còn chưa nói xong, Quý Đường Đường đã ghé lại gần, đặt một nụ hôn lên môi anh.

Nụ hôn này rất mềm, rất ngắn, man mát, cảm giác rất tuyệt vời, cô không nói thêm gì nữa, nhanh chóng bước đi, lúc gần đi, đóng cửa xe lại.

Đại não của Nhạc Phong ngừng vận hành trong chốc lát, đầu óc của anh giờ rất hỗn loạn, không sao nghĩ ra manh mối được, nụ hôn này đến quá đột ngột, trước đó không phải đang nói đến vịt quay sao? Nhảy cóc như vậy cũng xa quá đấy.

Vậy sau này nói về vịt quay nhiều hơn đi.

Quý Đường Đường đầu tiên đi cầm lại ba lô, đằng sau chiếc ba lô đã bị rách một chỗ, chiếc chuông đúng là từ trong ba lô bay ra ngoài: rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chỉ nhớ lúc đó mình đã tức đến sôi máu, nhưng khi đó mình chưa từng nghĩ đến chiếc chuông này mà.

Xa xa đã thấy thấp thoáng ánh đèn xe, xem ra là sắp đi qua đến nơi, Quý Đường Đường đeo ba lô lên, nhanh chóng chạy đến bên cạnh cái xe vận tải đã lật nghiêng, đạp chân mở cửa xe ra, trong buồng lái nồng nặc mùi máu tươi, cái xác không đầu ngả trong góc, phần cổ bị đứt còn đang sủi bọt máu, tay buông thõng bên cạnh, gần bên cánh tay chính là cái đầu bị giật xuống, chiếc chuông vẫn còn bám trên đỉnh đầu.

Một cơn buồn nôn xông lên não, Quý Đường Đường dờn tầm mắt, từng chút một vươn tay ra lấy chiếc chuông, mới vừa chạm vào sợi dây của chiếc chuông, một tiếng chuông báo tin khẩn đột nhiên vang lên, không biết là cái loại nhạc quỷ quái gì, làm cho Quý Đường Đường giật mình trượt chân một cái, thiếu chút nữa ngã từ trên xe xuống, định thần nhìn lại, túi áo trong của thi thể đang sáng lên nhấp nháy, hẳn là điện thoại di động.

Trên người gã này có hình xăm Phi Thiên, mà hình xăm này chính là nguyên nhân chủ yếu nhất khiến cô bôn ba từ Cổ Thành đến Đôn Hoàng, cô không hề biết đám Mắt kính đã gặp trước đó một ngày cũng có hình xăm này, cô chỉ cảm thấy kỳ lạ, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ gặp kẻ nào có hình xăm Phi Thiên trên người, tại sao bọn chúng lại muốn ra tay giết hại Nhạc Phong chứ?

Cô chần chừ hai giây, run rẩy vươn tay ra, kéo khóa kéo áo khoác của người chết xuống, móc chiếc di động đó ra.

Tiếng xe hình như ngày càng gần, Quý Đường Đường sợ hãi trong lòng, không kịp nhìn di động, nhanh chóng cầm lấy chiếc chuông — cũng may, chiếc chuông đã buông lỏng, nếu không muốn cô gỡ từng thanh la của chiếc chuông ra khỏi cái đầu người kia, cô thực sự sẽ phát điên mất.

Cô chui ra ngoài từ phần hàng rào bảo vệ đường cao tốc bị xe tải đâm gãy, một hơi chạy thật xa, quay đầu lại nhìn lên, đã có xe đỗ lại hiện trường vụ tai nạn, cách xa như vậy cũng có thể nghe thấy tiếng kêu của tài xế, cô dừng lại trong bóng tối, từ từ dời tầm mắt qua: cô chung quy vẫn có vài phần lo lắng, chỉ sợ người tới lại cùng một bọn với kẻ gây tai nạn, nếu thế Nhạc Phong sẽ gặp nguy hiểm.

Thật may là không phải, đó là một chiếc xe buýt đường dài hai tầng, có thể thấy rõ ràng trên tầng hai của xe có người còn đang buồn ngủ ló đầu ra, tài xế lại đứng đó gọi điện thoại, có người biết chuyện chạy ra mở cửa xe Nhạc Phong, còn có hai người bò lên chiếc xe tải cỡ lớn kia...

Quý Đường Đường thu hồi tầm mắt, cô cúi đầu nhìn di động, nhấn mở tin nhắn kia ra.

"Xong việc đi thẳng đến đây, chỉ biết thằng đó tên là Thạch Gia Tín, người Quảng Tây. Những chuyện khác, gặp rồi nói sau."

78. Chương 17

Quý Đường Đường đeo ba lô đi một đoạn qua ngoài hàng rào bảo vệ trên đường cao tốc, từ đường nhỏ chuyển qua đường lớn, lại đón một chiếc xe taxi đến trung tâm thành phố, ánh đèn rực rỡ vừa lên, trên đường cái người đến người đi, Quý Đường Đường đứng trên đường nhìn xung quanh một lúc, bước tới một căn nhà mặt tiền khá hẹp sát ngay cạnh đường, hộp đèn trên cửa chớp lên bốn chữ: Quán trọ Chấn Hoa.

Quầy tiếp tân đối diện với cửa, đằng sau quầy là cầu thang đi xuống dưới tầng ngầm, ở trung tâm thành phố thường xuyên có thể gặp những quán trọ nhỏ có vị trí đắt giá nhưng điều kiện lại tệ hại như vậy, nhân viên nữ trực quầy có chút lười thôi, cô người trên ghế cắn hạt dưa, thấy Quý Đường Đường, ngay cả chào hỏi cũng lười phải tiếp đón, hất quai hàm, chỉ về phía bảng giá dán trên tường.

Phòng đơn 60.

Tiền không phải vấn đề, Quý Đường Đường do dự một chút, hỏi: "Tôi quên mang chứng minh, có ở được không?"

Nhân viên nữ kia bấy giờ mới ngẩng đầu nhìn cô một cái: "Vậy phải 100."

Cô ta nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Cô không có chứng minh, chúng tôi cũng phải gánh nguy hiểm chứ.”

Quý Đường Đường thở phào nhẹ nhõm, bất cứ vấn đề nào có thể dùng tiền để giải quyết thì đều không gọi là vấn đề — cô đưa tiền trợ và tiền thế chấp, nhận chìa khóa, cầu thang vừa trơn vừa bẩn, lại có một thứ mùi hôi thối xú ối, Quý Đường Đường bịt lỗ mũi đi tới cuối, theo bảng hướng dẫn đi sang bên phải, phòng thứ ba.

Trong nhà chỉ có một chiếc giường, ga giường có thể nhìn thấy những vết ố đen, sơn tường đã tróc ra gần hết, bức tường đối diện có một cái kệ ti vi bị hỏng cửa, bên trên đặt một chiếc ti vi cũ, Quý Đường Đường xem ti vi trước, muốn xem có tin tức gì về tai nạn giao thông hay không, vừa mới bấm điều khiển, màn hình đã rào rào toàn bông tuyết, Quý Đường Đường chán nản đặt điều khiển xuống, lại nghĩ, phóng viên chắc vẫn đang trên đường lấy tin, chuyện tai nạn chắc sẽ không được thông báo nhanh như vậy.

Cô ngồi trên giường nhìn chiếc di động trên tay mình, từ sau tin nhắn kia, chẳng có bất cứ động tĩnh nào nữa, Quý Đường Đường rất do dự — cô rất muốn gửi một tin nhắn qua hỏi “Địa chỉ ở đâu”, lại sợ bọn chúng đã sớm giao hẹn địa điểm gặp trước, nói trắng ra như vậy trái lại sẽ khiến người khác sinh nghi, càng kỳ lạ hơn nữa là cái tên Thạch Gia Tín này đột nhiên lại xuất hiện: không phải anh ta đã đưa hai người đàn ông của Thịnh gia kia trở về Bát Vạn Đại Sơn rồi sao? Tại sao lại xuất hiện?

Suy nghĩ hồi lâu vẫn không nắm được trọng điểm, nhìn thấy gương mặt tiêu tụy phản chiếu qua màn hình ti vi của chính mình, cúi đầu xuống xem, có vài lọn tóc bị máu làm cho bết lại, một cơn buồn nôn dâng lên ngực, cô móc từ trong ba lô ra chiếc chậu rửa

mặt ngoài trời đã gấp lại cùng với khăn lông, đi đến căn phòng vệ sinh nhìn thấy hời nãy rửa mặt.

Phòng vệ sinh ở chỗ này cũng rất bẩn, lát gạch men sứ cũ kỹ, trên nền toàn vết nước cáu bẩn, lại còn có một cô gái tóc vàng đang ngồi ngoài cửa gọi điện thoại, Quý Đường Đường cẩn thận vòng qua cô ta, đi tới bồn rửa mặt hứng nước, lại thả khăn lông vào trong ngâm ngâm.

Cô gái kia gọi điện thoại rất lớn tiếng, giọng nói khá mất kiên nhẫn: "Tao làm sao mà biết được, không tìm được là không tìm được thôi, chó má, bà đây không có chìa khóa vào nhà, đành phải ở quán trọ đây này."

"Mày ăn c*t mà lớn đấy à, báo cái rắm ấy, báo cảnh sát tao biết nói thế nào đây, nói là có một đứa gái bao mất tích? Tao không vào được nhà? Mày sợ công an không biết tao là gái à?"

Quý Đường Đường cảm thấy rất lúng túng, cúi đầu vắt khăn lông, thật lòng không muốn nghe, hiềm nỗi không gian nhỏ khuếch âm lớn, giọng nói của cô gái kia vẫn chui vào trong lỗ tai.

"Tìm cái gì mà tìm, tám phần là chạy theo đàn ông rồi, hai ngày nữa chơi chán khắc về. Bà đây không đập chết nó không được, nhà này là mình mày thuê đấy à? Đi cũng phải nói một tiếng chứ, ít nhất cũng phải để chìa khóa lại chứ? Hôm nay không tìm được thợ khóa, ngày mai bà đây sẽ tìm người mở khóa, không, tối nay bà sẽ tìm người cạy ra!"

Càng nói càng thô tục không chịu được, Quý Đường Đường vội vàng lau mặt xong rồi bỏ đi, lúc đi qua cô gái kia, cũng không biết xuất phát từ tâm lý gì, cố ý nhìn cô ta hai cái.

Quay trở về phòng, không ngờ trên di động lại có một cuộc gọi nhỡ, có cả một tin nhắn được gửi tới, còn là do cùng một người gửi: “Bao giờ đến?”

Quý Đường Đường nhớ con đường có quán trà này tên là đường Tân Môn, cô do dự một chút, gửi một tin nhắn lấp lửng ra sao cũng được: “Sắp hết pin rồi, không tiện nghe máy. Mới đến đường Tân Môn, đi từ bên nào qua thì gần?”

Đầu kia nhanh chóng trả lời: “Đường Tân Môn ở trên đường Hoàng Hà, đi đến cuối chính là quán trà, tầng ba, phòng bao 302.”

Quý Đường Đường thở phào nhẹ nhõm, địa chỉ cụ thể vậy mà lại bị cô giả giả dối dối lừa gạt ra được.

Cuối đường Hoàng Hà, quả nhiên là một quán trà, khung cảnh cũng khá ưu nhã, người cũng không nhiều, Quý Đường Đường đi lên phòng bao ở tầng ba, trên tầng ba cũng không có nhiều phòng bao, nhân viên phục vụ bảo nhân viên dẫn đường đưa cô lên chọn, phòng bao chia làm hai loại, sát bên phải là từng gian từng gian đơn lẻ, bên trái là kiểu chỗ ngồi lộ liễu, nhưng xung quanh cũng có rèm che chắn, Quý Đường Đường cũng như khuôn mẫu chọn ba nhật bốn một phen, sau đó chọn vị trí ngồi đối diện với phòng 302, lại gọi một ấm trà hoa hồng.

Cửa phòng 302 đang đóng, nhưng điều này không gây khó dễ được cho cô, hai tay cô bưng chén trà vui mình trong chiếc xô pha, nhìn có vẻ nhàn nhã, thực ra ánh mắt đã chạy đến cửa phòng 302.

Một cánh cửa vuông vức, phía dưới có ánh sáng lộ ra, đây chính là cửa vào của cô — tầm mắt len qua khe cửa phía dưới vào trong, lúc nhìn vào trong phòng, nhịp tim đột nhiên dừng lại nửa nhịp.

Thạch Gia Tín đang ở đây.

Sắc mặt anh ta rất âm trầm, ngồi bên cạnh cái bàn, trong tay đang cầm một chiếc điện thoại di động, chiếc ghế bên cạnh trói một người đàn ông, đầu lệch sang một bên, mặt sưng vù, dưới lỗ mũi có hai hàng máu.

Vậy là, tin nhắn là do Thạch Gia Tín gửi?

Không đúng, tin nhắn đầu tiên phải là do cái gã đang bị trói kia gửi, gã đó là đồng bọn với tên tài xế đã đâm Nhạc Phong, bởi vì trong tin nhắn gã đã nói rõ: "Chỉ biết thằng kia tên là Thạch Gia Tín, những chuyện khác, gặp rồi nói sau."

Cô có thể hiểu thế này, hai tên đó, tối nay đã hẹn Thạch Gia Tín hoặc được Thạch Gia Tín hẹn gặp mặt, không ngờ cả hai đều xảy ra biến cố, một bị Thạch Gia Tín xử lý, một bị cô xử lý.

Nhưng trong toàn bộ chuyện này, Thạch Gia Tín rốt cuộc đóng vai trò gì đây?

Quý Đường Đường nghĩ không ra, đúng vào lúc này, Thạch Gia Tín đã chẳng còn kiên nhẫn, anh ta nâng mặt gã kia lên: “Đồng bọn của mày đâu? Tại sao còn chưa tới?”

Gã kia yếu ớt: “Không biết, di động ở chỗ anh, tôi không lừa gạt gì được đâu.”

Thạch Gia Tín cười lạnh một tiếng: “Hắn thực sự bắt cóc người từ đường Xương Lý?”

“Dạo trước hắn vẫn loanh quanh ở mạn đó là để theo dõi hai đứa con gái, sau đó cũng hạ thủ, nhưng trong số đó có bạn của anh không thì tôi thực sự không biết, anh phải hỏi hắn.”

Thạch Gia Tín nhìn chằm chằm di động, sắc mặt càng lúc càng nặng nề, bất chợt liền bấm di động, giữa khoảnh khắc chớp nhoáng, Quý Đường Đường lập tức kịp phản ứng cô nhanh chóng thu hồi tầm mắt, bỏ chiếc di động vào trong ấm trà, tiện tay đóng nắp lại.

Thạch Gia Tín đang đi tìm cô bạn gái tên Vưu Tư của anh ta ư? Anh ta không biết Vưu Tư đã chết trong tay Thịnh Ảnh, lại hoài nghi kẻ này? Mà tên này vừa hay cũng đã bắt cóc hai cô gái? Nhưng không đúng, Thạch Gia Tín và Vưu Tư không phải đã hẹn gặp ở trạm xe sao? Vậy đám Thịnh Ảnh hẳn là phải bắt Vưu Tư từ trạm xe, vậy đường Xương Lý này là chuyện gì xảy ra?

Nghĩ tới nghĩ lui, một suy nghĩ đột nhiên quành ra: trời ạ, mình lại còn ở đây nghĩ vẩn nghĩ vơ, phải biết rằng, Thạch Gia Tín có thể ngửi ra được mùi máu của cô!

Da đầu Quý Đường Đường tê rần, mặc dù không biết với khoảng cách này Thạch Gia Tín rốt cuộc có thể ngửi thấy được hay không, nhưng cô vẫn chưa sẵn sàng mạo hiểm như vậy...

Cô đứng dậy định bỏ đi, gần như đồng thời vào lúc đó, cánh cửa đối diện cũng bật mở, Thạch Gia Tín lật tay đóng cửa lại, cũng không biết cái gã bên trong còn sống hay đã chết.

Quý Đường Đường chậm rãi ngồi trở lại trên ghế, lúc này mà đi ra ngoài, chắc chắn sẽ chạm mặt Thạch Gia Tín — cô ôm một tia hy vọng trong lòng, mong rằng Thạch Gia Tín trong lúc phiền muộn trong lòng sẽ không phát hiện ra sự khác thường xung quanh mà bỏ đi trước.

Có điều hình như không như mong muốn, bởi vì, Thạch Gia Tín bỗng nhiên bất động, ngay sau đó, anh ta từ từ nhìn về phía chỗ ngồi.

Nói cho cùng vẫn là mũi chó, thiên tính đã vậy, Quý Đường Đường lại thấy bình tĩnh trở lại, cô và Thạch Gia Tín đã từng đối đầu trong một khoảng thời gian ngắn, bình tĩnh xem xét, cô cảm thấy nếu đơn đả độc đấu thì mình cũng chẳng thua thiệt.

Hơn nữa, trong trường hợp công khai như thế này, tầng trên tầng dưới có bao nhiêu cặp mắt, anh ta có thể làm gì được, anh ta dám làm gì cơ chứ?

Quý Đường Đường dịch dịch ấm trà về phía mình, nếu đánh nhau thật, đập vỡ ấm trà, cầm mảnh nhọn trong tay cũng có thể tính là một công cụ lấy máu người.

Thạch Gia Tín bước tới, anh ta dừng lại trước cửa, bức rèm che khuất, không nhìn rõ được mặt anh ta, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng toàn thân, anh ta cứ đứng yên ở đó, Quý Đường Đường ngồi trên ghế, thẳng sống lưng, có khoảnh khắc, cô chuyển qua suy nghĩ chủ động tấn công: cô có thể nhắc cái bàn trà trước mặt lên đập anh ta...

Có điều thôi đi, lựa thời cơ mà hành động, xem tư thế này của Thạch Gia Tín, không giống như muốn đánh một trận ác liệt với cô.

Quả nhiên, được một lúc, Thạch Gia Tín chậm rãi giơ hai tay lên.

Giống như đang đầu hàng.

Anh ta nói: "Có thể nói chuyện một chút được không?"

Phải đến khoảng mười giây, Quý Đường Đường không nói gì.

Sau đó cô hỏi một câu: "Giữa chúng ta, có gì để nói hay sao?"

Nói xong câu này, cô cũng bị sự bình tĩnh và giọng nói lãnh đạm của mình làm cho sợ hết hồn.

Trước kia khi nhìn thấy Thạch Gia Tín, bao giờ cũng thấp thỏm trong lòng bỏ chạy trốn chết, cộng thêm chuyện gần đây liên tiếp xảy ra chuyện, tinh thần của cô lúc nào cũng có thể chạm đến giao điểm sụp đổ, tâm trạng tương đối không ổn định, khóc nhiều hơn, cũng quá khích hơn, trong thâm tâm, chính cô cũng xem thường bản thân, cảm thấy mình thực yếu ớt, nhưng hiện giờ, thái độ bình tĩnh như vậy, khí thế tràn đầy như vậy, tựa như một cao thủ đàm phán, tựa như một đấu sĩ đã trải qua chiến trận.

Là bởi vì cái gì? Là bởi vì câu nói kia của Nhạc Phong ư?

“Nhất định đừng sợ hãi, tôi ở ngay đây.”

Mắt của Quý Đường Đường hơi nóng lên, vào thời khắc không nên thất thần nhất, vậy mà cô lại ngẩn ngơ, cô bỗng muốn nhìn thấy Nhạc Phong hơn bất cứ lúc nào, anh ấy đã được người ta cứu ra khỏi xe chưa? Đã đưa đến bệnh viện chưa? Có xảy ra chuyện gì không? Trước kia cô từng đọc vài bài báo, biết những người bị thương do tai nạn giao thông mới nhìn thì có vẻ như không sao nhưng thực ra lại tổn thương rất lớn, có lúc vào đến bệnh viện đã không gắng gượng nổi, lúc đó khi nói chuyện với Nhạc Phong, không phải anh cũng bảo cô đừng lồi kẻo linh tinh, sợ xảy ra chuyện hay sao?

Vậy giờ anh ấy... rốt cuộc là có ổn hay không?

Trái tim Quý Đường Đường lập tức thắt lại, cô có một cơn xúc động muốn đẩy Thạch Gia Tín ra lập tức quay lại hiện trường vụ tai nạn.

Lời nói của Thạch Gia Tín kéo tâm trí cô trở lại: “Chỉ cần muốn thì có không ít chuyện để nói đâu. Hơn nữa, chẳng lẽ cô còn sợ nói chuyện với tôi hay sao? Người nên sợ là tôi mới đúng chứ, con gái của nhà họ Thịnh và nhà họ Tần, Lộ linh của Thịnh gia và Vuốt Quỷ của Tần gia, cô muốn đụng đến tôi thì cũng dễ dàng như bóp chết một con kiến thôi, chỉ nói chuyện một chút, có gì mà phải căng thẳng?”

Vuốt Quỷ của Tần gia?

Quý Đường Đường chưa nhận ra sự liên hệ giữa vuốt Quỷ và xương đinh: cô có vuốt Quỷ của nhà họ Tần từ bao giờ?

Nhưng đứng trước mặt Thạch Gia Tín, cô không muốn có bất cứ sự sơ suất nào, không hiểu tại sao, cô chỉ muốn áp đảo Thạch Gia Tín về mặt khí thế, cô muốn anh ta biết: cô đang nắm giữ thế cục, cô biết rất nhiều rất nhiều những chuyện mà anh ta không biết, ví dụ như, Vuơ Tư đã chết.

Thạch Gia Tín vẫn giữ nguyên tư thế giơ hai tay lên: “Tôi có thể vào được chưa?”

Một tấm rèm mà thôi, cũng đâu phải một bức tường, muốn vào thì đã sớm xông vào rồi, năm lần bảy lượt ướm hỏi như vậy, phép lịch sự rất chu đáo, Quý Đường Đường cũng chẳng phải là người không biết lý lẽ: “Vào ngồi đi.”

Thạch Gia Tín vén rèm bước vào, lúc nhìn thấy Quý Đường Đường, anh ta sửng sốt một chút, nói: “Cô rất giống Thịnh Thanh Bình.”

Không ngờ lời mở đầu lại là như vậy, nghĩ đến người mẹ đã chết yếu của mình, trái tim Quý Đường Đường thoáng xót xa, cô chỉ chỉ chiếc ghế bên cạnh: "Ngồi đi."

Lại bấm chuông phục vụ trên bàn, gọi một ấm Phổ Nhĩ.

Lúc nhân viên phục vụ châm trà, Quý Đường Đường hỏi anh ta: "Anh đã nhìn thấy ảnh của mẹ tôi phải không?"

Thạch Gia Tín gật đầu: "Con gái nhà họ Thịnh đều có ảnh được lưu lại. Treo trong phòng lớn, hồi đó vẫn còn là ảnh đen trắng, mẹ cô rất đẹp."

Anh ta chợt nhìn quanh bốn phía một lượt: "Mẹ cô cũng ở đây à?"

Quý Đường Đường rũ mắt xuống: "Không, bà ấy ở nhà."

Thạch Gia Tín nhìn Quý Đường Đường một cái: "Cha cô là người nhà họ Tần, mẹ cô có biết không?"

Câu hỏi này, giống như cầm một mũi khoan khoét vào trái tim một cái, xem ra, Thạch Gia Tín không hề mù mờ như cô tưởng, Quý Đường Đường vô cùng cảnh giác, cô cảm thấy cả hai dường như đều đang cẩn thận thử thăm dò mức độ hiểu biết của đối phương: "Chuyện nhà, người ngoài không nên xen vào."

Thạch Gia Tín cười cười: "Từ trước tới nay chưa bao giờ có tiền lệ Thịnh gia và Tần gia kết thân, nếu không phải chính mắt thấy vượt Quý của cô giết Thịnh Ảnh, tôi cũng không dám tưởng tượng

rằng Lộ linh và vuốt Quỷ lại có thể nghe theo sự sai khiến của cùng một người.”

Vuốt Quỷ giết Thịnh Ảnh? Nói cách khác, xương đinh = vuốt Quỷ?

Sắc mặt Quý Đường Đường có chút cứng đờ, bàn tay đặt dưới bàn của cô đã siết chặt lấy bắp chân, giọng nói cố gắng giữ vững bình tĩnh: “Vuốt Quỷ nhà họ Tần?”

“Tôi nghe nói, vuốt Quỷ khi giết người sẽ phi thường tàn nhẫn, cảnh tượng đó, thực sự như tiến vào địa ngục vậy, người chết dưới tay vuốt Quỷ, oán khí rất lớn, khả năng quấy phá cũng lớn, cô dùng vuốt Quỷ giết Thịnh Ảnh, cô ta không quấy rầy đến cô sao?” Có điểm nào đó không đúng, Thạch Gia Tín dường như biết rõ tất cả như lòng bàn tay, cái chết của Thịnh Ảnh, nghe không giống như là đột nhiên xảy ra mà giống như nằm trong kế hoạch, trong dự tính.

Quý Đường Đường cười cười, từ trong cặp mắt của Thạch Gia Tín, cô vậy mà lại có thể nhìn thấy vẻ mặt của chính mình có vài phần dữ tợn: “Quấy rầy chứ, tôi bắt cô ta biến ra xa một chút.”

Sắc mặt Thạch Gia Tín thoáng biến đổi.

Quý Đường Đường từ từ ghé sát lại gần Thạch Gia Tín, ánh mắt rất ác độc: “Cái chết của Thịnh Ảnh, sao có thể đổ hết cho vuốt Quỷ? Anh cũng có phần, phải không?”

Thạch Gia Tín không đáp lời ngay, trước khi anh ta mở miệng, Quý Đường Đường lại bổ sung một câu: “Nếu anh dám nói láo với tôi, thì anh, từ cái bàn này, cút ra ngoài cho tôi.”

Cô lại ngồi thẳng người lại, mở ấm trà khi nãy ra, lấy cái di động đã ngấm nước kia lên, cạch một tiếng ném lên bàn, đón lấy ánh nhìn của Thạch Gia Tín, nửa là khiêu khích chỉ về phía gian phòng đối diện: “Không gọi được điện thoại đúng không, có rất ít loại di động có thể chống nước.”

Thạch Gia Tín không nói gì, anh ta nhìn Quý Đường Đường một lúc lâu, chợt nở nụ cười, anh ta đổi tư thế ngồi, kéo kéo cổ áo, thở dài một hơi: “Nói chuyện với cô có mấy câu mà sau lưng tôi đã toát cả mồ hôi rồi. Xem ra, cô biết rất rõ về tôi, xưng hô với cô thế nào đây?”

Quý Đường Đường cười lạnh một tiếng: “Thịnh Hạ.”

“A, Thịnh Hạ, chẳng trách ngồi gần cô lại toát mồ hôi.” Thạch Gia Tín tựa vào lưng ghế sa lon, “Cô lợi hại hơn tôi tưởng nhiều, vậy tôi cũng nói thẳng, tôi không có ác ý gì với cô, chuyện nhà họ Thịnh, tôi không muốn dính vào — điểm này, cô có thể nhận ra từ thái độ của tôi với Thịnh Ảnh.”

“Nếu vậy, muốn nói chuyện với tôi cũng phải có mục đích chứ.” Quý Đường Đường vẫn ung dung thản nhiên, “Đi thẳng vào vấn đề đi, nói rõ mục đích cho tôi, nếu không, từ cái bàn này, cút ra ngoài.”

Thạch Gia Tín nhú mày một cái: “Cô thật khó gần.”

“Tôi không lôi anh ra cho vuốt Quỷ của tôi xơi tái đã là dễ gần lắm rồi.”

Sắc mặt Thạch Gia Tín lại biến đổi, xem ra, sự kiêu dè của Thịnh gia và Thạch gia đối với vuốt Quỷ thực sự không phải ăn nói bừa bãi.

“Muốn nhờ cô giúp một chuyện.”

“Trước khi giúp, nói rõ ràng chuyện của Thịnh Ảnh lại cho tôi, anh đóng vai trò gì trong cái chết của Thịnh Ảnh?”

Thạch Gia Tín trầm mặc mấy giây, sau đó thở ra: “Lần đầu tiên tôi gặp cô, ngửi thấy trên người cô đồng thời có cả mùi vị máu của Thịnh gia và Tần gia, lại nghĩ đến mấy chục năm gần đây không có mấy người con gái nhà họ Thịnh bỏ trốn, tôi liền đoán ra được, cô có thể chính là con gái của Thịnh Thanh Bình.”

“Con gái của Thịnh Thanh Bình, nhất định là có Lộ linh, nhưng trên người cô có vuốt Quỷ của Tần gia hay không thì tôi cũng không chắc chắn. Tôi bảo Thịnh Ảnh dùng chuông Hóa thi của cô ta để cảm ứng Lộ linh, có một kiến giải cho rằng, những chiếc chuông của nhà họ Thịnh có thể cảm ứng lẫn nhau, nhưng chưa từng có chiếc chuông nào có thể cảm ứng được Lộ linh, ý kiến này có đúng hay không, nói sao bây giờ, thực ra thì chỉ kém một bước cuối cùng, ý tứ chính là, chuông Hóa thi có thể đến được nơi cách Lộ linh rất gần, nhưng chỉ cần kém một bước thôi, nó sẽ không tìm được.”

“Cho nên, chuông Hóa thi không biết Lộ linh ở đâu, Lộ linh lại biết chuông Hóa thi đã đến?”

Thạch Gia Tín cũng không phủ nhận: “Xác thực mà nói thì là như thế này. Lộ linh và chuông Hóa thi đều cùng thuộc một mạch của Thịnh gia, mặc dù Lộ linh cũng bảo vệ chủ nhưng nó sẽ không có hành động nào quá giới hạn. Nhưng vượt Quý thì không như vậy, vượt Quý là của nhà họ Tần, vốn có bản tính công kích người nhà họ Thịnh, huống chi, dưới sự xui khiến của tôi, chuông Hóa thi đã mang theo ác ý cực lớn để cảm ứng.”

Quý Đường Đường đại khái đã hiểu: “Vậy nên mới dẫn dụ vượt Quý tới, đúng không?”

“Thịnh Ảnh vừa xảy ra chuyện, tôi biết ngay trên người cô còn có vượt Quý, là một người vô cùng khó giải quyết, cho nên mới vội vàng bỏ đi.”

Quý Đường Đường cười mỉa: “Vậy à, tôi còn tưởng là do sợ cảnh sát tra ra anh chứ?”

Thạch Gia Tín có chút ngoài ý muốn: “Lúc đó cô cũng ở đấy?”
Quý Đường Đường có vài phần ác ý, nhả từng chữ: “Phải, không có chỗ nào là không ở cả.”

Từ trong ánh mắt của Thạch Gia Tín, cô biết mình đã thắng, cô thành công tạo cho mình vỏ bọc là một người thần bí khó lường năng lực vô biên trước mặt Thạch Gia Tín, anh ta càng kiêng dè cô, cô lại càng có thể lường gạt thám thính được nhiều tin tức hơn từ phía anh ta, đặc ý càng nhiều, đáy lòng lại khó tránh khỏi có vài phần tự giễu chua xót: đây cũng chỉ là biểu hiện giả dối bên ngoài mà thôi, vài phút trước, cô còn chật vật đến mức chạy trốn chết, co

đầu rụt cổ bế tắc trong quán trọ nhỏ dưới tầng hầm, bây giờ lại ngồi ở đây đóng vai một nhân vật ác độc đứng đằng sau bức màn.

Thạch Gia Tín cũng nghĩ khá thoáng: “Cũng tốt, nếu cô có khả năng như vậy, có thể thấy rõ được tất cả, vậy cô cũng phải biết tôi không hề nói dối, đối với cô, tôi đã thể hiện thành ý rất lớn rồi.”

Quý Đường Đường mặt không chút thay đổi: “Vậy anh có thể nói cho tôi biết, anh và Thịnh Ảnh có thể coi như cùng nhau trưởng thành, là nguyên nhân gì khiến anh phải ra tay ngoan độc như vậy?”

Lần đầu tiên kể từ lúc bắt đầu nói chuyện, trong đôi mắt Thạch Gia Tín thoáng qua một tia độc ác.

“Có lẽ là bởi vì, cô ta đã ra tay quá độc ác với người mà cô ta tưởng là Vưu Tư.”

Quý Đường Đường chấn động trong lòng, cô nhớ lại tờ giấy gấp trong bao thuốc lá có chữ SOS kia, nhớ lại cô gái bị đâm cho cả người loang lổ vết máu đó.

“Anh đã tráo Vưu Tư? Anh hẹn Vưu Tư gặp mặt ở trạm xe lửa, anh sắp xếp để cho một người khác đi, khiến cho Thịnh Ảnh tưởng cô ta chính là Vưu Tư, Thịnh Ảnh giết cô ta, tự cho là đã diệt trừ được hậu họa, Vưu Tư thực sự sẽ được an toàn, phải không?”

Nói đến cuối cùng, Quý Đường Đường thoáng lạnh cả sống lưng: “Dĩ nhiên, còn chưa tính là an toàn tuyệt đối được, Thịnh Ảnh chết rồi, sự an toàn của Vưu Tư mới có thể được bảo đảm, đúng không?”

Cô không nhìn đến nét mặt của Thạch Gia Tín, tự mình bật cười: "Tôi đúng là được mở mang tầm mắt, những kẻ lớn lên ở Bát Vạn Đại Sơn, người của Thạch gia, người của Thịnh gia, quả nhiên đều không phải là nhân vật đơn giản, à, đúng rồi, còn cả Tần gia nữa chứ."

So với nhà họ Thạch và nhà họ Thịnh, tâm kế của nhà họ Tần chỉ có hơn một bậc đúng không? Cô bị cuốn vào giữa ba thế lực này, với đầu óc đơn giản ngu xuẩn như heo vậy mà lại không bị chơi đùa đến chết, phải hình dung thế nào đây?

Người gốc có phúc của người gốc chằng.

Trên gương mặt của Thạch Gia Tín không hề thấy được nửa phần áy náy hay phiền muộn, anh ta cầm ấm trà lên, rót đầy chén trà trước mặt: "Mỗi người, đều có người mà mình muốn bảo vệ, tôi làm vậy, đơn giản cũng chỉ vì muốn bảo vệ người phụ nữ của tôi mà thôi, phải hy sinh một hai người cũng là không tránh được. Đối với tôi mà nói, kẻ nào làm hại đến Vuư Tư thì chính là cản trở tôi, Thịnh Ảnh cũng thế, bọn chúng.. cũng thế."

Bọn chúng? Trong khoảnh khắc, Quý Đường Đường bỗng hiểu ra, cô có một loại khoái cảm như vui sướng khi kẻ khác gặp họa: "Nói cách khác, Vuư Tư vẫn cứ xảy ra chuyện, đúng không?"

Thạch Gia Tín nghe ra được sự khinh thường và khiêu khích trong giọng nói của cô, anh ta có chút tức giận, nhưng vẫn kìm lại: "Tôi bảo Vuư Tư ở lại trong một phòng trọ ở đường Xương Lý chờ tôi... Sau đó lại mất liên lạc, tôi mới phát giác ra có điểm gì đó không ổn, thậm chí mấy lượt mới tìm được kẻ khả nghi, bên ngoài, bọn chúng đều là đám côn đồ liều mạng, nhưng sau khi ép hỏi, bối cảnh của bọn chúng còn phức tạp hơn cả tôi. Tôi không có

năng lực để một mình đối đầu với loại tổ chức băng nhóm này, tôi cũng không muốn chọc đến loại người như vậy.”

Quý Đường Đường cười lạnh: “Cho nên sao, để tôi đi chọc?”
“Nói vậy thì nghiêm trọng quá,” Thạch Gia Tín cười cười, “Chính mình không muốn thì đừng bắt người khác làm, đạo lý đơn giản như vậy tôi vẫn hiểu được. Tôi chẳng qua là đột nhiên nghĩ tới, chúng ta có khả năng hợp tác. Giữa tôi với cô không thù không oán, nói ra, còn có chút quan hệ họ hàng sâu xa, thuận người thuận mình, cô giúp tôi, tôi nợ cô một ân tình, kiểu gì cũng có lúc cô cần đến tôi, có một câu nói rất hay, chỉ cần có chung lợi ích, kẻ địch quay đầu là có thể ngồi uống rượu trên cùng một cái bàn, cô xem, chúng ta hiện giờ không phải đang ngồi uống trà trên cùng một bàn hay sao? Huống chi, chúng ta còn chẳng phải kẻ thù.”

Quý Đường Đường không nói gì, nhưng cô thừa nhận, cô đã bị Thạch Gia Tín thuyết phục.

“Hơn nữa, tôi cũng không phải thằng ngốc.” Thạch Gia Tín nhìn cô, “Lúc tôi nói với cô tôi muốn nói chuyện một lúc, cô để cho tôi vào, điều đó chứng tỏ, chính cô cũng muốn nói chuyện — nguyên nhân thì tôi không biết, trong lòng cô tự cân nhắc, nói cách khác, tôi đây, đối với cô mà nói, không phải là hoàn toàn vô giá trị. Còn nữa, cô xuất hiện ở đây, cầm di động của đồng bọn gã kia, có phải cô cũng từng khúc mắc gì với kẻ đó? Vậy thì quá tốt, chúng ta có cùng một kẻ thù, không phải sao?”

79. Chương 18

Quý Đường Đường nói: "Tôi phải suy nghĩ một chút."

Nói xong cô cũng chẳng buồn để ý đến Thạch Gia Tín, một mình một chén trà Phổ Nhĩ, nhấp từng ngụm, ánh mắt cũng phiêu đảng, dáng vẻ như đang suy ngẫm gì đó, thực ra thì cô thực sự chẳng có gì đáng để suy tính, ở một mức độ nào đó mà nói, những gì Thạch Gia Tín nói với cô cũng chính là điều cô đang hy vọng: khó khăn lắm mới gặp được một nhân vật đến từ Bát Vạn Đại Sơn, khó khăn lắm anh ta mới muốn hợp tác cùng với cô, hợp tác rất tốt, cô có thể thỉnh thoảng gạ hỏi được chút tin tức hữu dụng, so với việc một mình nghĩ đến nát óc cũng không ra thì tốt hơn nhiều đúng không.

Nhưng không thể đồng ý quá dễ dàng, dễ dàng quá anh ta sẽ có thể nghi ngờ, vẫn phải làm bộ làm tịch một chút.

Thạch Gia Tín nhẫn nại chờ cô suy nghĩ, anh ta cảm thấy con người Quý Đường Đường có chút khó nắm bắt, nhất là cô lại rõ như lòng bàn tay và tận mắt thấy rất nhiều chuyện về anh ta, khiến cho anh ta thực sự có chút không rét mà run, nhưng bỏ qua những chuyện này, anh ta cảm thấy hai người có đầy đủ cơ sở để hợp tác, thậm chí, anh ta ít nhiều còn có chút tán thưởng thái độ tinh táo lý trí của Quý Đường Đường, có lý trí là tốt rồi, người có lý trí sẽ biết cân nhắc được mất, ích lợi và đáng giá hay không, còn hơn những kẻ cuồng loạn vì phe phái riêng chó má không bằng mà động đao động thương ầm ĩ náo loạn nhà cửa không yên.

Có điều, đối với Quý Đường Đường, anh ta vẫn có lòng hiếu kỳ.

Qua lời nói, cô ta hiển nhiên đã biết mình là kết quả của hai nhà Tần Thịnh —— thái độ của nhà họ Tần đối với cô ta rốt cuộc là như thế nào? Cô ta chính là ứng viên tốt nhất để luyện chuông Quỷ, vậy mà nhà họ Tần có thể nhịn được không hạ thủ, lại còn để cô ta sử dụng vuốt Quỷ? Từ lúc mới gặp cho đến giờ, hình như cô ta vẫn đi một mình, Thịnh Thanh Bình sao lại để cô ta một mình đi loạn khắp nơi chứ? Anh chưa từng thấy cô ta dùng Lộ linh bao giờ, lại chính mắt nhìn thấy Thịnh Ảnh chết dưới vuốt Quỷ, như vậy chẳng phải đã nói rõ, cô ta nghiêng về phía Tần gia hơn một chút, đang làm việc cho Tần gia?

Nếu không phải vì Vưu Tư, có thể anh sẽ phải đối đầu với Thịnh Hạ này, nhưng một khi Vưu Tư gặp chuyện không may...

Thịnh gia Tần gia gì đó, lúc hai nhà gây thù kết oán, Thạch Gia Tín anh còn chẳng biết đang ở chỗ nào, tại sao phải lãng phí cả cuộc đời vì một mối thù xa tít tắp?

Nghĩ đến Vưu Tư, trong lòng Thạch Gia Tín có chút phiền não, ngẩng đầu lên nhìn Quý Đường Đường, cô ta vẫn giữ nguyên vẻ thản nhiên đó, cũng không biết xuất phát từ tâm lý như thế nào, Thạch Gia Tín đột nhiên thốt lên một câu: “Cô có từng nghĩ đến chuyện quay về Bát Vạn Đại Sơn không?”

Trái tim Quý Đường Đường chấn động một cái, cô quay đầu nhìn Thạch Gia Tín: “Tôi có thể về được sao?”

Thạch Gia Tín suy nghĩ một chút, có chút không chắc chắn: “Chắc không sao đâu... Dù sao người giết người năm đó là mẹ cô,

cũng không phải cô, tôi nghĩ...”

Quý Đường Đường sửng sốt một chút: “Mẹ tôi từng giết người?”

Thạch Gia Tín có chút kinh ngạc: “Cô không biết?”

Sự yên lặng ngăn ngùn bao trùm, Thạch Gia Tín ý thức được mình đã nói ra điều không nên nói, có chút lúng túng: “Ngại quá, tôi không biết là cô không biết chuyện này, tôi lảm mồm rồi.”

Trái tim của Quý Đường Đường đập mạnh, nhưng vẫn nói cho đến cùng: “Chuyện này cũng không có gì lạ cả, có người mẹ nào lại gọi con gái tới nói cho con mình biết mình từng giết người chứ đúng không. Có điều, mẹ tôi từng dặn tôi, bảo tôi không được quay lại Bát Vạn Đại Sơn nữa, tôi vẫn không rõ là vì nguyên nhân gì, giờ nghe anh nói vậy, có thể là do liên quan đến chuyện này. Rốt cuộc là tình huống gì, anh kể tôi nghe một chút đi.”

Thạch Gia Tín thở hắt ra một hơi, anh còn sợ Quý Đường Đường kiêng kỵ chuyện này, không ngờ cô ta cũng rất thoáng, kể cho cô ta một chút cũng tốt, để kéo gần khoảng cách của hai người hơn: “Năm đó... à, khi đó, con gái nhà họ Thịnh đều ở trong động đá vôi, bên ngoài động đá là trại của Thạch gia, mẹ cô quyết định bỏ trốn... quyết định đi cùng cha cô, sau đó nghe nói, bà ấy trốn vào nửa đêm, cửa vào động đá vôi là do một bà vú già nhà họ Thịnh canh chừng, tôi nghĩ lúc ấy mẹ cô chắc đã làm kinh động đến bà vú già đó, trong lúc tranh chấp, có thể nhỡ tay mới...”

Quý Đường Đường ngắt lời anh ta: “Bà vú già đó chết thế nào?”
“Bị đập vào gáy... chết.”

Quý Đường Đường ồ một tiếng, sau một lúc lâu, cô bỗng cảm thấy nực cười mà tức giận: “Mẹ nó, vậy mà còn bảo là nhỡ tay sao?”

Thạch Gia Tín bị câu chửi tục đột nhiên bật ra của cô làm cho sợ hết hồn, chuyện này dĩ nhiên không phải nhỡ tay, anh ta nói “nhỡ

tay” đơn giản là để ý đến mặt mũi của Quý Đường Đường nên mới nói nhẹ cho Thịnh Thanh Bình mà thôi — trên thực tế, qua bao nhiêu năm như vậy mà những người biết nội tình lúc nhắc đến chuyện này vẫn còn giận dữ chưa nguôi, đây cũng có thể là nguyên nhân Thịnh Thanh Bình không thể quay trở lại: có một số những người con gái nhà họ Thịnh bỏ trốn, không chịu nổi áp lực bên ngoài vẫn quay trở về, Thịnh gia đều rộng lượng thu nhận lại lần nữa, nhưng đối với Thịnh Thanh Bình, quay lại chắc cũng không thoát khỏi sự trừng trị của gia pháp, nhưng nếu nhà họ Thịnh vẫn khăng khăng mẹ vợ con trả...

Quý Đường Đường cũng nghĩ đến đoạn này: “Nếu tôi trở về, cũng chỉ làm người chết thay thôi phải không?”

Thạch Gia Tín suy nghĩ một chút: “Tôi tin người nhà họ Thịnh vẫn biết đạo lý, cô và mẹ cô dù sao cũng là hai người, bà ấy làm chuyện sai trái, không thể đổ lên đầu cô được. Nhưng trên tay cô lại có thêm chuyện của Thịnh Ảnh này...”

Anh ta hăng giọng một cái: “Dĩ nhiên tôi cũng khó thoát khỏi tội đó... có điều thù mới hận cũ, chung quy vẫn... không về thì tốt hơn.”

Quý Đường Đường không nói gì, cô ngửa đầu uống cạn chén trà, lại nhắc ấm trà lên rót đầy, ực ực uống một hơi cạn sạch, còn chưa đến chén thứ ba, ấm trà đã sắp thấy đáy, dốc thế nào cũng không ra được, Quý Đường Đường vô cùng bực bội, nhắc ấm trà lên, đập xuống đất.

Đập xong, mặt đất đầy những mảnh sứ nhỏ và lá trà ướt, Quý Đường Đường lại bình tĩnh lại, cô nói với Thạch Gia Tín: “Anh thanh toán đi, đèn ấm trà nữa, tối mai, giờ này, vẫn gặp ở đây.”

Nói xong quay người bỏ đi, Thạch Gia Tín ngồi yên lặng, cho đến khi cô sắp ra đến cửa mới hỏi một câu: "Cho nên, đề nghị của tôi, cô vẫn đồng ý phải không?"

Thân hình của Quý Đường Đường cứng lại một chút, nhưng cô không để ý đến anh ta, chỉ vén rèm lên thật mạnh, dùng sức quá nên giật hẳn một sợi xuống, hạt châu rớt xuống đất rào rào, có mấy viên còn bắn lên.

Thạch Gia Tín cười cười, trong lòng nói: tôi coi như cô đã đồng ý.

Quý Đường Đường suốt dọc đường đều đi thật nhanh, trong lòng nén một bụng tức, lúc qua đường thiếu chút nữa bị xe đâm phải, cũng không biết về quán trọ được bằng cách nào, càng nhìn càng thấy căn phòng nhỏ vài mét vuông này chật chội, tay chạm đến chiếc điều khiển ti vi, bấm nút mở, màn hình ti vi vẫn toàn bông tuyết, cô rốt cục cũng tìm được đối tượng phát tiết, vọt đến trước mặt ti vi vỗ một cái: "CMN mà cũng đáng khinh!"

Một cái vỗ này lại vỗ ra kỳ tích, màn ảnh ti vi nhảy lên hai cái, bình thường lại.

Quý Đường Đường sợ hết hồn, đi ra phía sau nhìn chỗ dây cắm mới phát hiện ra lúc nãy chắc là có chỗ giắc cắm nào lỏng, bị cô vỗ cho một cái như vậy lại về vị trí cũ.

Căn phòng khép kín có tiếng ồn ào của ti vi dường như cũng trở nên có chút sức sống, Quý Đường Đường ngẩn ra ngồi trên giường bắt đầu chuyển kênh, tổng cộng có bảy kênh, chuyển hết lại quay lại từ đầu, nhìn hình ảnh cứ thay đổi qua từng kênh giống như đang chơi một trò chơi không cần dùng đến đầu óc, có lẽ là có chuyện Tần Thủ Thành làm nhạc đệm, đối với chuyện Thịnh Thanh Bình cũng từng giết người, trái lại không khó để đón nhận đến thế, nhưng cõi lòng lại lạnh lẽo, cảm thấy cuộc đời này như muốn đùa giỡn với cô vậy, Quý Đường Đường so sánh với Thịnh Hạ, tất cả mọi thứ đều thay đổi, ít nhất cũng phải giữ lại một hai điều chân thực chứ, không ngờ ai cũng có một mặt khác để che giấu, ai cũng có bí mật.

Đang suy nghĩ, bỗng phản ứng lại, vội vàng bấm lại kênh vừa mới nhảy qua, quả nhiên là kênh tin tức buổi đêm, trên màn hình là hiện trường tin tức, con đường cao tốc đèn đóm chớp tắt, một chiếc xe buýt lớn, chủ xe đang nhận phỏng vấn, nói một tràng bằng giọng địa phương, diễn tả rất khoa trương: "Thấy ngay một chiếc xe đang bị lật ở đó, chính là ở đó, đến gần nhìn mới thấy còn một chiếc nữa, làm tôi sợ..."

Trái tim Quý Đường Đường nhảy lên thon thót, không biết mình có bỏ qua đoạn mấu chốt nào không, nhìn cảnh tượng trên màn hình, đèn xe cảnh sát chớp lên, có những bóng người mặc áo dài trắng vội vã bước qua, lời thuyết minh tin tức bắt đầu vang lên: "Đây là vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng đầu tiên xảy ra trong năm nay, nguyên nhân tai nạn và các phương diện có liên quan vẫn còn đang được điều tra, người bị thương đã được đưa đến bệnh viện quan sát..."

Người bị thương kia hẳn là chỉ Nhạc Phong rồi, dù sao "Người bị thương" trên chiếc xe còn lại cũng không cần thiết phải đưa đến bệnh viện quan sát, Quý Đường Đường còn chú ý từ đầu đến

cuối, tin tức không hề nhắc đến một chữ nào đến hung án xảy ra trên chiếc xe còn lại, ngẫm hẳn là vẫn còn đang Tết nhất, không muốn tiết lộ quá nhiều cho dân chúng, gây ra khủng hoảng không cần thiết.

Quý Đường Đường vội vàng lấy giấy bút ra từ trong túi xách, nhớ kỹ số điện thoại đường dây nóng của bản tin đêm, quyết định ngày mai tìm một bốt điện thoại công cộng, nói mình là bạn của người bị thương, hỏi thăm xem là đưa đến bệnh viện nào, đêm nay tin là “đơn vị có liên quan” nhất định còn đang bận rộn thành một đống, đến lại thành hồng chuyện.

Khó khăn lắm mới bận bịu xong, đã gần sáng đến nơi, Quý Đường Đường trải túi ngủ lên giường, chui vào nằm xuống, xương cốt rớt cuộc cũng giãn ra, không sao ngủ nổi — có câu “Lòng ngủ trước, người ngủ sau”, lòng đang loạn như ma, không sao chớp mắt nổi, lăn qua lộn lại mấy lần, cuối cùng mò mẫm trong bóng đêm lấy chuông gió và vuốt Quỷ ra từ trong túi xách.

Nhạc Phong đã từng dặn cô không được suy nghĩ linh tinh, nhưng làm sao có thể đây?

Thì ra, đây chính là vuốt Quỷ của Tần gia.

Thịnh gia hóa giải oán khí, sao lại dùng vuốt Quỷ của Tần gia? Là Thịnh Thanh Bình gạt cô, hay là, bức thư mà mẹ để lại cho cô... đã bị chỉnh sửa rồi?

Lại nghĩ đến chuyện mình vẫn nằm dưới sự giám thị của Tần gia — như vậy, việc dùng vuốt Quỷ giết người, rất có thể là sự sắp đặt

trước của người nhà họ Tần, việc cô đang làm, căn bản không phải là đang hóa giải oán khí, mà là việc mà người nhà họ Tần muốn cô làm.

Mục đích của người nhà họ Tần là gì đây?

Kỳ lạ là, đã đến mức độ này mà cô lại chẳng hề nổi giận, cũng không khổ sở, trái lại, một luồng quyết tâm đang phá nát tình cảnh thê lương: còn thế nào được nữa, ngu thì cũng ngu rồi, chuyện gì xảy ra thì cũng đã xảy ra, đáng giết, không nên giết, cô đều đã giết, bị kẻ khác xỏ mũi dắt đi, cũng đã đi đến tận bước đường này, trong bóng tối, Quý Đường Đường nhìn chăm chăm cửa phòng mà ngẩn người: nếu có cảnh sát phá cửa mà vào thì tốt quá, bắt hết lại cho xong, tóm cả ổ luôn, Tần gia, Thịnh gia, Thạch gia, còn cả chính cô nữa, xử tử hình hết, xoẹt xoẹt xoẹt một băng đạn lướt qua, thế giới sẽ yên bình.

Cứ suy nghĩ lung tung như vậy, lặn qua lộn lại, đã ba giờ sáng, rốt cuộc không chịu nổi, hai ba cái đã bò ra ngoài từ trong túi ngủ, mặc quần áo tử tế quấn khăn quàng cổ cầm di động ra khỏi cửa, mặc xác nó, cô muốn đi tìm Nhạ Phong.

Tìm được bất điện thoại công cộng gọi điện trước, đầu dây bên kia rất nhiệt tình, nói là đã đưa đến một bệnh viện trong thành phố, phòng bệnh cụ thể không rõ, Quý Đường Đường tự nhủ không thành vấn đề, cùng lắm thì hỏi thăm từng phòng một.

Vấn đề thực sự là chuyện cô không dự đoán trước được, không có xe taxi.

Ở đây không phải thành phố không ngủ như Thượng Hải Bắc Kinh, buổi đêm rất ít xe taxi, quá nửa đêm thì gần như không có, Quý Đường Đường lạnh cóng bước trên đường cái nửa ngày trời cũng không thấy cái xe nào, bất đắc dĩ hạ quyết tâm, quyết định đi bộ thẳng tới, cũng may là sát đường có một cơ quan vẫn còn người gác cổng trực đêm, cô hỏi thăm phương hướng đại khái xong rồi co đầu rụt cổ xuất phát, coi như rèn luyện thân thể.

Chán nản đi được mấy cây số xong mới phát giác ra không ổn, hình như cô rẽ sai hướng, bước vào một con phố nhỏ tồi tàn, bên trong con phố còn có một con hẻm nhỏ kéo dài vào trong, hơi giống những con hẻm kiểu xưa ở Thượng Hải, Quý Đường Đường cầm đèn pin soi loạn trên con phố một lượt, đang định trở ra bằng đường cũ, bỗng giật mình, bước lên phía trước một đoạn, chiếu đèn pin lên tấm bảng ở lối vào.

Đường Xương Lý.

Đây chẳng phải chính là con đường mà Thạch Gia Tín nhắc tới sao?

Quý Đường Đường cắn môi, ngó vào trong con hẻm nhỏ, đang do dự nếu không phải thì có nên đi vào trong một chút không, bên trong bỗng vọng đến tiếng bước chân và tiếng người, lúc đến gần, nghe thấy giọng nói của một cô gái: "Làm phiền bác quá, bác xem đã trễ thế này rồi thật là ngại quá..."

Người kia cũng rất tức giận: "Biết phiền mà nửa đêm nửa hôm còn đến tìm! Không mở cửa cô lại còn không thềm đi! Có ai như vậy..."

Cô gái kia lập tức bốc hỏa: "Này này, mở khóa vốn đã là công việc của ông rồi, hơn nữa, bà đây chẳng phải đã trả thêm tiền cho ông rồi hay sao, có tiền còn không bịt được miệng ông hả!"

Giọng nói này nghe quen tai, giọng điệu cũng không lạ, lúc người đến gần, Quý Đường Đường dịch sang bên cạnh nhường đường, ngược mắt lên nhìn, cô gái này đầu tóc vàng chóa, chính là cô gái mà cô đã gặp trong phòng vệ sinh của quán trọ.

Nửa đêm đầu ngõ lại có người lảng vảng, bản thân cũng rất gây chú ý, cô gái kia nhìn Quý Đường Đường một cái, có điều không nhận ra cô, liếc mắt một cái rồi bước qua.

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút, tiếp tục đi sâu vào trong ngõ, đêm hôm khuya khoắt, các nhà khác đều đã tắt đèn, chỉ có một nhà còn sáng, Quý Đường Đường đoán đây chính là chỗ ở của cô gái kia, cô bước tới cửa sổ, áp vào tấm kính nhìn vào bên trong một chút, bàn ghế tử, hình như chẳng có gì đặc biệt, đang nhìn, sau lưng bỗng vang lên tiếng bước chân, cô gái đó đã tiễn người xong quay trở về, thấy Quý Đường Đường đứng ở cửa hết nhìn Đông lại nhìn Tây, cô ta rất cảnh giác: "Cô làm gì thế, định ăn trộm à?!"

Quý Đường Đường nhìn nhìn cô ta, lại nhìn căn phòng kia, không biết tại sao, cô có một trực giác mãnh liệt: cô cảm thấy căn phòng này, nhất định chính là căn phòng mà Vu Tư đã từng ở theo lời Thạch Gia Tín nói!

Cô gái kia thấy cô không trả lời, trong lòng càng dấy lên nghi ngờ, có điều lại cảm thấy cô không giống một kẻ có thể gây nguy hiểm, định quay lưng về phía cô mở cửa, cửa vừa mới hé ra một khe hẹp đã vội vàng chui vào, đang xoay tay định đóng cửa lại, chợt rầm một tiếng, Quý Đường Đường đã đập một tay lên cửa.

Cô gái kia nóng nảy: “Cô làm gì thế, ăn cướp à, có tin một cái tát của bà đây có thể đập chết cô không?!”

Quý Đường Đường cười hì hì: “Căn nhà này của cô, không phải chỉ có một mình cô ở đúng không, còn phòng nữa phải không?”
“Liên quan gì đến cô chứ, có tám cái phòng cũng không phải chuyện của cô.”

Quý Đường Đường không hề tức giận, cô rút từ trong túi tiền ra một tờ một trăm: “Chúng ta từng gặp qua ở quán trọ nhỏ kia, tôi cũng ở đấy, chỗ đó bẩn lắm, không thể ở được, cho tôi ở nhờ một đêm được không?”

Cô gái kia sững sốt một chút, liếc nhìn tờ tiền màu đỏ, giọng thoảng dịu đi, nhưng vẫn chưa có vẻ thấy tiền là sáng mắt: “Cô có tiền cơ mà, đi tìm quán trọ mà ở, chỗ tôi cũng đâu phải quán trọ. Hơn nữa hai tiếng nữa là sáng rồi, cô đang đùa gì thế?”

Quý Đường Đường lại rút thêm một tờ nữa ra: “Hai trăm, ở một đêm, được hay không cô nói một tiếng đi. Tôi cũng đâu có ở phòng của cô, hơn nữa, trong nhà cô cũng đâu có đồ gì đáng tiền, tôi có thể khiêng cái bàn nhà cô chạy đi được chắc? Hai tiếng, cô kiếm được hai trăm, có lãi hay không? Nếu cô không yên tâm thì đêm nay cô đừng ngủ nữa, trời sáng là tôi đi ngay, thế nào?”

Cô gái kia do dự một chút, cuối cùng vẫn mở cửa ra, tiện tay giật lấy hai tờ tiền, giơ lên trước cái đèn trong nhà soi soi, Quý Đường Đường hỏi xưng hô thế nào, cô ta đáp một câu: “Đại Mỹ.”

Kiểm chứng xong, cô ta dẫn Quý Đường Đường sang một gian phòng khác, thực ra cũng chỉ là một căn phòng ngăn ra mà thôi, không gian rất nhỏ, một chiếc giường, một cái bàn trang điểm,

còn có một chiếc tủ treo quần áo bằng vải không có khóa kéo, vừa vào đến nhà, Quý Đường Đường đã run cầm cập, cô hỏi Đại Mỹ: “Cô có thấy cái phòng này rất lạnh không?”

Đại Mỹ trả lời bâng quơ: “Mùa đông đương nhiên phải lạnh rồi, cô là người miền Nam đúng không, không biết chỗ chúng tôi lạnh à, tôi nói cô hay, không có máy sưởi đâu, điều hòa cũng không luôn, tự cô đòi ở đấy nhé.”

Nói xong lắc mông quay người bỏ đi, Quý Đường Đường nhìn bóng lưng cô ta đong đưa qua chiếc gương trang điểm, đột nhiên thấy buồn cười, nói kiểu gì thì cô cũng kiếm được tiền, lại còn mặt nặng mày nhẹ cho người ta xem, có đáng không?

Cô ngồi xuống giường, tiện tay cầm lấy chiếc khung ảnh ở đầu giường lên nhìn, cô gái trong ảnh cô đã từng thấy, chính là người đã chết dưới tay Thịnh Ảnh — trong ảnh chụp, cô ta để tóc xoăn, môi đỏ chóa, bóng mắt màu vàng, vẻ phong trần lộ rõ, nhớ đến cảnh nhìn nhau lúc đó, cô ta lại tẩy hết phấn son mặt mộc không trang điểm, đó cũng là do Thạch Gia Tín căn dặn ư? Để khiến cho hình tượng của cô ta giống Vương Tư hơn?

Đại Mỹ làm gái, cô gái đó chắc cũng cùng một nghề, Thạch Gia Tín chọn cô ta hẳn cũng đã tìm hiểu kỹ càng: dù sao bọn họ cũng dễ bị tiền mua chuộc để làm một số chuyện, hơn nữa, dù có mất tích thật cũng sẽ chẳng có ai nghĩ đến chuyện báo cảnh sát đi tìm đúng không? Lúc Đại Mỹ gọi điện thoại chẳng phải đã nói rồi sao: “Báo cảnh sát cái rắm ấy, báo cảnh sát tao biết nói thế nào đây, nói là có một đứa gái bao mất tích? Mà sợ công an không biết tao là gái à?”

Đến cả người ở chung còn chẳng muốn đi tìm thì còn ai sẽ ra mặt chứ? Khách làng chơi?

Quý Đường Đường cười khổ, cô kéo ngăn kéo của bàn trang điểm ra, bên trong vút linh tinh rất nhiều thứ, son môi, băng vệ sinh, hộp phấn, tất chân, lưỡi dao, lô cuốn tóc, còn có một gói bánh bích quy mới ăn được một nửa, có thể thấy cũng là một người sinh hoạt bừa bãi, đang định đóng ngăn kéo lại, bỗng dừng một chút, sau đó thò tay vào, lấy ra hai thứ từ góc ngăn kéo.

Diêm và nến sáp ong.

Trong đầu Quý Đường Đường đột nhiên thoáng qua một suy nghĩ, cô ngẩng đầu lên, nhìn bản thân trong tấm gương trang điểm.

Biện pháp này, cô đã từng thử qua lúc ở Cổ Thành, lúc đó còn chưa thành công, trái lại còn bị chị Nhạn Tử nhập vào người, khiến cho não loạn một trận, nhưng bây giờ đã khác rồi, khi đó cô vẫn còn tay mơ, cũng chưa có khả năng gì cả, nhưng bây giờ, thời cơ hẳn đã chín muồi rồi chứ.

Quý Đường Đường do dự một lúc, bước ra cửa, đóng cửa lại, tiện tay tắt đèn đi, Đại Mỹ đang ngồi trong phòng khách sơn móng chân, nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu nhìn qua bên này một cái rồi lẩm bẩm: "Lại bày trò gì thế không biết."

Quý Đường Đường ngồi trước bàn trang điểm, quẹt diêm đốt nến, ánh lửa nhảy nhót, gương mặt cô trong gương lúc sáng lúc tối, cô dùng lưỡi dao cẩn thận rạch giữa lòng bàn tay của mình một đường, mặc dù động tác rất nhẹ nhưng vẫn đau đến huyệt hơi, chờ đến khi lòng bàn tay ứa máu, cô lấy bàn tay áp lên mặt kính, lấy ánh nến trong gương làm trung tâm, vẽ ra một vòng tròn.

Không có bất cứ công cụ trợ giúp nào nhưng tựa hồ như có thứ gì đó dẫn dắt, vòng tròn này vô cùng hoàn chỉnh, Quý Đường Đường đã có chút chắc chắn trong lòng , cô nhìn ánh nến trong gương, nhẹ giọng nói một câu: “Tôi biết cô ở đây, căn phòng này lạnh khác thường, mẹ tôi bảo, khi con cảm thấy xung quanh đột nhiên lạnh một cách dị thường thì đó là do có hồn ma đang bốc lên.”

Một sự im lặng chết chóc, ánh nến bỗng nhiên dập dờn nháy loạn, giống như ngay lập tức sẽ tắt ngúm, trong mặt kính mờ mờ, dần dần hiện lên gương mặt của một người, nhưng trước sau vẫn không khôi phục thành diễm mạo hoàn chỉnh — đó là một cô gái bị chuông Hóa thi làm cho tan mất một nửa, nửa kia của thân thể, máu lẫn với da thịt, tựa như đang hòa tan.

80. Chương 19

Cho dù đã từng chứng kiến cảnh tượng tanh máu khi vượt Quỷ giết người, Quý Đường Đường vẫn cảm thấy buồn nôn và khó chịu vô cùng, cô cố gắng không nhìn thẳng vào con người đã bị hủy hoại trong gương, da đầu tê bại: có điều so với lần ở Cổ Thành, lần này coi như đã tốt hơn rất nhiều, lần trước Thẩm Gia Nhận vừa mới xuất hiện cô đã mất đi ý thức, hoàn toàn bị nhập vào người, lần này, chí ít cũng đã tiến bộ.

Nhưng phải làm sao để giao tiếp với thứ gọi là “ma” này đây?

Nói với cô ta, cô ta có thể nghe được không? Hình như ma không thể trực tiếp giao tiếp với người, kinh nghiệm từ Thịnh gia để lại cũng đã nói, người của âm phủ chỉ có thể dùng minh khí để va chạm làm chuông kêu lên, lệ thuộc vào những con gái nhà họ Thịnh có thể nghe hiểu tiếng chuông truyền lại tin tức — điều này không phải là giả, bởi vì qua mấy lần kinh nghiệm gần đây, Lăng Hiểu Uyển cũng thế, Trần Vĩ cũng vậy, Trần Lai Phương cũng tương tự, còn cả cô gái từ đầu đến cuối vẫn không nhìn thấy mặt ở thành phố ma quỷ Yar Dan nữa, cô có thể thấy hành động hoặc vẻ mặt của đối phương, nhưng chưa bao giờ nghe thấy họ mở miệng nói chuyện.

Huống chi, lần này, cô căn bản đến cả Lộ Linh cũng không mang.

Nhưng cô vẫn muốn thử một lần — sau khi bình ổn lại sự sợ hãi trong lòng, Quý Đường Đường lấy hết dũng khí nhìn vào gương, nhẹ giọng hỏi một câu: “Cô có chuyện gì, muốn dặn dò lại với tôi không?”

Cô gái trong gương chậm rãi ngẩng đầu, một gương mặt gần như đã bị hủy hoại, hai con ngươi lại vẫn sáng ngời, cô ta nhìn Quý Đường Đường chằm chằm, sau đó từ từ... duỗi tay ra.

Biết rõ đó là gương, tay không thể vươn ta ngoài được, nhưng tư thế tựa như Sadako kia vẫn làm cho Quý Đường Đường sợ đến mức lùi lại phía sau, đầu ngón tay của cô gái kia đã bị tróc hết, chỉ còn lại ngón tay trụi lủi, cô ta cố gắng vươn về phía trước, trong đôi mắt có nước mắt chảy ra.

Quý Đường Đường ngây ngẩn cả người, lúc đối diện, gương mặt cô ta dường như cũng không đáng sợ đến vậy — trong khoảnh khắc, Quý Đường Đường chợt nhận ra hàm nghĩa của tư thế này: nó tương tự như vẫy tay, mời gọi, cô gái này hình như đang định kéo cô đi đâu đó.

Quý Đường Đường nuốt nước miếng, bị ma quỷ mời gọi kiểu này, cô rốt cuộc cũng chưa có gan, hơn nữa, chuyện có thể giao tiếp được với đối phương này khiến cô đột nhiên thấy sợ, cô nhìn cô gái kia một cái, có một dự cảm chẳng lành, dự cảm kia khiến cô quyết định thật nhanh, thổi một hơi về phía ngọn nến đang bập bùng sắp tắt.

Nhưng biến cố xảy ra còn nhanh hơn, cô gần như không kịp nhận ra chuyện gì đã xảy ra, hai bàn tay chỉ còn trơ lại ngón trong nháy mắt đã xuyên qua mặt kính, tầm mắt Quý Đường Đường

bỗng tối sầm, trời đất xoay chuyển, cả người đã bị một nguồn sức lực mạnh mẽ kéo vào.

Sau khi tiến vào liên hoang mang, lại là một con hẻm nhỏ dài tít tắp, con đường ngõ lát đá phiến, trên đất loang loang những vệt sáng đen thẫm, cô gái kia đã đứng dậy, tay chân nguyên vẹn, mặc một chiếc áo lông màu đỏ, váy da màu đen, xỏ giày cao gót đi về phía sâu trong con hẻm, gót giày nện lên nền đá phiến, phát ra những tiếng cộp cộp cộp.

Quý Đường Đường một lúc lâu mới phản ứng được, cô vội vàng quay đầu nhìn lại, vừa nhìn một cái đã sợ đến mức hồn phi phách tán, sau lưng dường như là một mặt kính, có thể thấy bên kia mặt kính là một gian phòng hẹp, có một chiếc tủ vải treo quần áo không có khóa và một cái giường đơn giản, cửa đang đóng, trên mặt kính là ánh sáng chập chờn của cây nến, sáp nến không ngừng chảy xuống, mà chính cô lại đang nằm ở trên bàn, giống như đã ngủ thiếp đi, một cánh tay đang gác bên cạnh cây nến.

Lỗi tai Quý Đường Đường ông ong, cô bỗng nảy ra hai suy nghĩ.

Đầu tiên là, tay của cô để gần nến như vậy, nhỡ đâu nến cháy hết, cháy vào áo của cô thì làm sao giờ? Nhỡ đâu thiêu cháy cô, vậy chẳng phải cô sẽ chết sao?

Thứ hai là, nếu như cây nến đó mà tắt thì làm sao bây giờ?

Lúc đó quyết định thổi tắt nến cũng chẳng phải là vì nhất thời nôn nóng, mà là vì mẹ đã từng tiết lộ qua trong thư, với biện pháp gọi quỷ này, khi thắp sáng cây nến thì cũng giống như thắp sáng

con đường thông đến thế giới bên kia, mà một khi nến tắt, thế giới kia cũng sẽ như ánh nến, biến mất trong nháy mắt. Dĩ nhiên, điều đáng sợ nhất không phải là nến bị tắt, mà là cháy hết.

Nến bị tắt còn có thể châm lại, nhưng nến mà cháy hết...

Quý Đường Đường cuống quít, cô liều mạng vỗ lên mặt kính trong suốt trước mặt, dùng sức rất mạnh, mặt kính vậy mà lại tựa như mặt nước dựng thẳng, những vết rạn lan tỏa ra bốn phía, nhưng, không hề nứt ra.

Trong đầu Quý Đường Đường thoáng qua một suy nghĩ: toi rồi.

Người sống thì không thể tiến vào thế giới của người chết được, cô thế này thì tính là gì? Hồn rời khỏi xác? Nhưng thân thể của cô còn đang ở bên kia, nếu như không thể quay về, thân xác chẳng phải sẽ vĩnh viễn ngủ say như vậy? Người trong thế giới hiện thực sẽ nhìn cô thế nào? Sáng ngày mai Đại Mỹ nhất định sẽ vào giục cô đi, đến lúc đó gọi cô không tỉnh, cô ta sẽ báo cảnh sát chứ? Cảnh sát sẽ làm gì với thân xác của cô đây? Đưa đến bệnh viện ư? Lâu dài vẫn không cứu tỉnh được thì làm sao giờ? Còn nữa, nhớ đâu để người nhà họ Tần tìm thấy thân thể của cô thì sao? Nhạc Phong vĩnh viễn sẽ không biết cô đang ở căn phòng nhỏ hẹp tại cái nơi góc ngách vắng vẻ này đúng không, đang yên đang lành, sao phải chạy lung tung chứ, sao lại tự cho là đúng mà đi gọi ma gọi quỷ làm gì chứ?

Quý Đường Đường cuống đến rớt nước mắt, bên tai lại vang lên tiếng bước chân cộp cộp cộp, ngẩng đầu lên nhìn, cô gái kia đã đi được khá xa lại quay trở lại, đứng ở khúc ngoặt, dường như đang đợi cô.

Quý Đường Đường thẹn quá hóa giận: “Cô lôi tôi vào đây làm gì? Cô đưa tôi ra đi chứ!”

Cô chạy về phía cô gái kia, cô ta nhướn môi cười cười, lại cộp cộp cộp bước về phía trước.

Con ngõ tối vô cùng, nhà cửa hai bên hình như đều có chung một kiểu mái hiên và mặt tiền, có mấy lần, Quý Đường Đường gần như mê man mất phương hướng giữa ngõ ngách rắc rối phức tạp, đều phải dựa vào tiếng giày cao gót bỗng nhiên lại rõ ràng mà đuổi theo.

Theo đến tận cùng, lại rẽ vào một con hẻm, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, biển lối vào hiện rõ ba chữ.

Đường Xương Lý.

Quý Đường Đường chậm rãi bước vào.

Khung cảnh xung quanh bỗng náo nhiệt hẳn lên, thời gian là khoảng bảy tám giờ tối, trong ngõ có rất nhiều người đến người đi, có một nhà đang bắn pháo hoa ngoài cửa, châm lên xong tia lửa bắn ra bốn phía, loại pháo hoa này liền được đặt tên là đuốc hoa rực rỡ.

Rất nhiều nhà để cửa ngõ, bên trong mỗi cánh cửa đều vọng ra những âm thanh khác nhau, tiếng đảo mặt chược rào rào, tiếng dầu mỡ lách tách khi xào thức ăn, tiếng ồn ào của ti vi,... có nhiều nhà bên trong tỏa ra những ánh đèn màu hồng, nhìn vào trong, trời lạnh như vậy mà các cô gái trong đó chỉ mặc áo hai dây váy ngắn và tất đen, có người xúm lại nói chuyện, cũng có người đang buôn da bán thịt với những gã đàn ông.

Nơi này, là chốn tình sắc bí ẩn của thành phố.

Quý Đường Đường đi sâu vào trong ngõ, không có bất cứ ai chú ý đến cô, hoặc là, không thể chú ý đến cô.

Cô dừng lại trước cửa nhà Đại Mỹ, cửa đang khép hờ, cô tiến lên phía trước, nhẹ nhàng đẩy cửa ra một nửa.

Cô gái đó, cô gái mặc áo lông màu đỏ váy đen đi giày cao gót, đang đứng tựa bên cạnh cái bàn, nhận lấy trong tay Thạch Gia Tín một xấp tiền mặt, rất thành thạo thắm nước miếng bắt đầu đếm.

Xoạt xoạt xoạt, tiếng tiền mặt loẹt quẹt, Thạch Gia Tín thản nhiên dặn dò cô ta: "Giúp tôi đến trạm xe lửa, đón người."

Cô gái kia ngẩng đầu lên cười: "Đón người, đón người mà cho nhiều như vậy? Tưởng tôi là đồ ngu chắc?"

Cô ta ném xấp tiền vừa đếm xong vào ngực Thạch Gia Tín, tiền mặt bay tứ tung, vương vãi đầy trên đất, bên cạnh Thạch Gia Tín

có một cô gái tóc dài, chắc hẳn đây là Vuơ Tư, cô ta kéo cánh tay Thạch Gia Tín, tựa như sợ hãi lùi lại phía sau một bước.

Giọng nói của Thạch Gia Tín vẫn rất lạnh nhạt: “Đương nhiên là có nguy hiểm, có điều cụ thể sẽ xảy ra chuyện gì tôi sẽ không cho cô biết, cô không làm thì trên con đường này còn rất nhiều người sẽ đồng ý.”

Anh ta ngồi xuống, nhạt từng tờ tiền lên, vẻ mặt cô gái kia vô cùng phức tạp, cô ta trơ mắt nhìn Thạch Gia Tín nhạt xong tiền gom lại đập đập xuống đất, một xấp dày như vậy, đúng là không hề ít, chợt mở miệng: “Thêm một ngàn nữa.”

Thạch Gia Tín cười mỉa: “Sao, không sợ nữa?”

“Sợ? Sợ con mẹ nó ấy!” Cô gái kia vươn tay nhanh giật lấy xấp tiền trong tay Thạch Gia Tín, “Có thể làm gì được bà đây? Đánh một trận cũng đáng, chẳng lẽ còn cưỡng hiếp tôi chắc? Tôi vốn làm nghề này rồi, coi như làm thêm giờ. Chẳng lẽ người phải đón ở trạm xe còn có thể làm thịt tôi sao?!”

Khóe miệng Thạch Gia Tín lộ ra một nụ cười bí ẩn, anh ta giơ cái túi trong tay ra: “Thay quần áo đi, rửa sạch phấn son, tôi không mang đủ tiền, trên đường đi sẽ lấy cho cô.”

Cô gái kia đón lấy chiếc túi, cúi đầu lục lọi xem xét một lượt, cười khanh khách: “Đây chẳng phải là quần áo của mấy em sinh viên sao, yên tâm, tôi biết phải hóa trang thế nào, trước kia y tá, tiếp viên hàng không tôi đều đã mặc rồi, đóng vai nào chuẩn vai đó.”

Cô ta giơ chiếc túi lên lắc mình đi vào phòng thay quần áo, Vu Tư kéo Thạch Gia Tín, giọng nói có chút run rẩy: "Sao phải làm vậy chứ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao anh lại kỳ quái như vậy?"

Thạch Gia Tín trấn an cô ta: "Xong việc anh sẽ giải thích với em, anh cũng chỉ suy tính cho tương lai thôi, sau này em sẽ hiểu."

Chỉ chốc lát sau cô gái kia đã bước ra ngoài, thay quần áo xong tựa như biến thành một người khác, gột bỏ lớp phấn son đi cũng có vài phần bóng dáng của cô gái nhà bên, ngón út cô ta ngoắc một chuỗi chìa khóa: "Em gái này chắc ở lại chỗ tôi hả? Cũng được, đóng cửa lại là yên tĩnh, cũng không có ai lui tới đâu. Căn phòng này tôi thuê chung với người ta, cô ta về ăn Tết rồi, phải mấy ngày nữa mới lên cơ."

Vu Tư cuống đến mức sắp khóc tới nơi: "Không được đâu, em chưa ở một mình bao giờ cả, em cũng chưa từng tới chỗ này... Thạch Đầu, sao không thể đi cùng với anh được chứ?"

Thạch Gia Tín ôm lấy cô ta: "Đừng sợ, chỉ mấy ngày thôi, em cứ xem ti vi là qua ngay ấy mà. Mấy ngày nữa anh sẽ đến đón em."

...

Thạch Gia Tín đưa cô gái kia ra cửa, giày cao gót đã đổi thành giày đế bằng, không còn tiếng bước chân lộp cộp nữa, Vu Tư ngồi trong phòng lau nước mắt, được một lúc thì cài chốt cửa lại, còn cầm ghế chện vào.

Quý Đường Đường muốn đi theo đám Thạch Gia Tín, nhưng thật kỳ lạ, bọn họ đi rất nhanh, mới hai ba bước đã không thấy người đâu, vội vàng chạy ra đầu ngõ, bỗng phát hiện lối ra là vô số ngã rẽ.

Lối ra đường Xương Lý không giống thế này, Quý Đường Đường sững sốt một hồi, cô làm một chuyện mà bình thường có đánh chết cô cũng sẽ không làm, cô đạp lên khung cửa sổ của căn nhà bên ngõ, dùng cả tay cả chân, bò lên mái nhà.

Leo được lên đến nóc nhà xong, cô liền ngẩn ngơ, đường đi quanh co lòng vòng, tựa như một cái mê cung, hết lối này đến lối khác, tựa như một nhánh rễ cây già cỗi, kéo dài đến tận chân trời, quả nhiên là thế giới của ma quỷ, không có đạo lý gì để nói, trên đỉnh đầu là một vòng thái dương âm đạm u ám, gió rất to, vô số những hạt cát nhỏ sắc lẹm bay loạn giữa không trung, bão cát lại thổi rồi.

Bỗng nhiên nghĩ đến, vừa nãy không phải là buổi tối sao? Mới nháy mắt sao đã thành ban ngày?

Không biết là bởi vì lạnh hay vì bão cát quá lớn, đường Xương Lý ban ngày lại vắng vẻ vô cùng, có hai gã đàn ông cúi đầu tay ú trong ông tay áo chậm rãi tiến vào từ đầu đường, đều quấn khăn quàng cổ rất dày, đội mũ tai chó, một trong số đó đang đeo một chiếc túi da cũ kỹ màu đen.

Quý Đường Đường đứng trên nóc nhà, vậy mà lại có thể nghe được đoạn đối thoại của bọn họ.

“Trong nhà có mấy người?”

“Hai, một đứa về quê rồi.”

“Cũng tốt, bắt cả hai đứa thì mệt lắm, đàn bà lúc điên lên, mẹ nó, cũng khó trị. Cái đứa lần trước còn cào cho mặt thằng Tam đầy máu me.”

Quý Đường Đường bò xuống từ trên nóc nhà, đi theo sau hai kẻ đó, một trong hai gã đó có lẽ là bí bức, vươn tay kéo khăn quàng cổ ra cho thoáng, vừa mới lộ mặt, Quý Đường Đường liền nhận ra hẳn ngay, chính là gã tài xế đã đâm Nhạc Phong!

Bọn chúng dừng lại trước cửa phòng Đại Mỹ, một người đứng cách khá xa hóng gió, gã tài xế kia đập cửa rầm rầm, trong nhà vọng ra giọng nói khiếp đảm của Vưu Tư: “Ai thế?”

Gã đó rất hung dữ: “Thu tiền nước! Nợ một tháng rồi, có tin sẽ cắt nước của cô không!”

Cửa mở ra, Quý Đường Đường thật muốn thở dài, gã kia tông cửa vọt ngay vào, tiếng giầy giụa xô sát nhanh chóng im lặng, tiếng kêu cứu của Vưu Tư cũng yếu ớt như tiếng chiêm chiếp của gà con, chỉ trong chốc lát, gã canh chừng cũng lười nhác tiến vào, Vưu Tư ngã trên ghế sa lon, mái tóc dài che khuất nửa bên mặt, nửa còn lại sưng vù, gã canh chừng gạt tóc cô ta ra nhìn một chút, cười vô cùng hạ lưu: “Dáng dấp cũng không tệ, này, mày muốn chơi một tăng không?”

Gã tài xế kia tỏ vẻ chán ghét: “Cái loại đàn bà này bắn bỏ xừ, mày không sợ mắc bệnh à?”

Gã canh chừng chép miệng, dường như hơi tiếc của, được một lúc lại hỏi: “Mày nói coi, bọn họ bắt mấy đứa con gái này đi làm gì?”

“Ai mà biết được, bắt về bán chằng, chẳng phải có mấy nơi hẻo lánh, bao nhiêu thằng không cưới được vợ còn gì.”

“Không đúng, bán đến mấy nơi như thế, còn phải thêm tiền xe cộ, sao kiếm bằng để mấy đứa này ở lại đây bán thịt? Chứ mẹ nó việc gì phải khổ thế, mạo hiểm đi buôn bột trắng, quay về lại bán với giá cải trắng à, hơn nữa, đâu phải cần mỗi đàn bà, bên khu Tây không phải cũng từng đưa cả đàn ông đến còn gì?”

Gã tài xế kia có chút mất kiên nhẫn: “Mày chỉ lo cầm tiền là được, để ý nhiều thế làm cái rắm à! Xe đỗ ở đầu ngõ đúng không? Đi thôi.”

Gã tài xế vác Vưu Tư trên lưng, tóc buông xuống che mặt, phải che đi tám chín phần, gã canh chừng kia cởi áo khoác ngoài trên người ra, quần lấy Vưu Tư, móc từ trong cái túi da đen ra một cái bình truyền dịch, đầu ống dùng băng dính dính dính vào trán Vưu Tư, một tay kia giơ cao cái bình lên: “Đi.”

Hai gã đi vội đi vàng, một công người chạy, một giơ cái bình truyền dịch theo sát, thỉnh thoảng lại giơ tay lên quệt trán một cái, kêu: “Chậm một chút, chậm một chút, nhẹ thôi, nhẹ thôi!”

Đầu ngõ có người đi tới, thấy thế nhanh chóng nhường đường, lúc đưa mắt nhìn còn cảm thán đôi câu: “Đầu năm mới, người ăn phải đồ hỏng bị bệnh đúng là nhiều thật..”

Trời vừa sáng, Đại Mỹ đã qua gõ cửa: “Này, này, trời sáng rồi đấy.”

Tay vừa chạm vào cửa đã mở ra, chốt cửa bên trong chưa cài chặt, trong nhà có mùi nến, ló đầu vào nhìn, Quý Đường Đường đang nằm trên bàn trang điểm, lại gần xem, đằng trước có một cây nến, đã đốt hết, sáp nến chảy thành một vũng, chỉ còn một đoạn tâm nến dính vào mặt bàn đã bị ám đen.

Vẫn còn ngủ nữa, Đại Mỹ cau mày, rất không khách khí vươn tay đẩy: “Này, tôi nói...”

Quý Đường Đường lập tức ngã gục.

Đại Mỹ sững sốt một lúc lâu, chân tóc cũng tê rần, cô ta dùng chân đá đá Quý Đường Đường: “Này, này, mẹ nó, cô xỏ tôi đấy à?”

Sắp đến trưa, Đại Mỹ đun nước nấu một tô mì, sụp soạt sụp soạt vùi đầu ăn một mạch, bỗng ngẩng đầu, khoe miệng vẫn còn dính một sợi mì, ngẩn người.

Chuyện này lạ quá?

Báo cảnh sát ư? Báo cảnh sát không được, tránh vỏ dưa gặp vỏ dưa, cô ta chỉ được cái độc miệng, bị cảnh sát quát cho mấy câu, cái gì cũng khai ra hết, đến lúc đó bị đình cho cái tội bán dâm, mẹ nó, vậy chẳng phải là tự gây chuyện cho mình hay sao? Hơn nữa, cô không biết người ta, cô không biết người ta sao lại để cho người ta vào nhà chứ? Còn thu tiền là sao? Tịch thu! Thuận tiện phạt thêm một ngàn tám trăm nữa, tố sư, cô ta khổ khổ sở sở làm trâu làm ngựa một lần cũng chỉ được trăm tám mươi, sang năm mới, còn đang mong chờ năm mới khởi đầu mới tốt đẹp đây, không thể để xui xẻo thế được.

Cô gái này rất cuộc là bị tật gì vậy, nói là chết rồi thì hơi thở vẫn còn nóng hôi hổi, nói là còn sống, lại không sao gọi dậy được, tưởng mình là công chúa ngủ trong rừng chắc, như thế thì cũng ngủ nhầm chỗ rồi đấy.

Đại Mỹ buồn bực đến mức rụng mất hai cọng tóc, đến chạng vạng, cô ta rất cuộc cũng nghĩ ra cách, dù sao chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra ở nhà cô ta được, muốn buồn thì để kẻ khác buồn đi!

Cô ta kiên nhẫn chờ đến nửa đêm, thấy mấy nhà xung quanh đều đã tắt đèn đi ngủ mới tự mình hí hục vừa lôi vừa kéo, kéo Quý Đường Đường ra tựa vào cửa một nhà ở đầu ngõ, lại len lén chạy về nhà, vừa đóng cửa lại, tảng đá lớn trong lòng đã hạ xuống, thoải mái vô cùng.

Nhưng lúc ngủ lại không sao ngủ sâu được, nghe tiếng gió rét rít ngoài cửa sổ, trái tim bỗng thót một cái: nhờ đâu cả đêm vẫn chẳng có ai phát hiện ra cô gái đó, cô ta chết rét mất thì làm sao?

Thế nên lại lập cập khoác áo mở cửa ra nhìn, quả nhiên vẫn còn dựa vào chân tường ở đằng kia, do dự mấy lượt, đành phải hì hục kéo về, mở cặp mắt gấu mèo chờ đến khi trời sắp sáng mới kéo ra ngoài lần nữa.

Sau khi về quán chần, nghe tiếng kim đồng hồ tích tắc, lúc ánh nắng vừa len vào nhà, bên ngoài có tiếng ồn ào, cô ta nghe thấy đã đến lúc, khoác áo ngáp dài bước ra cửa, ngoài cửa đã có một đồng người đang vây quanh, Đại Mỹ chen vào, kéo người bên cạnh hỏi: "Sao thế này?"

Vừa hỏi, vừa len lén dùng mắt liếc Quý Đường Đường, có một người phụ nữ đứng tuổi lại gần vỗ vỗ mặt Quý Đường Đường, lại vươn tay chạm vào phía dưới cổ cô một chút: "Vẫn còn thờ, báo cảnh sát đi."

Vừa mới nhắc như vậy, mọi người xung quanh liền rối rít lấy di động ra, Đại Mỹ thở phào nhẹ nhõm, lòng nhủ: tôi đây đã giúp hết mức rồi.

Xe cảnh sát tới trước, hai vị cảnh sát 110 bàn bạc cả nửa ngày, cảm thấy không nên di chuyển linh tinh, cuối cùng vẫn gọi cho 120 cứu thương.

Hơn tám giờ sáng, một chiếc xe cứu thương ò e ò e tiến vào cổng lớn của bệnh viện số một thành phố, đi theo sau là một chiếc xe cảnh sát, vô cùng bắt mắt, rất nhiều người đang tập thể dục trong sân, người chăm sóc bệnh nhân, người dậy sớm mua cơm đều ghé lại xem náo nhiệt, vừa nhìn vừa ghé đầu ghé tai suy đoán nguyên nhân, xe cứu thương đi qua đi lại trong bệnh viện cũng không hiếm thấy, kỳ kỳ ở chỗ là có xe cảnh sát đi theo, bình thường kiểu này đều là có liên quan đến vụ án, là giết người hay là tự sát đây? Kiếp sống nằm viện nhàm chán vô nghĩa, có những đề tài như thế này để nhai đi nhai lại là ngon lành nhất.

Băng ca vừa mới được chuyển ra đã có người phát biểu ý kiến ngay: "Cô gái này trẻ thế, tự sát à?"
"Khả năng là giết người vì tình."

"Là mở khí gas sao?"

"Chưa biết chừng lại là cắt cổ tay..."

Dưới sự bàn tán ầm ĩ, một người đàn ông trung niên đầu tóc rối bời, vô cùng ngoan cường chen vào giữa đám người, người bên cạnh bị xô đẩy đang định mắng anh ta, cúi đầu thấy người đến mặc một thân trang phục của người Tạng, nhất thời ngậm miệng, còn dịch sang bên cạnh nhường chỗ, người đàn ông kia rất đặc ý, vừa bập bẹ nói "Đột cập thiết" (nghĩa là "cám ơn" trong tiếng Tạng), vừa rướn cổ lên xem náo nhiệt, lúc thấy Quý Đường Đường, anh ta đột nhiên há hốc mồm.

Nhân viên cứu hộ chỉ dẫn băng ca vội vã tiến vào đại sảnh phòng khám, đám người xem náo nhiệt có người đi theo, có người tản đi, chỉ có người đàn ông mặc đồ dân tộc Tạng kia vẫn

đứng tại chỗ, tay phải giơ một túi bánh bao lớn mua được trong cửa hàng bánh bao của bệnh viện, tay trái là ba phần cháo đã được đóng gói.

Được một lúc sau, anh ta mới đột nhiên phản ứng kịp, xoay người, chạy về phía dãy nhà bên trái của đại sảnh bệnh viện, người chờ thang máy rất đông, xếp hàng không lên nổi, anh ta chờ hai giây đã mất kiên nhẫn, bịch bịch bịch chạy lên cầu thang bộ, chạy thẳng một mạch đến phòng bệnh nhân của khoa chỉnh hình ở tầng ba, từ trong hành lang đã kêu la ầm ĩ lên: “Tiểu Mao Mao, Tiểu Phong Phong, hai người đoán xem tôi vừa thấy ai?”

Thế mà chẳng có ai để ý đến anh ta, hai tay không rảnh rỗi, anh ta giơ chân đạp cửa ra, không ngờ, trong phòng trừ Nhạc Phong và Mao Ca ra còn có hai người đàn ông ăn mặc rất chỉnh tề nho nhã, tuổi cũng phải trên dưới năm mươi, một trong số đó đeo kính gọng vàng, đưa mắt nhìn, rất có khí phái của kẻ làm quan, kỳ lạ, lúc anh ta đi mua đồ ăn sáng, rõ ràng không có khách mà, xem ra nhân duyên của Tiểu Phong Phong cũng dồi dào ra phết.

Nhạc Phong nằm trên giường truyền dịch, Mao Ca ngồi bên cạnh, thấy anh ta lố mãng xông vào như vậy, lại còn mặc một bộ đồ dờ ông dờ thẳng, ít nhiều cũng có chút lúng túng, cuối cùng, Nhạc Phong ho khan một tiếng, giới thiệu với hai người kia: “Đây là bạn của tôi.. Thần Côn, anh ấy quen sống ở đất Tạng, ít ra ngoài...”

Sau đó lại giới thiệu cho Thần Côn: “Hai vị này là... là cha của Miêu Miêu, và.. chú.”

81. Chương 20

Thần Côn mặc dù thường xuyên ngớ ngẩn, nhưng chung quy thì vẫn khác bệnh nhân tâm thần, nghe nói là bề trên của Miêu Miêu, anh ta lập tức nghiêm túc, hai tay chắp lại trước ngực, bái chào và cháo chạm vào nhau: “Trát Tây Đức Lặc!”

Mao Ca câm nín, khựng lại một lúc rồi đứng dậy: “Phong Tử, anh với Thần Côn đi lấy phim chụp của chú, mọi người cứ từ từ nói chuyện đi nhé.”

Anh ta vừa xô vừa đẩy, kéo Thần Côn đi ra ngoài, Thần Côn vẫn còn tự mình cảm thấy hài lòng: “Bọn họ tưởng tôi là người dân tộc Tạng đó, không để Tiểu Phong Phong mất thể diện nhé.”

Mao Ca “phi” một tiếng: “Ông vừa mới kêu gào cái gì ở bên ngoài hả, Tiểu Phong Phong Tiểu Mao Mao, có ai không biết là ông biết nói tiếng Hán? Lại còn Trát Tây Đức Lặc nữa, ông đây sẽ trát đầy chàm lên mặt ông, ông có tin không?”

Mao Ca đang ở Ca Nại thì nhận được điện thoại báo Nhạc Phong gặp tai nạn, vội vàng chạy tới, Thần Côn vừa hay cũng đang trú đông ở Ca Nại nên cũng đi theo, hai người đi vội, lúc ngồi xe thì không cảm thấy, xuống xe mới phát hiện ra một thân trang phục người Tạng này ở trong một thành phố mà dân tộc

thiếu số không chiếm đa số như Đôn Hoàng này muốn thu hút bao nhiêu có bấy nhiêu thu hút, Mao Ca lập tức mua một bộ khác để thay, nhưng Thần Côn thì không, anh ta phát hiện ra, bộ trang phục Tạng này khiến cho tỷ số quay đầu nhìn anh ta vượt tiêu chuẩn, nhất là có một số cô gái trẻ, vậy mà lại nhiệt tình đến mức muốn chụp ảnh chung cùng với “đồng bào dân tộc Tạng” mặc trang phục dân tộc là anh ta!

Dùng kiểu nói của Mao Ca, đề của người Tạng vừa mới khoác lên người Thần Côn thì chẳng khác nào biến thành lớp da của anh ta, có lột cũng chẳng ra, chẳng những vậy, cả ngày còn bập bẹ nói mấy câu tiếng Tạng, coi mình là người dân tộc Tạng thật.

Thần Côn ý thức được đã bị lộ tẩy trước mặt người thân của Miêu Miêu, vô cùng mất mặt: “Không phải ông bảo Miêu Miêu đã kết hôn rồi cơ mà? Vậy cha của Miêu Miêu còn đến tìm Phong Tử làm gì chứ?”

Mao Ca cũng khó hiểu: “Ai mà biết được, sáng sớm đã tới rồi. Có điều Phong Tử hình như sớm đã đoán ra được.”

Anh ta vừa nói vừa đón lấy cái túi ny lon đựng bánh bao trong tay Thần Côn, vừa mới cắn được hai miếng bánh bao, Thần Côn ở bên cạnh đã vỗ đùi một cái: “Tôi hiểu rồi!”

Đón lấy ánh mắt kinh ngạc của Mao Ca, Thần Côn đĩnh đạc nói: “Có câu trông lên thì chẳng bằng ai trông xuống thì chẳng ai bằng mình, trước kia không hiểu được cái hay cái tốt của Tiểu Phong Phong nhà chúng ta, giờ lấy kẻ khác rồi mới phát hiện ra Tiểu Phong Phong của chúng ta hơi bị đắt giá đúng không? Tiểu Phong Phong nhà chúng ta trừ việc không thích đi học ra, luận về

tướng mạo, nhân phẩm, nghĩa khí, đẹp trai, đều không kém tôi là mấy, Tần gia hối hận rồi chứ gì, chắc đến đây cầu xin Tiểu Phong Phong của chúng ta nối lại với Miêu Miêu, tôi nói ông hay, tôi là người đầu tiên không đồng ý...”

Còn chưa dứt lời, miệng đã bị Mao Ca nhét cho hai cái bánh bao: “Câm miệng cho tôi! Đừng tưởng là ở bệnh viện thì ông có thể phát bệnh lung tung!”

Mao Ca kéo Thần Côn đến phòng làm việc của bác sĩ lấy phim chụp một ngày trước đó, bác sĩ chỉ vào phim chụp dặn dò Mao Ca: “Chuyện lớn thì không có, nhưng xương chân trái có vết rạn, phải điều dưỡng cho tốt, nếu mà để nứt gãy xương, lệch vị trí thì sẽ phải phẫu thuật. Giờ mà không chú ý, sau này lớn tuổi mọc gai xương trong vết rạn thì sẽ phiền hơn đấy.”

Mao Ca gật đầu lia lịa, sau khi ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, chợt có chút thương cảm: “Phong Tử cũng thật là, bên cạnh chẳng có ai hết. Nếu vẫn còn ở bên Miêu Miêu thì giờ có gặp tai nạn thì ít nhiều cũng có người bên cạnh bưng trà rót nước cho.”

Thần Côn giơ phim chụp xương của Nhạc Phong lật qua lật lại xem: “Này, Tiểu Mao Mao, ông nói coi, nếu ma cũng đi chụp X-quang thì chắc là không chụp thấy xương đâu nhỉ?”

Nói chuyện nghiêm túc với Thần Côn, chính xác là như đàn gảy tai trâu, Mao Ca tức giận: “Không biết! Ông đi tìm một con ma mà chụp thử khắc biết.”

Trong lúc nói chuyện, Mao Ca dừng lại: "Tìm chỗ nào ngồi đi, Phong Tử với cha Miêu Miêu nói chuyện chắc không xong nhanh vậy đâu."

Hai người ngồi xuống hàng ghế trên hành lang bệnh viện ăn bữa sáng, sì sụp sì sụp húp cháo, thỉnh thoảng cắn hai miếng bánh bao, lúc ăn được một nửa, Mao Ca chợt nhớ ra: "Vừa nãy ông có nói ông nhìn thấy ai?"

Thần Côn bấy giờ mới nhớ đến chuyện này, mắt sáng lên: "Ông đoán coi!"

Mao Ca thấy bực anh ta nhất điểm này: "Tôi có đoán cái đầu ông ấy!"

Thần Côn vội vàng cho gợi ý: "Không khó đoán đâu, ông biết, tôi biết, Tiểu Phong Phong cũng biết!"

Gợi ý này đủ rõ ràng, Mao Ca gật đầu một cái: "Ba chúng ta đều biết, thế thì đúng là không nhiều. Lông Gà hay Đầu Trọc?"

Thần Côn thần thần bí bí gợi ý lần thứ hai: "Là nữ, đoán theo hướng nữ ấy."

Mao Ca suy nghĩ một chút: "Là nữ mà cả ba chúng ta đều biết... Làm gì có."

Thần Côn sốt ruột, tự mình để lộ ra trước: "Sao lại không có, Đường Đường không phải nữ à?"

Mao Ca húp được nửa bát cháo đã dừng lại, anh ta kỳ quái ngẩng đầu lên nhìn Thần Côn: "Đường Đường nào?"

“Đều quen biết cả, không phải chỉ có một Đường Đường hay sao,” Thần Côn rất đặc ý, “Chính là Tiểu Đường Tử nhà chúng ta ấy.”

Mao Ca căng thẳng đến mức giọng nói cũng thay đổi: “Ông thấy con bé?”

“Thấy chứ.”

“Thấy ở đâu?”

“Trên xe cứu thương, ò e ò e, còn có một cái xe cảnh sát đi theo, cả một đám người lao ra xem náo nhiệt cơ mà.”

“Con bé có nói chuyện với ông không?”

Thần Côn khinh thường chỉ số thông minh của Mao Ca: “Chẳng phải đã nói với ông là ở trên xe cứu thương rồi còn gì, nếu con bé có thể nói chuyện được với tôi thì còn nằm trên xe cứu thương à?”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi đi tìm hai người thôi,” Thần Côn phấn chấn bưng bưng, “Ông nói coi có khéo không Tiểu Mao Mao, sao lại gặp được nhỉ, quá là hi hữu, ông thấy sao?”

Mao Ca lập tức nhảy dựng lên: “Tôi cảm thấy ông đáng ăn đòn! Con em ông, ông thấy Đường Đường nằm trên xe cứu thương không đi mà hỏi xem tình hình thế nào, lại còn chạy về chơi trò

đánh đố với tôi, CMN ông tưởng ông là dẫn chương trình truyền hình hả?!!”

Mao Ca kéo Thần Côn lao thẳng đến phòng khám ở đại sảnh, vừa thấy người đã hỏi thăm cô gái đưa vào cấp cứu ban sáng đã được chuyển đến phòng nào khoa nào, sau khi luẩn quẩn mấy vòng, có một người mặc đồ cảnh sát đi theo một người mặc áo blouse trắng từ đằng sau phòng khám tiến vào: “Hai anh biết cô gái đó?”

Trái tim Mao Ca thót lên một cái, lúc này anh ta cũng cuống cuồng, không nghĩ được nhiều, giờ thấy được quân hàm của người cảnh sát trước mặt là gì, đầu óc lập tức tỉnh táo lại: bọn họ với Quý Đường Đường, trừ tên ra, có thể nói là chẳng biết gì cả, nhà ở đâu, làm việc chỗ nào, chỉ cần hỏi thôi là lúng túng, cảnh sát liệu có tin bọn họ không? Nhỡ đâu còn hoài nghi thêm thì sao?

Con người có lúc nhanh trí, Mao Ca ấp a ấp úng: “Cũng... cũng không phải, bọn tôi có một người bạn, hai ngày trước cãi nhau, cô ấy... cô ấy liền bỏ đi, không tìm được nên mới lo. Vừa này nghe nói có một cô gái được chuyển tới, cảm giác như vẻ ngoài tuổi tác cũng giống nên chúng tôi mới... sợ là cô ấy, cho nên đến xem thử.”

Thần Côn chẳng hiểu ra sao nhìn Mao Ca, Mao Ca ra sức nháy mắt mới anh ta, chỉ sợ tổ tông này lại gây ra chuyện gì.

Vị cảnh sát kia quả nhiên là thờ ơ: “Người mất tích, theo như luật lệ là phải báo cảnh sát, sao có thể muốn xem là xem được, nếu ai cũng đổ tới đòi xem như các anh, công việc của chúng tôi làm sao mà tiến hành được, hả?”

Mao Ca vội vàng gật đầu: “Đúng thế đúng thế, đồng chí cảnh sát, ngại quá, vậy có thể nhìn một cái thôi được chứ?”

Cảnh sát kia bắt đầu sẵn giọng: “Không được!”

Mao Ca cười trừ, đang định nói mấy câu đưa đẩy, Thần Côn bên cạnh đột nhiên trợn mắt, bóp một tiếng võ lên bàn, Mao Ca lòng nhủ toi rồi, dám lên cơn với cảnh sát, đúng là không muốn sống nữa rồi, da đầu đang tê rần, Thần Côn bỗng bắt đầu bô lô ba la.

“À há! Mẽ cổ ba! Súc nã oa! Y tác tác nha tác tác!”

Vừa quát vừa giận dữ, lại vỗ bóp bóp bóp mấy cái nữa.

Mao Ca đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó hiểu ra dụng ý của Thần Côn, lại nghe mấy câu Thần Côn nói, nhin cười đến mức nội thương, Thần Côn vừa kêu “Á! Không có tiền! Đau răng! Bình an cát tường!”, đều là những câu tiếng Tạng tương đối đơn giản, giờ lôi ra kêu linh tinh hết cả lên.

Người cảnh sát kia nhìn Thần Côn một chút, chợt do dự, bác sĩ đứng bên cạnh nhỏ giọng nói một câu: “Là đồng bào dân tộc thiểu số, không dễ đụng tới đâu, hay là cứ để họ xem một chút đi.”

Vấn đề dân tộc thiểu số là một đường dây cao thế, nhẹ chẳng nhẹ nặng chẳng nặng, nếu không đúng mực chưa biết chừng sẽ thành chuyện lớn, người cảnh sát kia vừa sợ gánh trách nhiệm lại vừa sợ phiền phức, nhất thời tiến thối lưỡng nan, Mao Ca vội vàng rền sắt khi còn nóng: “Chỉ nhìn một cái thôi. Người bạn này của bọn tôi khá là kích động, anh ấy không hiểu chính sách của chúng ta lắm.”

Vừa nói anh ta vừa trợn mắt nhìn Thần Côn một cái, Thần Côn cũng vô cùng phối hợp, khí thế rõ ràng giảm bớt, miệng lẩm bẩm lâu bầu, dáng vẻ rất không tình nguyện.

Cảnh sát thừa dịp xuống nước: “Vây cũng được, xem một chút đi.”

Anh ta dẫn Mao Ca và Thần Côn đến một phòng bệnh đơn giản, đẩy cửa ra, mình không vào, báo với người bên trong một tiếng: “Đấy, nhìn thử xem, có phải bạn của các anh không?”

Mao Ca còn chưa lại gần đã nhận ra Quý Đường Đường, thấy cô hôn mê bất tỉnh, trái tim lập tức căng thẳng, đang định nhắm mắt hỏi thử cảnh sát xem đã xảy ra chuyện gì, cũng khéo, điện thoại trên người cảnh sát kia bỗng vang lên, Mao Ca mắt thấy anh ta rút di động ra “Alo alo alo” rồi đi ra xa, vội vàng chạy gần lại sát cửa nghe lén.

Nghe thấy anh ta nói: “Kiểm tra rồi, không có chuyện gì lớn, không có vết thương rõ ràng, cũng không có dấu hiệu bị hôn mê

do dùng thuốc. Bác sĩ đều không cho là hôn mê, các phương diện kiểm tra đều bình thường, chẳng khác gì ngủ thiếp đi cả.”

“Phải, tôi biết không ai lại ngủ như chết thế cả, nhưng bác sĩ nói vậy mà. Không có thứ gì có thể chứng minh thân phận, trong túi quần chỉ có ít tiền, à đúng rồi, lòng bàn tay có một vết máu, không lớn, chắc là vô ý cắt phải, không thể chứng minh là bị tấn công được. Nhưng quần áo trên người có dấu vết bị kéo túm, cho nên bên phía đường Xương Lý vẫn cần phải điều tra một chút.”

“Vậy tôi không cần ở đây canh chừng nữa hả? Năm mới năm me, tôi còn phải xuất cảnh nữa, tôi đã nói qua với bên này rồi, cứ để lại bệnh viện theo dõi trước đã được không, Vương Đội ở gần đây? Được, anh ta muốn tới đây coi một chút cũng được. Báo chí truyền hình đều đã thông báo, chắc hôm nay thông báo tìm người cũng sẽ ra thôi, đúng, ít nhất cũng phải xác nhận thân phận chứ.”

Anh ta lại nói mấy câu, vừa cúp máy vừa quay lại, Mao Ca vội vàng chạy về cạnh giường, quay về phía Quý Đường Đường nhìn trái nhìn phải, vị cảnh sát kia mất kiên nhẫn: “Xem kỹ chưa, có phải bạn của các anh không?”

Mao Ca cười trừ: “Vẫn không phải, thật là ngại quá.”

Người cảnh sát kia cũng chẳng tỏ vẻ thân thiện gì, phất tay một cái ý bảo hai người mau “cút đi”, đi được một đoạn, Thần Côn mới hỏi Mao Ca: “Sao lại nói không quen?”

Mao Ca trừng anh ta một cái: “Ông có nói rõ được lai lịch của Đường Đường không? Trừ biết tên cô ấy ra thì ông còn biết gì nữa hả? Chưa biết chừng cảnh sát lại tưởng ông bịa đặt, quay về bàn bạc với Phong Tử đã rồi tính sau.”

Quay trở lại dãy phòng bệnh của khoa chỉnh hình, từ đằng xa đã thấy Nhạc Phong đang chống tường chờ ở hành lang, Mao Ca vội vàng bước lên vài bước đón: "Cha của Miêu Miêu đi rồi à?" Sắc mặt của Nhạc Phong rất nghiêm trọng, anh hạ thấp giọng: "Có một chuyện khó giải quyết, anh phải làm giúp em."

Mao Ca bị ngữ khí của anh làm cho hoang mang rối loạn, suy nghĩ định bàn bạc chuyện của Đường Đường với anh lập tức bị quăng qua một bên: "Chuyện gì thế?" "Vừa nãy em bật máy, nhận được điện thoại của cậu chiến hữu, cậu ta nói xe em bị lôi đến xưởng sửa xe rồi, chắc hai ngày tới sẽ phải làm giám định gì đó, nếu bên phía em có yêu cầu thì cũng có thể tu sửa..."

Nói đến đây, anh cảnh giác nhìn xung quanh một chút, giọng lại xuống thấp mấy phần: "Trong cái xe kia của em có khoảng mười vạn đồng, tiền mặt."

Mao Ca sợ hết hồn: "Chú để nhiều tiền vậy trong xe làm gì?"

"Cái này không phải là cái quan trọng nhất," Nhạc Phong có chút phiền não, "Phiền phức hơn nữa là, trong xe có súng, hai khẩu. Một ngắn một dài."

Mao Ca đỡ ra, há miệng không thốt nên lời, đã nghe Nhạc Phong nói: "Vừa nãy cậu chiến hữu của em gọi điện cho em, đêm

hôm trước ở Đôn Hoàng em có xung đột với một đám côn đồ lưu manh, cậu ta bảo đoán chừng bọn đấy nằm trong tổ chức gì đó. Hôm trước không phải em bị đâm sao, cậu chiến hữu kia của em có quen một người anh em ở trên thị cục, người anh em kia nói với cậu ta, gã tài xế đâm vào em, trên người cũng có hình xăm giống hệt với đám côn đồ đó, cho nên súng trong xe em tuyệt đối không thể để bị phát hiện được, nhỡ bị định thành tội danh gây rối hay xã hội đen thanh toán nhau là em xong đời, anh hiểu không?”

Mao Ca còn chưa hiểu lắm, nhưng tính nghiêm trọng của vấn đề thì đã hiểu, cho dù là chuyện của Nhạc Phong nhưng bản thân anh ta cũng căng thẳng đến mức hai chân run bần, nuốt nước miếng liên tục: “Vậ được, anh đi đây, xưởng sửa xe nào, địa chỉ cụ thể có biết không?”

Nhạc Phong bấm mở tin nhắn trên di động: “Em cho anh số của Đại Trần, anh đi đường rồi hỏi cậu ta. Đưa cả Thần Côn theo nữa, Đại Trần biết em gặp tai nạn, lát nữa sẽ đến đây với người anh em kia của cậu ta, có hai người ở đây khó mà nói chuyện được.”

Mao Ca ừ một tiếng, vào phòng cầm ví tiền và di động đi ra ngoài, đi được vài bước mới nhớ đến chuyện gì đó: “Nhà Miêu Miêu đến tìm chú vì chuyện gì?”

Nhạc Phong trầm mặc một lúc: “Quay về rồi nói, làm chính sự đã.”

Đám Mao Ca vừa mới đi chưa lâu, Trần Nhị Bàn cùng Vương Đội mặc cảnh phục đã tới, bắt đầu ôn chuyện, thời gian làm lính đều từng ở cùng một nơi, rất nhanh không còn cảm giác xa lạ, có điều

Vương Đội và Nhạc Phong chung quy vẫn còn cách một tầng, chỉ nhắc nhở anh cẩn thận một chút, không giống Trần Nhị Bàn, cuống đến mức thịt trên mặt cũng sắp nhăn thành nếp.

Vương Đội nhanh chóng đứng dậy cáo từ, nghe ý tứ của anh ta thì sáng nay đường Xương Lý có xảy ra một vụ án, người bị hại đang ở trong bệnh viện này, anh ta phải qua đó tìm hiểu tình hình một chút.

Vương Đội vừa đi, Nhạc Phong đã bảo Trần Nhị Bàn đóng cửa lại nói chuyện, Trần Nhị Bàn bị vẻ nghiêm túc của anh làm cho thấp thỏm một trận: "Thế này để làm gì hả?" Nhạc Phong hỏi anh ta: "Hai ngày nay có ai đến tìm cậu không?"

Trần Nhị Bàn lắc đầu: "Không, có mà tôi tìm cậu gần chết ấy."

Nhạc Phong thầm thở hắt ra một hơi trong lòng, dừng một chút rồi nói: "Vậy tôi đoán, tìm cậu chắc cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi... Cậu còn nhớ Đường Đường không?"

"Quý tiểu thư ấy hả?" Trần Nhị Bàn gật đầu, "Tôi còn đang muốn hỏi cậu đây, không phải cô ấy đi với cậu ư? Sao lúc bị tai nạn cô ấy lại không có ở đó? Cô ấy đi đâu rồi?"

"Tôi đang muốn nói với cậu chuyện này đây." Nhạc Phong do dự một chút, "Đại Trần, nếu có người hỏi dò cậu về cô ấy, cậu cứ nói, cô ấy là một người bạn không quen thân lắm của tôi, ở Đôn Hoàng gặp phải chút biến cố, cho nên tôi mới nhờ cậu chăm sóc cô ấy hai ngày. Sau khi tôi đến Đôn Hoàng, có cho cô ấy vay ít tiền, đêm đó cô ấy liền đáp xe của tôi đi luôn, hiểu chưa?"

Trần Nhị Bàn suy nghĩ một chút: “Đại khái là... hiểu. Tức là tôi không quen cô ấy, cậu cũng không thân với cô ấy lắm, sau đó cậu cho cô ấy mượn tiền, cô ấy đi luôn, đúng không?”

Nhạc Phong thở phào một tiếng: “Cứ nói như vậy, lúc về cậu cũng dặn chị dâu như thế nhé.”

Lời giải thích này chính là những câu anh đã dùng để lấp liếm với Tần Thủ Nghiệp và Tần Thủ Thành hồi sáng.

Thực ra thì, trước khi Tần gia tới, anh đã nghĩ sẵn trong đầu đến mười lần, anh không thể nói mình không quen Quý Đường Đường được, đó là giấu đầu lòi đuôi, cũng không thể nói thật quan hệ giữa mình và Quý Đường Đường ra, như vậy lại càng không phải sạch được

Cho nên, đối mặt với anh em nhà họ Tần, anh đã thừa nhận như vậy, quen thì có quen, lúc ở Ca Nại có gặp một lần, lúc ở Cổ Thành lại vô tình gặp được lần nữa, cả hai đều thấy rất có duyên, cho nên giữ lại phương thức liên lạc với nhau, nhưng đến Tết lúc gọi điện thăm hỏi theo lệ thì anh mới phát hiện ra, phương thức liên lạc mà Quý Đường Đường đưa cho anh là giả — anh em nhà họ Tần sẽ cảm thấy điều này rất hợp lý, một người có lòng đề phòng mạnh như Quý Đường Đường, sao lại để lại phương thức liên lạc thật cho người lạ được?

Sau đó, rất đột nhiên, có một ngày Quý Đường Đường lại gọi điện cho anh (điều này cũng hợp lý, bởi vì anh đã để số điện thoại lại cho Quý Đường Đường, rất có thể cô đã giữ lại), mở miệng mượn anh tiền, anh vốn định chuyển tiền cho cô, nhưng Quý Đường Đường rất căng thẳng nói là mình không cần chi phí,

qua chi tiết này, anh đã truyền cho Tần gia một tin tức, đó chính là Quý Đường Đường có thể đã phát hiện ra bản thân bị theo dõi, cho nên sự mất tích đột ngột và hành động ngừng sử dụng thẻ của cô hoàn toàn là hành vi tự phát của một mình Quý Đường Đường (về phần Quý Đường Đường tại sao bỗng dưng lại đánh hơi được tung tích của Tần gia, Tần gia rốt cuộc đã để lộ chân tướng ở điểm nào thì cứ để cho nhà họ Tần tự đoán đi, dù sao, không phải là do Nhạc Phong anh nói).

Nếu đã không thể chuyển tiền, vậy thì chỉ có thể tự mình đem tới, vốn giao tình giữa hai người rất hơi hợt, anh không định giúp việc này, nhưng vừa hay, một là Miêu Miêu kết hôn, anh không muốn ở lại cái nơi đau lòng này, hai là anh và chiến hữu Trần Nhị Bàn ở Đôn Hoàng có liên lạc lại, biết vợ của Trần Nhị Bàn sắp sinh, có lòng muốn tới thăm một chuyến, ba, thuận tiện đưa tiền cho Quý Đường Đường luôn. Ba nguyên nhân, thúc đẩy chuyến đi của anh đến Đôn Hoàng.

Sau khi đến Đôn Hoàng, anh vốn không định đi ngay, nhưng Quý Đường Đường lại nhờ anh chở đi một đoạn, đưa đến đường quốc lộ là được, cho nên đêm hôm đó, anh chở Quý Đường Đường đi, kết quả lại xảy ra tai nạn, lúc đó anh bị đâm cho hôn mê, không biết Quý Đường Đường thế nào, nhưng sau khi tỉnh lại thì đã chẳng thấy Quý Đường Đường đâu.

Về chuyện tai nạn giao thông này, người làm chứng cho anh rất nhiều, cảnh sát, bác sĩ, thậm chí còn cả báo chí, hơn nữa với năng lực của Tần gia, nhất định có thể dò la được tình hình tử nạn của gã tài xế trên chiếc xe còn lại, bọn họ nhất định cũng có thể đoán ra được là Quý Đường Đường làm, cộng với ở trên đã đủ chứng minh, Quý Đường Đường không hề bị thương trong vụ tai nạn mà là lẳng lẳng bỏ đi — về phần đi đâu, ngại quá, trời đất bao la, Nhạc Phong anh đoán không nổi.

Nhạc Phong thật sự muốn vỗ tay khen mình một tiếng hay, đến đây, anh coi như đã không chút dấu vết phỉ sạch cho bản thân mình, đồng thời cũng hoàn toàn dẫn dụ nhà họ Tần mất phương hướng, triệt để mất đi tung tích của Quý Đường Đường, dĩ nhiên, tất cả những điều trên đều căn cứ vào một tiền đề, đó chính là, nhà họ Tần dù có nghi ngờ anh, nhưng chỉ căn cứ vào đăng ký ở quán trọ cùng với những gì hỏi thăm được từ Miêu Miêu, bọn họ chưa nhạy cảm đến mức tra xét camera theo dõi hôm tiệc cưới của Miêu Miêu ở Thủy Tinh Cung.

Về điểm này, ông trời vẫn rất nhân từ với anh, từ cuộc đối thoại của Tần Thủ Thành và Tần Thủ Nghiệp có thể thấy được, bọn họ quả thật không nghĩ đến băng ghi hình.

Mà trên thực tế, Tần Thủ Thành và Tần Thủ Nghiệp tìm đến cũng chẳng phải vì thực sự trông chờ có thể tìm được tin tức đặc biệt có giá trị gì trên người Nhạc Phong, bởi vì trong cái nhìn của bọn họ, Thịnh Hạ bốn năm trời trốn đông trốn tây, không hề hé lộ ra bí mật với bất cứ kẻ nào, cô làm sao có thể nói với Nhạc Phong được cơ chứ?

Có điều không thể không đề phòng bọn họ lên kiểm chứng, nói trước với Trần Nhị Bàn vẫn hơn.

Trần Nhị Bàn không hiểu lý do Nhạc Phong làm vậy, có điều từ khi tiếp xúc hai ngày trước, anh ta đã biết Nhạc Phong sẽ không giải thích, bèn chuyển đề tài, nói đến tai nạn lần này, hỏi thân thể có gì khó chịu, Nhạc Phong nhíu mày một cái: "Tổng thể thì không làm sao, xuống đất đi bộ hơi bất tiện, chân vừa chạm đất là đau, tôi đoán chắc không bị va đập gãy xương, nhưng hẳn là bị rạn."

Nói đến đây, điện thoại của Trần Nhị Bàn bỗng vang lên, người gọi là Quan Tú, nghe nội dung, hình như là muốn ăn bánh ngọt phô mai việt quất ở cửa hàng bánh ngọt đường Cáp Tử gì đó, hơn nữa còn là lập tức, lập tức!

Trần Nhị Bàn có chút khó xử, Nhạc Phong cười rộ lên: “Phụ nữ có thai xong, kén ăn lắm, tính khí cũng không tốt. Tôi có hai đứa bạn, lúc vợ mang thai, ba giờ sáng thèm ăn còn dựng chõng dậy bắt đi mua cơ mà. Chị dâu coi như vẫn nể nang cậu lắm, giờ vẫn còn là ban ngày còn gì? Cậu đi đi, tôi không sao.”

Trần Nhị Bàn cảm kích vô cùng: “VẬY Phong Tử, tối tôi lại đến thăm cậu sau nhé.”

Tiền Trần Nhị Bàn đi rồi, phòng bệnh lập tức trở nên im ắng trở lại.

Đây là một gian phòng dành cho ba người, nghe nói hai cái giường còn lại vốn đều có người, Tết nên được đón về nhà, lại để Nhạc Phong được lợi một mình độc chiếm phòng ba người, anh được đưa đến bệnh viện từ đêm hôm trước, lúc ấy hỗn loạn, cấp cứu, cảnh sát, phóng viên, khiến cho anh đau cả đầu, cố gắng chống đỡ hết một vòng tra hỏi xong ngủ một giấc đến tận giữa trưa ngày hôm sau mới dậy gọi điện thoại cho Mao Ca, lão Mao tử rất trượng nghĩa, kéo Thần Côn bắt chuyến tàu đêm, đêm hôm qua đã tới, đến rồi ở trong phòng bệnh suốt cả đêm, sáng ra đuổi

Thần Côn ra ngoài mua bữa sáng, bữa sáng còn chưa mua về, người nhà họ Tần đã tới.

Tiếp đó từng chuyện từng chuyện cứ xảy ra, Nhạc Phong day day huyệt thái dương, cảm thấy từ lúc bị tai nạn đến nay, căn bản y như đi đánh giấc vậy, đến giờ mới có chút thời gian thở dốc — không biết Đường Đường đã trốn kỹ chưa, nếu cô có ý thức đó, hẳn là biết phải đề phòng nhà họ Tần đầu tiên, hai ngày nay đừng có mà đến bệnh viện thăm anh...

Nhưng lòng dạ vẫn không yên ổn được, cứ muốn biết cô giờ thế nào, Nhạc Phong nghĩ, sau khi gặp lại, nhất định phải mua cho cô ấy một cái di động, cho dù bên trong chỉ có duy nhất số của anh thôi cũng được, ít nhất còn có thể biết được tin tức, thời buổi hiện đại thế này mà còn mù mờ như vậy, CMN thật khiến người ta khó chịu.

Ngồi một lúc, bụng đói kêu rầm rì, nhớ ra còn chưa ăn sáng, bên cạnh giờ lại chẳng có ai có thể sai khiến, đành phải nhắm mắt ấn chuông phục vụ ở đầu giường, chỉ chốc lát sau đã có một cô y tá trẻ tuổi bước vào, khẩu trang che mất hơn nửa gương mặt, trong ánh mắt có ý cười, tựa như hai con cá nhỏ: “Chuyện gì thế?”

Nhạc Phong khó khăn nói: “Có thể... mua hộ suất cơm được không, sắp chết đói rồi.”

Cô y tá trẻ sưng mặt lên: “Không được, chúng tôi nhân viên y tế, đâu phải là chân đi đưa cơm.”

Nhạc Phong chấp hai tay lại, tựa như cầu xin khoan dung vậy: “Chị y tá giúp một lần thôi, hôm nay tôi mà chết đói, cũng tính là các vị cứu chữa không đến nơi đến chốn không phải sao? Nói cho cùng cũng không phải là tôi muốn ăn cơm, tôi chỉ suy nghĩ cho các chị thôi...”

Cô y tá trẻ phì cười một tiếng: “Bền mép thật, anh tỉnh lại đi.”

Cô ta xoay người đi ra cửa, Nhạc Phong thở dài trong lòng, thầm nghĩ phải chịu đói chờ đến khi đám Mao Ca quay về, ai ngờ y tá trẻ kia mới đi đến cửa đã dừng lại: “Cửa hàng bên ngoài có đồ ăn nhanh, tôi có thể gọi giúp anh một suất, nhưng mà mùi vị bình thường, có được không?”

Nhạc Phong mừng húm: “Được, đa tạ Bồ Tát!”

Y tá trẻ buồn cười: “Lại còn đa tạ Bồ Tát, anh tưởng anh là con khỉ Tôn hả.”

Nói là “đồ ăn nhanh”, Nhạc Phong vẫn phải khổ sở chờ nửa tiếng đồng hồ, sau khi đồ ăn tới, cô y tá trẻ giúp anh dựng bàn ăn trên giường lên, hộp cơm vừa mở ra, mùi cơm xông vào mũi, Nhạc Phong đói đến thê thảm, chà chà đôi đũa dùng một lần rồi bắt đầu ăn như bay, cô y tá trẻ mím môi cười, lúc đi còn dặn dò anh: “Chậm thôi, nhớ đâu nghẹn chết, lại là trách nhiệm cứu chữa của chúng tôi.”

Còn chưa nuốt được hai miếng tử tế, di động lại vang lên, Nhạc Phong nhủ thầm, đúng là y như đòi mạng vậy, nhìn màn hình hiển thị, là Trần Nhị Bàn gọi, tiện tay mở loa ngoài vút lên mặt bàn, lại

xúc một miếng cơm, lúng búng hỏi anh ta: “Chuyện gì thế?”
Âm điệu của Trần Nhị Bàn rất kỳ quái, lộ ra vẻ căng thẳng: “Phong Tử, cậu xem ti vi chưa?”

Nhạc Phong tức giận: “Cậu tưởng tôi đang ở khách sạn hả, phòng bệnh ai lắp ti vi cho tôi xem?”

Trần Nhị Bàn có chút lấp bấp: “Cái cô Quý... Quý tiểu thư đó, cô ấy ở trên ti vi, thông báo tìm người..”

Nhạc Phong đầu tiên nghe còn chưa hiểu, sau khi phản ứng kịp thì hoàn toàn bối rối, anh ném đĩa đi, cầm lấy di động nhấn lại nút nghe: “Cậu vừa nói gì? Có ý gì? Cô ấy đăng thông báo tìm người? Tìm ai?”

“Không phải là cô ấy đăng thông báo tìm người,” Trần Nhị Bàn giải thích, “Là đường dây nóng của cảnh sát, bọn họ tìm được một cô gái không rõ thân phận đang hôn mê, giờ đang ở trong bệnh viện, sau đó mới đăng tin tìm người, nhờ sự giúp đỡ của nhân dân trong thành phố cung cấp dấu mối, vừa nãy tôi vô tình thấy được, phát cả ảnh lên, chính là cô bé đi cùng với cậu.”

Trong lòng Nhạc Phong dâng lên một luồng khí lạnh, sống lưng cũng tê cứng rét run, tin tức này quá đột ngột, anh có chút không kịp ứng phó: “Sao lại hôn mê? Có nói đã xảy ra chuyện gì không?”

“Tôi nào biết, phải hỏi cậu chứ. Cậu có nhớ anh Vương đi cùng tôi không? Trong bản tin nói là phát hiện ra Quý tiểu thư ở đường Xương Lý, Vương ca đến bệnh viện chắc cũng vì vụ án này, cô ấy hẳn là đang ở cùng một bệnh viện với cậu đấy.”

Đầu óc của Nhạc Phong loạn thành một đống: "Từ từ đã từ từ đã Đại Trần, cậu để tôi nghĩ đã..."

Có nghĩ nhiều hơn nữa cũng vẫn là một đống hỗn loạn, Nhạc Phong cố gắng muốn bắt được điểm mấu chốt nhất từ trong đống hỗn loạn này: "Đại Trần, cái chương trình đường dây nóng của cảnh sát chỗ cậu là vừa mới phát phải không? Thông báo này vừa mới được phát sóng thôi đúng không?"

Đầu dây bên kia vọng đến tiếng Trần Nhị Bàn hỏi thăm Quan Tú, được một lúc mới trả lời anh: "Không phải, phát lại buổi trưa, hình như lúc mười giờ sáng đã phát một lần rồi, cũng phải được một hai tiếng rồi."

Nhạc Phong rửa thềm một tiếng trong lòng, lập tức xoay người xuống giường, vừa mặc áo khoác vừa hỏi anh ta: "Ở tòa nhà nào trong bệnh viện, tầng mấy, phòng mấy?"

Trần Nhị Bàn bối rối: "Tôi... tôi cũng không biết."

Nhạc Phong quát anh ta: "MN không biết thì cậu không biết đường hỏi à, Vương ca của cậu không phải đến để xử lý vụ án này sao, hỏi anh ấy đi! Hỏi được lập tức gọi cho tôi! Nghe thấy chưa!"

Cúp máy, Nhạc Phong cảm thấy trái tim sắp vọt ra ngoài đến nơi, anh nhìn xung quanh một chút, mấy bước đã vọt đến cửa phòng bệnh đối diện, dùng sức quá nhiều, bắp đùi đau nhức, sắc mặt cũng biến đổi, phòng bệnh đối diện lại đầy người, có một người nhà đang gọt táo cho bệnh nhân, thấy Nhạc Phong đi vào, có chút kinh ngạc: "Cậu có việc gì không?"

Giọng nói của Nhạc Phong có chút kỳ quái: “Thật ngại quá, có thể cho tôi mượn con dao một lúc được không?”

82. Chương 21

Nhạc Phong vừa mới rẽ vào hành lang đã biết là có biến cố, trong cái hành lang không được dài cho lắm, trừ mấy bệnh nhân đang xem náo nhiệt ra cũng phải có đến gần hai mươi người, trước cửa phòng bệnh mà Trần Nhị Bàn nói cho anh là đông người nhất, có hai người mặc cảnh phục, hai người mặc áo blouse trắng, còn cả Tần Thủ Thành đang đứng bên cạnh.

Nhạc Phong theo bản năng muốn tránh, nhưng chỉ đối diện trong chớp mắt, Tần Thủ Thành đã nhìn thấy anh, Nhạc Phong cười cười, đi thẳng qua: "Mọi người đã tìm được Quý tiểu thư rồi? Cũng xem thông báo?"

Tần gia nói với Nhạc Phong Quý Đường Đường là "thân thích trong nhà", vài năm trước vì có chút chuyện mà cãi vã với gia đình, sau đó "bỏ nhà ra đi", cho nên trong nhà vẫn đang tìm kiếm, Nhạc Phong lúc đó còn rất phối hợp mà giả ngu: "Nếu đã là thân thích trong nhà, lúc đó Miêu Miêu cũng nhìn thấy cô ấy, sao Miêu Miêu lại không nhận ra cô ấy?"

Tần Thủ Nghiệp lúc đó trả lời rất ung dung: "Miêu Miêu mới chỉ gặp con bé hồi còn nhỏ có một hai lần, sau đó gia đình họ lại chuyển ra ngoài thành phố, Miêu Miêu lại học lên cấp hai, áp lực học tập lớn, căn bản là không hề gặp lại." Nếu bọn họ đã bịa như vậy thì Nhạc Phong cũng mặc bọn họ dẫn dắt, sau lưng thì nước ngầm dậy sóng, ngoài mặt thì vẫn khách khí như cũ.

Tần Thủ Thành miễn cưỡng cười cười: “Đúng vậy, thấy thông báo là tới ngay.”

Người mặc áo blouse trắng bên cạnh rất kích động, vẫn đang khoa tay múa chân với cảnh sát: “Cũng chỉ hai ba phút thôi! Mấy phút trước tôi có đi vệ sinh, nhìn qua ô cửa vào trong thấy người vẫn còn đó. Quay lại đã không thấy đâu!”

Trong bệnh viện, để theo dõi bệnh nhân một cách thuận tiện, phần trên của các cánh cửa đều có một ô cửa sổ nhỏ bằng thủy tinh, thừa lúc bọn họ nói chuyện, Nhạc Phong nhìn vào trong phòng một cái, trên giường đích xác là không có ai, chần xốc lên một bên, kim truyền dịch đã bị rút ra vút bên cạnh.

Cảnh sát vừa ghi chép vừa nhíu mày: “Vậy cũng khó mà giải thích được, giày vẫn còn ở đây, anh có thấy ai đi mà không xỏ giày không, này, trong hành lang có camera giám sát đúng không, có thể bật băng theo dõi lên xem được chứ?”

Sắc mặt của bác sĩ có chút lúng túng: “Cái đó... chỉ là để trưng bày thôi thì phải, hình như cũng chẳng dùng được.”

Tần Thủ Thành cất giọng khàn khàn: “Phải lấy ra xem, người là bị mất tích ở bệnh viện, người nhà chúng tôi không tìm được người, bệnh viện sẽ phải chịu trách nhiệm. Giày cũng không xỏ, vậy nhất định là đã bị kẻ nào đó đưa đi, ai đưa? Nếu là người xấu thì sao?”

Bác sĩ cuống quýt: “Nói kiểu gì vậy, sao lại là trách nhiệm của bệnh viện được? Bệnh viện chỉ lo cứu người chứ đâu có lo chuyện trông người, bao nhiêu bệnh nhân như vậy, bác sĩ không làm việc nữa hay sao? Đều xách ghế ngồi giữ cửa hết à?”

Trong lúc cả đám tranh chấp, Nhạc Phong vẫn đang nhìn cái camera ở trên cao phía cuối hành lang, bên cạnh cái camera đó kết đầy mạng nhện, mặt kính hình như hơi bị rạn, cái camera này chắc là vô dụng rồi — bởi vì lúc mới vào, y tá bên khoa chỉnh hình có nhắc nhở ban đêm phải chú ý tài sản trên người, Tết nhất trộm

cấp rất nhiều, lúc đó Nhạc Phong còn bảo dù gì cũng đã có camera, y tá cười lạnh một tiếng nói: "Chỉ có cái camera ở phòng khám ngoài đại sảnh là còn dùng được thôi, chứ phòng bệnh ai mà đi giám sát anh hai mươi tư tiếng được."

Cũng không biết đám người kia lại nói những gì, Tần Thủ Thành quay đầu nhìn Nhạc Phong: "Nhạc Phong phải không, cậu cũng quen Đường Đường, hay là cùng đi xem camera giám sát đi?" Nhạc Phong cười cười: "Không cần, mọi người đi là được rồi, có tin gì thì gọi điện cho tôi."

Tần Thủ Thành gật đầu một cái, gọi một gã đàn ông trẻ tuổi bên cạnh hạ giọng căn dặn mấy câu, Nhạc Phong không buồn để ý đến, lúc Tần Thủ Thành đi theo bác sĩ và cảnh sát đến phòng giám sát, có ít nhất sáu người đàn ông trên hành lang đi cùng với ông ta, còn dư lại năm sáu người đều vây xung quanh người đàn ông trẻ tuổi kia, hạ giọng thầm thì một lúc, cả đám tách ra đi kiểm tra các phòng bệnh khác.

Từ điểm này, Nhạc Phong lấy được hai tin tức.

1. Lần này Tần Thủ Thành đến đây, nhân thủ mang theo không dưới mười người.

2. Tần Thủ Thành quả nhiên không hề ngốc, bác sĩ nói "cũng chỉ hai ba phút", trong hành lang người đến người đi, muốn đưa một người đang hôn mê đi kiểu gì cũng sẽ gây chú ý, hơn nữa với thời gian hai ba phút, có thể người vẫn còn đang ở tại tầng này, cho nên ông ta để người lại xục xạo cả tầng này một lượt.

Quý Đường Đường chưa rơi vào tay người của Tần gia, chuyện này khiến cho Nhạc Phong ít nhiều có chút vui mừng, nhưng ngay lập tức, một cơn nghi hoặc lớn hơn bùng lên trong lòng: từ xưa tới nay, Quý Đường Đường vẫn không có bạn bè gì, ai lại cứu thoát được cô ấy trước khi người nhà họ Tần tới? Hay là, cô ấy lại đắc tội với kẻ nào đó, là những kẻ khiến cô ấy hôn mê đã đưa cô ấy đi ư? Đám người của Tần gia đã chia nhau lục soát các phòng bệnh, động tĩnh cũng không lớn, chỉ vào xem một lượt, cúi người xem dưới gầm giường một chút, mở tủ ra xem có giấu người bên trong không, sau đó nói một câu xin lỗi đã quấy rầy với bệnh nhân, Nhạc Phong do dự một chút, cũng đi theo bọn họ xem — trên cơ bản là người của Tần gia lục soát xong phòng bệnh, anh đứng ngoài cửa nhìn lại mấy lần, cộng thêm việc chân của anh bất tiện, lúc trước khi chạy vội đến thì không cảm thấy gì, giờ thả lỏng xuống mới cảm thấy chân đau như bị kim châm, xem xong một phòng là phải nghỉ đến nửa ngày.

Lúc nhìn đến gian thứ ba, anh lại dừng lại tựa vào khung cửa nghỉ ngơi, đây không phải phòng bệnh mà coi như là một căn phòng chuẩn bị của nhân viên bệnh viện, có một y tá đang sắp xếp lại ống tiêm trên khay, một người đàn ông khác khoảng 27, 28 tuổi, có thể là người nhà của bệnh nhân, ngồi bên cạnh bàn làm việc, trông có vẻ như đang đợi ai đó, nghịch nghịch một chiếc bút bi nước trong tay.

Một đang sắp ống tiêm, một đang nghịch bút bi, lách cách lách cách, nghe mà khiến Nhạc Phong nhúc cả đầu, anh nghỉ ngơi một lúc, đang định đi đến gian tiếp theo, vừa mới cất bước đã khựng lại.

Anh bỗng phát hiện ra, tiếng động bên trong căn phòng không hề hỗn loạn mà là có tính quy luật nhất định, giống như một đoạn nhạc cứ được phát đi phát lại tuần hoàn.

Nhạc Phong cảnh giác nhìn vào trong phòng một chút, chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn bước vào, hỏi người đàn ông đó: “Có thể mượn cái bút tờ giấy được không, viết lời nhắn.”

Người đàn ông kia nhìn anh một cái, động tác trên tay không hề dừng lại, chỉ hất cằm chỉ về phía ống đựng bút trên bàn: “Tự lấy đi.”

Nhạc Phong nói cảm ơn, lấy từ trong ống đựng bút ra một cây bút, lại lấy một tờ giấy bỏ đi, lật mặt sau, làm bộ như đang viết gì đó, thật ra cũng chỉ viết đi viết lại tên của đám Mao Ca Thần Côn mà thôi, nhìn có vẻ như viết rất chuyên chú, đuôi mắt vẫn liếc nhìn người đàn ông và cô y tá kia, mười mấy giây sau, trái tim anh chợt rung lên một nhịp, nhận ra đầu mối rồi!

Động tác trên tay y tá kia, cùng với động tác của người đàn ông trước mặt này... giống nhau như đúc!

Khi người đàn ông này giơ cái bút lên, y tá kia cũng đồng thời giơ ống tiêm lên, lúc người đàn ông này đóng nắp bút lại, y tá kia cũng đồng thời lấp kim châm vào ống tiêm, trong tay người đàn ông kia giống như đang thao túng một sợi dây vô hình, mà y tá kia lại giống như một con rối gỗ, cứ lặp đi lặp lại những động tác mà người đàn ông kia muốn cô ta làm.

Phát hiện này khiến cho Nhạc Phong rợn cả tóc gáy, anh bỗng nhiên nhớ lại, vừa nãy khi anh vào phòng mượn giấy bút, tiếng động rồi nói chuyện như vậy mà y tá kia căn bản không hề liếc nhìn anh lấy một cái.

Điều này bất hợp lý, người bình thường đều bị những người hay việc xung quanh ít nhiều làm phân tán lực chú ý, trừ phi cô ta hoàn toàn không có ý thức...

Trái tim Nhạc Phong thịch thịch thịch nhảy lên, anh cầm bút vào trong ống, nói một câu cảm ơn với người đàn ông kia, từ từ lê bước ra bên ngoài, lúc đi đến trước bàn làm việc, cố ý lảo đảo một cái, va phải y tá kia.

Mượn khoảng thời gian va chạm này, Nhạc Phong thấy rõ, mặc dù cô đã đeo khẩu trang che mất quá nửa gương mặt, nhưng đường nét mặt mũi để lộ ra, nghiễm nhiên chính là Quý Đường Đường. Nhưng ánh mắt cô không hề có tiêu cự — cô bị xô sang bên cạnh một bước, có điều lại nhanh chóng máy móc khôi phục lại vị trí cũ, mi mắt rũ xuống, tay vẫn tiếp tục lặp lại động tác sắp xếp ống tiêm.

Nhạc Phong coi như không phát hiện ra điều gì, nói một tiếng “Xin lỗi”, sống lưng thẳng tắp, trong khi bước từng bước rời khỏi căn phòng đó vẫn cảm nhận được ánh mắt của người đàn ông kia luôn dính chặt vào sống lưng anh.

Vừa ra khỏi phòng chuẩn bị, chân của Nhạc Phong đã mềm nhũn, dựa vào tường thở từng ngụm, mấy người nhà họ Tần kia hình như đã thu hoạch được gì, có hai người giơ một chiếc áo lông đi về phía mấy người ở đầu kia, lúc đi qua bên cạnh Nhạc Phong, anh nghe thấy bọn họ nói: “Đã bảo là không biết quần áo ở đâu ra, có thể là thay đồ rồi ném ở đó...”

Người đàn ông trong căn phòng kia hiển nhiên không phải đến từ Tần gia, nhưng thủ pháp của anh ta quý dị như vậy, đoán chừng cũng là cùng một kiểu người với Thịnh gia Tần gia, người của Tần gia vẫn còn ở đây, không thể gây xung đột với người đàn ông này được, Nhạc Phong bước tới hàng ghế đối diện trên hành lang ngồi xuống, đầu tiên là để nghỉ ngơi, xoa nắn bắp chân một cái, thứ hai là vị trí này cũng dễ quan sát được căn phòng chuẩn bị kia, anh không tin hai người có thể chờ ở bên trong cả đời.

Quả nhiên, lúc người của Tần gia đều tụ tập hết ở đầu phía đông của hành lang nhỏ giọng bàn bạc về cái áo lông kia, người đàn ông đó liền dẫn Quý Đường Đường ra, anh ta nhìn đám người nhà họ Tần một chút, rất bình tĩnh đi về hướng khác, Quý Đường Đường vẫn rũ mắt nhìn xuống đất, bước đi có chút cứng nhắc, trong đầu Nhạc Phong không hiểu sao lại nhớ đến điển cố dặt thây ở Tương Tây, sợ hết hồn hết vía một trận.

Mắt thấy hai người đã xuống cầu thang phía tây, Nhạc Phong vội vàng đứng dậy đi theo.

Bệnh nhân và người nhà đi lại trên hành lang không ít, Nhạc Phong cũng không theo sát, chỉ dính chặt tầm mắt, chốc lát sau đã đến sân sau của bệnh viện, chỗ này coi như là nơi nghỉ ngơi, được thu dọn rất thông thoáng, có bồn hoa hồ nước vòi phun, cỏ trong sân mặc dù khô vàng, nhưng có vài cái cây được tắm sương dáng dấp trái lại cũng không tệ, có khá nhiều bệnh nhân phơi nắng luyện Thái cực quyền gì đó ở đây, người đàn ông kia dẫn Quý Đường Đường đến một nơi vắng người, nhìn mặt trời một chút, lại nhìn xuống mặt đất, kéo Quý Đường Đường dừng lại xong, cúi đầu xuống nhìn cái bóng dưới chân cô.

Nhạc Phong thực sự không hiểu anh ta đang làm cái gì, nhưng trực giác anh ta không hề có ý làm hại Quý Đường Đường, bèn nhẫn nại nấp sau một cái cây cách đó không xa chờ, qua khoảng năm phút, tình hình bên kia hình như có chút mất khống chế, người đàn ông đó rõ ràng có chút nóng vội, túm lấy bả vai Quý Đường Đường lắc lắc mấy cái, chưa được mấy giây, anh ta đã tát lên mặt cô một cái, giận dữ quát lên: “Cô nói rõ ràng một chút!”

Nhạc Phong cảm thấy máu toàn thân lập tức vọt lên đỉnh đầu, không chút suy nghĩ, lao thẳng tới, trước khi người đàn ông kia ra tay lần nữa đã ấn ngã anh ta xuống, nện cho một cú đấm thật mạnh.

Người kia đau đớn rên lên một tiếng, giơ tay ôm cầm, Nhạc Phong còn muốn đấm thêm mấy cái nữa, cuối cùng lại nhớ đến Quý Đường Đường, chỉ đá cho anh ta thêm phát nữa khi đứng dậy, lúc ra đỡ lấy Quý Đường Đường, trong lòng hơi có chút an ủi: may mà cô ấy có đeo khẩu trang của y tá, cho dù bị tát một cái, cũng tốt hơn là dùng mặt mà đón.

Quần áo chắc là do người đàn ông này thay cho cô, áo lông khoác bên ngoài đã cởi bỏ, chỉ chừa lại quần áo bên trong rồi khoác áo y tá lên, lúc cầm tay cô thấy lạnh như tảng băng vậy, Nhạc Phong đau lòng vô cùng, cởi áo ra khoác lên cho cô, lại bỏ cái mũ y tá xuống, thả mái tóc dài che khuất qua tai, chắc sẽ ấm hơn được một chút.

Khi quay đầu nhìn lại, người đàn ông kia đã ngồi dậy, đang cầm khăn giấy lau vết máu bên khóe miệng, thấy Nhạc Phong nhìn mình, anh ta cười cười như tự giễu, tặc lưỡi, hất cằm về phía Quý Đường Đường: “Hai người quen nhau à?”

Nhạc Phong thật sự là căm ghét từ tận đáy lòng, nhủ thầm trước đánh gục tên này đã rồi nói sau, ai ngờ người kia đã sớm phòng bị, liếc nhìn nắm tay siết chặt thành quả đấm của anh: "Đừng vội đánh người, đánh chết tôi, cô ta cũng chẳng tỉnh lại được."

Cầu này khiến cho trái tim Nhạc Phong thót lên một cái, nắm đấm từ từ buông lỏng, anh nhìn kỹ ánh mắt của Quý Đường Đường, mặc dù còn rất cứng ngắc nhưng so với lúc ở trong phòng chuẩn bị khi nãy thì hình như đã có chút sức sống, anh đỡ Quý Đường Đường đứng dậy, người nọ ở đằng sau chào hỏi anh: "Xem ra anh là bạn của Thịnh Hạ, làm quen đi, tôi họ Thạch, Thạch Gia Tín."

Trái tim Nhạc Phong chấn động: "Thạch của Thạch gia?"
Câu hỏi này thật kỳ quái, nhưng Thạch Gia Tín lại hiểu ý tứ của anh: "Đúng vậy, Thạch của Thạch gia."

Có rất ít người gọi Quý Đường Đường là Thịnh Hạ, xem ra, những chuyện đã xảy ra ở Đôn Hoàng còn phức tạp hơn anh tưởng rất nhiều, không những Tần gia xuất hiện, ngay cả nhà họ Thạch cũng hé lộ tung tích, Nhạc Phong trầm mặc một chút, giọng nói vẫn rất khó chịu: "Anh đánh cô ấy làm gì?"
Thạch Gia Tín cười cười: "Thật là ngại quá, hỏi chuyện cô ấy mà cô ấy không nói, tính tôi hơi bị nóng một chút."

Nhạc Phong thực sự muốn mắng chửi người, lại nghĩ đến chuyện đánh thức Quý Đường Đường, chắc còn phải dựa vào tên Thạch Gia Tín này, đành phải nén một bụng tức xuống: "Cô ấy đã xảy ra chuyện gì?"

Thạch Gia Tín mặc dù không rõ ràng lắm quan hệ giữa anh và Quý Đường Đường, nhưng thấy mức độ bảo vệ của Nhạc Phong đối với cô, trong lòng cũng đoán ra mấy phần, lại nghĩ đến cả sự tồn tại của Thạch gia mà cũng biết, một chuyện mà người bình thường không thể nào biết được như vậy, đoán chừng có thể nói với anh, vậy nên cũng chẳng quanh co lòng vòng: “Thịnh Hạ không phải là hôn mê bình thường, mọi phương diện cơ năng thân thể của cô ấy đều ổn, tôi nghĩ có một từ có thể giải thích được tình huống hiện giờ của cô ấy: hôn rời khỏi xác.”

“Anh có thể nhìn thử xuống cái bóng của cô ấy, có một kiểu nói, là hồn phách của con người được giấu trong cái bóng, mà thì không có bóng, tình huống hôn rời khỏi xác nằm giữa người và ma, cho nên anh nhìn bóng của cô ấy đi, nhạt hơn người bình thường rất nhiều.”

Chẳng trách Thạch Gia Tín vừa nãy vẫn nhìn bóng của Quý Đường Đường, Nhạc Phong cúi đầu nhìn, không nói thì anh thật đúng là không chú ý đến điều này, so với mình, bóng của Quý Đường Đường đích xác là vô cùng nhạt, tựa như mực bị loang ra trong nước vậy.

“Mười hai giờ trưa là lúc dương khí thịnh nhất trong ngày, cho dù bây giờ đã qua mười hai giờ nhưng cũng không sai biệt lắm, tôi đưa cô ấy ra ngoài, muốn chọn một chỗ ánh nắng rọi thẳng, trực tiếp chiếu từ trên đỉnh đầu xuống, có thể xua tan ảnh hưởng của âm khí từ bên kia ở mức độ lớn nhất, mặc dù không đến mức có thể gọi được hồn phách của cô ấy trở lại nhưng chí ít cũng có thể giúp cho cô ấy lấy lại chút ý thức, để cô ấy có thể cho chúng ta chút gợi ý — ít nhất là nói cho chúng ta biết, cô ấy đã gặp tai nạn ở đâu.”

“Hiệu quả không lớn, cho nên hơi vội, không khống chế được mà động thủ, ngại quá.”

Nhạc Phong cười lạnh: “Câu này anh khỏi phải nói với tôi, chờ cô ấy tỉnh dậy rồi hãy nói với cô ấy, để xem cô ấy có đánh lại không.”

Thạch Gia Tín bị anh làm cho nghẹn họng.

Nhạc Phong nhìn mặt trời một cái, lại nhìn cái bóng sau gót chân Quý Đường Đường, diu cô di chuyển mấy bước, lại đổi phương hướng, cảm thấy cái bóng đã thu hẹp lại hết mức, giống như ánh sáng đã rơi thẳng xuống đỉnh đầu: “Có phải thế này không?”

Thạch Gia Tín ừ một tiếng: “Có điều tôi vừa mới thử rồi, không hỏi được, có lẽ phải suy nghĩ cách khác...”

Nhạc Phong trầm mặt xuống ngắt lời anh ta: “Anh không hỏi được, không có nghĩa là tôi cũng không hỏi được.”

Thạch Gia Tín nhún vai, chẳng sao cả cười cười: “Vậy thì tùy, dù sao mọi người đều có chung một mục đích. Anh muốn thử thì cứ cố hết sức mà thử đi.”

Nhạc Phong thật sự là chán ghét anh ta vô cùng, anh cau mày, trực tiếp quay lưng lại về phía Thạch Gia Tín, nhìn kỹ vào mắt Quý Đường Đường, quả nhiên, đổi sang vị trí này, trong ánh mắt của cô hình như có chút ánh sáng.

Nhạc Phong nhẹ giọng hỏi cô: “Đường Đường, bây giờ cô đang ở đâu?”

Quý Đường Đường cúi đầu, rũ mắt, không hề phản ứng trước câu hỏi của Nhạc Phong, Nhạc Phong vươn tay, nâng cằm cô lên, dù anh có thể nhìn vào trong mắt cô nhưng cô dường như không hề nhìn anh, Nhạc Phong cảm thấy ánh mắt của Quý Đường Đường giống như một đường thẳng, xuyên thấu qua thân thể của anh, bắn thẳng đến một nơi xa xôi không thể tìm thấy.

Nhạc Phong chưa từ bỏ ý định, anh vươn tay gỡ khẩu trang của cô xuống, chạm lên mặt cô, thấp giọng nói: “Đường Đường, tôi là Nhạc Phong đây. Cô nói cho tôi biết cô đang ở đâu, tôi đi tìm cô, được không?”

Đôi môi Quý Đường Đường tựa như mấp máy một chút.

Nhạc Phong còn tưởng là ảo giác, ngừng cả hô hấp, xác nhận môi của cô đúng là đang mấp máy xong, đơn giản là quá đổi vui mừng: “Cô ấy nói rồi.”

Thạch Gia Tín cười lạnh một tiếng, hắt nước lạnh: “Vừa nãy cô ta cũng nói, có gì hữu dụng đâu? Cô ta nói không rõ ràng.”

Thạch Gia Tín nói không sai, mặc dù môi cô vẫn đang mấp máy nhưng căn bản không hiểu cô đang nói gì, đoán chừng vừa nãy Thạch Gia Tín ra tay cũng chính vào lúc đang hỏi như thế này, Nhạc Phong thực ra cũng là một người nóng tính dễ xúc động, nhưng lúc này anh lại kiên nhẫn một cách kỳ lạ: “Đường Đường, cô đừng cống, nói từ từ thôi, cô đang ở đâu?”

Anh ghé sát tai vào môi Quý Đường Đường, môi của cô vẫn cử động, nhiều lần chạm đến vành tai Nhạc Phong, Nhạc Phong cảm

thấy nhất định cô đang cố gắng nói gì đó, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt cô, cảm giác ánh mắt mặc dù vẫn không có tiêu cự, nhưng trong mắt tựa hồ như ướn lệt, Nhạc Phong rất khó chịu, anh ôm lấy Quý Đường Đường vào trong lòng, vỗ lưng an ủi cô: "Không nói được thì không phải nói nữa, Đường Đường, kiểu gì tôi cũng sẽ tìm được cô."

Nói xong, anh cúi đầu, giúp cô gạt tóc ra, hôn hôn lên má cô.

Gần như cùng lúc đó, anh nghe thấy một tiếng nói nhẹ tựa như bị thổi bay: "Căn nhà... Xương Lý...."

83. Chương 22

Thạch Gia Tín nói: "Tôi cứ cho là nơi phát hiện ra cô ta không phải là nơi cô ta gặp chuyện không may, nếu cũng là đường Xương Lý, vậy chắc tôi biết đó là nhà nào."

Để tránh đụng phải người của nhà họ Tần, hai người đi từ cửa sau ít người ra ngoài thuê xe, Nhạc Phong không thích Quý Đường Đường bị anh ta điều khiển như con rối, Thạch Gia Tín cũng không cố chấp, vươn tay giơ ra sau gáy Quý Đường Đường, Nhạc Phong nhướn mày, đang định gạt tay anh ta ra, tay của Thạch Gia Tín đã lật lại, để lộ ra một thứ trông như một miếng đá nam châm trong lòng bàn tay.

Anh ta rà nhẹ trên gáy Quý Đường Đường một lượt, khi giơ tay lên lần nữa, trên miếng đá đã có thêm một cây châm, thấy dáng vẻ biểu cảm phức tạp của Nhạc Phong, Thạch Gia Tín cười cười: "Đừng thiếu kiến thức như thế được không, phim kiếm hiệp chắc anh cũng xem rồi chứ, không ít đoạn trong phim kiếm hiệp chẳng phải cũng có tình tiết kiểu này hay sao?"

Cây châm vừa được hút ra, thân thể Quý Đường Đường co giật một cái, xụi xuống, Nhạc Phong vội vàng ôm lấy cô, Thạch Gia Tín cười máy móc: "Cô ta hôn mê bất tỉnh, muốn để cô ta đi được, chỉ có cách này thôi, tôi không có tinh lực mà đi cõng cô ta, anh không để tôi động châm, vậy anh tự lo đi nhé."

Nhạc Phong lạnh lùng đáp một câu: "Không đến lượt anh công cô ấy!"

Sau khi lên xe, Thạch Gia Tín ngồi ghế trước, Nhạc Phong đưa Quý Đường Đường ra ngồi ghế sau, hai người đàn ông to cao mang theo một cô gái ngất xỉu, rất khiến người ta nghi ngờ, tài xế len lén nhìn Quý Đường Đường qua gương chiếu hậu vài lần, lúc nhìn đến lần thứ ba hay thứ tư, Thạch Gia Tín cười cười, vươn tay lên bóp cằm tài xế: "Đẹp mắt thế à? Nhìn ra cái gì rồi?"

Tài xế bất ngờ không kịp đề phòng, tay trượt một cái, Nhạc Phong thiếu chút nữa va đầu vào ghế trước, sau khi ngồi vững lại mới quát Thạch Gia Tín: "Anh có bệnh hả, anh ta đang lái xe đấy!"

Có điều anh ta vừa ra tay xong, người tài xế kia cũng mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không dám ngó đông ngó tây nữa, đến đường Xương Lý rồi nhanh chóng thu tiền chạy lấy người, đuôi xe bốc lên một làn khói đen, nhìn y như chạy nạn.

Nhạc Phong ôm lấy Quý Đường Đường, cũng may là ngày hôm nay trời lạnh, tư thế không tính là quá gây chú ý, lúc bước vào con hẻm nhỏ trong đường Xương Lý, Nhạc Phong hỏi Thạch Gia Tín: "Tại sao anh lại biết cô ấy? Lúc ở bệnh viện sao lại giúp cô ấy?"

Thạch Gia Tín không trả lời luôn: "Chờ cô ta tỉnh dậy, anh hỏi cô ta chẳng phải sẽ biết hết."

Anh ta bước tới trước một căn nhà rồi dừng lại, vươn tay gõ mạnh mấy cái lên cửa, bên trong có người mất kiên nhẫn: "Nghe thấy rồi nghe thấy rồi, tôi đâu có điếc."

Cửa vừa mở, một cái đầu tóc vàng hoe thò ra, chính là Đại Mỹ, cô ta đang trang điểm dở chừng, một bên mắt có kẻ mắt, màu đậm y như gấu trúc, mắt còn lại còn chưa kẻ xong, nhìn một lớn một nhỏ đặc biệt không cân xứng, mở miệng đã khá khó chịu: “Anh là ai thế hả, chị đây còn chưa bắt đầu làm việc đâu, á á...”

Thạch Gia Tín vươn tay để lên mặt cô ta, ấn thẳng vào trong phòng, Nhạc Phong lặng lẽ nhìn, vẫn đi theo vào, lúc đóng cửa lại, chỉ thấy Thạch Gia Tín vỗ tay một cái, phấn trên tay rơi lả tả, mà giữa mặt Đại Mỹ đã có một dấu tay to đùng, đều là những nơi phấn bị rớt mất, Nhạc Phong thật sự buồn cười, anh cẩn thận đỡ Quý Đường Đường thả xuống ghế sa lon, còn Đại Mỹ đứng bên cạnh đã bắt đầu nổi đóa: “Này, các anh có ý đồ gì hả, đột nhập nhà dân à, tôi sẽ báo 110 đấy.”

Thạch Gia Tín chỉ vào Quý Đường Đường hỏi cô ta: “Cô từng gặp cô ta chưa?”

Đại Mỹ bấy giờ mới chú ý đến Quý Đường Đường, lúc nhìn thấy mặt cô, rõ ràng sửng sốt một chút, lập tức vô cùng mất tự nhiên phủ nhận: “Không nhận ra.”

Thạch Gia Tín túm lấy tay cô ta: “Thật sự không nhận ra?”

Đại Mỹ rõ ràng có chút hít thở không thông, cô ta rút tay lại phía sau: “Anh làm gì thế, giở trò lưu manh à, tôi không biết là không biết...”

Còn chưa nói xong, lòng bàn tay bất chợt lạnh lạnh, định thần nhìn lại, trong tay Thạch Gia Tín đã có một con dao con, mà lòng bàn tay của cô ta thì đã có một vết thương.

Đại Mỹ sững sốt trong chốc lát, chợt nổi giận: "Tổ tông nhà mày! Chúng mày là cái thá gì, tưởng bà đây dễ bắt nạt đúng không!"

Thạch Gia Tín giơ con dao lên: "Cô nhìn cho kỹ."

Anh ta bước tới cạnh Quý Đường Đường, cười cười với Nhạc Phong: "Đắc tội, phối hợp một chút."

Nhạc Phong không lên tiếng, chỉ ngoảnh mặt qua một bên, Thạch Gia Tín vươn tay vỗ lên gáy Quý Đường Đường một cái: "Đứng dậy đi."

Quý Đường Đường vừa mở mắt đã ngồi dậy thẳng đơ, Đại Mỹ nhìn mà lông tơ dựng thẳng, khí thế lúc trước nháy mắt đã quăng đến chín tầng mây, cô ta nhìn Thạch Gia Tín, lại nhìn Nhạc Phong, cảm thấy sống lưng bắt đầu bốc khí lạnh.

Thạch Gia Tín cầm lưỡi dao dính máu lướt qua mũi Quý Đường Đường: "Người này, cô có biết không?"
Quý Đường Đường mặt không chút biểu cảm, đầu lại gật một cái.

Thạch Gia Tín cười lạnh nhìn Đại Mỹ: "Cô ta biết cô, cô lại không nhận ra cô ta, chuyện này giải thích thế nào đây?"

Đại Mỹ không dám nói láo, cô ta vừa mở miệng đã lắp bắp: "Tôi thật sự không biết, chỉ gặp qua thôi.... tự cô ta tới, nhất quyết muốn ở đây, nên tôi để cho cô ta ở một đêm..."

Sắc mặt của Thạch Gia Tín trầm xuống: "Cô ta gặp chuyện không may ở đây?"

Đại Mỹ chột dạ chỉ vào trong phòng: "Cô ta ở trong căn phòng đó, sáng ra gọi kiểu gì cũng không tỉnh, tôi thật sự không làm gì cả, tôi chỉ sợ phiền phức nên kéo cô ta ra ngoài thôi."

Thạch Gia Tín vừa thấy một đồng lộn xộn trên bàn trang điểm đã biến sắc, Nhạc Phong nhạy cảm nhận ra được, "Sao thế?"

"Nến cháy hết rồi."

Nhạc Phong bấy giờ mới chú ý đến trên mặt bàn còn một cây nến đã cháy hết, sáp nến chảy thành một vũng lớn, ở giữa có một sợi dây dài khoảng mấy li, anh có một dự cảm chẳng lành: "Cháy hết thì sao?"

"Cây nến này tựa như một ngọn đèn vậy, muốn đến đâu bên kia có ngàn vạn con đường, mỗi một ngọn đèn chỉ có thể chiếu sáng một con đường, đèn tắt, người đi vào sẽ lạc đường, không tìm về được nữa." Thạch Gia Tín vươn tay chỉ vào mặt gương, nhìn kỹ, trên mặt kính có một vòng tròn màu đỏ nhạt, "Nhìn thấy không, vòng tròn này được vẽ từ máu ra, đây là cửa vào, chúng ta luôn nói bên kia bên kia, bên kia là một thế giới rộng lớn như bên này, không gian cũng tương đồng, cho nên cửa vào đều nằm trên gương. Người bình thường soi gương sẽ không thấy gì, nhưng có những người có thể chất khác thường thì có thể nhìn thấy những thứ quái lạ trong gương, thật ra đó chính là nhìn thấy bên kia, con người thì không đến thế giới bên kia được, con gái nhà họ Thịnh

thì không như vậy, máu của bọn họ, có thể mở ra cánh cửa trên gương.”

Nhạc Phong ừ một tiếng: “Vậy là, cô ấy đã mở cửa tiến vào?”

Thạch Gia Tín lắc đầu: “Cũng không hoàn toàn như vậy, mấu chốt là phải xem người quản môn bên kia là ai, gọi người nào ra thì chính là bước vào thế giới của người đó. Nếu năng lực của anh đủ mạnh, muốn gọi ai tới thì là người đó, nếu như năng lực không đủ thì phải mượn một vài thứ, ví dụ như vừa vặn đang ở trong nhà của người chết, bên cạnh có những thứ mà họ hay dùng. Nếu như không phải vậy, có thể sẽ làm sai, ví dụ như dẫn phải ác quỷ lúc nào cũng chầu chực bên cạnh tới.”

Nhạc Phong nhớ đến lần Quý Đường Đường bị Thập Tam Nhận nhập vào người, thở dài một tiếng trong lòng.

“Lần này cô ấy không về được, rốt cuộc là nguyên nhân gì?”

Thạch Gia Tín cười cười: “Là vì quá sơ sẩy, không ai thực hiện phương pháp này một mình cả, bình thường đều có đồng bọn canh chừng cây nến ở đầu bên này, phòng ngừa xảy ra biến cố gì làm tắt nến. Còn nữa, trên cổ tay phải buộc một sợi dây đỏ, một đầu ở tay mình, đầu còn lại buộc vào tay đồng bọn, nếu như đến giờ mà vẫn chưa thấy về, đồng bọn ở đầu bên này sẽ kéo dây, cũng tương đương như kéo cô ta trở lại. Kỳ lạ, Thịnh Hạ hình như căn bản không hề biết những điều này, chỉ biết thao tác cơ bản nhất.”

“Vậy bây giờ buộc dây vào cổ tay cô ấy còn kịp chứ?”

“Không kịp nữa, dây đỏ là để buộc hồn, hồn đã đi mất rồi, buộc cũng chẳng có tác dụng. Bây giờ đầu tiên là phải thắp nến, thứ hai là phải rung chuông, tiếng chuông là âm thanh duy nhất có thể xuyên qua hai giới âm dương, cô ấy nghe thấy tiếng, thấy ánh sáng thì sẽ về được.”

“Chuông có gì phải lưu ý không? Chuông nào cũng được?”

“Không có gì phải lưu ý hết, thời cổ, người chuyên môn gọi hồn chỉ lắc chuông mấy cái gọi tên của đương sự, chờ đúng dịp, gửi âm thanh vào tiếng chuông truyền vào trong, gọi người thân về.”

Nhạc Phong thở ra một hơi: “Nến thì tôi có cách để thắp sáng lại. Chuông thì chắc phải gọi người mua mang tới, có đủ hai thứ này, anh có thể bảo đảm người sẽ tỉnh lại không?”

Thạch Gia Tín gật đầu: “Mười phần chắc chín đi.”

Nhạc Phong đầu tiên là gọi điện thoại cho Mao Ca, sau khi hỏi tình hình của xe và súng mới căn dặn Mao Ca đến bệnh viện thu dọn đồ đạc xong thì tới thẳng đường Xương Lý, Mao Ca bấy giờ mới phát hiện ra anh không còn ở trong viện, giậm chân ở đầu dây bên kia: “Phong Tử, chú là cái đồ loai chơi, chân cẳng còn chưa khỏi đã chạy cái gì mà chạy, chú định ngồi xe lăn cả đời đúng không, đường Xương Lý là đường nào hả, chú đi gọi hồn à?!”

Nhạc Phong nhủ thầm, bị anh đoán trúng rồi, đúng là em đang đi gọi hồn đây.

Anh bảo Mao Ca đưa điện thoại cho Thần Côn, dặn Thần Côn trên đường đi nhớ nhìn xung quanh, mua một chiếc chuông nhỏ đến, Thần Côn lại ra vẻ trí thức phụt tiếng Anh ra với anh: "Why? Why lingdang?"

Hai chữ chuông nhỏ chắc là không biết dịch, trực tiếp dùng phiên âm.

Nhạc Phong bị tiếng Anh kèm phiên âm của anh ta làm cho sốc nặng, cơ mặt co rút liên tục: "Để gọi hồn, anh có hứng thú không?"

Thần Côn ở đầu bên kia kích động kêu to: "Yes! Tiểu Phong Phong, anh có!"

Điện thoại lại chuyển sang tay Mao Ca, Nhạc Phong dặn anh ta trên đường đi nhất định phải chú ý, không nên nói chuyện nhiều, lưu ý xem có người đi theo hay không, Mao Ca bị lời của anh khiến cho phát sợ trong lòng: "Sao vậy Phong Tử, cái tên âm phải chú đang theo dõi chú đúng không?"

Nhạc Phong đáp hàm hồ: "Đến rồi nói, tóm lại cẩn thận một chút."

Gác điện thoại xuống, Nhạc Phong bảo Đại Mỹ tìm giúp một chén rượu, Đại Mỹ cũng coi là từng trải, không đến mức sợ quá mà bỏ nhà chạy lấy người, Thạch Gia Tín dù có động dao với cô ta nhưng Nhạc Phong lại khách khí, hơn nữa, đối với Quý Đường

Đường, cô ta ít nhiều cũng có chút áy náy, cô ta lục lọi trong tủ bát, tìm được một chén rượu to bằng hột đào đưa cho Nhạc Phong, Nhạc Phong bước đến trước bàn trang điểm, cẩn thận dùng lưỡi dao cạy từng miếng sáp nến bỏ vào trong chén rượu nến đầy, chẳng bao lâu đã nến được đầy nửa chén, cuối cùng cầm lấy miếng có tâm nến ép vào chính giữa.

Thạch Gia Tín đại khái đoán ra được ý đồ của anh: “Cái này có tác dụng không?”

Nhạc Phong không nhìn đến anh ta: “Tôi nhớ hồi còn nhỏ hay mất điện, tốn nến, có lần khi chơi đùa với nhau mới nghĩ ra một cách, bỏ cây nến vào trong chén rượu đốt lên, sáp nến nhỏ xuống đều rơi vào trong chén rượu, đốt đến gần hết, dây nến còn dư lại một chút xíu, mới nhìn trông như cái đèn dầu ấy. Anh bảo phải dùng cùng một ngọn nến, sáp nến này là do ngọn nến trước đó chảy ra, tâm nến cũng là dây cũ, có thể đốt nó lên, cũng coi như là cùng một chiếc.”

Đám Thần Côn hơn ba giờ chiều mới tới, Nhạc Phong ra ngoài đón người, lúc mở cửa, Đại Mỹ tựa như cầu khẩn nhìn anh: “Các anh cứ ở lì trong nhà tôi làm sao được, tôi còn phải làm ăn chứ, bao giờ các anh đi đây?”

Cô ta cảm thấy Thạch Gia Tín rất dữ, có hơi sợ, chỉ dám nói với Nhạc Phong, Nhạc Phong cười cười: “Người tình chúng tôi khắc đi, nếu làm chậm trễ việc làm ăn của cô, bao nhiêu tiền tôi bù.”

Đại Mỹ yên tâm, dù sao hôm nay mình vốn không làm ăn gì, thừa cơ gạt được khoản nào hay khoản đấy.

Chỉ chốc lát sau, Nhạc Phong dẫn người về, Thần Côn lắc lắc chuông nhảy một cái vào cửa, Mao Ca xách túi lớn túi nhỏ đi theo sau, tay còn cầm cả cái bao tải của Thần Côn, Nhạc Phong muốn giúp anh ta xách một túi, Mao Ca trừng mắt; "Chân cẳng chú thế kia! Xách được à?"

Nhạc Phong nhủ thầm, chân bị thương chứ đâu phải tay, có điều anh lười phải tranh cãi với Mao Ca, anh thích xách thì xách đi, tôi còn đang chẳng muốn xách đây.

Mới vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng reo vừa mừng vừa sợ của Thần Côn: "Tiểu Đường Tử! Đờ người chỗ nào chẳng tương phùng!"

Mao Ca sững sốt một chút, bước nhanh mấy bước đi vào, sắc mặt cũng thay đổi; "Sao Đường Đường lại ở đây? Không phải con bé đang ở trong bệnh viện sao?"

Nhạc Phong khó hiểu: "Sao các anh biết cô ấy ở bệnh viện? Cũng xem thông báo tìm người?"

Mao Ca bị câu hỏi của anh làm cho mù mịt: "Cái gì mà thông báo tìm người, sáng ra đã thấy rồi, Thần Côn thấy trước, bảo là xe cứu thương đưa vào."

Cả hai gộp lại, mới biết ở giữa lại có một màn lẫn lộn đảo điên như vậy, Nhạc Phong hận đến ngứa răng, nhưng lại nghĩ, cho dù có biết Đường Đường ở bệnh viện sớm hơn nhưng nếu không có Thạch Gia Tín ở giữa tác động thì cũng chẳng cứu được cô ấy, trong lòng lại cảm thấy có vài phần may mắn.

Thần Côn lại vươn tay ra gảy gảy mí mắt Quý Đường Đường: “Ai u, ánh mắt của Tiểu Đường Tử nhà chúng ta trợn lên này, kiểu này không giống bị ma nhập, là bị mất hồn rồi đúng không, chẳng trách lại bảo anh mua chuông.”

Đại Mỹ bị anh ta chọc cho vui vẻ, Thạch Gia Tín bước ra từ trong phòng lại không có tâm trạng tốt như vậy, anh ta lạnh lùng mở miệng: “Đồ đã đủ, vậy có thể bắt đầu được chưa?”

Rèm cửa được kéo xuống, cửa đóng xong, đèn tắt hết, cây nến đặt trong chén rượu nhỏ bùng lên ánh sáng le lói, Nhạc Phong bảo Thạch Gia Tín làm cho cây châm sau gáy Quý Đường Đường nổi lên, đỡ Quý Đường Đường nằm xuống chiếc bàn trước tấm gương, Thần Côn nhìn thấy châm đã mở to mắt, liền tiếp hỏi Mao Ca: “Cái châm kia là để làm gì vậy trời?”

Mao Ca phỉ nhổ anh ta đầy mặt: “Đồ quỷ Nhật Bản chết tiệt, nói tiếng người đi.”

Châm nến trước gương, Nhạc Phong cứ cảm thấy trong lòng hoảng hốt, Thạch Gia Tín đứng bên cạnh bỗng lắc chuông, âm thanh kia gần như chói tai, ngay cả Đại Mỹ bị cản lại bắt ngồi ở phòng ngoài cũng phải cau mày bịt tai.

Thần Côn cầm một quyển sổ nhỏ ngồi bên cạnh, quan sát được gì thì ghi chép lại, Mao Ca lạnh mắt nhìn, thấy anh ta viết: năm phút trôi qua, gương không có gì khác lạ, người không có gì khác lạ.

Thạch Gia Tín căn bản là cứ cách hai ba phút lại rung chuông một lần, Thần Côn lặng lẽ rí tai Mao Ca: "Tiểu Mao Mao, hình như đâu phải gọi kiểu này? Chẳng lẽ không phải kêu Thiên linh linh Địa linh linh gì sao?"

Mao Ca tức giận: "Người ta chuyên nghiệp hơn ông, người ta biết dùng châm."

Vốn tưởng là Thần Côn sẽ không phục, không ngờ anh ta lại gật đầu như thật: "Cũng đúng."

Lại qua khoảng mười lăm phút, trong ngoài gương vẫn là cảnh tượng như cũ, chớp mũi Thạch Gia Tín đã rịn mồ hôi, anh ta nhìn đám Nhạc Phong và Mao Ca một chút: "Các anh đều là bạn của cô ta phải không, ai gần gũi với cô ta nhất, ra nói với cô ta mấy câu, sẽ có hiệu quả."

Thần Côn vội vàng đứng dậy xung phong: "Tôi, tôi rất thân với con bé, chúng tôi là quan hệ Bá Nha Tử Kỳ."

Mao Ca vươn tay kéo anh ta ngồi xuống: "Ông với con bé có quan hệ cái rắm, ngồi xuống, để Phong Tử nói."

Thần Côn rất không phục lâu bầu: "Tôi và Tiểu Đường Tử có cùng chung mục tiêu và sở thích, Tiểu Phong Phong thì hiểu gì, để cho cậu ta nói, hoàn toàn là ông nói gà bà nói vịt...."

Nhạc Phong đi qua ngồi xuống cạnh Quý Đường Đường, cúi đầu không biết nói gì đó ở bên tai cô, thanh âm hạ rất thấp, cổ của Thần Côn vươn dài như hươu cao cổ mà cũng không nghe thấy, anh ta nổi cáu với Mao Ca: "Không biết nói gì, bảo tôi biết ghi chép thế nào!"

Mao Ca trừng anh ta: "Ông mà còn eo éo nữa thì cút ra ngoài, không cho ở trong này nữa."

Thần Côn buồn bã nhìn Mao Ca một cái, cuối cùng ngậm miệng yên lặng.

Có điều dường như vẫn không được hiệu quả, tiếng chuông đơn điệu cứ cách vài phút lại vang lên một lần, cộng thêm giọng nói đê thấp của Nhạc Phong, vậy mà lại rất có hiệu quả thôi miên, Thần Côn ngáp mấy cái, đầu lệch sang, tựa vào bả vai Mao Ca mà thiếp đi.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, hoặc có lẽ cũng chỉ có mấy phút, bỗng nghe thấy tiếng kêu hoảng sợ của Mao Ca: "Trong gương, nhìn trong gương kia!"

Thần Côn giật bản mình, lập tức tỉnh lại, anh ta vội vàng nhìn gương, trong gương đã không phải là cảnh tượng được phản chiếu lại nữa, đầu bên kia tối đen như mực, chỉ có một đường ánh sáng mảnh đang lóe lên, Quý Đường Đường hiện lên ở bên kia, cô hoảng sợ hết nhìn đông đến nhìn tây, từ nơi này gần như có thể nhìn thấy hàng mi đang lay động của cô, nhưng cô dường như không phân biệt được phương hướng, rõ ràng cách nơi này rất gần, bỗng nhiên lại đi về phía sau, Nhạc Phong cuống đến mức toát mồ hôi, anh hỏi Thạch Gia Tín: "Làm sao bây giờ?"

Thạch Gia Tín cũng có chút luống cuống: "Tôi không biết."

Nhạc Phong đến tâm tư giết anh ta cũng có: "Giờ anh lại nói không biết?"

Thạch Gia Tín bị anh quát cũng hơi nổi cáu: "Đây là cách của nhà họ Thịnh, tôi không biết, tôi có thể gọi được cô ta đến đây đã là cố gắng hết sức rồi."

Gần bước chân vào cửa rồi, anh ta lại bó tay!

Nhạc Phong giật lấy chiếc chuông trong tay Thạch Gia Tín, ra sức lắc liên tiếp: “Đường Đường, ở đây, ở đây!”

Nhưng Quý Đường Đường rõ ràng không nghe được, cô vẫn còn đang nhìn xung quanh, đi về một hướng hai bước, lại chần chừ lùi lại, Thạch Gia Tín nói: “Khoảng cách gần quá, bây giờ có lẽ xung quanh cô ta đều là tiếng chuông, cô ta không phân biệt được. Nhưng không có thì lại không được...”

Trong lúc nói chuyện, Quý Đường Đường bỗng nhiên lại đi về hướng ngược lại, Thần Côn cuống cuồng, quang quác kêu to: “Kéo cô ấy đi, cậu kéo cô ấy đi Tiểu Phong Phong!”

Nhạc Phong tức tối quát anh ta: “Cô ấy ở đầu bên kia, tôi kéo thế nào được!”

Trong lúc hỗn loạn, Thần Côn bỗng hét lên một tiếng, nhảy vồ tới, hai tay vươn vào trong gương kéo, mấy chai lọ trang điểm bị anh ta làm cho rớt đầy đất, cơ hồ gần như cùng lúc đó, ánh sáng u ám trong gương chớp lên một cái, định thần nhìn lại, Quý Đường Đường đã chẳng thấy đâu, lại biến trở lại thành cảnh tượng bên ngoài gương.

Nhất thời căn phòng yên tĩnh đến chết lặng, Nhạc Phong hồi hồn lại, vươn tay tóm lấy cổ áo Thần Côn, gần như xách anh ta lên khỏi mặt đất: “Anh làm gì thế hả, hả, anh làm gì vậy?!”

Thần Côn thiếu chút nữa khóc lên: “Anh chỉ muốn kéo cô ấy ra ngoài thôi, anh thấy cô ấy sắp đi liền cuống lên, anh muốn kéo con bé...”

Nhạc Phong mắt đã đỏ lù: “Anh đấy là kéo hay là đẩy hả, bây giờ người đâu, anh đẩy cô ấy đi đâu rồi?”

Thần Côn vậy mà lại khóc thật, còn khóc tu tu: “Anh cảm thấy đã kéo được cô ấy rồi mà, chỉ trong nháy mắt thôi, anh cảm thấy thực sự kéo được cô ấy mà, anh cũng chỉ có lòng tốt...”

Nhạc Phong vụt đẩy anh ta ra: “Anh cảm giác! Anh thì có cảm giác chó má gì!”

Thần Côn khóc rào rào, dĩ nhiên là thành phần kêu gào chiếm đa số, vừa gào khóc còn vừa vỗ bắp đùi: “Phong Tử, sao cậu có thể như vậy, anh cũng chỉ là một bầu nhiệt tình một phút sốt sắng một tấm lòng trong sáng, anh cũng không ngờ tới lại chữa lợn lành thành lợn què...”

Kêu gào được một nửa, anh ta ngẩng đầu chùi nước mũi, thấy Quý Đường Đường đang nhìn anh ta cười vui vẻ đằng sau lưng Nhạc Phong, càng thấy ấm ức chua xót trong lòng: “Tiểu Đường Tử, em còn cười à, em tưởng em cười đẹp lắm phải không, nếu không phải vì em...”

Anh ta đột nhiên giật mình một cái, không kêu gào nữa.

84. Chương 23

Mất bao nhiêu công sức như vậy mới lôi được người về, tôi nhìn anh anh nhìn tôi, lại không biết mở miệng thế nào, chỉ có mình Thần Côn là máu gà tăng vọt: "Tiểu Đường Tử, là anh cứu em về đây em có biết không? Bọn họ đều bó tay, đến thời điểm mấu chốt là anh đã quyết định nhanh chóng, anh đã cho em sinh mệnh thứ hai đấy..."

Quý Đường Đường tỉnh tỉnh mê mê, cô không hiểu tại sao trong phòng đột nhiên lại chen chúc lắm người như vậy, mấy người này sao lại tìm đến được?

Thần Côn vẫn còn tiếp tục lải nhải không ngớt: "Phân vượn* rồi Đường Đường, lần nào anh cũng giải cứu em trong nguy nan cả, này, em cung gì vậy, chòm sao của chúng ta nhất định là phi thường hợp. À, bát tự của em là gì thế?"

() Đồng âm với duyên phận*

Quý Đường Đường nhìn miệng Thần Côn mở mở ngậm ngậm cả nửa ngày, bỗng ôm đầu: "Anh đừng nói nữa, em đau đầu."

Thần Côn ở một tiếng, vội vàng lôi quyển sổ nhỏ bên cạnh sang, xoẹt xoẹt xoẹt viết thêm một hàng chữ: đối tượng xuất hiện triệu chứng nhức đầu.

Nhạc Phong nhìn Thạch Gia Tín, Thạch Gia Tín hạ giọng nói một câu: “Chắc là bị tiếng chuông làm cho chấn động, nghỉ một lúc sẽ ổn.”

Mao Ca dùng ánh mắt ra hiệu cho đám Nhạc Phong: “VẬY RA NGOÀI TRƯỚC ĐÃ, ĐỂ CÔ ẤY NGHỈ NGƠI MỘT LÚC.”

Thần Côn lưu luyến không nỡ: “Tôi còn phải phỏng vấn con bé nữa chứ, nhớ đâu nó nghỉ xong rồi lại quên mất những gì quan trọng đã trải qua thì sao, Tiểu Mao Mao, tôi đã bảo ông rồi, việc này giống như nằm mơ ấy, nói không nhớ là không nhớ...”

Còn chưa nói xong, đã bị Mao Ca túm áo kéo ra ngoài.

Thạch Gia Tín do dự một chút, vốn là không định ra ngoài, ngẩng đầu lên đã thấy ánh mắt tựa như một quả chùy của Nhạc Phong đang nhìn mình chằm chằm, đành phải cười cười bước ra ngoài, Nhạc Phong đi cuối cùng, trước khi bước ra, anh vỗ vai Quý Đường Đường, lúc cô ngẩng đầu lên, anh bấm ba chữ “có ổn không” bằng điện thoại cho cô xem, Quý Đường Đường gật đầu, Nhạc Phong cười cười, vượt vượt đầu cô rồi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, tình thế đã thay đổi, lúc trước coi như là hợp tác cùng Thạch Gia Tín, lược bớt khâu nghi kỵ lẫn nhau, giờ thì khác, Nhạc Phong càng nhìn anh ta lại càng thấy khả nghi, Mao Ca cũng kéo Nhạc Phong nhỏ giọng hỏi: “Đây là ai thế? Chú quen à?”

Thời khắc mấu chốt, Đại Mỹ còn đổ dầu vào lửa một câu: “Té ra là mấy người cũng không quen hả, này, anh là ai thế hả, dám giao dao với bà đây, hôm nay anh không nói rõ thì đừng mong bước ra

khỏi cánh cửa này!”

Chỉ có một người bộc lộ hảo cảm với Thạch Gia Tín – Thần Côn.

Anh ta nói: “Mấy người sao có thể nói về một thanh niên ưu tú đầy hứa hẹn như vậy được chứ.”

Sau đó, anh ta khúm núm tiến lên giới thiệu mình: “Này cậu đẹp trai họ gì vậy, cậu coi trông cậu sáng láng vậy, chuyện cái châm kia của cậu là thế nào thế? Cậu vẫn thường chủ trì nghi lễ gọi hồn như vậy à? Cậu tự học hay là tổ truyền?”

Mao Ca nghe mà da mặt co rút, anh ta nói với Nhạc Phong: “Anh thật xấu hổ khi nói anh quen thẳng cha này.”

Nhạc Phong không lên tiếng, bước qua xem hành lý Mao Ca mang tới, Mao Ca cũng lại gần, nhỏ giọng nói với anh: “Mấy món to to của chú, túi ngủ bếp lều gì đó, anh chưa có cầm, mấy bộ đồ và tiền đều đã lấy.”

Nhạc Phong ừ một tiếng, giọng lại hạ thấp xuống một quãng tám: “Súng đâu?”

Mao Ca chỉ chỉ một trong số những chiếc túi kia: “Ở trong, cái dài anh giúp chú tháo ra rồi.”

Sau đó thở dài một hơi: “Mịa, đúng là không thể làm chuyện gì khuất tất, suốt dọc đường anh xách túi, chỉ sợ công an chặn anh lại.”

Bên kia, Thần Côn vẫn đang siêng năng tán gẫu với Thạch Gia Tín.

"Cậu nhóc này sao lại quái lạ vậy, tất cả đều đồng hành, trao đổi nhiều một chút xem nào, cậu xem cậu chuyên nghiệp thế, cái châm kia của cậu..."

Đang nói, cửa bỗng cách một tiếng vang lên, Quý Đường Đường bước ra từ bên trong, cô trông có vẻ vẫn hơi choáng váng, đang dùng tay day huyệt Thái dương, lúc đến trước mặt, cô hỏi Nhạc Phong: "Sao các anh lại đi cùng anh ta?"

Xem ra, hình như cô cũng không ưa Thạch Gia Tín cho lắm.

Nhạc Phong đang định giải thích với cô, cô lại nhìn sang Mao Ca: "Mao Ca, không phải anh đang ở Ca Nại à, sao lại chạy tới Đôn Hoàng? Là vì Nhạc Phong gặp tai nạn sao?"

Mao Ca gật đầu: "Ừ, tiện đường kéo Thần Côn đi luôn."

Quý Đường Đường lại hỏi: "Vậy sao lại biết em ở đây thế?"

Thần Côn tranh trả lời: "Anh, anh phát hiện ra em trên xe cứu thương."

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút rồi nhìn Đại Mỹ: "Cô gọi xe cứu thương à?"

Đại Mỹ không đến mức mặt dày mà nói lại chuyện mình đã kéo cô ra cửa.

Nhạc Phong cảm thấy vẫn nên nói rõ mọi chuyện cho cô một lần: "Đầu cô còn đau không? Tôi nói với cô chút chuyện."

Anh kéo Quý Đường Đường vào trong phòng, Quý Đường Đường bỗng nghĩ đến chuyện gì đó: "Anh bị tai nạn không sao

chứ, thân thể thế nào rồi?"

Lúc này Mao Ca lại đáp giúp Nhạc Phong: "Đáng đời nó! Nó chỉ sợ nó không phải người què ấy, chạy chạy chạy, chú mày ngoan ngoan nằm trên giường một chút thì chết à!"

Nói một tràng làm cho Quý Đường Đường phải nhìn xuống chân anh: "Chân anh làm sao?"

Nhạc Phong cúi: "Lão Mao tử, anh đừng nói linh tinh được không, có tiền trên người không, lấy hai trăm cho chủ nhà đi, cả đám đứng ở đây lải nhải nửa ngày trời rồi."

Anh kéo Quý Đường Đường vào trong phòng, bắt đầu nói từ chuyện thông báo tìm người trên ti vi, đến Tần gia, đến Thạch Gia Tín, sau đó là đường Xương Lý, Quý Đường Đường chờ ra cả nửa ngày, cuối cùng câu hỏi đầu tiên lại là: "Cha tôi cũng đến ư?"

Nhạc Phong không nói gì, Quý Đường Đường không hỏi tiếp nữa, ừ một tiếng nói: "Biết rồi."

Nhạc Phong hỏi về Thạch Gia Tín: "Cô và anh ta sao lại gặp nhau?"

Quý Đường Đường hỏi một đặng đáp một nẻo: "Chân anh thật sự không sao chứ?"

Nhạc Phong ừ một tiếng: "Đừng nghe lão Mao tử nói vớ vẩn, đâu phải làm bằng sứ đâu, sao có thể nói có chuyện là có chuyện được?"

Quý Đường Đường không tin: "Vậy để tôi đá một phát thử xem?"

Nhạc Phong sợ đến mức nhảy lùi về phía sau một cái: "Cô muốn chết à, có tin tôi sẽ cho cô gãy chân luôn không?"

Quý Đường Đường cười khanh khách: "Biết ngay là có chuyện mà, vệt chết mà còn mạnh mẽ. Tôi cũng nghĩ không thể hoàn toàn

không sao được, thương gân động cốt một trăm ngày, anh Mao Ca bảo anh nằm thì anh cứ nằm đi chứ.”

Nhạc Phong tức giận: “Nếu nằm được thì ai lại không muốn chứ, cô đứng là đứng nói chuyện không thấy đau thắt lưng, không nghĩ xem ai là nguyên nhân hả. Đang hỏi cô đấy, sao lại gặp được anh ta?”

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút, cố gắng thuật lại đơn giản những chuyện đã gặp phải sau khi đến Đôn Hoàng, nói đến những chuyện liên quan đến Thịnh Ảnh Vưu Tư, Nhạc Phong nghe mà nhíu chặt chân mày: “Sao còn liên quan đến cả đám người kia nữa? Anh bạn cảnh sát của Nhị Bàn có nói với tôi, người đâm phải tôi cùng với cái đám chúng ta gặp ở trong tòa nhà bỏ hoang đêm hôm trước là cùng một bọn.”

“Không chỉ có vậy, tôi đến Đôn Hoàng là bởi vì có oán khí của một cô gái đã va vào Lộ Linh. Từ những cảnh tượng rời rạc trong mơ có thể thấy, cô gái kia đã bị giết, cũng có liên quan đến đám người này.” Quý Đường Đường bỗng cảm thấy kỳ quái, “Nhạc Phong, những kẻ đó tại sao lại phải bắt cóc người khác, là buôn người ư?”

Nhạc Phong lắc đầu: “Ngoài mặt thì có vẻ là vậy, nhưng buôn lậu bình thường nào có kiểu ngông nghênh như thế, lái hẳn xe ra đâm, căn bản chính là không coi pháp luật ra gì, hơn nữa nghe anh bạn kia của Nhị Bàn nói, chúng nó hình như cũng có móc ngoặc ở bên công an, hẳn là một nhóm xã hội đen rất có tổ chức, thủ đoạn cũng rất tàn nhẫn. Cô nghĩ xem, hôm đó trong tòa nhà kia, tôi chẳng qua chỉ mới xô xát với mấy thằng lưu manh oắt con ấy thôi, còn chưa can thiệp vào phần công việc đen tối của bọn chúng nữa kìa, vậy mà đã có thể phai xe đến đâm tôi rồi, nếu mà dây vào phần mấu chốt, chẳng phải là sẽ tiêu diệt cả nhà người ta?”

Quý Đường Đường không nói gì, Nhạc Phong hỏi cô: “Chuyện này cô muốn can thiệp đúng không? Nói thật đi.”

Quý Đường Đường cúi đầu: “Người ta đến là vì chuyện này mà...”

“Vậy là muốn can thiệp chứ gì, không được.”

Quý Đường Đường sững sốt một chút, còn chưa kịp nói chuyện, Nhạc Phong lại mở miệng: “Đường Đường, tôi phân tích cho cô tại sao lại không được. Việc lần này không hề giống chuyện hồi ở Ca Nại hay Cổ Thành, lần đó, mấy gã cô đụng phải không phải là loại cực kỳ hung ác, cô mạnh tay hơn một chút cũng có thể đấu tay đôi với chúng. Nhưng lần này cô đụng phải ai? Tôi dám nói dám người này ở các giới chính trị công thương pháp luật đều có người, những đám lúc nào cũng có thể bán mạng ở phía dưới cũng không ít, cô thì có cái gì, một cái chuông vớ vẩn với mấy cái móng gà, cô chơi được với bọn chúng sao?”

Quý Đường Đường nhỏ giọng lầu bầu: “Cái đó của người ta gọi là vuốt quý.”

Nhạc Phong trừng mắt: “Cô còn ngoan cố nữa hả, nhắc đến thứ này, chắc cô cũng đã biết trò mèo đó là của Tần gia rồi, vuốt Quý là của nhà họ Tần, cái biện pháp hóa giải oán khí kia của cô hoàn toàn là vớ vẩn, cô còn định dựa vào vuốt quý để hành hiệp trượng nghĩa nữa hả?”

Quý Đường Đường mất hứng: “Tôi còn có chuông nữa...”

Nhạc Phong cố ý tỏ ra kinh hãi: “Đúng rồi, còn chuông nữa! Tổ tông ơi, cô không nói thì tôi không biết cô còn có thứ thần khí gặp Phật giết Phật gặp Thần giết Thần là cái chuông kia đấy, chuông nhà cô một vạn năm mới bộc phát được một lần như vậy, cô còn dám lòi ra nói hả, thế này đi Đường Đường, bây giờ cô gọi

chuông nhà cô ra, thuận tiện bảo nó lấy một vụn đồng cho cô xài, tôi sẽ cầm ngay, lập tức khua chiêng gõ trống tiễn cô đi hành hiệp trượng nghĩa, được chứ? Chân mày cũng không nhăn lấy một cái luôn.”

Nói xong, Nhạc Phong lại ngẫm lại: “Đường Đường, không phân tích thì thôi, vừa phân tích một cái, tôi phát hiện ra cô đúng là chẳng có khả năng gì cả...”

Quý Đường Đường trừng anh: “Nói! Nói tiếp đi! Nói tiếp tôi sẽ đá vào chân anh.”

Nhạc Phong hừ lạnh: “Chỉ có thừa bản lĩnh bắt nạt người mình thôi.”

Quý Đường Đường rất do dự: “Tôi biết anh nói có lý, tôi cũng không dám dây vào đám người đó. Nhưng mà Nhạc Phong, có vài lí do. Đầu tiên là, cô gái đã dẫn tôi đến Đôn Hoàng kia, mặc dù tôi không biết cô ta là ai, nhưng mà... chung quy cô ta vẫn cứu tôi một mạng, anh hiểu không?”

Nhạc Phong trầm mặc một chút: “Chính là cô gái đã giúp cô bịt miệng vết thương lúc cắt cổ tay mà cô đã kể? Cô ta là ma mà Đường Đường, không phải Thần Côn đã nói, sức mạnh của ma không thể tác động đến con người rồi còn gì?”

Quý Đường Đường nói: “Tôi cũng không chắc lắm, sau đó tôi có ngẫm lại, có lẽ là bởi vì lúc đó tôi cũng sắp đi tong rồi, trạng thái cận kề cái chết, tại điểm giới hạn đó, cô ta có thể làm gì đó với tôi — nhất định là cô ta không muốn tôi chết, bởi vì cô ta còn phải dựa vào tôi để hóa giải oán khí đúng hay không? Bất kể động cơ cô ta cứu tôi là gì, người ta cũng đã cứu tôi một mạng.”

Nhạc Phong không lên tiếng, được một lúc hỏi: “Không phải cô bảo có vài lí do sao, còn gì nữa không?”

“Thứ hai đi, bọn chúng thiếu chút nữa đã đâm chết anh, Nhạc Phong, chúng ta lại để mặc cho kẻ khác bắt nạt như vậy sao?”

Nhạc Phong cắn răng, sau đó nhin đau quyết định: “Bắt nạt thì bắt nạt đi, tôi nhin, oan oan tương báo bao giờ mới hết, cũng phải có người có đạo đức tốt không đi truy cứu chứ.”

“Vậy cái xe kia của anh thì sao, mắc tiền lắm đúng không?”

Đúng là cái nào không nên nói thì nói đúng cái đó, tim của Nhạc Phong cũng rỉ máu: “Cô đừng nhắc đến cái xe của tôi được không hả, xe là người vợ đầu tiên của đàn ông đấy, ôi trời ơi chính thất của tôi cứ thế mà đi...”

Quý Đường Đường cười đến đau cả bụng, được một lúc cô bỗng thở dài: “Còn cả Thạch Gia Tín nữa Nhạc Phong, lần này anh ta cũng coi như đã giúp tôi, anh ta không tốt bụng như vậy đâu, suy cho cùng cũng vì bạn gái của anh ta thôi, anh cảm thấy tôi có thể cứ thế mà chuồn sao, hơn nữa, tôi còn mong có thể mượn chuyện này, lấy được nhiều tin tức về nhà họ Thịnh hơn từ phía anh ta, biết nhiều một chút, đối với tôi không hề có hại.”

Nhạc Phong bị một hai ba bốn năm sáu bảy mớ đạo lý của cô làm cho không còn lời nào để nói: “Nói cách khác, phải can thiệp chứ gì?”

“Nhưng mà Đường Đường, cô có từng nghĩ đến không, cuộc sống như vậy, đến bao giờ mới kết thúc?”

Có những đề tài, chỉ cần nhắc đến thôi sẽ vô cùng nặng nề, Quý Đường Đường im lặng, cô cảm thấy thật khó chịu, cô nói: “Nhạc Phong, anh nói thế, cứ như là tôi có quyền để lựa chọn vậy.”

“Nếu như không có chuyện này, sau khi biết tất cả đều là âm mưu của nhà họ Tần, cô sẽ định thế nào? Có nghĩ đến chưa?”

Quý Đường Đường không lên tiếng, Nhạc Phong đang định nói gì đó, có người đã gõ hai tiếng cộc cộc lên cửa, sau đó đẩy cửa ra một nửa: “Ngại quá, hai người đã quen biết, có thể từ từ tán gẫu. Tôi có mấy câu khẩn cấp phải nói với Thịnh Hạ, không tiện dây dưa.”

Nhạc Phong nhìn Thạch Gia Tín một cái, lại nhìn Quý Đường Đường: “Vậy hai người nói chuyện đi, tôi ra ngoài giải thích với đám Mao Ca, có một số chuyện không thể gạt bọn họ hết được.”

...

Đại Mỹ cầm tiền của Mao Ca, trong lòng mỹ mãn vô cùng, con người cũng trở nên hào phóng, khảng khái lấy mì ăn liền của mình ra chia sẻ với Mao Ca và Thần Côn, sau khi Nhạc Phong bước ra, nhìn cánh cửa bị Thạch Gia Tín đóng lại, hỏi Mao Ca một câu: “Thằng nhóc kia vừa nãy có nghe trộm không?”

Mao Ca vừa sì sụp húp mì, vừa lúng búng trả lời: “Không, nhưng mà thằng nhóc đó rõ ràng nhấp nhồm không yên, chắc là có chuyện muốn nói với Đường Đường.”

Thần Côn ngồi bên cạnh phẫn hận: “Tôi phải nói với Tiểu Đường

Tử, đừng có kết giao bạn bè với cái loại tâm lý u ám chỉ biết ăn một mình không muốn chia sẻ như vậy!”

Xem ra cái mặt nóng của Thần Côn, cọ tới cọ lui ở chỗ Thạch Gia Tín vẫn gặp mông lạnh, Nhạc Phong trêu ghẹo: “Vừa nãy còn bảo người ta là thanh niên ưu tú đầy hứa hẹn cơ mà?”
Thần Côn ghen nửa ngày trời mới dật ra một câu: “Ai cũng có lúc nhìn lầm.”

Mao Ca nín cười, lại hỏi Nhạc Phong: “Phong Tử, lần này chú ở đây rốt cuộc đã đắc tội với kẻ nào, có đầu mối không?”
Nhạc Phong gật đầu một cái: “Đang định nói với hai anh đây.”

Nói đến đây anh dừng lại, ngẩng đầu nhìn Đại Mỹ: “Người đẹp, tránh đi một chút được không?”
Đại Mỹ là người từng trải, bình thường khách tới yêu cầu quái lạ kiểu gì cũng có, chỉ cần có mỡ húp, cô ta theo thói quen là phải nhận hết: “Có thể, nhà cũng chỉ có tí đất, tôi cũng chán phải chen chúc. Nhưng mà cậu đẹp trai này, trời lạnh thế này mà đuổi tôi ra ngoài, biết chờ ở đâu bây giờ, ngồi cũng phải trả tiền nước nữa chứ...”

Còn chưa nói xong, Mao Ca đã giơ một tờ tiền đỏ in hình lãnh đạo ra: “Cộng thêm số đã đưa lúc trước, được chưa hả.”
Đại Mỹ cười cười nhón lấy: “Nói thì nói thế, chẳng qua là để cái tổ lại cho các anh, cũng phải cho tí tiền thế chấp chứ, nhờ đâu các anh khiêng đồ nhà tôi chạy mất, tôi có khóc cũng chẳng tìm được đúng không...”
Nhạc Phong cười cười, chột vươn tay rút tờ tiền kia lại: “Nói cũng phải, tiền này đủ để mấy người chúng ta bao phòng nói chuyện rồi, cần gì phải chen chúc ở đây ăn mì ba xu thế này, khó coi muốn chết.”

Trong dự liệu, Đại Mỹ lại vội vàng thu tiền lại, cười tít mắt: “Người có tiền, lại còn so đo với tôi chuyện này. Các anh cứ ở đây nói chuyện thoải mái, tôi cũng không đi xa đâu, mua cái phao câu gà ngồi gặm ở đầu ngõ thôi, không tin các anh còn trèo tường bỏ trốn được.”

Cô ta thu tiền, chỉnh lại túi, nhìn quanh nhà một lần, xác định không thứ gì nhỏ mà đáng giá sót lại xong mới khoác áo ngoáy mộng đi ra khỏi cửa, Mao Ca nhìn bóng lưng cô ta dựng thẳng ngón tay cái: “Thần giữ cửa.”

Anh ta vừa làm động tác này, ống tay áo co lại phía sau, lộ ra một phần hình xăm trên cánh tay.

Mao Ca có hình xăm, Nhạc Phong vẫn biết, có điều chỉ nhìn qua loa, chưa từng tìm hiểu xem đến cùng là xăm thứ đồ chơi gì, bây giờ nhìn thấy một phần đường nét kia, trái tim thịch một tiếng, thân mình đột nhiên dựng thẳng: “Mao Tử, anh có xăm hình đúng không?”

Thạch Gia Tín đóng cửa, bước tới ngòi xuống đối diện Quý Đường Đường: “Thịnh Hạ, hay phải gọi cô là Quý Đường Đường? Bọn họ đều gọi cô như thế đúng không?”
Quý Đường Đường cười nhạt: “Hành tẩu giang hồ, ai mà chẳng có mấy biệt danh.”

Nhắc tới cũng lạ, mỗi lần đứng trước mặt Thạch Gia Tín, cô đều có thể nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, sắp xếp lại cảm xúc, ung dung ngồi xuống, giống như là một kẻ làm ăn thâm tàng bất lộ luận bàn tương xứng cân nhắc được mất trên thương trường.

“Thật là kỳ quái, con gái nhà họ Thịnh lại kết giao bạn bè với người bình thường, cha mẹ cô không đi theo cô à?”

Quý Đường Đường châm chọc: “Luật pháp Trung Quốc, mười tám tuổi đã là người trưởng thành, chẳng lẽ cha mẹ anh lại đi theo anh hai mươi tư giờ?”

“Lúc ở bệnh viện, tôi thấy người nhà họ Tần đến tìm cô, thanh thế lớn như vậy, rõ ràng là đang truy bắt cô. Nói vậy, Tần gia coi cô là mục tiêu?”

Quý Đường Đường nghiêng rằng, mặt thì vẫn mỉm cười: “Anh nói vậy chẳng phải là nói nhảm hay sao, con gái nhà họ Thịnh, vẫn luôn là mục tiêu của nhà họ Tần đúng không.”

Thạch Gia Tín cười cười, nhất thời im lặng, dừng một chút nói thẳng: “Xem ra ấn tượng của cô về tôi không được tốt cho lắm, vậy tôi nói thẳng luôn. Đêm hôm đó, chính là ở trong phòng trà, tôi đã bắt được một tên, hẳn có chút liên quan đến sự mất tích của Vu Tư, theo hắn, tôi tìm được một kẻ đồng bọn khác của hắn, tra hỏi một lượt, lấy được chút đầu mối.”

Nói đến đây, anh ta dừng lại một chút, chú ý nhìn sắc mặt của Quý Đường Đường.

Quý Đường Đường mặt không chút thay đổi, Thạch Gia Tín tự giễu cười cười, đành phải nói tiếp: “Những người này có một điểm giống nhau, đều xăm hình Phi Thiên trên người, tôi tạm thời gọi đám người này là Phi Thiên. Nghe nói theo cấp độ của chức vị, vị trí hình xăm sẽ khác nhau, thấp nhất, đều xăm ở phía dưới cổ tay,

chức vị cao hơn một chút sẽ gần khuỷu tay hơn, cao hơn nữa, có thể chính là ở trên cánh tay, tóm lại, chế độ tổ chức chính là như vậy."

Quý Đường Đường ồ một tiếng, nhìn thì có vẻ không để ý, trong đầu thì đã nhanh chóng nhớ lại những kẻ có hình xăm phi thiên trên người, kẻ đâm vào Nhạc Phong có hình xăm ở cổ tay, nhưng người thấy trong mơ, hình xăm đã gần đến khuỷu tay, xem ra là địa vị cao hơn một chút.

"Tôi tìm tới tìm lui, chỉ bắt được đám lưu manh loắt choắt này, tổ chức của bọn chúng rất chặt chẽ, những kẻ bên dưới biết rất ít, bọn chúng cách một khoảng thời gian sẽ bắt cóc một số người, những người bị bắt cóc thường là những người làm nghề không chính đáng hoặc là kẻ lang thang chiếm phần nhiều."

Quý Đường Đường ngắt lời anh ta: "Bởi vì những người ít gây chú ý như vậy, mất tích cũng sẽ không bị để ý nhiều, giống như người khách thuê ở căn phòng này mà anh đã lợi dụng đúng không?"

Thạch Gia Tín cười cười, cố ý lờ đi sự châm chọc trong giọng nói của cô: "Nghe nói sau khi bọn chúng bắt được người, sẽ nhốt vào trong một chiếc xe tải nhỏ, vào thời gian cố định sẽ lái đến một trạm xăng ở ngoại ô, trong trạm xăng đó sẽ có một chiếc xe vận tải nhỏ giống y như đúc đang đỗ, chắc hẳn chỉ khác biển số xe."

Quý Đường Đường có chút hiểu ra: "Sau đó bọn họ sẽ làm bộ đổ xăng, hoặc là đi vệ sinh, sau khi về, lái chiếc xe còn lại trực tiếp quay lại theo đường cũ, để chiếc xe có chứa người lại cho kẻ đón

đầu đúng không?”

Thạch Gia Tín gật đầu: “Hơn nữa, từ lúc đến nơi cho đến khi rời đi, bọn chúng sẽ không nhìn thấy kẻ đón đầu có hình dáng thế nào, nói cách khác, cho dù hợp tác nhưng chưa bao giờ gặp mặt, nếu như truy xét người bên dưới, đuổi đến trạm xăng là đường dây sẽ bị chặt đứt.”

Quý Đường Đường trầm ngâm một chút: “Nhưng anh có thể đi theo xe của bọn chúng được đúng không? Bọn chúng đi theo đường cũ về, anh có thể cố gắng chờ ở trạm xăng, chờ đến khi kẻ đón đầu xuất hiện, sau đó đi theo, chẳng phải sẽ biết bọn chúng đi đến đâu sao?”

Thạch Gia Tín lắc đầu: “Cô nghĩ đơn giản quá, ở trạm xăng, nơi thu lệ phí, thậm chí dọc đường đi đều có tai mắt của bọn chúng, sau lượt xe đó, đằng sau cách bao nhiêu xa có xe gì đang đi theo, đi theo bao lâu, có khả nghi hay không, nếu khả nghi có cần phải xe khác ra đăm hay không, nguy tạo tai nạn một thể... Chuyện gì cũng có thể xảy ra, bọn chúng có người, có tiền, có tai mắt, có công cụ, có mạng lưới, tôi chỉ có một mình, tôi mà lỡ mãng lái xe đuổi theo, chưa biết chừng tôi đã nằm thẳng cẳng trên đường rồi.”

Quý Đường Đường cả kinh trong lòng, cô đúng là không nghĩ đến tận đó: “Vậ Vưu Tư đã bị chuyển đi rồi sao?”

“Đã nhiều ngày như vậy rồi, hẳn là đã đến trạm đầu tiên. Nhưng trạm tiếp theo thì tôi hoàn toàn không biết, cô biết rồi đấy, vừa ra khỏi Đôn Hoàng đã là sa mạc mênh mông, đi về phía Tây còn có thể đến thẳng Tân Cương, dọc đường còn đi qua thành phố ma quỷ Yar Dan, đều là những nơi hoang vắng, việc mua bán buôn người đều được giao dịch ở trung tâm thành thị như vậy, trừ phi là trực tiếp lái đến Tân Cương. Nhưng loại xe tải nhỏ như thế không thể chạy đường dài được, hơn nữa chuyển tiếp tương đối thường xuyên, cho nên tôi cảm thấy, trừ phi là người ở bên trong chiếc xe

tải nhỏ đó, nếu không, không ai có thể biết được trạm tiếp theo là ở đâu.”

Quý Đường Đường bỗng có chút khái niệm với việc mà Thạch Gia Tín muốn làm.

“Tôi đã tra hỏi tên kia, tôi biết đồng bọn của hắn thường nhắm mục tiêu ở gần khu vực nào. Mục tiêu của bọn chúng là những người lang thang hoặc không có thân phận, nhưng có lúc cũng sẽ có ngoại lệ, ví dụ như người ngoại địa, ví dụ như những cô gái đêm hôm khuya khoắt không về nhà, dĩ nhiên, phải tuyệt đối an toàn, không được có người chứng kiến, nếu đôi lúc có người chứng kiến thì sẽ có chút phiền phức, có điều bằng khả năng của bọn chúng, có thể dàn xếp được.”

“Cho nên?”

“Nếu bọn họ bắt được cô, Thịnh Hạ, cô chính là người ở trong chiếc xe vận tải nhỏ đó, cô sẽ biết được điểm dừng tiếp theo ở đâu, cô sẽ có thể giúp tôi tìm được Vu Tư.”

85. Chương 24

Quý Đường Đường thuận miệng ừ một tiếng, tỏ vẻ mình đã nghe thấy, ừ xong mới phản ứng kịp, mắt mở tròn trừng trừng: “Anh nói cái gì?”

Thạch Gia Tín do dự một chút: “Tôi nói gì cô đều đã nghe được rồi.”

Quý Đường Đường theo bản năng phản bác: “Sao anh không đi mà đi? Không phải anh cũng có thể giả làm người lang thang sao?”

“Nếu như tôi đi, có thể sẽ cùng chết với Vu Tư ở đó, cô đi thì có thể đưa được cô ấy về. Nếu tôi có khả năng như cô thì đã chẳng phải cầu xin cô ra mặt.”

Quý Đường Đường choáng váng cả đầu, nếu không phải để ý đến mặt mũi trước Thạch Gia Tín, cô thật muốn đập nát chục cái nồi niêu chén bát: Khả năng! Khả năng chó má thì có! Hiện giờ trừ việc có thể bẻ cong tầm mắt ra, cô còn có khả năng gì nữa? Cô cũng đâu có thi nhân viên công vụ cấp bốn, cấp sáu!

Thạch Gia Tín nhìn chằm chằm cô: “Đừng nói với tôi là cô không biết khả năng của mình đến từ đâu, tất cả những người con gái họ Thịnh đều giống nhau, hóa giải oán khí, sau đó từng chút một mở ra tiềm năng. Bất cứ trách nhiệm nào cũng không gánh chịu, coi như thiên phú dị bẩm, đến cuối đời, cũng không khác người bình thường là mấy.”

Trái tim Quý Đường Đường thoáng rục rịch: “Theo ý anh nói, con gái nhà họ Thịnh đầu tiên là phải hóa giải oán khí, sau đó sẽ nâng

cao khả năng — nếu như, cách hóa giải oán khí của tôi là sai thì sao, cũng có thể khiến khả năng nâng cao ư?”

Thạch Gia Tín kỳ lạ nhìn cô một cái: “Cách hóa giải oán khí thì có gì mà đúng với sai? Đối với oán linh mà nói, quan trọng là kết quả. Mọi oán linh đều muốn nợ máu trả bằng máu, chẳng qua là gia tộc như kiểu Thịnh gia vẫn thích rêu rao đạo lý nhân nghĩa, không thể vác mặt đi làm những chuyện lấy giết chóc cản giết chóc kia được mà thôi, nhưng cũng chẳng quan tâm đến điều đó, giống như Thịnh Ảnh vậy, chuông Hóa Thi rơi vào tay cô ta, chẳng phải cũng thành một vũ khí giết người lợi hại.”

Tim Quý Đường Đường đập thon thót, cô giả bộ như lơ đãng: “Cái chuông Hóa Thi này, nghe tà dị như vậy, nhà họ Thịnh mà cũng có loại chuông tà dị thế sao?”

Thạch Gia Tín nhú mày một cái, có điều anh ta cũng ít nhiều đoán ra được Thịnh Thanh Bình không tiết lộ quá nhiều với Quý Đường Đường về chuyện nhà họ Thịnh — có thể nhận ra từ việc cô tương đối lơ mờ với chi tiết của việc gọi hồn, thứ hai dù sao cũng phải cầu cạnh cô, nếu cô hỏi, cũng đành phải nhẫn nại trả lời: “Chuông Hóa Thi chẳng qua nghe tên thì thấy tà môn vậy thôi, từ xưa đến nay, vẫn có những người vì những nguyên nhân đặc thù mà không thể chôn cất được ở quê nhà, ví dụ như những người bị tai nạn trên núi, thân thể bị vùi xuống một nửa, lại không cứu ra được, quanh năm phơi thây bên ngoài, chuông Hóa Thi có thể hóa cả cái xác đó đi, không khác mấy với việc hỏa táng; hoặc ví dụ như những người gặp chuyện không may thì thể bị chia năm xẻ bảy không tìm ra được, chỉ cần có thể tìm được một phần của thi thể, chuông Hóa Thi có thể dùng sự cảm ứng mà hóa nốt những bộ phận còn lại, đối với người chết mà nói, tương tự như được chết toàn thân, cũng là một loại an ủi. Dĩ nhiên, mọi loại chuông đều có thể giết người, nó chỉ xem chủ nhân muốn nó làm gì thôi.”

Quý Đường Đường trầm mặc một lúc: “Nhưng Thịnh Ảnh sai khiến chuông Hóa Thi rất dễ dàng, không giống lúc tôi điều khiển Lộ Linh, lúc nào cũng rất mất công sức.”

Cô nói không rõ ràng, không đầy đủ không chân thực, thật ra thì

lúc điều khiển Lộ Linh không phải cô chỉ “rất mất công sức”, căn bản là không thể nào nắm trong tay được mới đúng.

Thạch Gia Tín chẳng hề thấy lạ: “Đó là đương nhiên, Thịnh Ảnh đã sử dụng chuông Hóa Thi từ lúc mới bảy tám tuổi, nói kiểu gì cũng đã có mười mấy năm kinh nghiệm. Mẹ cô trốn ra ngoài, giữa cuộc sống của người bình thường, làm việc cũng luôn cố kỵ, tôi nghĩ cô tiếp xúc với Lộ Linh cũng chưa lâu, việc sai khiến, chung quy cũng sẽ tổn sức một chút.”

Quý Đường Đường im lặng.

Tán gẫu một chút với Thạch Gia Tín, quả nhiên vẫn có chỗ tốt.

Khả năng của cô, đích xác là sau khi bắt đầu sử dụng Lộ Linh mới có chút dấu hiệu nhen nhóm, dùng vuốt Quỷ giết người đương nhiên không thể nào là phương thức chính xác để hóa giải oán khí, nhưng Thạch Gia Tín nói cũng có lý, chỉ cần kết quả, không cần biết quá trình, oán khí sở dĩ tồn tại đương nhiên là vì oán niệm quá lớn, trước không nhắc đến chuyện thủ đoạn nợ máu trả bằng máu này không được pháp lý hiện đại chấp nhận, liên quan đến oán khí của ma quỷ, bọn họ nào có để ý nhiều đến vậy? Cho nên từ một mặt nào đó mà nói, cô đích xác cũng đang hóa giải oán khí, lấy được chút quà biếu.

Nếu như cho cô đầy đủ thời gian, không ngừng hóa giải oán khí, cô có thể biến thành nhân vật như kiểu siêu nhân trong phim ảnh không? Tàn gia phải chăng cũng kiêng dè điểm này nên không dám để mặc cho cô “trưởng thành”, vậy nên mới quyết định ra tay vào lúc còn có thể khống chế được cô?

Vậy nên đề nghị của Thạch Gia Tín mặc dù khốn nạn, nhưng cũng đáng để suy nghĩ, hưởng chi, theo như lời mà Thạch Gia Tín nói, hướng chiếc xe tải con kia đi sẽ đi qua thành phố ma quỷ Yar Dan, mà trong giấc mơ của cô, nơi mà cô gái kia gặp chuyện không may cũng chính là ở thành phố ma quỷ Yar Dan.

Chuyến đi này của cô, không chỉ vì Vuư Tư, mà còn vì cả luồng oán khí đã va vào chuông kia nữa, nếu như có thể hóa giải được oán khí của người con gái đó, năng lực của mình, liệu có thể tăng lên tiếp không?

Chuyện này đối với cô mà nói rất quan trọng, luôn một mình, không nơi nương tựa, tình cảnh lại hung hiểm như vậy, có nhiều tiền hơn nữa, nhiều bạn bè hơn nữa cũng không thể sánh bằng việc cô có thêm chút khả năng được, cô đương nhiên là căm ghét vận mệnh mà Lộ Linh mang đến cho mình, nhưng đêm đó, nếu không gọi Lộ Linh ra, Nhạc Phong phải chăng đã bị đâm chết rồi?

Dựa vào bất cứ kẻ nào cũng không bằng dựa vào chính bản thân mình, hành động theo ý tưởng của Thạch Gia Tín dĩ nhiên là có nguy hiểm, nhưng khả năng nếu chỉ đến lác đác thì cũng chẳng phải khả năng gì khiến người ta mơ ước.

Đón lấy ánh nhìn tha thiết của Thạch Gia Tín, Quý Đường Đường bình tĩnh hỏi một câu: "Vậy anh định cảm ơn tôi thế nào đây?"

Thạch Gia Tín thở phào nhẹ nhõm một hơi: "Cô ra điều kiện đi."

Nhạc Phong đang nói chuyện với đám Mao Ca, nghe thấy tiếng cửa mở, Thạch Gia Tín bước ra ngoài trước, anh ta nói với Quý Đường Đường một câu "Vây tối gặp", gật đầu với đám Nhạc Phong một cái, coi như chào hỏi, không nói gì nữa đi thẳng.

Nhạc Phong mặc dù kinh ngạc nhưng cũng không nói gì, chỉ vỗ vỗ cái ghế sa lon bên cạnh: "Đường Đường, lại đây ngồi xuống, cho cô xem cái này hay lắm."

Quý Đường Đường ừ một tiếng, bước qua ngồi xuống cạnh Nhạc Phong, vừa ngẩng đầu đã thấy Thần Côn nháy mắt ra hiệu, vẻ mặt rất quái lạ: "Cái gì thế, thần thần bí bí?"

Mao Ca có chút lúng túng cười, Thần Côn không kìm chế được sự kích động trong lòng "Tiểu Đường Tử em biết không, Tiểu Mao Mao không phải là người bình thường! Thằng cha này có thân phận bí mật, em đoán xem anh ấy là ai?"

Quý Đường Đường còn chưa kịp đoán, Thần Côn đã nhin không được mà xổ ra: "Chính là lão Đại trong Causeway Bay! Mao Hạo Nam!"

Vừa mới dứt lời, Mao Ca đã đập cho anh ta một phát ngã từ trên lưng ghế xuống: "Ông xem Cổ Hoạc Tử nhiều quá rồi phải không, đừng có gán tên bậy cho ông đây!"

Nhạc Phong nhin cười, nói với Quý Đường Đường: "Qua đây mà xem."

Anh kéo cánh tay Mao Ca qua, xắn tay áo lên.

Mắt của Quý Đường Đường lập tức trợn tròn.

Phần dưới của cánh tay Mao Ca có một hình xăm, là Phi Thiên. Nhìn ra được là đã từng bị xử lý qua, hình như là muốn xóa đi nhưng không thành công, vẫn lưu lại đường nét đại khái.

Mao Ca cười ha ha, lại buông ống tay áo xuống “Đường Đường không ngờ tới hả, Mao Ca của em từ rất lâu trước kia đã từng làm một vài chuyện không thể đem ra ánh sáng.”

Quý Đường Đường chợt nhớ lại lúc mới tới Ca Nại, cô từng hỏi Mao Ca đám Nhạc Phong làm gì, lúc ấy Mao Ca có trả lời, bên ngoài có vô số con đường đủ loại ngành nghề, kiếm được một đồng tiền, không nhất định phải làm đến mệt chết.

“Anh không biết bọn đó bây giờ có phải được gọi là bang phái hay không, lúc ấy anh mới hai mươi, không có trình độ văn hóa gì, lăn lộn ở bên ngoài, ai kiếm được tiền thì đi theo người đó, sau lại đi theo một đám buôn thuốc lá giả, quán sơi thuốc, lại đóng gói, mua đi bán lại đã lời gấp trăm lần, khoảng thời gian đó đúng là kiếm lời vô cùng.”

“Cũng chính vào lúc đó anh xăm mình, mọi người còn thề thốt cái gì mà có tiền cùng kiếm đối ngoại một lòng như thật, sau đó nhiều người gia nhập, dần dần bị chú ý, bị công an soát mấy lần, dùng một câu không thích hợp lắm mà nói thì là tích lũy kinh nghiệm trong đấu tranh, một lần hai lần, đã không giống lính mất chỉ huy, có chế độ có quy mô, cũng biết đường phát triển tình báo.”

Nói đến đây, Mao Ca dừng lại một chút, rút thuốc từ trong ngực ra châm, hút được một lúc mới thở dài tiếp tục kể "Cũng chính là lúc đó anh cảm thấy không ổn, nhận ra con đường này càng đi càng sai, sớm muộn cũng sẽ đẩy một trăm mười mấy cân này vào trong tù, mới dấy lên ý định rút lui, cũng may là khi đó vận khí tốt, đám người đó có nội chiến."

"Nguyên nhân anh có nghe ngóng qua một chút, đại khái là lúc đó đám thủ lĩnh vì chuyện có muốn làm lớn hơn hay không mà sinh ra sự khác biệt, chính là có kẻ thì gan lớn, mắt không có pháp luật, nhưng có người lại chỉ mong yên ổn một chút, cuối cùng dấy lên xung đột, thời điểm nghiêm trọng nhất là cầm dao chém nhau, chết mười mấy người, bị cảnh sát trừng trị kiên quyết một lượt, đám lưu manh tay chân có ý định rút lui như bọn anh đều thừa dịp đó mà rửa tay. Anh sợ ở lại chỗ đó sẽ bị thanh toán nên chạy đến Tứ Xuyên sống một thời gian khá dài, đầu xây dựng, chạy khắp cả nước, ngao du không ít nơi, cảm thấy cuộc sống như vậy rất thích hợp với anh, cho nên hai năm trước mới đến Ca Nại, mở quán trọ, mặc dù không kiếm được mấy tiền nhưng chí ít cũng an nhàn."

Nói đến đây, Mao Ca lại trầm mặc, cho đến khi một mẫu tàn thuốc lớn tích lại rớt xuống, anh ta mới búng điếu thuốc rít một hơi dài: "Nhoáng cái mà cũng đã... gần hai mươi năm rồi, chúng ta đừng nói nó có hợp pháp hay không, có phải xã hội đen hay không vội, một bang phái mà tồn tại đến hai mươi năm, tổ chức đến quy mô như thế này, lại chẳng có chút phong thanh nào trong thành phố, vậy phải cần bao nhiêu bản lĩnh chứ. Thằng nhóc Phong Tử chú là mạng lớn đấy, nghe anh Mao Ca của chú nói một câu, lập tức dọn đồ chạy ngay, đừng có ở lại đây lúc ẩn lúc hiện để chúng nó nhớ đến, nhớ đâu chúng nó lại thêm lần nữa, chắc xương cũng bị nghiền nát."

Nhạc Phong phẫn nộ: “Em có sợ cái đầu chúng nó!”
Ngoài miệng thì ngoan cố, trong lòng cũng hiểu lần này không giống những lần trước, không nói gì thêm nữa.

Mao Ca nói: “Để được yên ổn, dù sao hành lý cũng đã thu dọn rồi, đừng quay về bệnh viện nữa, hoặc là chú về nhà bồi dưỡng cái chân chú cho tử tế, hoặc là theo anh về Ca Nại một thời gian — có điều ở đó quá lạnh, không thích hợp lắm. Không phải chú có cậu bạn ở Đôn Hoàng sao, cái xe cứ để cậu ta quản lý hộ, sửa xong rồi chú lái về sau, không sửa được thì dỡ ra bán luôn ở đây đi, cũng có thể lấy lại chút vốn.”

Thần Côn cũng tính toán vì tương lai: “Tiểu Mao Mao à tôi không đi theo ông nữa đâu, tôi có mục đích kế tiếp rồi. Nay ông có biết cái thôn Phong Môn có ma quỷ lộng hành không? Nghe nói ở đó có một cái ghế Thái sư, tôi quyết định đến ngồi thử một lần.”

Mao Ca lại ngẩng đầu nhìn Quý Đường Đường: “Đường Đường, em đi đâu?”

Quý Đường Đường không ngờ tới mới chuyện trò được có một lúc đã phải ai đi đường nấy, bị Mao Ca hỏi mà sững người, dừng một lúc, cúi đầu, nhẹ giọng nói một câu: “Em vẫn chưa nghĩ ra.”

Mao Ca nói: “Vừa nãy Nhạc Phong nói với bọn anh, cái gã tên Thạch Gia Tín gì đó kia... bạn gái cậu ta có phải bị người ta bắt đi đúng không? Em và cậu ta ở trong phòng lâu như vậy, là để bàn về chuyện đấy ư? Cậu ta định thế nào, chuẩn bị báo cảnh sát sao? Nhưng mà Đường Đường, anh phải nhắc nhở em một câu, vụ án kiểu này mà báo cảnh sát, thường là không có kết quả gì đâu, bọn chúng quá nửa là có người trong hệ thống cảnh sát, lấy lệ một hai cái là có thể đẩy vụ án này thành án chưa giải quyết thôi.”

Quý Đường Đường khó khăn nói: “Bọn em định... tự mình nghĩ cách.”

Mao Ca cũng không có vẻ quá kinh ngạc: “Cái đó thì cũng tùy hai người thôi, Đường Đường, anh cũng nhìn ra, lai lịch của em và cậu ta đều có điểm kỳ bí. Anh đoán, chắc cả hai đều có chút năng lực... dù sao hai người cũng không muốn nói, vậy tùy các em thôi.”

Nhạc Phong trầm mặc một chút, đột nhiên hỏi Quý Đường Đường: “Hai người đã nghĩ ra cách gì?”

Quý Đường Đường bất ngờ không kịp đề phòng: “Hả?”

“Bàn bạc lâu vậy, buổi tối lại còn gặp lại, đã bàn ra cách gì rồi?”

Mắt thấy không gạt được, dù sao cũng không có ý định lừa gạt, Quý Đường Đường đành phải nói hết những gì có thể nói ra.

Mao Ca nghe được một nửa đã thấy hoang mang, anh ta nhìn Quý Đường Đường như nhìn người ngoài hành tinh: “Năm vùng á? Em không có não à, em tưởng đang quay phim sao, Đường Đường, anh đã bảo với em rồi, không đùa kiểu ấy được đâu.”

Quý Đường Đường không lên tiếng, Mao Ca càng nghĩ càng hoảng: “Mấy cô cậu thanh niên bọn em, không hiểu là suy nghĩ thế nào nữa, anh cho em hay, cảnh sát đối đầu với loại người này cũng chết không ít người, hai người bọn em là ai chứ? Siêu nhân à? Anh đã nghe Phong Tử kể, biết em có chút võ vẽ, gan cũng to, nhưng vài thứ đó của em người ta có coi ra gì? Em tưởng là cầm cục gạch lên đập là xong à, đám người đó là súng thật đao thật đấy.”

Anh ta vừa nói vừa đẩy Nhạc Phong: “Phong Tử, chú nói một câu coi, đừng để anh bô bô một mình chứ.”

Nhạc Phong cười lạnh: “Em biết nói gì đây, người ta có bao nhiêu là chủ ý, nhảy ra một cái là như hát hí khúc vậy, anh bảo em biết nói gì đây?”

Quý Đường Đường đã sớm đoán ra Nhạc Phong sẽ tức giận, cúi đầu không lên tiếng.

Nhạc Phong càng nói lại càng thấy tức, anh nói: “Tôi thật không nghĩ ra nổi, trên đời này sao lại có người không sợ chết như vậy? Là ai buổi sáng bị xe cứu thương tha đến bệnh viện chứ, hả?”

Mao Ca khuyên nhủ anh: “Chú đừng nổi nóng vội, cứ nói chuyện tử tế với con bé.”

“Nói chuyện tử tế sao được, chỉ nói chuyện tử tế với người có não được thôi. Người bình thường đắm vào tương, biết cái thứ đồ chơi đó cứng rắn, sau này sẽ không đắm vào nữa, cái kiểu này của cô ấy là tin chắc đầu mình cứng rắn lắm, nhất định phải đắm cho tương thủng một lỗ mới cam tâm.”

Quý Đường Đường cũng cảm thấy anh mạng rất có lý, đành phải chịu trận từng câu một.

Nhạc Phong càng nghĩ càng giận: “Đường Đường, tôi đã sớm nói với cô rồi, nếu cô có bản lĩnh đó, tôi sẽ không cản cô. Tự cô tính xem đã bao nhiêu lần xảy ra chuyện rồi? Nếu không có người giúp cô dọn dẹp đằng sau, chắc bây giờ mộ cô cũng đã xanh cỏ rồi đấy? Cô lại còn càng chơi càng lớn, còn Vô Gian Đạo nữa chứ!”

Anh giơ ngón tay cái về phía Quý Đường Đường: “Cô giỏi lắm, gia phục cô rồi, Đường Đường, cô cứ làm cho tốt, giải Kim Tượng của Hồng Kông đều trông chờ vào cô đấy.”

Nói xong quay người bỏ đi, lúc đi đến cửa mới nhớ ra cái gì đó, lại quay lại xách hành lý của mình, Mao Ca thở dài, đành phải xách hành lý lên đi theo anh, chỉ có Thần Côn nói chuyện với Quý Đường Đường, sắc mặt anh ta cũng khá trầm trọng, nói: “Tiểu Đường Tử, anh cũng thấy rất nguy hiểm.”

Nhưng sau một khắc, anh ta đã cười toe toét: “Nhưng mà Tiểu Đường Tử, anh thích xem Vô Gian Đạo nhất đấy, anh thích nhất là Lưu Đức Hoa, cả câu thoại kia của anh ta nữa.”

Anh ta dùng giọng trầm thấp mô phỏng theo: “Rất xin lỗi, tôi là cảnh sát.”

Quý Đường Đường thực sự muốn cười, nhưng vừa hé miệng mắt đã đỏ ửng: “Đó không phải Lưu Đức Hoa, đó là Lương Triều Vĩ.”

Thần Côn thất kinh: “Gì cơ? Lương Triều Vĩ? Lương Triều Vĩ không phải là ca sĩ sao, chính là cái gã hát bài 999 đóa hồng ấy?”

Mao Ca ở bên ngoài quát Thần Côn: “Không đi đúng không? Nhanh nện lên!”

Thần Côn ôi chao một tiếng, vèo một cái vọt từ trên ghế sa lon xuống, trước khi ra cửa còn bơm hơi cho Quý Đường Đường: “Tiểu Đường Tử cố lên, anh thích Vô Gian Đạo nhất luôn, ngầu!”

Lúc ra đến đầu đường Xương Lý, chạm phải Đại Mỹ, cô ta không gặm phao câu gà, đang cầm một củ khoai bóc vỏ, thấy Nhạc Phong đi ra định chào hỏi với anh, Nhạc Phong trầm mặt lướt qua cô ta, Đại Mỹ vẫn cười tí mắt, phất phất tay với bóng lưng của bọn họ: “Đi thông thả nhé.”

Mao Ca trong lòng có chuyện, không buồn để ý đến cô ta, vẫn là Thần Côn đầy đủ phép lịch sự nhất, quay đầu lại phất tay với cô ta: “Bái bai, bái bai nhé.”

Đi ra ngoài chừng một con phố, đầu đường có một vườn hoa ở giữa ngã tư, Nhạc Phong ngồi xuống cái ghế dài gần cửa vào, hai tay ấn huyết Thái Dương không nói lời nào, cuối cùng bật ra một câu: “Thật là tức chết em.”

Mao Ca ngồi xuống bên cạnh anh: “Thật sự không lo nữa à?”

‘Lo thế nào được, anh dạy em xem lo thế nào đi, có câu nào nói ra không phải vì tốt cho cô ấy đâu, cô ấy có nghe không?’

Mao Ca thở dài: “VẬY BÂY GIỜ ĐI ĐÂU?”

Nhạc Phong suy nghĩ một chút: “Em còn chưa nghĩ ra, anh thấy thế nào?”

Mao Ca không lên tiếng, được một lúc, anh ta nói: “Phong Tử, có chuyện, chú xem có nên quay về nhắc nhở Đường Đường một câu không.”

Nhạc Phong thấy lạ: “Chuyện gì vậy?”

“Chuyện đám người Phi Thiên kia bắt người, không phải chú hoài nghi bọn chúng buôn người hay sao? Anh nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy không đúng cho lắm. Sau đó anh nghĩ, hẳn là không phải buôn người đâu.”

“Thế thì là làm gì?”

“Mười phần thì có tám chín phần là... buôn nội tạng.”

Mao Ca đưa Thần Côn đi trước, nói là đến ngã tư đằng trước tìm quán trọ, tìm được điện thoại sẽ liên lạc, Nhạc Phong một mình ngồi trên chiếc ghế dài, trời dần tối, đèn đường bên cạnh hắt xuống, một chiếc bóng đèn đưa, dần dần gió nổi lên, trong gió mang theo cả hạt cát, Nhạc Phong ngồi mà chân cũng cứng đờ, đang định đứng dậy, lại nghe thấy Quý Đường Đường gọi anh: “Nhạc Phong.”

Lúc ngẩng đầu lên, Quý Đường Đường không biết đã tới từ lúc nào, giơ tay đưa áo khoác cho anh: “Trả áo của anh cho anh này.”

Nếu cô không nói, Nhạc Phong thực sự đã quên mất chuyện cởi áo khoác cho cô mượn này, vừa mới thấy bộ đồ y tá mỏng manh cô mặc bên trong, Nhạc Phong đã nhúc đầu: “Mặc vào! Cô sợ lạnh cóng không chết được hả, còn định để lạnh thành bị cảm rồi đi nằm vùng, ôm bệnh công tác hay sao?”

Quý Đường Đường không nhúc nhích, Nhạc Phong thở dài, đứng dậy giúp cô khoác áo vào, kéo khóa từ dưới lên, kéo thẳng lên trên, mu bàn tay chạm phải mặt cô, lạnh như băng, Nhạc Phong nói: “Cô đứng đây bao lâu rồi, lạnh thế này, không biết tìm chỗ nào tránh gió nữa hả?”

Anh nhìn quanh, kéo cô đi vào trong công viên, bên trong có một khu vui chơi cho trẻ em, đặt một chiếc cầu trượt rất lớn, phía dưới cầu thang tạo thành hình dáng một căn nhà nhỏ, lại đủ để chắn gió, Nhạc Phong bảo cô cúi người xuống chui vào trong: "Vào trong đi."

Dù là trò chơi của trẻ con nhưng người lớn chui vào cũng không chật lắm, bốn phía kín mít, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, Quý Đường Đường chập hai tay lại hà hơi, cảm giác tốt hơn nhiều, Nhạc Phong tức giận: "Có biết chăm sóc bản thân mình không đấy, không hiểu sao lại lớn được thế này nữa."

Anh tiện tay gõ lên tường của căn phòng nhỏ, làm từ nhựa, vang lên cộc cộc.

Quý Đường Đường nói: "Tôi thấy anh đang rất giận, định giải thích với anh."

Nhạc Phong ngắt lời cô "Mao Ca vừa mới nói với tôi, đám người này bắt người, có thể không phải là vì buôn người, mà là buôn nội tạng. Nếu là vậy, tôi cảm thấy bạn gái của Thạch Gia Tín kia dữ nhiều lành ít, cô đi cũng chưa chắc đã cứu được cô ta, còn muốn đi nữa ư?"

Anh ngừng một chút, nhìn nét mặt của Quý Đường Đường: "Quả nhiên là vẫn muốn đi."

Quý Đường Đường do dự một chút, vẫn mang những gì đã nói với Thạch Gia Tín lúc trước nói cho Nhạc Phong nghe: "Đêm anh bị xe đâm, Lộ Linh đột nhiên xuất hiện giết người, tôi đã nghĩ,

Thạch Gia Tín nói vẫn có lý. Nếu như tôi có thể kết thúc vụ án ở thành phố ma quỷ này, chưa biết chừng tôi có thể nâng cao năng lực, đối với tôi mà nói, chung quy vẫn là chuyện tốt. Nhà họ Tần có tìm đến thật, tôi cũng không đến mức bó tay chịu trói.”

Nhạc Phong không lên tiếng, bên ngoài gió thổi ào ào, hạt cát đánh vào căn phòng bằng nhựa tạo nên những âm thanh dồn dập tựa như trời đang đổ mưa.

Quý Đường Đường ôm gối nhìn Nhạc Phong: “Anh thấy sao?”

Nhạc Phong nói: “Suy nghĩ của cô tôi hiểu, nhưng cô thực sự cảm thấy mình thích hợp ư?”

Quý Đường Đường nghe không hiểu: “Thích hợp là có ý gì?”

“Nếu như cô nghĩ dùng cách này để nâng cao năng lực, cô phải không ngừng đối đầu với những loại người cực kỳ hung ác này, rất nhiều những cảnh tượng tanh máu tàn nhẫn, bất kể là vận dụng vuốt Quỷ hay là Lộ Linh, kết quả sau cùng đều là giết người, bất kể những kẻ đó có đáng chết hay không — vậy thì cô phải giết bao nhiêu người? Giết chóc mãi rồi có thể trở nên chai sạn hay không? Đây chính là cuộc sống mà cô muốn hay sao?”

Quý Đường Đường ngây ngẩn cả người, bị Nhạc Phong nói vậy, cô cảm thấy sống lưng mình cũng đang lạnh buốt.

“Trước kia tôi cảm thấy cô rất kiên cường, nhưng lần này cô tự sát, tôi nghĩ có thể tôi đã lầm. Con đường này rất gian khổ, cô đi một đoạn còn được, nhưng đi lâu dài, không thấy được hy vọng, lại mãi mãi chỉ có một mình, tiếp xúc toàn với mặt đen tối, sẽ nhanh chóng lại suy sụp, đến lúc đó không cần Tần gia đến tìm, tự

cô đã vứt bỏ chính bản thân mình. Cho nên tôi mới hỏi cô, cô cảm thấy mình thích hợp ư?”

Quý Đường Đường không nói lời nào, cô vươn tay vuốt nhẹ lên cái băng trên cổ tay, được một lúc thì cúi đầu, nửa gương mặt vùi trong cổ áo kéo cao.

Nhạc Phong nói: “Cô nói đi, rốt cuộc có thích hợp hay không, đừng có mạnh miệng, đừng sĩ diện, nói thật.”

Vành mắt Quý Đường Đường dần đỏ lên, cô nhìn Nhạc Phong lắc đầu, nhỏ giọng nói một câu: “Không thích hợp.”

Nói xong thì bật khóc, Nhạc Phong lại gần ôm lấy cô, cô vừa run rẩy vừa nghẹn ngào: “Nhưng biết làm sao bây giờ, tôi cũng không muốn, nếu được lựa chọn tôi cũng đâu muốn vậy, giết người xong là tôi sẽ mất ngủ, đầu của tôi lúc nào cũng đau, lúc nào cũng mơ thấy ác mộng, đêm đó, cái đêm tự sát ấy, tôi đã nằm mơ.”

Trái tim Nhạc Phong căng thẳng, anh vẫn cảm thấy, việc Quý Đường Đường tự sát đêm hôm đó dường như là bị đốn ngã trong nháy mắt, nhất định là có nguyên nhân trực tiếp gì đó, xem ra, giấc mơ này là mấu chốt.

“Mơ thấy gì?”

“Mơ thấy kết hôn với A Thành.”

Nhạc Phong ừ một tiếng, cũng không nói rõ trong lòng rốt cuộc có cảm giác gì, dừng một chút lại ôm chặt hơn, hỏi cô: "Sau đó anh ta không cần cô nữa đúng không?"

Nước mắt Quý Đường Đường thấm lên ngực Nhạc Phong: "Không phải anh ấy không cần tôi, tất cả bạn bè của tôi đều có mặt, đều đang giúp tôi chuẩn bị hôn lễ, nói cười giống hết như nhà tôi căn bản chưa từng xảy ra chuyện gì, tôi và A Thành vẫn rất ổn. Tôi cảm thấy may mắn vô cùng, cảm thấy như đã mơ một cơn ác mộng, sự thực thì những chuyện tồi tệ kia chưa từng xảy ra. Sau đó trang điểm thật đẹp, mặc áo cưới, MC nói, A Thành đang chờ tôi ở giáo đường, nhưng giống như trong phim vẫn diễn, phải có người dẫn tôi qua mới được, cho nên tôi phải ở trong phòng chờ trước, chờ cha tôi tới dẫn tôi đến giáo đường, chỉ có mình tôi cầm hoa chờ trong phòng, được một lúc, có người gõ cửa, tôi mở cửa ra nhìn..."

Cô chợt rùng mình một cái, giống như vừa quay trở lại giấc mộng đó, Nhạc Phong cúi đầu hỏi cô: "Là cha cô à?"
"Là cảnh sát."

Nhạc Phong đang định nói gì, di động bỗng vang lên, Quý Đường Đường giống như bị giật mình ngồi thẳng dậy, Nhạc Phong rút di động ra nhìn màn hình một chút, nói với cô "Là Mao Ca", tiện tay bấm nút trả lời.

Mao Ca nghe có vẻ không mấy vui vẻ: "Gửi tin nhắn cho chú sao không thấy nhắn lại hả, bọn anh vào trọ rồi, ở đường Khánh Xuân, chú tìm cái chỗ tên gì nhỉ... Nhà khách Đường tơ lụa, 302 nhé."

Sau khi cúp máy, Quý Đường Đường hình như đã hồi phục một chút, cô nghe được một phần nội dung cuộc gọi, cười cười với

anh: "Mao Ca bảo anh về nhanh đúng không? Tôi cũng phải đi đây, tối nay tôi vẫn phải đi tìm Thạch Gia Tín. Anh để lại số điện thoại cho tôi đi, xong vụ này, nếu tôi không bị làm sao, tôi sẽ gọi điện thoại cho anh báo bình an. Còn nữa, anh đừng ở lại đây, mau về nhà đi, không phải Mao Ca đã nói rồi sao, đám người kia hung ác vô cùng, nhớ đâu vẫn muốn tiếp tục đối phó với anh nữa thì sẽ phiền to."

Cô nói xong, thấy Nhạc Phong không có ý định cho mình số điện thoại, sững sốt một hồi, cuối cùng nói một câu: "Tôi đi nhé."

Chui ra khỏi căn phòng nhỏ, bên ngoài gió lớn, thổi xuyên qua trái tim, vừa mới đi được mấy bước, Nhạc Phong đã gọi cô từ đằng sau "Đường Đường."

Quý Đường Đường quay đầu nhìn anh, Nhạc Phong cúi người bước ra khỏi căn phòng nhỏ, đột nhiên hỏi cô: "Đường Đường, em có thích anh không?"

Quý Đường Đường gật đầu nói: "Thích chứ."

Một lát sau, cô nói thêm một câu: "Nếu không có những chuyện ngổn ngang rối rắm này, tôi nhất định sẽ theo đuổi anh."

"Thích thì dễ xử lý rồi, dù sao anh cũng thích em, vậy chúng ta ở bên nhau đi. Bắt đầu từ hôm nay em là người của anh, nhớ đấy."

86. Chương 25

Gió lớn như vậy, những hạt cát nhỏ đánh vào người, lạo xạo, Quý Đường Đường cảm thấy Nhạ Phong có thể là bị cát vào đầu rồi, dĩ nhiên, cũng có thể là cô bị cát vào đầu, cô lắp bắp nói: "Sao lại... lại thành người của anh được chứ?"

Nhạ Phong hỏi một đấng đáp một nẻo: "Em đi đâu đây, hẹn với Thạch Gia Tín ở đâu?"

"Tôi đến nhà trọ Chấn Hoa lấy ba lô trước đã. Ở ngay bên kia, con đường chính giữa nhất ấy."

"Vậy anh đi cùng em."

Quý Đường Đường lão đảo bị anh kéo đi, đi được một đoạn mới hồn hồn lại, chết sống không bước tiếp: "Nhạ Phong, chúng ta phải nói chuyện một chút."

Bàn tay đang túm lấy tay cô của Nhạ Phong không hề buông ra: "Nói chuyện gì?"

"Thế này không ổn, sao lại thành người của anh được, tôi đâu có đồng ý."

"Không phải em thích anh sao? Thích là xong rồi, thích thì phải ở bên nhau chứ."

Suy luận kiểu gì đây, Quý Đường Đường toát mồ hôi, cô đổi ý: "Tôi không thích anh."

Nhạc Phong không cho qua: "Vậy vừa nãy sao lại nói thích?"
Quý Đường Đường định chơi xấu: "Tôi vừa nói đùa thôi."
Nhạc Phong nhìn cô: "Không nhìn ra, em hài hước thật đấy."
Quý Đường Đường muốn rút tay lại, hiềm nỗi Nhạc Phong túm rất chặt, đành phải vươn tay tách ngón tay anh ra: "Tôi có lý do mà Nhạc Phong."

"Trừ phi là không thích, lý do khác đều là bỏ đi."
Quý Đường Đường đến suy nghĩ muốn đập đầu vào tường cũng có: "Tôi thật sự không thích anh mà."
"Vậy sao vừa nãy nói thích, em phải chịu trách nhiệm với những gì mình nói." Nhạc Phong gạt bỏ từng cái một cho cô, "Còn lý do gì nữa không?"
Quý Đường Đường đột nhiên cái khó ló cái khôn: "Tôi... tôi còn chưa quên được Diệp Liên Thành."

Nhạc Phong không nói gì, sắc mặt có chút khó coi, Quý Đường Đường cảm thấy có hi vọng, cô lấp bắp giải thích: "Anh xem tôi nằm mơ còn mơ thấy kết hôn với anh ấy, ngày nghĩ thì đêm mơ..."

Nhạc Phong chột nhe răng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng đều đặn: "Dù sao em cũng không thể ở bên anh ta được, ai mà chẳng có bệnh lưu luyến mối tình đầu, anh hiểu mà."

Nói xong, còn vươn tay vỗ vỗ đầu cô: "Em mà quên phắt anh ta thật, anh lại cảm thấy em không tim không phổi ấy, cô bé tình cảm, có tình có nghĩa, anh thích."

Quý Đường Đường thiếu chút nữa tức đến hồ đồ, kiên quyết tung tuyệt chiêu: "Anh... con người anh rất phức tạp, quan hệ nam nữ lại bừa bãi, tôi... tôi với anh không hợp."

Sắc mặt Nhạc Phong trầm xuống, vươn tay kéo cô lại, Quý Đường Đường thiếu chút nữa đập đầu vào ngực anh: "Quan hệ nam nữ bừa bãi, chính mắt em nhìn thấy à?"

Quý Đường Đường che trán nhìn anh: "Không thấy, nhưng mà nghe người ta nói..."

"Nghe người ta nói? Người ta còn nói Obama là thằng chặn ngựa đấy, em có tin không? Bừa bãi hay không, sau này tự em sẽ thấy, sự thật sẽ là minh chứng thuyết phục nhất, điểm này không thông qua, còn lý do gì nữa không?"

Quý thần xui khiến, Quý Đường Đường chợt nháy ra một câu: "Sao anh lại thích tôi được chứ Nhạc Phong? Không phải anh yêu Miêu Miêu à, Miêu Miêu vừa mới kết hôn, anh còn dự lễ cưới của cô ta nữa cơ mà, sao mới ngoảnh mặt lại đã thích tôi rồi?"

Nụ cười trên mặt Nhạc Phong dần dần biến mất, anh buông tay Quý Đường Đường ra, một lúc lâu vẫn không nói gì, Quý Đường Đường có chút hối hận, Miêu Miêu quả nhiên vẫn là tử huyệt của Nhạc Phong, chỉ mới chọc nhẹ vào một chút như vậy thôi, miệng máu đã rách ra.

Cuối cùng, Nhạc Phong thấp giọng nói một câu: "Đi cùng em lấy ba lô trước đã."

Tiếp đó, Nhạc Phong căn bản không hề nói chuyện, lúc Quý Đường Đường về nhà trọ Chấn Hoa thu dọn ba lô, thay quần áo, mơ hồ nghe được nhân viên nhà trọ đang oán trách chỉ đưa tiền có một ngày mà đồ đã để hai ba ngày làm trễ nải việc làm ăn, được một lúc thì không có động tĩnh gì nữa, chắc là bị Nhạc Phong chi tiền xử lý.

Sau khi rời khỏi Chấn Hoa, Nhạc Phong đi cùng cô đến chỗ hẹn với Thạch Gia Tín, mượn giấy bút viết số di động cho cô, Quý Đường Đường không dám nhìn vào mắt anh, nhận lấy xong gấp lại, nói: "VẬY TÔI ĐI LÊN ĐÂY."

Lên tới tầng hai, không hiểu tại sao lại đi thẳng đến chỗ ngồi bên cửa sổ nhìn xuống, đợi khoảng năm phút, thấy Nhạc Phong đẩy cửa chính đi ra, anh dừng lại ở cửa khoảng hai ba phút, giống như đột nhiên cảm thấy lạnh, chà chà tay, dựng cổ áo lên, bước men theo đường về rời đi.

Quý Đường Đường thực sự muốn tát cho mình hai phát, cô cảm thấy một buổi tối đang yên đang lành lại bị mình phá hỏng, tại sao cứ nhất quyết không đồng ý chứ, tại sao cứ phải nhắc đến Miêu Miêu làm gì? Cô ảo não cụng đầu lên cái bàn thủy tinh, được một lúc có nhân viên phục vụ bước lại hỏi: "Tiểu thư, có muốn gọi gì không?"

Quý Đường Đường gác đầu trên cái bàn thủy tinh lắc đầu, nhân viên phục vụ kia ngẹn cười đi về.

Lại được một lúc, có người ngồi xuống ở phía đối diện, từ dưới đáy bàn, Quý Đường Đường thấy đôi giày mà Thạch Gia Tín đi, trên giày có một tầng cát mỏng.

Quý Đường Đường không ngảng đầu, cô hỏi: “Tối nay sẽ phải đi đúng không?”

Nhạc Phong trở lại nhà trọ Đường tơ lụa, Mao Ca thuê một căn phòng cho ba người, anh ta và Thần Côn đã rửa mặt xong xuôi trèo lên giường, hai ông lớn cộng lại cũng gần trăm tuổi lại đang tranh nhau điều khiển ti vi, Thần Côn muốn xem phim kinh dị, Mao Ca lại muốn xem kênh nghệ thuật, Nhạc Phong rửa mặt trong tiếng gào khóc í éo của Thần Côn, rửa xong ra ngoài nhìn một cái, trên màn hình quý khí âm u, Thần Côn xem rất nghiêm túc, đến hơi thở cũng không phập phồng.

Nhạc Phong phiền não trong lòng, trèo thẳng lên giường đắp chăn nằm xuống, mới vừa khép mắt lại chưa đầy mấy phút, Mao Ca đã ghé lại hỏi: “Chú nói chuyện kia với Đường Đường chưa?”

Nhạc Phong ừ một tiếng: “Nói rồi.”

Mao Ca có hơi thất vọng: “Không nghe khuyên bảo đúng không?”

“Không nghe.”

Mao Ca nhủ thầm điều này cũng nằm trong dự tính, anh ta lúi lại trong chăn xem ti vi, vốn không thích xem phim yêu ma quý quái nhưng bị hiệu quả âm thanh trong ti vi hấp dẫn nên cũng xem say sưa, đang xem đến đoạn gay cấn, bỗng nghe thấy Nhạc

Phong hỏi anh ta: “Mao tử, nếu em nói với anh, em thích một người khác không phải Miêu Miêu, có phải anh sẽ cảm thấy rất vợ vẫn đúng không?”

Mao Ca thuận miệng trả lời: “Đúng là rất vợ vẫn, chú và Miêu Miêu, y như phim truyền hình ấy, tan tan hợp hợp, kiểu như không có nhau không được, đột nhiên lại thích người khác, chú đùa mọi người cho vui à?”

Nhạc Phong im bật.

Có lẽ tất cả mọi thành thị đều có những góc ngách bị vứt bỏ như vậy, con hẻm sâu thẳm, đèn đường chập chờn, rác rưởi bốc mùi chua thối, những kẻ lang thang đắp báo và bao tải, những người ngã lòng say rượu chống tường nôn mửa...

Quý Đường Đường xách chai rượu đứng ở đầu con hẻm một lúc, nhắm mắt đi vào trong, cầm rượu chỉ là để ngụy trang, đám người Phi Thiên kia nếu bắt người nhất định sẽ đánh cho người ta ngất đi, cô không muốn đầu bị gõ cho một cái lỗ nên quyết định giả say, mềm nhũn nằm lăn ra đất một cái, bị người ta vác đi cũng bớt phải chịu đau đớn da thịt.

Thời gian không tính là quá muộn, trong ngõ hẻm chỉ còn lại hai ba kẻ lang thang, trên đường đi vậy mà lại chạm phải một đôi đang đánh dã chiến, quần gã đàn ông đã tụt đến đùi, đang đẩy cô gái kia áp vào tường, trong lòng Quý Đường Đường như nghẹn một đồng ruồi nặng, bước nhanh qua hai người đó, cô gái kia hé miệng thở hổn hển, cặp mắt khép hờ giống như đang nhìn cô, lại giống như chỉ là hai cái động trống rỗng.

Đi tiếp vào trong chính là ngõ cụt, nơi góc tường có một đống đen đen, không biết là mèo hay là chó, Quý Đường Đường chọn một góc tường ngồi xuống, mở nắp chai rượu ực một hớp, cô chọn rượu đế, loại đó mùi rất nặng, có điều vị cay chất lúc vào miệng thực sự không vừa, kích thích toàn thân cô đều co rúm lại, nhưng chưa được bao lâu, dường như hơi nóng làm nở lỗ chân lông, lại cảm thấy rất thoải mái, cô giống như giải khát uống thêm vài ngụm, men rượu chậm chậm bốc lên, đầu bắt đầu choáng váng, cảm giác mình đối với thuốc lá với rượu cũng rất có điểm không thầy mà thạo.

Cũng đã gần đến mười lăm giữa tháng, trên trời lại không thấy được trăng sáng, đây cũng là một chuyện lạ lùng, Quý Đường Đường nhìn chăm chăm lên nóc nhà, vài giây sau liền đẩy tầm mắt của mình qua.

Có lẽ là bởi vì uống rượu, sử dụng năng lực lại phi thường dễ dàng, hơn nữa còn kéo dài hơn bình thường một chút, cô tựa như đang đứng trên nóc nhà, quan sát khu dân cư gần như khu ổ chuột này, thỉnh thoảng lại chuyển tầm mắt đến bên ngoài những khung cửa sổ sáng đèn, cách tấm kính, nhìn vào nhà người khác, cảm giác như đang xem ti vi, nhưng nhìn mãi nhìn mãi lại càng khiến sự cô đơn của mình hiển hiện, trên đỉnh đầu người ta dù gì cũng có ánh đèn, không giống cô, soi trước soi sau vẫn chỉ là một mảnh đen kịt.

Cô lại quay trở lại nóc nhà, thấy đầu ngõ đang có một chiếc xe ken két tiến vào, loại xe nhỏ chuyên bán cháo và bánh rán, một người cúi đầu đẩy, một người khác ở bên cạnh giúp đỡ, mười phần thì đến chín là hàng rong dọn hàng về rồi.

Mà ở đầu bên này, đôi nam nữ đánh dã chiến kia đang ôm ôm ấp ấp thấp giọng cười nói đi ra ngoài hẻm, con hẻm rất hẹp, chiếc xe tránh tới tránh lui vẫn tránh không ra, bếp nghiêng sang bên cạnh, dầu trong nồi bắn tung tóe lên quần của gã đàn ông kia, gã tức giận, giơ một chân lên đạp vào bánh xe.

Chuyện nhỏ nhặt như vậy mắt thấy sắp diễn biến thành cảnh đập nồi đập quán nghiêm trọng, hà tất phải thế, Quý Đường Đường thu hồi tầm mắt, mê mê man man đỡ tường đứng dậy, lảo đảo đi về phía đầu bên kia, cô hơi say, chẳng rõ là muốn đi xem nào nhiệt hay là đi khuyên can.

Vừa mới đi được mấy bước đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của người đàn ông kia, âm thanh vừa bật ra đã tắt ngấm, dư âm cũng không còn, sự yên tĩnh đột nhiên xuất hiện có vẻ phi thường rợn người, Quý Đường Đường sững sốt một chút, tiếp tục xiêu xiêu vẹo vẹo đi về phía bên kia, đầu tiên là nghe thấy tiếng giã dũa của người phụ nữ, sau đó là tiếng dịch bếp nồi, lúc đến gần, không còn gì khác thường, trong con hẻm vắng người giữa đêm khuya, một chiếc xe đẩy nặng nề ken két nổi bật, hai người đẩy xe liếc mắt nhìn Quý Đường Đường, đi lướt qua cô.

Quý Đường Đường đứng lại, cô quay đầu lại nhìn chiếc xe đẩy nhỏ kia, cánh cửa kéo bên dưới còn chưa đóng kín, lắc lư trên con đường lát đá phiến, có một cái chân người mềm nhũn rủ xuống.

Quý Đường Đường cười khanh khách, cô chỉ vào cái chân kia nói: "Có người kia."

Chiếc xe đẩy nhỏ kết một tiếng dừng lại, một trong số hai người kia cúi đầu nhìn cửa kéo, sắc mặt vô cùng khó coi, một người khác nháy mắt với hắn, tay giấu đằng sau đi về phía Quý Đường Đường, Quý Đường Đường vẫn cười, giơ chai rượu lên, uống cạn sạch ngụm rượu cuối cùng bên trong, tay áo lau miệng, lầu bàu lạp đi lạp lại một câu: "Có người kia."

Nói xong câu này ngã thẳng xuống, giống như uống say chống đỡ hết nổi, lúc ngã xuống cùi chỏ gối dưới đầu, ít nhiều cũng giảm bớt lực va chạm, mắt nửa khép nửa mở, thấy bàn tay giấu đằng sau lưng của gã kia đang cầm một cái dùi, giống loại dùi nhọn để mài dao mà các sạp thịt lợn chuyên dùng để róc thịt.

Gã kia cúi người xuống nhìn Quý Đường Đường, cô không nhúc nhích, trong bàn tay nắm chặt bên người đang giấu một chiếc vuốt quý.

Gã kia thấp giọng nói một câu: "Say rồi, mang theo đi."

Trong không gian nhỏ hẹp như vậy của chiếc xe đẩy mà lại có thể nhét thêm được một người nữa, mà lại còn bị gập lại như hàng hóa mà nhét vào, Quý Đường Đường chỉ có thể cắn răng chịu đựng, mặt chạm vào mặt của người phụ nữ kia, mượn ánh sáng từ bên ngoài cánh cửa kéo lọt vào, bỗng phát hiện ra mắt của người phụ nữ kia đang trợn tròn, cho dù có bị đè ép xô đẩy thế nào cũng không có biểu cảm gì.

Chẳng lẽ, hai người này đều đã chết?

Trái tim Quý Đường Đường thót lên một cái, sau khi cánh cửa kéo bị kéo lên, cô run rẩy vươn tay ra đặt phía dưới mũi người phụ nữ kia thăm dò, dường như có hơi thở, lại giống như là ảo giác do độ ấm cơ thể, người đàn ông kia bị gập bên dưới cô, không có chút động tĩnh nào, Quý Đường Đường khó khăn khom người dậy, tay chống xuống dưới, đụng ngay phải đầu của người đàn ông kia, lồm một khối, giống như bị thứ gì đó đập vào, chạm tay thấy mỡ dính, hình như bị dính dầu, giơ tay lên, không nhìn thấy gì nhưng có thể ngửi thấy mùi máu tươi trong dầu mỡ, sự sợ hãi và cơn buồn nôn xộc lên óc Quý Đường Đường: co rúc cùng hai người chết trong cái xe nhỏ này là việc tồi tệ nhất cô từng trải qua trong cuộc đời này, không có lần thứ hai.

Cô cố gắng nghiêng người sang bên cạnh, đầu gác lên cạnh tôn của chiếc xe đẩy nhỏ, cố gắng đè nén sự kích động muốn hét to đập vỡ cánh cửa kéo ra hết lần này đến lần khác, phần khó chịu đụng nhất cũng đã chịu đựng được, đừng để kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Cũng không biết qua bao lâu, chiếc xe đẩy nhỏ đột nhiên dừng lại, mượn ánh sáng trong nháy mắt cánh cửa kéo được đẩy ra, Quý Đường Đường loáng thoáng thấy hình như đang ở trong một khoảng sân, trên cao treo một cái đèn rất sáng, dường như là một nhà xưởng, cô nhanh chóng nhắm mắt lại, bị người ta lôi ra ngoài từ chiếc xe đẩy ném xuống đất, lúc rơi xuống đất, cô nghe thấy kẻ đó nói: "Người chết không để được đâu, đêm nay đưa đi luôn đi."

Một gã khác ừ một tiếng, lại có kẻ thứ ba bước tới, trước mắt dường như có không ít cái bóng chập chờn, Quý Đường Đường không dám mở mắt, cũng không rõ rốt cuộc có mấy người, có người vỗ vỗ lên mặt cô: "Mùi rượu nặng phết, trói đứa này lại."

“Cho vào tải đi.”

Ngay sau đó chính là tiếng xé băng dính ọt ọt, đầu tiên là dính một vòng lên miệng cô, sau đó bẻ hai tay ra sau lưng quấn một vòng, cởi giày ra, vòng một vòng quanh mắt cá chân, cuối cùng nhét vào trong bao tải, sau khi bỏ vào, lại đẩy cô vào bên trong: “Đứa còn lại cũng nhét vào tải à?”

Người trả lời đầu tiên nói: “Sống với chết nhét riêng ra, trên tải có dính nhãn đấy, đừng có nhầm.”

Quý Đường Đường thật sự muốn khóc, tên kia nói “Sống với chết nhét riêng ra”, giống như đang lựa lật cá chết tôm chết vậ, căn bản không coi cô là người.

Được một lúc, có xe chạy tới, có tiếng lạch cạch khi mở cửa sau của xe, sau đó là bịch một tiếng, ném người lên xe, tiếng va chạm làm Quý Đường Đường nghe mà dựng cả tóc gáy, lúc đến phiên cô, có người dặn dò một câu: “Sống thì nhẹ một chút.”

Sau đó lại nói mấy lần, tính kỹ, hình như trên xe có tám người, nếu không có dặn dò gì đều là người chết thì người chết chắc chiếm một nửa.

Bỏ người lên xong, lại chất thêm đồ lên, nghe giọng điệu thì hình như có đồ ăn, cuối cùng cạch một tiếng, cửa sau xe liền khép lại, chỉ chốc lát sau, chiếc xe liền khởi động.

Qua chừng nửa tiếng, xe chợt dừng lại, nghe bên ngoài thỉnh thoảng vang lên tiếng bơm xăng và tiếng xe, hẳn là cái trạm thu phí theo lời Thạch Gia Tín nói, lần này chờ rất lâu, vừa đói vừa lạnh

cộng thêm men rượu, Quý Đường Đường vậy mà lại ngủ thiếp đi, đến lúc tỉnh lại, chiếc xe đã chạy rất ổn định, cẩn thận lắng nghe có thể nghe được tiếng gầm xe ma sát với mặt đất, có lúc gió đột nhiên lại bốc lên, loại gió quét qua khắp nơi chỉ có thể có ở nơi cực kỳ trống trải.

Không khí trong bao tải rất bí bách nhưng không đến nỗi làm cô nghẹt thở, thân thể cô động đậy, cánh tay bị quặp ra đằng sau cào lên bao tải, cảm giác như rạch ra được một lỗ nhỏ, cả người cả tải xoay lại, sau đó nhìn chằm chằm qua lỗ hổng, tầm mắt cũng như người, khó khăn chen ra ngoài qua lỗ hổng.

Đây cũng là một chiếc xe tải nhỏ 0.9 tấn, xung quanh là từng cái từng cái bao tải bị buộc kín miệng, người cũng bị bẻ gập thành những hình thù kỳ quái, mới nhìn qua không giống như đưng người mà là từng bao từng bao khoai tây, có mấy cái bao tải trên miệng được buộc một tấm bảng màu đỏ, bao gồm cả chính cô, hẳn là dấu hiệu đánh dấu người sống.

Gần cửa là từng sọt từng sọt đồ ăn, mặc dù đã bị ny lon che khuất nhưng mơ hồ có thể thấy được cải trắng, khoai tây, củ cải gì đó, còn có cả từng tảng sườn, thịt bò, thịt dê được bọc màng ny lon và mấy chiếc rương lớn, không biết đưng gì.

Lại một lát sau, xe chọt rung lên, giống như là chuyển từ đường lớn bằng phẳng sang đường gồ ghề, có mấy lần nghiêng sang một bên, đồng bộ bao tải va vào nhau, hai cánh cửa đằng sau xe cũng rung lên, có lúc rung lắc quá mạnh, giữa hai cánh cửa sẽ hé ra một khe hở.

Tầm mắt của Quý Đường Đường từ từ chuyển qua khe cửa.

Thời điểm là khoảng trước sau bình minh, nửa bầu trời tối mù, sắc trắng bệch từ từ xâm chiếm, gió rất lớn, ào ào thổi, trên sa mạc vô bờ không có bất cứ vật cản nào, cuồng phong quét đất mà qua, có lúc, sườn chiếc xe tải nhỏ cũng giống như một chiếc lá cây chao tới chao lui.

Ở nơi xa, nơi chân trời dính vào sa mạc tạo thành một đường cong đặc thù, lúc gió lớn nổi lên, dọc theo đường cong bỗng mở hồ tựa như bốc sương lên, thoáng chốc có vô số những hình thù quái lạ hiện lên, những tiếng u u kỳ dị theo tiếng gió không ngừng lên xuống, những gò đất chông chéo liên miên cùng vết xe tựa như đao khắc thô bạo quét qua mặt đất, vài cột gió xoáy nhỏ nhanh chóng thoát tới thoát lui, thoáng chốc đã kéo theo bụi bay mù mịt, giống như yêu ma quỷ quái đột nhiên lẫn xuống đất bỏ trốn trong Tây Du ký.

Yar Dan, thành phố ma quỷ.

87. Chương 26

Cảnh sắc bên ngoài xe rất đơn điệu, mà căn cứ vào lộ trình để suy đoán, rất hiển nhiên là đã đi qua trung tâm cảnh khu của thành phố ma quỷ Yar Dan, vận dụng năng lực trong thời gian dài khiến cho Quý Đường Đường rất mệt mỏi, cô thu hồi tầm mắt, nhắm mắt lại chớp mắt một lúc — lần ra ngoài này, cô không mang theo Lộ Linh, thể tích của Lộ Linh khá lớn, nếu lỡ bị soát người gì đó thì rất dễ gây chú ý, cô mang theo hai chiếc vuốt quý, một chiếc nắm chặt trong tay, chiếc còn lại bỏ trong túi áo lót, tối hôm qua lúc bị băng dính trói tay, cô đã lén nhét chiếc trong tay vào trong ống tay áo, sau cả đêm xóc nảy nó đã tuột đến dưới cánh tay, cộm cộm khó chịu.

Quý Đường Đường cố gắng ngộ nguậy người, muốn đẩy chiếc vuốt quý kia ra, nhưng hai tay lại bị trói, sự cố gắng này có vẻ phí công, sau một lúc giằng co, lưng cô đã toát mồ hôi, trong lúc đang chán ngán, thùng xe bỗng rung lắc không ngừng.

Quý Đường Đường nhất thời căng thẳng, vừa nãy bị cô cọ xát như vậy, cái lỗ nhỏ trên bao tải chắc lại bị dịch xuống dưới người, nhất thời không còn kịp dịch chuyển tầm mắt nữa, đã có người mở cửa xe, Quý Đường Đường cố gắng bình tĩnh lắng nghe động tĩnh xung quanh: gió bên ngoài vẫn rất lớn, không giống như đã đến khu tập trung của các hộ gia đình.

Chú ý lắng nghe tiếp, bên ngoài vẫn chỉ có giọng nói của hai người, đoán chừng một người lái xe một người áp xe, một trong số đó bò vào trong buồng xe, lớn giọng nói với người kia: “Dịch

nữa đi, một chút nữa thôi.”

Dịch cái gì mà dịch? Quý Đường Đường có chút hồ đồ, một lát sau thân xe thoáng rung lên về phía sau cô mới hiểu là đang chuyển xe, xe lại một lần nữa dừng lại, cô nghe thấy một chuỗi tiếng chìa khóa va chạm, sau đó là tiếng kéo nắp phi thường chói tai, một người khác cũng bò vào, nói: “Chuyển đi.”

Hai người ở trong xe khuôn đờ, không hề xuống xe, cũng không hề nghe thấy trên mặt đất có tiếng đón đỡ, đến lượt Quý Đường Đường, tim của cô sắp vọt ra đến nơi, mới vừa cảm thấy trước mắt sáng lên một chút, nháy mắt đã lại tối sầm xuống, một cảm giác cực kỳ áp lực trống rỗng sinh ra, một trong những tên kia đẩy cô một cái, cô vấp mà lại không khống chế được mình trượt thẳng xuống!

Quý Đường Đường chợt nhận ra, cô đã bị đẩy xuống một cái ống giống như thang trượt!

Chỗ này đúng là không có nhà dân, có thể là một nơi mà bất kỳ du khách nào cũng không thèm nán lại, cửa vào được dựng ở nơi cao cho nên phải đứng ở sau buồng xe mới được, hơn nữa cửa vào có khóa, có thể là tương tự như là nắp giếng, trên cửa có thể còn được ngụy trang, khiến cho người ta cảm thấy đây chỉ là kiểu địa hình phong thực bình thường — sau khi mở cửa ra là một thang trượt đi xuống, người phụ trách giao hàng chỉ cần đẩy những món hàng này qua thang trượt, lại đóng nắp giếng lại, coi như đã hoàn thành nhiệm vụ!

Không biết cái thang trượt này dài bao nhiêu, cảm giác trượt tự do khoảng hơn mười mấy giây mới hạ xuống một tấm lưới mềm, bên tai có tiếng chuông kêu vang — phải chăng chỉ cần có vật

tiếp xúc với tấm lưới, tiếng chuông sẽ vang lên, thành báo hiệu cho người phía dưới rằng có hàng đến?

Quý Đường Đường hít một hơi lạnh, cô cảm thấy đám người Phi Thiên này, tâm tư thực sự có chỗ xảo diệu: người bắt người chỉ cần lo bắt người, bọn họ sẽ không biết người sẽ được đưa đi đâu; mà người chuyển người cũng chỉ đưa đến cửa vào là ngừng, bọn họ không biết bên dưới là chỗ nào, cho dù có dẫn cảnh sát tới, trong lúc cảnh sát đang xoay xử với cái cửa bé tí đó, người bên dưới biết có biến cố đã có thể thông qua một lối ra khác chạy thoát, từng vòng từng vòng, nhanh chóng cắt đuôi, không để một sai sót nhỏ làm ảnh hưởng đến toàn cục.

Lại có bao tải rơi xuống tấm lưới, va thẳng vào mặt cô, đau đến mức cô vội xoay người, chỉ chốc lát sau, từ trên lối vào mơ hồ vọng đến tiếng đóng cửa nặng nề, tiếng chuông cũng im ắng lại, xung quanh đột nhiên yên lặng đến đáng sợ.

Điểm lợi duy nhất của lần trượt này đối với Quý Đường Đường là chiếc vuốt quý trong ống tay áo lại trượt xuống, cô nắm chặt trong tay, trái tim thoáng bình ổn lại, thở dài thậm thụt, đầu gối lên tấm lưới không nhúc nhích, mà mấy người sống còn lại hiển nhiên cuối cùng cũng đã lác đác tỉnh lại, Quý Đường Đường nghe thấy những tiếng giã giũa hoảng sợ, tấm lưới bên dưới cũng rung lên rung xuống.

Lại chờ mấy phút, đầu bên kia bỗng vọng đến tiếng bước chân lẫn lộn, tiếng bánh xe hỗn tạp của kiểu xe chở hàng loại nhỏ, nghe chắc phải có hơn bốn năm người, lúc đến gần, hẳn là có người ấn chốt mở, tấm lưới mềm từ từ hạ xuống, cuối cùng chạm đất.

Quý Đường Đường chợt nhớ đến những tấm lưới bẫy thú do đám thợ săn sắp sẵn trong rừng, có thể treo dã thú lên cao, sau đó hạ xuống, chắc không khác cảnh tượng trước mặt là mấy.

Có những tiếng rẹt rẹt kéo bao tải lục xem hàng, có kẻ mắng: “Mẹ kiếp, lại cải trắng, thịt dê, thịt dê, cải trắng, mận chẳng ra mận chay chẳng ra chay có khổ không cơ chứ!”

“Lại cá muối khô, ông đây thềm ăn cá tươi đến phát điên rồi.”

“Gạo cũng không tẻ, Hắc Long Giang đây...”

Mấy tên cười cười nói nói, chất đồ lên xe đẩy, ken két đẩy đi, Quý Đường Đường đoán là mấy gã khuân vác phụ việc của nhà bếp, trong lòng không biết có mùi vị thế nào: những tên này đúng là quen rồi nên chẳng thấy sợ, đồ để chung với người sống người chết đưa tới mà vẫn nuốt vào mồm được.

Chỉ còn lại hai ba gã đứng bên cạnh, kéo bao tải qua xem nhãn, một trong số đó bỗng nổi giận, đập một phát thật mạnh vào một trong số những chiếc bao tải kia: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng có giết chết người, mất cả tươi! Mang đến cho bố mày đem đi thiêu chắc!”

Cái bao tải kia rầm một tiếng đổ xuống đất, những tiếng giã dựa á ố xung quanh càng to hơn, bỗng có người tò mò hỏi một câu: “Trong này còn sống không? Sao chẳng thấy ngọc ngậy gì hết? Chết ngạt rồi à?”

Trong lúc nói chuyện, miệng túi đã được mở ra, Quý Đường Đường sững sốt một chút, từ từ ngẩng đầu nhìn ba kẻ trước mặt.

Ba gã đàn ông, đều rất cao to, mặc áo khoác quân đội thật dày, một trong ba tên ngồi xổm xuống, kéo cằm Quý Đường Đường lên nhìn một chút, giọng nói có vài phần tiếc nuối: “Bộ dạng cũng xinh xắn đấy, đáng tiếc.”

Nói xong liền buông tay ra, dận tên bên cạnh: “Đứa này mang đến căn phòng phía đông kia đi, giữ được bao lâu thì giữ, lợi cả đôi đường!”

Hai gã bên cạnh đều cười, ánh mắt vừa dâm tà vừa hưng phấn, Quý Đường Đường rũ mắt xuống, vẻ mặt rất bình tĩnh — tất cả những chuyện này đều nằm trong dự liệu, nếu quả thật đúng như lời Mao Ca nói, đây là một tổ chức buôn bán nội tạng, không coi người là người, kết cục của những người phụ nữ tại đây tất nhiên sẽ càng thêm bi thảm và khó mà chịu nổi, so với bản thân, cô lại thấy lo cho Vu Tư hơn, cô cảm thấy, Vu Tư hoặc là đã chết một cách bi thảm, hoặc là vẫn sống... một cách bi thảm hơn.

Căn phòng phía đông giống như ký túc xá, một cái bàn, bốn chiếc giường đơn sơ, trần nhà thô, có dấu hiệu thấm nước, chỉ có cái giường sát cửa là có một người phụ nữ đang nằm, lúc Quý Đường Đường bị đưa vào, chị ta đang ngồi dậy từ trên giường, hoảng sợ nhìn ra ngoài, trên gương mặt mang theo nụ cười lấy lòng mà bất an.

Gã cầm đầu không bước vào, đứng ngoài cửa căn dặn: "Lục soát trên người xem, có dao kéo gì không, phiền phức."

Gã còn lại đang gỡ băng dính trên cổ chân Quý Đường Đường, nghe vậy lục túi cô, lục xong rồi kéo khóa áo ngoài xuống, vươn tay sờ soạng lên ngực, mang theo mấy phần háo sắc chứ chẳng giống tư thế soát người, bóp lên ngực cô một cái, Quý Đường Đường bất ngờ không kịp đề phòng, lúc phản ứng kịp máu đã xông lên tận não, đầu húc lên trên, đập vào mũi tên kia, gã đó đau đến mức kêu rầm lên, vươn tay tát cô, Quý Đường Đường nghiêng đầu, tránh thoát được cú tát đó, tên cầm đầu tiến vào, thấy cảnh này lại cười ha hả: "Tay chân táy máy chứ gì, đáng đời!"

Gã kia bị người khác vạch trần, cũng không tiện làm tới, che mũi bắt đầu giận dữ: "Ra vẻ cái rắm, chẳng phải là chuyện sớm hay muộn, lăn trên giường của Thiết Toa một lần, rồi mày cũng bị rút xương thôi!"

Cặp mắt của Quý Đường Đường đã đỏ cạch, răng cắn chặt môi, hận không thể cắn gã hai cái, tên cầm đầu kéo gã kia: "Đi thôi, đang bận, trước đặng sau ngọt, tối lại ngủ với gái tiếp."

Nói xong, gã dùng ánh mắt ra hiệu cho người phụ nữ trong phòng: "Linh tử phải dạy dỗ lại một chút đi, đỡ phải chịu khổ."

Linh tử vội vàng gật đầu: "Biết rồi."

Sau khi khóa cửa, Quý Đường Đường rút nước mắt, cô chống đất đứng dậy, dùng sức lắc lắc cánh tay muốn gỡ băng dính trên cổ tay ra, Linh tử bước tới giúp cô, bị cô dùng khuỷu tay đẩy ra, tự mình đập đập gỡ bỏ lớp băng dính đã gỡ một nửa trên cổ chân ra, lại mất nửa ngày mới lấy vuốt quỷ trong tay đâm thủng một lỗ trên băng dính, cuối cùng mới cầm hận xé lớp băng dính trên miệng, dùng sức quá mạnh, đau đến mức thiếu chút nữa kêu lên, đành phải cẩn thận từ từ xé phần còn lại ra.

Linh tử vẫn đứng nhìn, cuối cùng nói một câu: “Cần gì phải làm vậy, tự làm khổ mình.”

Quý Đường Đường nói chuyện đã kèm theo tiếng nấc nghẹn: “Không biết xấu hổ!”

Nói xong, đá một cái vào bàn, cả cái bàn nghiêng qua, cái ca men bên trên rớt xuống, lăn lông lốc đến góc tường.

Thực ra thì chuyện như vậy, bản thân cô cũng đã thấy không hề ít, cái lần ở Cổ Thành đó còn từng gặp phải, cũng đã động thủ — nhưng chuyện xảy ra với người khác cùng xảy ra với chính mình, suy cho cùng vẫn khác nhau, nhớ đến hành vi vừa nãy của tên kia, cô chỉ hận không thể chặt cái tay chó kia xuống đem cho heo ăn.

Linh tử than thở: “Vậy đã là không biết xấu hổ rồi? Em gái à, cô mới vậy mà đã không chịu nổi được rồi thì tiếp đây sẽ chẳng còn đường sống nữa đâu.”

Quý Đường Đường dụi mắt, ngẩng đầu nhìn Linh tử kia, chị ta khoảng ba lăm bốn mươi, mặc dù khóe mắt đã có nếp nhăn mờ mờ nhưng bộ dạng vẫn còn khá xinh đẹp, Quý Đường Đường hỏi chị ta: “Chị cũng bị bắt đến đây?”

Không đợi Linh tử trả lời, cô lại hỏi: “Đây là chỗ nào, chị biết không?”

Linh tử cười khổ: “Chỗ nào ư, tóm lại không phải chỗ cho người ở.”

Dừng một chút lại hạ thấp giọng: “Nếu cô ở đây lâu, có lúc, nửa

đêm nửa hôm có thể nghe thấy tiếng người kêu thảm thiết, y như địa ngục vậy.”

Xung quanh rất yên tĩnh, chị ta lại hạ thấp giọng, Quý Đường Đường bị chị ta nói làm cho lòng tơ dưng hết cả lên, hỏi chị ta: “Chị đã ở đây lâu lắm rồi à?”

Không biết có phải do bị Linh tử ảnh hưởng không, lúc nói chuyện cô cũng hạ giọng xuống, giống như đang tránh tai mắt không nhìn thấy.

Linh tử gật đầu một cái: “Cũng hơn một tháng rồi, người trong cái phòng này cũng đã đổi đến mấy lượt.”

Chị ta chỉ vào mấy cái giường còn lại: “Đều là phụ nữ, bị hành chết đi sống lại, chán rồi lại mang ra ngoài, không thấy về nữa. Tôi đoán...”

Nói đến đây, gương mặt chị ta hiện lên vẻ không đành, liên tục lắc đầu.

Quý Đường Đường im lặng, chỉ kéo lại quần áo, suy nghĩ một chút lại hỏi chị ta: “Vậy còn chị, sao vẫn ở trong căn phòng này?”

Linh tử bật cười, trong giọng nói mang theo sự chua xót xen lẫn đắc ý: “Tôi nghe lời mà, biết quan sát ánh mắt người ta, bảo gì làm nấy, xuất thân từ cái nghề này, có mấy phần kỹ xảo, hầu hạ bọn chúng thoải mái, ít bị ăn đòn, có lúc còn có thể lấy được ít tươi cười.”

“Dĩ nhiên, tôi và các cô không giống nhau. Kiểu xuất thân từ sinh viên như các cô, đương nhiên là cao giá, không để cho người ta đụng vào, muốn phản kháng, dê con lạc vào hang sói, đó là tự mình chuốc lấy khổ. Trên cái giường kia...”

Linh tử nói đến đó thì ngừng lại, chỉ chỉ vào một cái giường: “Mấy hôm trước có một cô gái bị đưa đến, không khác cô là mấy, trắng trẻo mịn màng rất xinh xắn, còn làm ầm ĩ hơn cô nhiều, cũng định đập đầu vào tường tìm cái chết, bị mấy thằng lôi ra hành hạ cả một đêm, lúc về cả người đầy máu...”

Chị ta chỉ vào ngực của mình: “Tôi đi qua vén quần áo lên, đầu vú bên phải cũng đã bị cắn đứt, cô chỉ bị sờ có một cái đã tính là cái gì...”

Trái tim của Quý Đường Đường nhảy lên thành thịch, cô gấp gấp ngắt lời Linh tử: “Cô gái kia tên gì?”

Linh tử lắc đầu: “Không biết. Tôi tắm rửa cho cô ta, lúc tỉnh lại thì ngớ ngẩn luôn rồi, nửa đêm ngồi trên giường lúc khóc lúc cười, làm người ta nhìn mà khó chịu trong lòng.”

“Vậy giờ cô ấy đâu?”

“Trước lúc cô tới bị Thiết Toa mang đi rồi, xem ra tâm trạng của Thiết Toa lại không tốt, chắc là lại hành hạ cô ta rồi.”

“Thiết Toa là ai, thủ lĩnh của đám người kia?”

Linh tử cảnh giác nhìn ra phía cửa, ghé sát lại bên tai Quý Đường Đường, tựa như đang thổi khí phun ra hai chữ: “Biến thái.”

Chị ta kéo tay Quý Đường Đường: “Lại đây.”

Quý Đường Đường đi theo chị ta, đến cái giường trong cùng, trên giường đang trải chăn, không thấy có gì bất thường, Linh tử nhìn Quý Đường Đường một cái: “Chuẩn bị tâm lý đi.”

Nói xong, vươn tay vén chăn lên.

Cả giường đầy máu, đã khô, màu sắc tối thẫm nhuộm ra một hình người mơ hồ, Quý Đường Đường lùi về phía sau hai bước, Linh tử thở dài, lại phủ chăn lên.

“Đây là hồi tôi mới tới được mấy ngày, trong phòng này có một cô, nghe nói là một nữ giáo viên, bị học sinh của mình lừa ra ngoài bắt cóc, thối đời gì không biết, học sinh mà cũng có thể gài bẫy cô giáo. Cô ta bị cái tên Thiết Toa kia cưỡng hiếp, không hề kêu gào, người đọc sách, nội tâm thâm sâu, lần thứ hai lúc bị Thiết Toa đưa đi, cô ta giấu một cái kẹp tóc, chính là cái loại kẹp tóc nhỏ để kẹp tóc ấy, vừa nhọn vừa mảnh. Cô ta chọc mù một mắt của Thiết Toa.”

Quý Đường Đường nghe mà da đầu như muốn nứt ra.

“Tôi nhớ hôm đó đúng buổi trưa, đột nhiên nghe thấy Thiết Toa kêu thảm thiết ở bên ngoài, sau đó cửa mở ra, Thiết Toa che một mắt, mặt đầy máu, túm tóc cô gái kia lôi vào, có mấy lần tuột tay, túm ra một đống tóc. Gã ném cô gái kia lên giường, cầm dao lên bắt đầu đâm, tôi sợ đến mức không dám nhúc nhích, chỉ nghe thấy tiếng phập phập khi dao cắm vào thịt, hơn nữa hẳn còn không đâm vào chỗ hiểm, có ý đồ muốn cô ta chịu đau đớn thể xác, hai dao cuối cùng, đâm vào hai con mắt, mũi dao còn móc cả con ngươi ra...”

Quý Đường Đường phát rét một trận: “Đừng, đừng kể nữa.”

Linh tử thấy cô sợ, thở dài ngừng nói, nhưng được một lúc, Quý Đường Đường lại hỏi chị ta: “Tiếp đó thì sao?”

“Sau đó Thiết Toa mặc kệ cô ta, bị người ta đưa đi xử lý vết thương. Lúc về lại lôi cô ta ra, kéo ra một vệt máu, từ bên này ra

tới tận cửa...” Chị ta ra hiệu cho Quý Đường Đường xem, “Tôi lấy áo gối lau nửa ngày trời... sau đó cuộn lại, ném dưới giường.”

Không hiểu tại sao, Quý Đường Đường từ từ bình tĩnh lại, nhìn chiếc giường nhỏ hẹp trước mặt, cô bỗng nhiên có một loại cảm giác rõ ràng như được chỉ dẫn đến nơi vụ án diễn ra, cô hỏi Linh tỷ: “Sau đó thế nào?”

“Sau này, có lần tôi hầu hạ Thiết Toa, xong việc mới hỏi gã cô gái đó có phải đã chết rồi đúng không, cái dáng vẻ cười cợt của hắn hết như ma quỷ vậy, giờ tôi vẫn còn nhớ. Hắn nói hắn không giết cô ta, hắn vớt cô ta ra ngoài, hắn nói ở đây là sa mạc, không có người, hắn ném cô ấy xuống một nơi thấp trũng, ban ngày bị mặt trời thiêu đốt, buổi tối nhiệt độ xuống đến âm mười mấy hai mươi độ, một ngày đã chết, hắn ném xác cô ấy ở đó mấy ngày, lại còn cho tôi xem ảnh chụp trong di động, mới đầu là một cô gái xinh đẹp biết bao, mới mấy ngày, ban ngày phơi nắng buổi tối lạnh cóng, một lớp da bọc xương, không khác gì thây khô.”

Quý Đường Đường không nói gì thêm, cô tiến lên trước, lại vén chăn lên, tay run run muốn chạm lên vết máu trên ga giường, lại như bị điện giật mà rút lại.

Linh tỷ khuyên cô: “Chuyện của người khác, đều là bài học cho bản thân mình. Tấm ảnh kia như khắc sâu trong đầu tôi vậy, Thiết Toa chột một mắt, thực sự như biến thành súc sinh, ra tay rất tàn độc, cô gái tôi kể với cô lúc này cũng là số phận xui xẻo, rơi vào tay hắn. Trước kia tôi sợ bị đánh, lúc nào cũng tươi cười nịnh nọt nghe lời, sau chuyện đó, tôi lại càng ngoan ngoãn phục tùng, coi như tôi là con chó đi, chó nghe lời, chủ nhân cũng không nỡ đập, thỉnh thoảng còn được miếng thịt ăn đúng không? Cho nên người trong căn phòng này cứ lần lượt thay đổi, nhưng tôi vẫn ở đây.”

“Cô gái, cô đừng cố chấp. Còn sống là quan trọng nhất, những cái khác đều là giả dối hết. Đám người kia giết người không chớp mắt, cô đừng có liều mạng, cô cứ tươi cười, dỗ bọn chúng vui vẻ, cuộc sống của cô cũng sẽ tốt hơn, tôi thấy cô trông cũng thông minh lanh lợi nên mới nhắc nhở cô một chút, cô mà ở lại được, hai chị em chúng ta cũng có bầu có bạn, trò chuyện, ngày tháng cũng không khổ sở nữa...”

“Hắn tên gì? Thiết Toa đúng không?”

Linh tử sững sốt một chút, theo bản năng tiếp lời: “Đúng vậy, sao thế?”

Quý Đường Đường không lên tiếng, cô nhìn chăm chăm vết máu hình người trên giường kia một lúc lâu, động tác rất nhẹ nhàng chậm rãi kéo chăn lên: “Cô yên tâm đi, tôi đến rồi, ngày chết của hắn cũng đã đến.”

Linh tử bị lời nói của cô làm cho sợ hãi: “Cô... đang nói với ai vậy?”

Quý Đường Đường không đáp lời, cô vươn tay vào trong túi áo lót, móc ra một chiếc vuốt quỷ khác.

Vuốt quỷ đã gặp máu mấy lần, trong màu xương trắng hếu có lẫn huyết sắc, nắm trong lòng bàn tay có một thứ độ ẩm kỳ dị.

Đây là lần đầu tiên từ trước đến giờ, cô thực sự có suy nghĩ dùng vuốt quỷ để giết người.

88. Chương 27

Quý Đường Đường chọn chiếc giường trống duy nhất ngồi xuống, cố gắng muốn phớt lờ hiện trạng trước mắt, Linh tỷ vốn còn muốn tiếp tục lái nhái, thấy vẻ mặt hờ hững của cô, đành nằm xuống giường giở tạp chí — loại tạp chí chuyên đăng những vụ án tình ái, ảnh minh họa và tựa đề tương đối khiến người ta kinh sợ vẫn hay lưu hành ở bến xe.

Buổi tối trước đó một ngày khi thảo luận với Thạch Gia Tín, cô đã khoanh vùng điểm đích đến khoảng chừng hơn mười dặm ngoài thành phố ma quỷ Yar Dan, từ tài liệu chính thức được cung cấp, diện tích của Yar Dan khoảng 400 kilômet vuông, theo kế hoạch, cô cố gắng “bị bắt cóc”, mà Thạch Gia Tín sẽ nghĩ cách thuê xe, mang theo Lộ Linh đến Yar Dan trước, trên đường đi, vận tốc xe của anh ta sẽ rất chậm, trong lòng cả hai đều biết có thể sẽ bị chiếc xe vận tải nhỏ kia vượt qua, anh ta nhất định không được đuổi theo để tránh dẫn đến nghi ngờ mà phải nhớ lại phương hướng của chiếc xe đó, sau đó căn cứ vào đầu mối này, tiến hành tìm kiếm trải rộng ở phạm vi Yar Dan trong thời gian dài — thứ nhất là Lộ Linh có thể nhận chủ, thứ hai là càng đến gần nơi án mạng xảy ra, tỷ lệ chuông kêu lại càng cao, một khi chuông vang lên, cô và Lộ Linh sẽ có thể tụ hội.

Không biết Thạch Gia Tín đã đến đâu, nếu như lời Linh tỷ nói không sai, cái gã tên Thiết Toa kia hiện giờ đang hành hạ Vuư Tư, tinh lực của một gã đàn ông dù sao cũng có hạn, khả năng động đến cô tối hôm nay rất nhỏ, cô phải tranh thủ vì chính mình đến thời điểm đó, cũng là tranh thủ thời gian cho Lộ Linh và Thạch Gia Tín đến nơi, đồng thời, còn có thể lợi dụng khả năng bẻ cong tầm

mắt của mình, “dạo” một vòng quanh cái ma quật dưới lòng đất này, biết rõ đường chạy trốn.

Đang nghĩ vậy, khóa ngoài cửa mở, Quý Đường Đường theo bản năng nhìn ra phía cửa, thân thể lại không nhúc nhích, Linh tử thì ngược lại, vội vội vàng vàng vén chăn xuống giường, thuận tay cầm lấy một cái áo khoác, chỉ chốc lát sau, chị ta kéo một cô gái đầu tóc rối bù từ ngoài cánh cửa hé một nửa vào, rất đau lòng khoác thêm áo cho cô gái kia.

Điều này khiến cho Quý Đường Đường bất giác có vài phần hảo cảm với chị ta, mặc dù đã rất khẳng định nhưng cô vẫn phải đến gần một chút xem cô gái kia có phải Vuư Tư hay không — đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng rầm rì, cánh cửa gần khép lại lại hé ra một chút.

Có một luồng ánh mắt tàn bạo hung ác nhìn thẳng về phía cô, Quý Đường Đường cả kinh trong lòng, theo bản năng nhìn qua, là một gã đàn ông một mắt, mắt phải đeo bịt mắt màu đen, vóc người không tính là cao nhưng phi thường to lớn, tay áo xắn đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay rất rắn chắc, thô hơn cẳng chân của người bình thường, giữa lớp lông rậm rạp ẩn hiện hình vẽ phi thiên chói mắt.

Da đầu Quý Đường Đường hơi tê dại, nhưng rất nhanh, bên ngoài đã đóng cửa lại, trong sát na khi cánh cửa khép lại, cô nghe thấy từ ngoài bay vào một câu nói: “Đúng là trông không tệ.”

Linh tử cúi người lôi một đôi giày từ dưới gầm giường ra cho cô gái kia xỏ vào, Quý Đường Đường bấy giờ mới chú ý tới cô gái đang để chân trần, vừa nhìn tiếp đã hiểu tại sao Linh tử lại cầm áo

khoác: trời lạnh thế này, cô gái kia chỉ mặc một chiếc áo đơn, giống như loại áo rộng thùng thình của bệnh nhân trong bệnh viện, nút áo trên dưới đều cài lẫn lộn, lộ ra nửa bả vai đã bị cắn máu thịt mơ hồ.

Quý Đường Đường sửng sốt một chút, chợt cảm thấy có chút không ổn, cô hỏi Linh tử: "Sao cô ấy lại mặc ít vậy?"

Linh tử đổ chút nước nóng từ trong bình vào cái chậu nhựa, cầm lấy cái khăn lông nhìn không ra màu sắc vắt ở đầu giường ngâm ngâm, vắt khô rồi giúp cô gái kia lau người: "Sợ trên người có giấu đồ theo, hận không thể cởi hết mà đưa vào, nghiệp chướng chó má."

Cô gái kia đứng đờ đẫn, mặc Linh tử lau chùi cho mình, đôi con ngươi lảng lảng nhìn bức tường, lúc Linh tử giúp cô ta vén tóc ra sau tai, Quý Đường Đường nhận ra cô ta chính là Vương Tư mình đã từng gặp lúc bị nhốt trong gương, so với vẻ đáng yêu như con chim nhỏ nép vào người khi đó, cảnh tượng bây giờ khiến người ta nhìn mà khó chịu trong lòng muốn rơi lệ.

Nhưng so với việc đồng tình với Vương Tư, giờ cô có chuyện khó giải quyết hơn để lo lắng.

Mẹ nó! Cô chửi tục một tiếng trong lòng.

Không thể mang vuốt quỷ theo, chẳng phải là muốn lấy mạng cô hay sao?

Thiết Toa đuổi chân, ngậm một miếng thuốc rồi đi về phía nhà ăn, một gã đàn ông đầu trâu mặt ngựa bên cạnh ghé lại gần: “Thiết ca, thoải mái rồi chứ?”

“Thoải mái cái rắm, như con cá chết.” Thiết Toa đánh bật lửa, hai lần vẫn không được, trong lòng càng khó chịu hơn, “Trước kia còn biết phản kháng, chơi còn có tí thú vị. Mẹ kiếp, hai lần này nằm ngay đơ, cắn véo thế nào cũng không phản ứng, CMN y như làm người chết vậy, mất cả hứng! ***!”

Gã kia lấy lòng hấn: “Không phải vừa hay có đứa mới tới sao.”

Thiết Toa hồi tưởng lại vẻ ngoài của Quý Đường Đường vừa mới thấy, trong cổ họng hơi khô khốc: “Hai đợt này đều không tệ, mà nói coi thế này có quái không, hoặc là mấy lần liền đưa toàn gái đẹp tới, hoặc là liên tục mấy lần đều xấu đến mức mẹ nó cũng chẳng muốn đụng vào. Hết như đời người, hoặc là xui xẻo liên tục, hoặc là may mắn dài dài, mà nói có đúng không?”

Gã kia lại nịnh nọt: “Lại chẳng đúng.”

“Con bé kia giữ lại cũng chẳng để làm gì, ăn mãi cơm khô, ngán rồi. Tối nay động dao bên kia đi, đưa nó vào.”

Gã kia có chút tiếc nuối: “Mặt mũi đáng dập cũng đâu có tệ, vừa nghĩ đến chuyện xuống dao xắt thành mấy mảnh máu me đầm đìa đã thấy tiếc.”

Thiết Toa liếc gã một cái: “Mày chưa được nếm nên là không cam lòng chứ gì? Đáng lẽ có chuyện tốt, cả lũ cùng hưởng mới đúng, có điều tao nói thật với mày, chả có gì thú vị đâu, bò già khai hoang chỉ tổ phí sức, còn chẳng vui vẻ bằng Linh tử. Hơn nữa, mấy đứa đưa qua đây đều có danh sách cả, chúng ta đây đưa được một thoáng, cũng phải giao người ra chứ, Linh tử đã lần lữa lâu như vậy rồi, cũng phải tìm người mới thay vào đúng không? Mẹ kiếp, lần trước cũng là tao tay thối, lôi con **** kia ra hành hạ, kết quả chết phéng mắt ở bên ngoài, nội tạng hỏng hết, tổn thất cũng phải hơn vạn.”

“Hơn ấy.” Gã còn lại lắc đầu, “Nghe nói ngoài chợ đen, một quả thận cũng phải từng này con số.”

Gã giơ một bàn tay ra lắc lắc.

Thiết Toa chép miệng: “Mẹ bố nó chứ, còn nói trên người heo cái gì cũng là của quý, thân thể con người mới toàn báu vật ấy, có lúc tao còn nghĩ da người đốt đi cũng tiếc, mày nói xem có làm cái túi hay đôi giày cũng là da thật, đúng không.”

Gã kia vội vàng giơ ngón cái: “Đúng là Thiết ca suy nghĩ chu toàn nhất.”

Gần trưa, có người đưa cơm tới, ba phần, bánh bao và cải trắng xào, Quý Đường Đường thực sự là không có lấy nửa phần thêm ăn, nhưng nghĩ mấy bữa liền không ăn mà lúc nào cũng có thể phải chiến đấu kịch liệt, vẫn nên bổ sung một chút thì hơn, đành

phải cắn răng nuốt xuống, Vưu Tư cắn bản không ăn, khẩu vị của Linh tử thì tốt vô cùng, bẻ bánh bao chấm nước rau xào, thanh toán luôn cả phần của Vưu Tư.

Sau một khắc đồng hồ, có người đến thu bát đĩa, hỏi: “Đi nhà xí không?”

Quý Đường Đường còn chưa hiểu gì, Linh tử vội vàng gật đầu: “Đi, đi chứ!”

Chị ta kéo Vưu Tư ra ngoài, ra hiệu cho Quý Đường Đường đi theo, bên ngoài có hai gã vạm vỡ, đều đã gặp lúc trước, Quý Đường Đường bấy giờ mới phát hiện cái gọi là gian phòng “phía Đông” này của bọn họ lại là nơi nằm sát trong cùng nhất, cuối đầu phía tây cũng có hai ba kẻ đang đứng, Linh tử dẫn bọn họ đi về phía tây, đi qua hai gian phòng, chính là nhà vệ sinh, còn chưa tiến vào mùi lạ đã xộc vào lỗ mũi, Quý Đường Đường có chút buồn nôn, nói: “Tôi không muốn đi.”

Linh tử liếc nhìn cô: “Một ngày chỉ được một lần thôi, mau lên, để cho cô đi đã là tốt lắm rồi đấy.”

Trong lòng Quý Đường Đường như nghẹn một đám ruồi chết, nhìn dáng vẻ khúm núm của Linh tử, lại có vài phần thê lương, cảm thấy ở tình cảnh thế này, con người thực sự chẳng khác gì súc vật, không còn một chút tôn nghiêm.

Trong nhà xí bản đến mức không đặt chân xuống nổi, Quý Đường Đường che mũi tốc chiến tốc thắng, vọt ra đầu tiên, Vưu Tư là người thứ hai đi ra, Quý Đường Đường chú ý đến, mặc dù về

mặt cô ta vẫn điên điên dại dại nhưng lúc đi đường lại có ý thức tránh được mấy bãi uest vật.

Phát hiện này khiến cho trái tim Quý Đường Đường thịch một tiếng, một người đã phát điên thì làm gì còn chú ý đến những tiểu tiết này?

Quay lại gian phòng, Linh tử giúp Vưu Tư nằm trên giường, đắp chăn cho cô ta, Linh tử đi rồi, Quý Đường Đường bước tới cạnh giường của Vưu Tư ngồi xuống, vươn tay vỗ vỗ cô ta: "Này, cô tên gì?"

Linh tử ngồi trên giường mình thở dài, chị ta chỉ chỉ vào đầu mình: "Em gái à, cô đừng chọc đến cô ta nữa. Chỗ này của cô ta bị đơ rồi."

Quý Đường Đường không muốn uổng phí công sức, cô suy nghĩ một chút, ghé lại gần tai Vưu Tư nói một câu: "Cô tên là Vưu Tư đúng không? Tôi là bạn của Thạch Gia Tín, anh ta nhờ tôi đến tìm cô."

Không có động tĩnh gì, đứng dậy nhìn một cái, ánh mắt của Vưu Tư vẫn đờ đẫn không chút sức sống, nhìn trừng trừng lên trần nhà.

Quý Đường Đường bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình, cô sững người bên cạnh chiếc giường của Vưu Tư một lúc, cho đến khi bên ngoài vang lên một tiếng hét thảm thiết.

Âm thanh cất lên rất đột ngột, biến mất lại càng nhanh hơn, cả người Quý Đường Đường sớn gai ốc, cô bất chợt phản ứng kịp,

nhANH chóng quay trở lại chỗ của mình nằm xuống.

Không thể chần chừ thêm nữa, phải nhanh chóng xem thử, nơi này rốt cuộc là nơi thế nào.

Tất thảy rất thuận lợi, tầm mắt thành công vòng qua khe cửa, đây là một đường hầm kéo dài, phòng của bọn họ nằm ở bên trong cùng, liếc mắt thấy hai bên có thêm tám căn phòng, phía cuối là nhà xí, một nam một nữ. Trừ gian phòng của các cô, còn hai gian nữa cũng được dùng để nhốt người, phần lớn giường ngủ đều trống không, chỉ có lẻ tẻ hai ba người.

Những căn phòng khác đều là phòng đơn hoặc phòng hai người, trong đó có một gian phòng tương đối rộng một chút, trên tường dán đầy những tấm ảnh ướm át nhức mắt, chặn chiếu trên giường xộc xệch không chịu nổi, đầu giường buộc dây thừng, đầu đệm còn có vài mảnh máu rõ ràng, Quý Đường Đường nghĩ đến chỗ đầu vai Vu Tư bị cắn rách, trực giác thấy đây chính là phòng Thiết Toa.

Cô dừng lại trong căn phòng đó một lúc, nhìn kỹ vị trí của từng món đồ có thể trở thành vũ khí tạm thời, cô không hề sợ sẽ động thủ với Thiết Toa, sau khi chạy trốn khỏi nhà, để ứng phó với những nguy hiểm có thể gặp phải khi sinh tồn, cô đã từng học võ một thời gian, hơn nữa, để có hiệu quả thực tế, cô toàn học những chiêu võ vật lộn đánh đấm nhanh chóng đả thương đến những nơi yếu hại trên cơ thể con người, thông thường, để đối đầu với hai ba người thì không thành vấn đề, có điều vẫn nên hành sự cẩn

trọng, kinh nghiệm qua vài lần đối đầu đã cho cô bài học, nửa điểm sơ suất cũng không được.

Đường hầm không lớn, phân ra làm năm khu, nơi nhóm Quý Đường Đường ở hẳn là chỗ ở của đám bảo kê, có chừng sáu người, một khu khác là nơi đầu bếp hậu cần ở và nhà ăn, thời gian là giữa trưa, trong hành lang rất yên tĩnh, phần lớn đều đang ở nhà ăn ăn cơm, căn cứ vào cách sắp xếp chỗ ngồi, số người ở đây tổng cộng không quá 20.

Điểm này khiến cho Quý Đường Đường có chút ngoài ý muốn, cô vốn tưởng rằng quy mô sẽ lớn hơn — xem ra, đây chỉ là một trong số những cứ điểm mà thôi.

Trừ mấy tên bảo kê mà cô từng gặp khi nãy, cô còn nhìn thấy ba gã khuôn vác kiê hậu cần ở nhà bếp, cái bàn còn lại có hai gã đàn ông mặc áo blouse trắng đang ngồi, đeo kính, khoảng tầm ba bốn chục tuổi, nhìn cũng khá nhã nhặn.

Đến gần một chút, có thể nghe thấy hai người đang hạ giọng nói chuyện phiếm.

“Dạo này lượng công việc lớn quá, không thích ứng lắm.”

“Bỗng dừng lại tăng tốc, lần sau nữa mà được thế này, chắc phải lâu lắm.”

“Hai ngày là phải kết thúc, chắc phải làm liên tục, không được nghỉ ngơi. Nhưng mà xong sớm cũng tốt, chưa biết chừng còn kịp về ăn tết.”

“Xem danh sách cũng không nhiều lắm, làm một lần cho xong chuyện đi.”

“Ông nói coi, đây rốt cuộc là chỗ nào? Vẫn còn ở trong nội thành chứ?”

“Chưa chắc. Bằng không đã chẳng bắt chúng ta đội mũ đeo ống nghe, chưa biết chừng cũng chỉ ở quanh quanh nội thành thôi, có khi lại đang ở gần nhà ấy. Chúng ta đừng quan tâm nữa, lấy tiền, thanh toán rồi đi, làm nhiều xem ít, cũng đừng chọc vào phiền phức.”

“Đúng rồi đấy...”

Hai người vừa nói vừa ăn, bữa trưa là thịt dê cải trắng hầm sủi cảo, ngấm đầy dấm, nguội mà khiến sâu đói trong bụng người ta ngọ nguậy.

Xem ra, Mao Ca đoán trúng mười phần mười.

Khu thứ ba tương đối chỉnh tề sạch sẽ, mùi nước khử trùng nồng nặc, mấy căn phòng sát bên ngoài là chỗ ở, cấp bậc bày biện cũng cao hơn một chút, trên bàn làm việc còn có vài quyển sách chuyên ngành y đang để mở, bên trên dùng bút mực khoanh khoanh vẽ vẽ, ghé sát lại nhìn, là tranh vẽ kết cấu cơ thể người.

Phía cuối là một phòng giải phẫu lớn, bốn cái bàn, bên trong còn có hai người mặc áo trắng còn chưa đi ăn cơm, vây xung quanh một cái bàn có người nằm bện rộn, một trong số hai người lấy từ trong bụng người đang nằm ra một đồng gì đó máu me

đầm ã, cần thận bỏ vào trong dụng cụ đựng ãy dung dịch bên cạnh — nội tạng thiếu máu khi cắt rời khỏi cơ thể dưới nhiệt ão bình thường sau nhiều nhất 1 giờ sẽ chết, cho nên cần phải ão được ngâm trong dung dịch ão chế ãể bảo quản hoạt tính, mà trừ phi bệnh nhân tiếp nhận nội tạng di thực cũng ở trong này, nếu không nội tạng bị lấy ra vẫn nên nhanh chóng ão chuyển ãi.

Khu thứ tư tương ãối chật chội, ngay cả ãền ở hành lang cũng rất tối, trên ãất có những ãốm máu ãã kết khô, từng vệt máu và ãấu vết kéo túm, cuối cùng là một gian phòng lớn, ãối diện cửa là một cái ao lớn, trên mặt ao có lưới sắt che phủ, chỉ mở ra một khe hở dài chừng nửa mét ở gần rìa, có hai gã mặc ãồ bảo hộ ãeo mặt nạ ãang bận rộn, cởi một cái bao tải loang lổ vết máu, lôi từ bên trong ra các mảnh xác không toàn vẹn, cần thận thả xuống ô cửa kia, mỗi lần thả xuống một mảnh, mặt ao lại sôi trào kịch liệt, giống như bốc khói vàng, bọt máu sủi lên, lại nhanh chóng lặn xuống.

Ở dưới ãất, ãốt xác ãương nhiên là không thích hợp, thứ nhất ãiều kiện hệ thống xả khói không cho phép, thứ hai cũng ãể gây chú ý, cho nên Quý ãường ãường ãoán, ãây hẳn là phải nơi tương tự như lò thiêu, là ao axit ãể hóa xác.

ãạo quanh một vòng này không khác gì ãi quanh ãịa ngục một lượt, mặc dù những cảnh tượng quá mức tanh máu cô chỉ ãám liếc một cái từ xa nhưng vẫn bị chấn ãộng mạnh, tầm mắt của cô ãừng lại trong hành lang một lúc, tiếp tục chuyển ãến khu thứ năm, chỗ này gần như cửa ra, có một ãường hầm khá ãặc biệt, ãiều này cũng chứng minh phỏng ãoán khi trước của Quý ãường ãường: trừ cái ống kia ra, quả nhiên còn có một lối ra khác, hơn nữa khoảng cách giữa hai bên rất dài, ãể ãàng tranh thủ thời gian ãể ãào thoát.

Cuối lối đi có dựng mấy chiếc xe đi trên cát, bên cạnh là một căn phòng lớn hơn, giống như phòng họp, trên tường dán chi chít danh sách, ghi chép tương tự, hoặc rất nhiều những thông báo cô xem không hiểu, có một gã đàn ông trung niên ngồi bên cạnh bàn, Thiết Toa đứng đối diện.

Lại gần thêm chút nữa, tiếng hai người nói chuyện với nhau cũng rất rõ ràng.

Giọng của Thiết Toa có chút kích động: “Bỗng dưng lại bảo đi? Lại còn không thể quay về nội thành, vậy anh em phải đi đâu?”

“Không phải là đi, là tránh đầu sóng ngọn gió thôi. Bên kia liên tiếp xảy ra vài chuyện lạ, đều là đám giao hàng cho chúng ta. Đầu tiên là đang đi đường thì bị kẻ khác bắt mất đầu mà chẳng hiểu sao, máu bắn đầy cả buồng lái; sau lại có một đĩa chết trong quán trà, rõ ràng đã bị tra khảo qua, còn mất tích một đĩa, đến giờ vẫn không tìm thấy. Chuyện này không thể không đề phòng, cho nên ở trên suy tính, làm xong chuyến này, tạm ngừng một thời gian trước tránh gió đã. Mà với mấy anh em đừng quay về nội thành vội, Tân Cương, Thanh Hải, đi một vòng chỗ nào cũng được, chờ sóng gió qua rồi về. Chuyện này thực đúng là quỷ dị, không giống như bọn cớm gây chuyện, giống như đen ăn đen hơn, mấy năm nay làm ăn lớn, kẻ ganh ghét nhiều lắm, cũng nên dừng lại để xem tình hình một chút. Tao là phụ trách đầu bên này, phải truyền đạt lại ý tứ rõ ràng cho mày. Bên đám bác sĩ tao cũng đã thông báo rồi, đang có hàng, nhanh chóng xử lý, chắc tối nay phải động dao liên tục, sáng sớm mai rút lui dần đi, có xe đón bác sĩ về thành phố, còn đám chúng mày, tự mình tính toán, chia nhau ra, một nửa đi Tân Cương, một nửa đi Thanh Hải, lúc nào quay về sẽ thông báo sau. Tiền sẽ được gửi vào tài khoản, chúng mày không sợ bị chết đói đâu.”

Quý Đường Đường đột nhiên cảm thấy khó thở, tầm mắt rung lắc kịch liệt, tất cả cảnh tượng mơ hồ thành một mảnh, đầu đau đớn như bị xuyên thủng, cô vụt ngồi dậy, có người bịt kín miệng cô, không cho cô phát ra tiếng.

Định thần nhìn lại, là Vưu Tư.

“Xin... xin lỗi.” Vưu Tư rất hoảng hốt, nước mắt sắp trào ra đến nơi, “Tôi định nói chuyện với cô, nhưng cô... mắt cô cứ mở trừng trừng, không nhúc nhích, giống như... giống như chết rồi vậy, tôi đành phải liều mạng lay cô, khó khăn lắm mới...”

Bình thường đều là tự thu hồi tầm mắt, thì ra bị người khác đánh gãy giữa đường lại khó chịu như vậy, trán của Quý Đường Đường lấm tấm mồ hôi, cô khoát tay với Vưu Tư, ý bảo không sao.

Vưu Tư cắn môi: “Cô thực sự là bạn của Thạch Đầu?”

Quý Đường Đường nhìn cô ta, cảm giác khó chịu kia lại dâng lên, hạ thấp giọng hỏi: “Cô không sao chứ?”
Chỉ ngần ngừ mấy chữ mà tựa như bom cay, nước mắt của Vưu Tư trào ra, cô ta đột nhiên nhào vào lòng Quý Đường Đường, vươn tay ôm chặt lấy hông cô, nghẹn ngào nói “Tôi phải làm sao bây giờ”, rồi không nói nổi nữa.

Quý Đường Đường ôm Vưu Tư, không biết phải an ủi cô ta thế nào, đến cả khóc cô ta cũng khóc rất đê nén, cố gắng không phát ra âm thanh lớn, Linh tử đã ngủ thiếp đi, đoán chắc cũng chỉ có chị

ta mới có thể vô tâm vô tư mà ngủ yên ổn, Quý Đường Đường chợt nhớ đến câu “danh ngôn” kia của chị ta.

— coi như tôi là con chó đi, chủ nhân cũng không nỡ đạp, thỉnh thoảng cũng thưởng cho miếng thịt ăn không phải sao?

Quý Đường Đường cười khổ, bây giờ, “chủ nhân” của chị đã sắp tan đàn xẻ nghé, nếu chị biết vận mệnh mà chị sắp gặp phải, liệu có ngủ tiếp được nữa không?

Ngoài cửa bỗng vọng đến tiếng quát tháo giã dũa, nghe giống như là người trong phòng khác bị kéo ra, thân hình mảnh mai của Ưu Tư run bật lên, không dám nhúc nhích, Linh tử cũng tỉnh lại, mở to hai mắt ngồi dậy từ trên giường, dường như cũng nhận ra không khí căng thẳng và khác thường.

Khóa cửa vang lên, từng tiếng từng tiếng chìa tra vào ổ rõ ràng giống như dội vào lòng.

Có hai gã đàn ông tiến vào, một trong số đó cầm một bộ quần áo, giống như đồ bệnh nhân, gã ném quần áo lên bàn, nhìn Quý Đường Đường cười cười, trong giọng nói có ý đe dọa: “Thay quần áo, cởi giày ra.”

Chó má! Hàm răng Quý Đường Đường cũng sắp bị cắn nát, thế này là chết đến nơi còn muốn ngóc dậy, định hưởng thụ một lần đúng không.

Toàn thân Vuơ Tư cứng đờ, không biết là đang nói với Quý Đường Đường hay với chính mình, nỉ non hạ giọng lặp đi lặp lại: “Cô sẽ bị cưỡng hiếp.”

Quý Đường Đường nhẹ nhàng đẩy cô ta ra, tự mình bước qua lấy quần áo, sau đó ngồi lại trên giường cởi giày, hai gã kia hoàn toàn không có ý tránh đi, dường như muốn tham quan toàn bộ quá trình thay quần áo.

Vuơ Tư ngồi thụp xuống đất, thấp giọng khóc lên, Quý Đường Đường cúi người ôm lấy cô ta, lặng lẽ nhét một chiếc vuốt quý vào trong tay cô ta, cô ghé sát bên tai Vuơ Tư, giọng nói rất thấp: “Thạch Gia Tín đang trên đường tới, cô cố gắng chịu đựng thêm một phút là có thêm một cơ hội để gặp anh ta. Thứ này, lúc nào nguy hiểm nhất thì hãy dùng đến, ấn vào người đấm súc sinh này, hiểu không?”

Vuơ Tư nghe hiểu, cô ta co mình lại gật đầu, tay nắm chặt thành quả đấm.

Quý Đường Đường thở hắt ra, tiếp tục trấn định cởi quần áo, trong lòng nhủ thầm: coi như bị chó nhìn, coi như bị chó nhìn.

Có điều cho dù là chó cũng không nhìn được chỗ quan trọng, cô không cởi quần áo lót, mặc thẳng đồ bệnh nhân vào.

Có một gã đứng sau cầu kính quát cô: “Áo lót cũng cởi!”
Quý Đường Đường lạnh lùng nhìn hằm một cái, thò tay vào trong áo cởi móc áo lót, sau đó lôi áo lót từ trong ống tay áo ra ngoài, giống như thị uy ném mạnh xuống đất.

Gã kia cái điên, ít nhiều cảm thấy mình như tự tìm khó chịu: “Đi thôi!”

Quý Đường Đường bình tĩnh bước ra ngoài, lúc ra đến cửa, Linh tỷ khổ sở dặn dò cô một câu: “Cô đừng có đối đầu với người ta, đỡ phải chịu khổ.”

89. Chương 28

Quý Đường Đường cúi đầu, đi theo sau hai gã đàn ông kia, chân trần dẫm lên mặt đất rất lạnh, lòng bàn chân của cô không tự chủ được mà co lại, cảm giác chỉ mới vài giây đã đến cửa phòng Thiết Toa, xuyên qua cánh cửa hé một nửa, cô nhìn thấy Thiết Toa đang đập một quả trứng gà sống vào trong một cái ly thủy tinh, chao chao vỏ trứng trên miệng ly rồi vứt đi, thò ngón trỏ vào quấy tung lòng trứng bên trong lên, sau đó bưng lên ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, yết hầu nhô ra lộn lên lộn xuống rõ ràng, lúc đặt cái ly xuống, còn có một sợi lòng trắng trứng kéo dài từ khoe miệng.

Quý Đường Đường có chút buồn nôn, đằng sau có người đẩy mạnh cô một cái, cô lao đảo rồi bước vào phòng, khó khăn lắm mới đứng vững, ngẩng đầu lên đã thấy Thiết Toa đang đứng gần đó quan sát cô, Quý Đường Đường nhú mày một cái, lại lùi lại phía sau hai bước.

Thiết Toa nhìn cô, trong đầu cứ cảm thấy có chút khác thường: những đứa con gái được đưa vào trong căn phòng này, có người khóc lóc làm loạn, có người tìm đến cái chết, cũng có người cúi mình lấy lòng, nhưng trước mắt, vẻ mặt chán ghét kiểu này, thoáng chốc đã khiến lửa giận trong lòng gã bùng lên: xuất thân tha hương, lúc mới đến thành phố làm ăn, bị kỳ thị gây khó dễ khắp nơi, có lúc lấy dũng khí để theo đuổi con gái, đối phương rõ ràng xấu muốn chết, lại ỷ mình là người thành phố, dám hếch mũi lên trời nhìn gã xem thường, ra cái vẻ thiên nga bị cóc theo đuổi....

Cái vẻ mặt chán ghét đó, cùng với vẻ mặt của Quý Đường Đường, giống đến kỳ lạ.

Một cơn phẫn hận từ trong lòng Thiết Toa bốc ra ngoài, lần đầu tiên nhìn thấy Quý Đường Đường gã đã biết, cô gái này nhất định không phải là gái, trông khí chất ăn mặc cũng không tệ, hẳn là cái loại "người thành phố" được ăn học tử tế kia, người như vậy, nếu là lúc bình thường, có một trăm năm cũng sẽ chẳng liếc nhìn gã lấy một cái đúng không? Sâu tận đáy lòng, gã có một ham muốn hủy diệt với loại người như vậy, giống như thứ đồ sứ đẹp để tinh tế kia, kiểu gì cũng phải đập cho nát bấy đầy đất mới thư thái, còn phải chà đạp xuống bùn đất, đập đến khi hoàn toàn biến đổi mới thấy hết giận.

Còn dám vênh mặt với gã, khoe miệng Thiết Toa lộ ra một nụ cười gằn: gã đột nhiên rất muốn nhìn thấy cảnh Quý Đường Đường bị hành hạ đến máu thịt mơ hồ tan thành từng mảnh.

Gã ngẩng đầu lên, nhìn cái gã đang vươn tay khép cửa bên ngoài nói một câu: "Cùng nhau đi."

Gã kia há hốc miệng, sau khi hiểu ý của Thiết Toa, nói chuyện cũng có chút lắp bắp: "Chuyện này... Thiết ca, vậy sao được..." Thiết Toa cười đầy vẻ xấu xa: "Đều là anh em với nhau cả, chơi chút mới mẻ chứ."

"Vậy... sao mà không biết xấu hổ được..." Gã kia ngoài miệng thì nói vậy, chân đã nhẩy vào, thuận tiện đóng cửa lại, nuốt nước miếng, cặp mắt sáng rực lên như sói săn mồi: gã đúng là chưa từng chơi kiểu biến thái thế này bao giờ, nhưng tâm lý vốn có của đàn ông, vẫn muốn thử một lần.

“Lại đây đi.” Thiết Toa tỏ ra rất rộng rãi, “Mày trước.”

Gã kia có chút ngoài ý muốn, nhưng tình tròng xông não, vẫn bị tình tròng làm cho hồ đồ, vội vội vàng vàng cởi dây lưng tụt quần, đến gần Quý Đường Đường, bỗng có chút luống cuống tay chân, cô gái này cứ giữ vẻ mặt lạnh lùng đứng đó, không sợ không hoảng không tránh né, khiến cho gã có chút khó xuống tay, do dự một chút, cuối cùng vẫn trơ mặt ghé mồm lại hôn, còn chưa chạm đến, một cái tát của Quý Đường Đường đã vung qua, bốp một tiếng giòn vang, trên mặt mới đầu vừa nóng vừa rát, sau đó liền sưng vù lên.

Thiết Toa đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn, gã có chút quyền cước võ vẽ, người ngoài xem náo nhiệt, người trong nghề trông môn phái, một cái bạt tai này của Quý Đường Đường đánh có căn cơ, không giống những cô gái bình thường lúc giãy dụa, hua tay loạn xạ, đánh vào mặt thật ra chẳng đau — cái bạt tai này của cô khác hẳn, xét về góc độ, lực đánh đều nằm trên cổ tay, tiếng vang cũng rất thật, đó là đánh thật, da mặt của đàn ông khá dày và thô, nào có chuyện bị phụ nữ tát một cái đã sưng vù lên.

Thiết Toa lẳng lẳng lùi lại phía sau, vươn tay mò lấy cái xích sắt giấu dưới giường, trên mặt lại là cái vẻ ngoài cười nhưng trong không cười: “Người anh em, để một con đàn bà đánh trúng, nói ra có xấu hổ không cơ chứ?”

Gã kia có chút thẹn quá hóa giận, lật tay đã vung ra một bàn tay tựa như cái quạt hương bồ lại, Quý Đường Đường nghiêng đầu tránh thoát, thuận thế gập khuỷu tay, cẳng tay hướng lên trên, huých mạnh vào cằm của gã kia, gã kêu oai oái, che cằm lùi lại phía sau hai bước, bị cái quần tụt đến bàn chân vướng víu, ngã sõng xoài.

Con mắt duy nhất của Thiết Toa nheo lại thành một khe hở hẹp, sự ngoan độc nơi đáy mắt dâng lên, nếu như nói cái bạt tai vừa rồi tính ra cũng chỉ có vài phần kỹ thuật thì lần ra tay này hoàn toàn là do người có võ mới đánh ra được, gã không chút nghĩ ngợi, cổ tay nhấc lên, lôi ra một dải xích sắt thô bằng hai ngón tay dài hơn một trượng, khoe mắt Quý Đường liếc thấy ánh bạc chớp lên, lại nghe thấy tiếng gió trên đỉnh đầu bất ổn, sợ đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh, nhanh chóng cúi người thụp xuống, đã nghe thấy đỉnh đầu vang lên một tiếng ầm thật lớn, chiếc xích sắt đã vung đến cái bàn gỗ có mặt kính dày bên cạnh, cứ thế tạo ra một vết nứt lớn, bột gỗ và vụn thủy tinh bắn tung tóe khắp nơi.

Gã đàn ông ngã sõng xoài khi nãy để mông trần đứng dậy, vừa đau vừa thẹn, nhất thời nổi lên sát tâm, gào thét nhào về phía Quý Đường Đường, Quý Đường Đường chỉ lo để ý đến hành động của Thiết Toa, không đề phòng bị gã xô trúng, sổng lưng va vào cạnh bàn, tay đánh đổ cái ly, cái ly mà Thiết Toa dùng để uống trứng gà sống.

Trong đầu Quý Đường Đường nhanh chóng thoáng qua một suy nghĩ, chỉ trong khoảnh khắc đó, gã kia đã lao đến trước mặt, giơ tay siết chặt lấy cổ cô, Thiết Toa quấn một đoạn xích sắt quanh cổ tay, đang định vung ra một roi nữa, thấy gã kia đắc thủ, tâm lý buông lỏng, cánh tay nâng lên lại buông xuống, Quý Đường Đường nắm bật được một hai giây này, chịu đựng sự kiềm kẹp nơi cổ họng, cánh tay giấu sau lưng nhanh chóng cầm lấy cái ly thủy tinh đập xuống mặt bàn, đồng thời cảm giác được cái ly trong tay vỡ vụn, cầm lên một miếng thủy tinh lớn nhất, không chút nghĩ ngợi, cầm thẳng vào cổ họng của người trước mặt.

Vài động tác này chỉ diễn ra trong nháy mắt, gã kia muốn lùi lại về phía sau, rớt cuộc vẫn muợn một bước, mảnh thủy tinh găm vào động mạch trên cổ, máu tươi nhanh chóng ứa ra, con mắt của Thiết Toa như muốn rách ra, hét lớn một tiếng lại vung xích sắt về phía này, Quý Đường Đường không còn kịp tránh ra nữa, hạ quyết tâm, tóm gã đàn ông kia che trước người, chỉ nghe thấy một tiếng vang trầm đục, xích sắt nện vào đầu gã kia, mạnh mẽ phạt ra một cái hõm, mới nhìn, giống như cái đầu bị bở ra từ giữa, đến óc cũng lòi ra.

Cổ tay Thiết Toa vừa nhấc lên, đầu sợi xích sắt găm quá sâu vào trong đầu của gã kia, vậy mà lại lôi cả thân thể đi theo, nhìn từ góc độ của Quý Đường Đường, vẻ mặt gã quý dị, đầu đầy máu và óc, giống như một con rối dây, da đầu cô tê rần, chân cũng mềm nhũn, không chút nghĩ ngợi, dùng toàn bộ sức lực của bản thân chạy thoát ra, sau lưng lại vang lên một tiếng động thật lớn, xích sắt quật lên đất bùn, phạt ra một vết nứt sâu hoắm.

Quý Đường Đường nhận ra rằng mình đã phạm một sai lầm, có lẽ những hung hiểm cô đã trải qua vẫn quá ít, cô chung quy vẫn tưởng giới hạn cuối cùng của con người rất cao, nghĩ tình hình quá đơn giản, Thiết Toa không phải loại thủ lĩnh của đám bảo kê chỉ có vài phần cậy mạnh biết chút đấm đá tay chân, khả năng điều khiển xích sắt của gã thực sự quá tốt, xích sắt nằm trên tay hẳn giống như có thêm một đôi mắt vậy, chỉ đâu đánh đó, gã đàn ông lúc này kia tính ra là bị xích sắt đánh trúng một cú đã mất mạng, nếu là cô, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, bị xích sắt quét qua một cái như thế, không chết tất bị thương.

Mà Thiết Toa hiển nhiên là quyết tâm không chừa đường sống cho cô, một tay xích sắt vung lên vù vù xé gió, một trượng xung quanh đều thành cấm địa, chỗ bị xích sắt quật phải, không lật ghế thì vụn tường cũng rơi lả tả, Quý Đường Đường nhanh chóng bị

ép vào góc chết — nếu không tránh thoát khỏi phạm vi hoành hành của xích sắt, với sức nặng của xích sắt cùng với sức mạnh của Thiết Toa, cô gần như có thể dự đoán được mình sẽ bị quất thành một đồng máu me be bét thế nào, dù có liều mạng bị thương một lần cô cũng phải đột phá khỏi vòng vây này...

Quý Đường Đường hạ quyết tâm, bảo vệ chỗ yếu hại của đầu, nhắm về nơi vòng xích không quá dày đặc nhảy ra ngoài, thân thể còn chưa hạ xuống đất, bắp chân trái đã đau đến thắt tim, đau đến mức da thịt khắp người co rút, khực một tiếng đã nằm xoài trên đất, mắt cũng mờ đi, một cú xích sắt này quá hiểm độc, cả quần áo và da thịt đều rách ra, thịt lòi ra ngoài, nhất thời chưa thấy máu, chỉ có một phần màu trắng ớn.

Thiết Toa lao tới, đầu gối chặn lấy chân cô, vươn tay rút xích sắt từ trên đùi cô ra, mắt Quý Đường Đường ứ máu, thân thể lại co rút một chập, Thiết Toa cười lạnh mấy tiếng, vòng sợi xích sắt quanh cổ Quý Đường Đường, túm lấy tóc ngựa đầu cô lên, sau đó đập mạnh xuống đất.

Đây cũng là động tác hấn quen dùng, phải đánh phụ nữ đến khi không còn sức chống cự, mất đi ý chí chiến đấu thì sẽ không còn phản kháng.

Hô hấp của Quý Đường Đường dần yếu bớt, đầu óc bị va chạm như vậy, cảm giác mọi cơ quan đều lệch vị trí, tất cả mọi thứ trước mắt đều trở nên không chân thực, nhìn đồ vật giống như trong gương biến dạng, méo mó quỷ dị, Thiết Toa thở hắt ra một hơi, đứng dậy từ trên người cô, từ trên cao nhìn xuống cô.

Cô ngay đến cả sức lực đứng dậy cũng không có, một chân đang túa máu, thỉnh thoảng co rút, môi khẽ mấp máy, cơn đau trên thân thể tới quá mạnh mẽ, cả người dường như không còn ý thức, mắt tiếp tục sung huyết, xuyên qua một tầng sương máu, cô nhìn thấy Thiết Toa cởi quần, lộ ra bộ phận xấu xí.

Thiết Toa cúi người, ghé sát vào cô cười dữ tợn, vươn tay kéo xích sắt, giống như đang lôi một con chó chết, gã vỗ lên mặt Quý Đường Đường, ép cô tỉnh táo lại, nói: "Mày nhìn cho kỹ, giờ ông đây sẽ chơi mày một lần, đợi siết chết mày rồi, tao còn gian thi một lần nữa, sau đó xắt mày thành từng miếng, ông đây sẽ tự mình mang mày đi thiêu."

Nói xong liền vạch áo cô ra, da thịt mơn mớn của con gái làm thú tính của gã bộc phát, vùi đầu, cắn mạnh lên bả vai cô, máu tươi ầm ập tràn vào khoang miệng, khiến cho gã không khỏi hưng phấn và nóng bừng, đúng lúc này, Quý Đường Đường bỗng mơ hồ nói câu gì đó.

Thiết Toa ngẩng đầu lên, lúc nhếch miệng, giữa kẽ răng còn dính tơ máu, gã cười gằn hỏi: "Mày nói gì?"

Cánh môi Quý Đường Đường mấp máy một cái, vậy mà lại nhìn hẳn cười cười, Thiết Toa có chút bất ngờ, gã vươn tay túm lấy cằm Quý Đường Đường: "Mày nói gì?!"

Cổ họng Quý Đường Đường phát ra những âm thanh kỳ quái, giống như đang cười, ánh mắt của cô từ vẻ đau đớn ban đầu dần chuyển thành âm lãnh mà sắc lẹm, đón lấy ánh mắt của Thiết Toa, từ từ hé miệng ra.

Thiết Toa bỗng hiểu ra chuyện quái dị ở điểm nào: từ lúc vào cửa đến giờ, Quý Đường Đường chưa từng mở miệng nói câu nào.

Trong miệng cô đang ngậm thứ gì đó, sắc xanh trắng, lại không nhìn rõ hình dạng.

Thiết Toa do dự một chút, gã cảm thấy đã ghé quá sát, tốt nhất là mình nên cách xa một chút để nhìn — chỉ với không phải một giây do dự này, Quý Đường Đường đột nhiên dùng hết sức lực cuối cùng lao đầu tới, giữa cánh môi cô nhanh chóng đẩy ra một chiếc xương đing bén nhọn, chính xác không hề sai lệch đâm vào con mắt duy nhất còn nhìn được của gã.

Lần thứ hai bị dị vật chọc vào mắt, sự tuyệt vọng còn hơn cả cơn đau đớn, Thiết Toa kêu thảm một tiếng, vươn tay định gỡ chiếc xương đing kia ra, tay còn chưa chạm tới, đột nhiên hoảng sợ phát hiện xương đing tựa như vật còn sống, vậy mà lại tự động chui vào trong!

Huyết sắc trong nháy mắt lan ra khắp con mắt, Thiết Toa kêu thảm ôm đầu ngã quy về phía sau, vậy mà lại không mù ngay, cuối cùng còn có thể nhìn trong thoáng chốc, trong tầm mắt đầy máu mơ hồ, hoảng hốt nhìn thấy trên bàn có một cô gái đang ngồi, làn da nhăn nheo như bị gió thổi khô, mỏng dính dán vào xương, trên cái đầu tựa như xương khô có một mái tóc dài xơ xác, chân đung đưa dưới gầm bàn hé miệng nhìn gã cười.

Nước mắt của Quý Đường trào ra, Thiết Toa ở ngay bên cạnh cô, giãy dụa như một con chó chết, cô dùng hết sức lực dịch sang bên cạnh, túm chặt lấy cái áo đang mở rộng, sau đó bắt được

chân giường, dùng sức của cái chân không bị thương chống đỡ, từng chút từng chút một ngồi lên giường, sau đó vươn tay gỡ từng vòng xích sắt trên cổ xuống, rất trấn định quấn thành một cái thòng lọng ở đầu giường.

Cổ họng Thiết Toa ư ử, trong miệng phát ra những tiếng khè khè như rần, mò mẫm đứng dậy từ trên đất, giống như nổi điên, đá loạn va lung tung khắp nơi, con mắt trái đã thành một lỗ máu, Quý Đường Đường lạnh lùng nhìn gã đá đổ cái ghế rồi va vào tường, ngã xuống đất rồi thở hổn hển bò về phía giường, trong lòng dâng lên vài phần thỏa mãn khi báo thù được, khoe miệng vậy mà lại rướn lên một nụ cười.

Cô cúi người, thả cái thòng lọng kết từ xích sắt xuống, rủ xuống phía trước Thiết Toa, xuyên qua vòng tròn đồng đưa, có thể nhìn thấy rõ ràng gương mặt mang đầy vết máu của Thiết Toa, gã không nhìn thấy gì, cũng đã đánh mất sự nóng nảy loạn đá loạn đụng khi vừa mới mù, cẩn thận cau mày muốn nghe ngóng động tĩnh xung quanh, tay dò dẫm trên mặt đất, dường như đã phát hiện ra Quý Đường Đường không còn ngồi trên đất, trên gương mặt lộ ra vẻ cực kỳ kinh hãi.

Quý Đường Đường nhẹ nhàng rung cái xích sắt lên, giống như đang trêu chọc con thú cưng trong nhà, tiếng kim loại va chạm thu hút sự chú ý của Thiết Toa, gã tựa như động vật đột nhiên gặp phải nguy hiểm, lông tơ toàn thân đều dựng đứng, Quý Đường Đường cười một cái, động tác rất nhẹ nhàng tròng xích sắt vào đầu Thiết Toa, dừng lại một hai giây, sắc mặt lạnh tanh, đột nhiên giật xích, thân hình Thiết Toa run lên, theo bản năng vươn tay gỡ ra, Quý Đường Đường không cho gã cơ hội, một tay cô giữ chặt cổ họng Thiết Toa, sức nặng toàn thân dồn hết lên cổ Thiết Toa, xích sắt trong nháy mắt đã thít vào cổ họng gã, Thiết Toa giống như nổi điên giãy dụa đập đá bên dưới Quý Đường Đường, cánh

tay Quý Đường Đường càng kéo càng chặt, ánh mắt dính chặt vào bức tường đối diện, không nhúc nhích.

Động tĩnh bên dưới cơ thể ngày càng nhỏ ngày càng yếu ớt, cho đến khi hoàn toàn yên lặng, tầm mắt Quý Đường Đường có chút mơ hồ, cô thả tay ra ngã sang bên cạnh, thân mình nặng trĩu của Thiết Toa bị cái thòng lọng thắt ở đầu giường treo cách đất chừng nửa thước cao, giống như đang tập hít đất, đầu lưỡi đỏ màu thịt thè ra, dài đến vậy, rung rung, một tiếng póc vang lên, chiếc xương đing kia rớt ra từ trong hốc mắt của Thiết Toa.

Trong phòng không còn tiếng động gì, hơi người chết cùng với mùi máu tanh quanh quẩn bên người, Quý Đường Đường chợt thấy sợ, cô hốt hoảng mở tủ đầu giường ra, lục lấy một cây kéo, kéo ga giường cắt thành từng dải, quấn chặt từng vòng quanh chân trái đang túa máu, quấn mãi quấn mãi, đôi môi bắt đầu run rẩy, tay bắt đầu run rẩy, cuối cùng toàn thân đều run lên bần bật, vừa mới ác chiến một trận sinh tử, thê thảm tựa như không phải sự thực, từ mượn xương đing qua tay người khác lúc mới đầu, từng bước một, cuối cùng đã đi tới con đường tự tay giết người này — cô gái ra tay giết người độc ác kia xa lạ như chẳng phải mình, nếu như nói giết người là để tự vệ, vậy thì trò đùa giỡn con mồi tựa như trò chơi kia là gì? Là do đã nhìn thấy quá nhiều cảnh thê thảm nên hoàn toàn không còn để tâm đến chém giết nữa hay sao, hoàn toàn bóc trần bộc lộ ra mặt đen tối thích giết chóc trong tính cách của mình hay sao? Hay nên nói là trải qua những tháng ngày bế tắc cô đờ tanh máu này, tâm lý của cô đã trở nên vụn vẹo, bất tri bất giác đã có những suy nghĩ và hành động không bình thường?

Cô vươn tay nhặt lấy xương đing, bệnh nhức đầu cũ lại tái phát, từng cơn từng cơn đau như bị gai chích, sau cuộc chém giết, đáy lòng dấy lên một sự thê lương khổng lồ, giống như một lớp tuyết

thật dày phủ xuống sa mạc, xa tít tắp vô bờ bến — cô nằm mơ cũng muốn quay về với cuộc sống bình thường, giống như một người bình thường, ăn, ngủ, yêu đương, bận rộn công việc, lo lắng về tiền bạc nhà cửa, nhưng thân không thuộc mình, lúc nào cũng bị đũa loại biến cố đột nhiên xuất hiện đẩy đến bờ vực bóng tối, cảm giác giống như cô hồn dã quỷ bị đẩy xa khỏi thế giới con người, chút nguyện vọng chạm đến khói lửa nhân gian nhỏ nhoi này cũng xa xỉ đến mức không mua nổi.

Con đường này, lúc nào thì mới kết thúc đây? Nếu như vĩnh viễn phải sống trong cảnh như vậy, thì sống và chết, dường như cũng đâu có gì khác.

Trong ngăn kéo có thuốc và bật lửa, cô lấy một điều châm lên, thuận tay bỏ máy lửa vào trong túi áo bệnh nhân, gần như tham lam rít lấy một hơi, thuốc có mùi vị như một bàn tay dịu dàng, vỗ về thần kinh căng thẳng của cô, nghe nói bạch phiến sẽ có cảm giác tốt hơn, sẽ cho người ta một giấc mộng đẹp nhất, bình thường nếu nhắc tới heroin, cô sẽ nhớ đến những già trẻ lớn bé gầy trơ xương, cánh tay đầy lỗ kim da bọc xương trong trại cai nghiện, nhưng lần này thì khác, cô cảm thấy thử một lần cũng không phải không thể, cô đã mơ một cơn ác mộng suốt bốn năm trời, nguyện vì một lần mộng đẹp mà trả giá sống ít đi mười mấy năm, chỉ hy vọng trong mộng, tất cả chưa từng đổi thay, mẹ vẫn còn sống, cha vẫn còn đó, Thịnh gia Tần gia đều là chó má, không có những chuyện kinh tởm, những kẻ xấu xa này, cô vẫn tên là Tiểu Hạ, Thịnh Hạ.

Trong vòng khói lượn lờ, bên ngoài mơ hồ vọng đến âm thanh gì đó, Quý Đường Đường nhú mày một cái, được một lúc lâu mới nhận ra đó là tiếng kêu thảm thiết đến xé gan xé phổi.

Cô có chút hoảng hốt, mình rốt cuộc đang ở đâu? Tại sao lại có tiếng kêu thảm thiết như vậy?

Quý Đường Đường dần dần hồi hồn lại, tựa như một chiếc áo lạnh như băng lại một lần nữa khoác lên người, cô chấn động toàn thân, trong phút chốc tỉnh táo lại: đây là cứ điểm giết người lấy nội tạng của Phi Thiên, cô vừa mới giết người, mạng của Vu Tư đang như chỉ mảnh treo chuông, dưới tình cảnh nguy hiểm như vậy, cô lại đang hút thuốc!

Quý Đường Đường vụt đứng dậy, cơn đau nhức từ chân trái truyền tới, đau đến mức giãy tiếp theo cô đã ngã quỵ trên đất — cô cắn răng chịu đựng, đầu tiên nhặt lại chiếc xương dính trên đất, sau đó lục lọi trên người gã đàn ông chết trước kia, trên dây lưng hẳn cõng xuống có bao đựng dao, Quý Đường Đường rút dao ra nhìn một chút, tiện tay lại ném xuống, bắt đầu lục quần áo, hộc tủ và giường của Thiết Toa, cô có một cảm giác, ở một nơi như thế này, công cụ để bảo vệ không thể đơn giản chỉ là dao được, nhất định có thứ lợi hại hơn.

Quả nhiên ở tầng dưới cùng của ngăn kéo, cô tìm được một khẩu súng lục đen bóng sáng loáng, Quý Đường Đường cầm lên nhìn một lượt, lại nắm trong tay ước lượng một chút, cô không hiểu biết về súng, chỉ căn cứ vào sức nặng để phán đoán hẳn là đã có đạn, trước khi kéo cửa phòng ra, cô hít sâu một hơi, mở chốt an toàn, mở xong, cô ngẩn ra trong thoáng chốc, chợt thấy nhớ Nhạc Phong vô cùng — về súng, cô chỉ có duy nhất một khái niệm: “Trước khi bắn súng, phải mở chốt an toàn”, điều này chính là nhờ bị Nhạc Phong mắng mới biết.

Trong hành lang yên lặng, xem ra phần lớn số người đều không ở trong khu này, điểm này cũng lý giải vì sao khi này động tĩnh

trong phòng không hề nhỏ, vậy mà không hề dẫn được ai từ bên ngoài tới cứu Thiết Toa, Quý Đường Đường ôm chân vịn vào tường, bước từng bước nhanh chóng quay trở lại gian phòng bị giam lúc trước, không thấy Linh tử, cũng không thấy Vưu Tư, cửa phòng mở toang, chỉ có ánh đèn lờ mờ trong hành lang, có thể nhìn thấy đồng quần áo cô cởi ra lúc này tựa như giẻ rách nằm giữa phòng.

Quý Đường Đường rùng mình một cái, đến lúc này mới cảm thấy lạnh, cô tập tễnh bước qua, khoác áo khoác lên, đang định xỏ giày, bên ngoài bỗng nhiên lại vọng đến một tiếng thét chói tai, dường như là giọng của Vưu Tư!

Tiếng kêu này gần như khiến cho huyết dịch khắp người Quý Đường Đường như ngừng chảy, cô vụt đứng dậy, không thể quan tâm đến cái chân đau, bước nhanh đến khu có bác sĩ đã thấy qua lúc trước, vừa qua ngã ba đã thấy hành lang loạn thành một đống, có một người đàn ông khỏe mạnh đã bị phanh bụng, ruột đã lòi ra bên ngoài mà vẫn chưa chết, không biết lấy sức lực ở đâu ra, lại ôm lấy cái xe đẩy trong phòng giải phẫu, giống như nổi điên đùng khắp nơi, dưới thân thể máu đã đọng lại thành một vũng, mắt thấy cũng chỉ chống đỡ được vài giây nữa, nhưng mấy gã bảo kê bên cạnh nhất thời không tiếp cận được, Linh tử cũng bị người ta kéo tóc túm ấn trên đất, tay đang cầm một con dao tiểu phẫu, liều mạng đâm vào kẻ đang kiềm kẹp chị ta, gã đang ấn chị ta găm lên giận dữ, giơ một chân lên giẫm lên đầu chị ta, cú đập rất ác, khiến cho người ta cảm thấy mặt của Linh tử nháy mắt mất đi một khối, so ra, Vưu Tư khá hơn một chút, cô ta quá gầy yếu bình thường, bị người ta xô vào tường, đau đến mức nửa ngày không dậy nổi.

Quý Đường Đường lại một lần nữa cảm thấy mình đã phạm sai lầm, giao vuốt quý cho Vưu Tư, chẳng thà đưa cho Linh tử còn

thích hợp hơn, ít nhất, kết cục của Linh tử cho dù có thể thảm nhưng để sống sót, chị ta vẫn sẽ liều mạng chống đối.

Trong một mảnh máu tanh hỗn loạn, Quý Đường Đường bình tĩnh giơ súng lên, bóp cò.

Dù không bắn trúng nhưng tiếng vang khổng lồ khiến cho ai cũng giật bắn người, trong sự yên lặng ngẩn ngẩn bỗng nhiên xuất hiện, Quý Đường Đường quát to về phía Vu Tư: "Còn không mau lại đây!"

Vu Tư không chút suy nghĩ, lao đảo chạy tới, mấy gã bảo kê kia phản ứng kịp, đang định hành động, Quý Đường Đường lại giơ tay nã một phát súng nữa, mấy tên kia sợ đến mức ngã nhào tại chỗ, mượn vài giây sinh cơ này, Quý Đường Đường túm lấy tay Vu Tư, liều mạng chạy về phía lối ra còn lại mình từng thấy lúc trước.

May mà lúc đó cô đã xem qua đường, phương hướng rõ như lòng bàn tay, hoàn toàn không do dự, lúc đi qua khu hóa xác, có một gã mặc quần áo bảo hộ thò đầu ra ngoài thăm dò, lại nhanh chóng rút lại, hai chân Quý Đường Đường run rẩy như muốn nhũn ra, tiếng động đằng sau nhanh chóng theo sát lại gần, thậm chí có thể nghe thấy tiếng người quát to: "Nó có súng, lấy súng đi!"

Lỡ tai Quý Đường Đường ong ong, cứ kéo tay Vu Tư chạy, cảm giác đến khi sắp tuyệt vọng, cuối cùng cũng đến nơi để xe đi trên cát, trong phòng họp không có ai, cánh cửa thông ra bên ngoài kia khóa chặt, Quý Đường Đường quay ra gào lên với Vu Tư: "Giúp tôi đẩy xe qua đây!"

Con người đứng trước thời điểm khẩn cấp dường như có thể phát ra sức mạnh mà bình thường khó mà tưởng tượng được, Vưu Tư toàn thân phát run, vậy mà lại có thể hiểu được Quý Đường Đường đang bảo cô ta đẩy xe tới chặn đường ra, cô ta dùng hết sức lực toàn thân đẩy hai chiếc xe tới, những cái còn lại thực sự đẩy không nổi, chỉ có thể xiêu xiêu vẹo vẹo đẩy sát lại gần nhau, miễn cưỡng che được lối ra lại, nhưng đây dù sao cũng không phải một bức tường hay lớp phòng ngự gió thổi không lọt, đối phương có thể trèo qua nhảy qua...

Vưu Tư mặt không còn hạt máu, Quý Đường Đường xoay người nã một phát súng vào khóa cửa, vươn tay giật tay kéo ra, cuồn phong lạnh thấu xương trên sa mạc buổi đêm nháy mắt tràn vào, Quý Đường Đường nhìn Vưu Tư: "Đi!"

Nước mắt Vưu Tư trào ra, cánh cửa của cái nơi ma quái này, cuối cùng cũng mở ra rồi, mặc dù không biết có thể chạy được đến đâu, có thể bị bắt trở lại hay không, cô cũng nhất định phải đi ra ngoài, cho dù chỉ để hít thở một hơi thôi cũng được.

Cùng lúc lao ra khỏi cửa, Quý Đường Đường nã liền mấy phát súng, cô toàn nhắm vào bình xăng của xe mô tô, có cái trúng, có cái trượt, cho đến lúc hết sạch đạn, xăng chảy ra ồ ồ, còn đám người đuổi theo cũng đã đến gần, có một gã đang định trèo qua đồng xe, sau lưng có người giơ súng, Quý Đường Đường vung tay một cái, khẩu súng đập lên đầu gã kia, cô vươn tay vào trong túi áo móc chiếc bật lửa lúc nãy ra, tách một tiếng, khoe miệng lộ ra một tia cười lãnh khốc.

Gã đàn ông định nổ súng sững sốt một chút, sau đó lập tức quay đầu lại kêu to: "Lùi lại phía sau! Nằm xuống! Sắp nổ!"

Tiếng vọng còn chưa dứt, trận lửa đã oành một tiếng bùng lên, Quý Đường Đường lao ra cửa, cố gắng đóng cánh cửa sắt lại, túm lấy Vuơ Tư đang té ngã trên mặt đất chạy ra ngoài, vừa mới chạy được vài mét, bên trong cánh cửa sắt vang lên một tiếng oành rồi nổ tung, cánh cửa sắt lập tức bị cong ra bên ngoài, dù chưa bị nổ bay ra nhưng có thể nghe thấy rõ ràng tiếng khung cửa làm từ sắt bị đè ép biến dạng, trong lòng Vuơ Tư dâng lên sự vui mừng khôn xiết cùng hy vọng, cô ta hỏi Quý Đường Đường: “Chết rồi chứ? Bọn chúng chết rồi đúng không?”

Quý Đường Đường dừng bước lại, đây là vị trí cao trên cồn cát, tầm mắt coi như rộng rãi, dỗi mắt nhìn xung quanh, dưới ánh trăng, từng mảng cát lớn vậy mà lại phản chiếu lại ánh sáng tựa như tuyết trắng, cô chỉ vào một dải màu đen phía xa: “Đó là đường cái, phải đi đến đó.”

Vuơ Tư túm lấy cô, lặp lại câu nói khi nãy: “Chết rồi chứ? Bọn chúng chết rồi đúng không?”

Quý Đường Đường nhìn cô ta một cái: “Chưa chết đâu, lúc châm lửa, tôi thấy bọn chúng đã lùi lại phía sau, sẽ còn đuổi theo nữa, mau nhanh lên!”

Câu này tựa như một gáo nước lạnh đổ xuống đầu, Vuơ Tư gần như đờ đẫn, ngẩn ra nhìn Quý Đường Đường, cho đến khi Quý Đường Đường đi xuống cồn cát, cô ta mới rùng mình, chạy theo.

Nơi đây là khu vực cồn cát, mặc dù thỉnh thoảng cũng xuất hiện địa hình phong thực nhưng đứng trước cuồng phong thì vẫn chỉ tầm thường như cây cỏ, sự chênh lệch nhiệt độ ngày đêm ở sa mạc rất lớn, có câu sáng mặc áo bông trưa mặc áo lụa, chênh lệch nhiệt độ ngày đêm có thể lên đến 20 độ, mà cuồng phong hoành hành ban đêm hiển nhiên có thể khiến cho nhiệt độ càng tới gần điểm cực hạn, hai người nhanh chóng lạnh cóng, tứ chi chết lạng, ngay cả ngón tay cũng khó mà co duỗi — đúng lúc này, chỗ cao mơ hồ có tiếng người vọng đến, vài cột sáng trắng xóa quét qua khắp nơi, Vuơ Tư cảm thấy huyết dịch đang đông lạnh khắp người

lập tức như xông lên đỉnh đầu, cô ta run rẩy nức nở nói với Quý Đường Đường: “Bọn chúng đuổi tới nơi rồi..”

Còn chưa dứt lời, Quý Đường Đường bỗng lão đảo một cái rồi ngã xuống đất, Vu Tư bật khóc chạy tới đỡ cô, chỉ nghe thấy Quý Đường Đường thấp giọng nói: “Thứ tôi đưa cho cô đâu? Đưa cho tôi.”

Vu Tư sửng sốt một chút, bỗng hồi hồn, vội vàng lấy xương dính từ túi quần ra đưa cho cô, Quý Đường Đường khàn giọng nói: “Tôi không đi được nữa rồi.”

Cô vừa nói vừa giơ tay lên, thấp giọng dặn dò cô ta: “Cô giúp tôi cởi áo khoác ra rồi khoác vào, chạy về phía đường cái đi. Thạch Gia Tín lái xe, hẳn là sẽ đi theo trực đường. Cô càng đến gần ven đường, hy vọng sẽ càng lớn, cẩn thận một chút, đừng bắt xe tùy tiện, xe cô đi qua chỗ này buổi đêm có thể có vấn đề... tốt nhất cô nên đón xe gia dụng.”

Thân thể Vu Tư run rẩy như cái sàng, gió quá lớn, khiến cho tiếng nức nở của cô ta dứt quãng: “Cô đứng dậy đi, tôi không đi được đâu, không có cô tôi không đi được, tôi cũng không bỏ cô lại đâu.”

Quý Đường Đường cắn răng, tự mình cởi áo khoác ra: “Cô đừng tưởng là tôi không muốn đi, mà là chân tôi không thể đi được nữa, tôi không có giày, hiện giờ tôi căn bản không bò dậy nổi, hai chúng ta mặc không nhiều, đi tiếp tôi sẽ mất nhiệt, sẽ chết cóng mất. Nhưng cô có thể đi được, tôi nhìn ra được, cô còn chưa đến mức thể lực suy kiệt, cô mặc áo của tôi vào, đi theo lời tôi nói, nhớ bắt xe cẩn thận.”

Thấy Vu Tư còn chưa có ý đi, Quý Đường Đường cả giận: “Mẹ nó cô đừng lè mề nữa được không, cô ở đây chẳng có chút hữu

dụng nào hết, cô chạy thoát thì còn có hy vọng gọi Thạch Gia Tín đến.”

Vưu Tư khóc hỏi cô: “Vậy cô thì sao?”
“Tôi phải tìm một chỗ tránh gió trước đã.”
Vưu Tư bất lực nhìn xung quanh, khóc như được làm ra từ nước mắt: “Nào có chứ, căn bản là không có...”

Quý Đường Đường chợt cảm thấy buồn cười, lúc này, cô lại không ép cô ta nữa: “Vậy cô ở lại đây đi, chờ bọn chúng đuổi tới nơi, tất cả cùng xong đời.”

Vưu Tư co rúm lại một cái, cô ta nhìn những luồng sáng đèn pin phía xa, nghĩ đến cái nơi tựa như ác mộng kia, chợt sinh ra một cơn ớn lạnh không lồ: chết cũng phải chết ở nơi đất khách, chết cũng không thể quay về!

Cô ta nhìn Quý Đường Đường, rưng rưng nói một câu “Tôi nhất định sẽ dẫn người đến cứu cô”, nhặt áo lên khoác vào, xoay người chạy theo hướng Quý Đường Đường chỉ.

Bình thường, cô là một nàng công chúa mảnh mai yếu ớt, leo cầu thang cũng thở hổn hển, lúc này, không hiểu tại sao, đôi chân máy móc theo biên độ, gió vù vù bên tai, vậy mà không hề có cảm giác mệt mỏi, trong đầu hỗn loạn một mảnh, vô số gương mặt vô số khung cảnh trước mắt tựa như những mảnh vụn ghép lại với nhau, phóng đại, thu nhỏ, lại biến dạng quái dị, nhưng chỉ duy có một chữ vẫn rõ ràng từ đầu đến cuối.

Trốn! Trốn! Trốn.

Không biết chạy được bao lâu, đột nhiên có một tiếng phanh xe chói tai, đèn xe sáng ngời làm cô chói mắt không mở ra được, lúc này cô mới phát hiện ra mình đã chạy đến đường quốc lộ, cách đó mấy mét có một chiếc xe đang đỗ, cô nhìn không rõ lắm đó là xe gì, trong đầu cứ lặp đi lặp lại một câu nói: cô ấy nói không thể bắt xe tùy tiện, phải là xe gia dụng! Xe gia dụng!

Đang hoảng hốt, có người lão đảo xuống xe, gọi tên cô: "Tư Tư!"

Vưu Tư kinh ngạc đến ngây người, cô có một loại ảo giác, giống như khi chơi nhảy Bungee hồi trước, vào lúc cho là mình sẽ chết chắc thì lại được sợi dây níu mạng lại, cuối cùng quay về mặt đất chân thực, trong tâm mắt mơ hồ, cô nhìn thấy bóng hình quen thuộc kia đang lao tới.

Vưu Tư khóc rống thất thanh: "Thạch Đầu! Thạch Đầu!"

Cô ôm lấy cổ Thạch Gia Tín, khóc đến đứt ruột đứt gan, nước mắt giống như vĩnh viễn không dừng lại được, đầu lưỡi dường như cũng cứng đờ, mơ mơ hồ hồ không nói ra nổi một chữ rõ ràng...

Cho đến khi đằng xa đột nhiên vọng đến một tiếng súng nổ.

Vưu Tư giật bản mình, lập tức tỉnh táo lại, cô túm lấy cánh tay Thạch Gia Tín, lắp bắp nói: "Thạch Đầu, cô ấy ở phía sau, cô ấy vẫn còn ở phía sau!"

Thạch Gia Tín nhìn về phía tiếng súng vang lên, có vài cột sáng của đèn pin, lại còn đang nhắm về phía này mà tới, đợi thêm mấy giây nữa, ngay cả tiếng quát tháo giận dữ cũng có thể nghe thấy được, đôi môi Thạch Gia Tín mấp máy một cái, đột nhiên trầm giọng nói: "Đi."

Vưu Tư còn chưa kịp phản ứng đã bị Thạch Gia Tín kéo đến bên xe, cửa sau vừa mở, Thạch Gia Tín đã đẩy cô vào trong, Vưu Tư bỗng hiểu ra, cô vúi vào cửa xe không chịu lên: "Thạch Đầu, đi đâu? Anh mặc kệ cô ấy sao?"

Thạch Gia Tín không nói gì, nhưng bằng sự hiểu biết của mình đối với anh ta, Vưu Tư đã biết đại khái đáp án là gì, cô khó tin mà nhìn Thạch Gia Tín, gào lên: "Sao anh lại có thể như vậy, cô ấy nói cô ấy biết anh, là anh bảo cô ấy đến, anh không thể mặc kệ cô ấy được!"

Còn chưa nói hết lời, thân mình chợt nghiêng một cái, đã bị Thạch Gia Tín đẩy vào trong, ngay sau đó là tiếng cửa xe nặng nề khép lại, Vưu Tư khóc lớn quay ra mở cửa xe, chỉ nghe thấy cửa sổ cạch một tiếng, Thạch Gia Tín đã trở lại ghế trước khóa cửa xe lại, nhanh chóng khởi động xe, quay đầu xe, vội vàng quay về hướng vừa tới.

Vưu Tư cảm thấy mình sắp sụp đổ, cô điên cuồng đánh đấm lên ghế ngồi và bả vai của Thạch Gia Tín từ phía sau: "Thạch Đầu, anh không thể làm thế được! Cô ấy chết mất, cô ấy thực sự sẽ chết mất!"

Thạch Gia Tín tránh mấy cái rồi để mặc cô đánh, Vưu Tư đánh mãi rồi cũng mất sức, vừa co mình ở hàng ghế sau vừa khóc âm ỉ, Thạch Gia Tín thở dài, mềm giọng nói với cô: "Tư Tư, không phải là anh không muốn cứu cô ta, nhưng dưới tình hình như thế này,

chúng ta phải lý trí một chút, đám người đó đã đuổi đến nơi, bọn chúng còn có súng, em cảm thấy hai chúng ta có thể đối phó được sao?"

Vưu Tư vẫn khóc, chỉ thỉnh thoảng mới giơ tay lên lau nước mắt, Thạch Gia Tín trầm mặc một lúc, thấp giọng nói: "Tư Tư, anh biết làm vậy sẽ khiến em thất vọng, nhưng chờ đến khi tỉnh táo em sẽ hiểu, có những lúc, một số việc chúng ta làm, cho dù hèn hạ, nhưng là quyết định chính xác."

Anh ta nói xong, mở máy điều hòa trong xe đến tối đa, không khí ẩm áp dần dần lan tỏa, từ từ rót cho thân thể đông cứng của Vưu Tư chút sức sống. được một lúc, Thạch Gia Tín đưa qua một phong chocolate và nước suối từ đằng trước: "Tư Tư, ăn một ít đi."

Vưu Tư không nhận lấy, cô buồn bã nhìn góc còn lại của hàng ghế sau, bấy giờ mới phát hiện ra ở đó đang dựng một cái ba lô trông rất lạ, cô nhìn một lúc, hỏi một câu không đầu không cuối: "Ba lô của anh à?"

Thạch Gia Tín không trả lời ngay, một lúc sau mới nói: "Của cô ta."

Nghe thấy là ba lô của Quý Đường Đường, Vưu Tư chợt cảm thấy có chút thân thiết, cô vươn tay kéo chiếc ba lô lại, vuốt ve mấy cái, gần như cố chấp kéo qua kéo lại cái khóa túi bên ngoài, trong xe yên tĩnh lại, chỉ có âm thanh của máy điều hòa, thỉnh thoảng gió lớn, còn có thể nghe được tiếng cửa kính xe kêu lạch cạch, Thạch Gia Tín lo lắng liếc nhìn Vưu Tư qua kính chiếu hậu, cánh môi mấp má, muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn im lặng.

Không thể tránh khỏi, anh ta nghĩ đến Quý Đường Đường.

Theo lý thuyết, trên xe anh ta có mang theo Lộ Linh, nếu Quý Đường Đường thực sự gặp nguy hiểm, y theo đặc tính hộ chủ của Lộ Linh, với khoảng cách gần như vậy, Lộ Linh sẽ phải có động tĩnh gì đó mới đúng.

Chỉ có một khả năng giải thích, Lộ Linh hộ chủ là nhờ có oán khí của chủ nhân kêu gọi, nếu một người hoàn toàn không có suy nghĩ muốn sống, một lòng muốn chết, Lộ Linh sẽ không thể chủ động tiến hành bảo vệ — dưới tình huống hung hiểm như vậy, tại sao Quý Đường Đường lại không có oán khí chứ?

Thạch Gia Tín cảm thấy nhức đầu, sau lưng cứ vọng đến tiếng khóa kéo di chuyển dằng dặc, âm thanh ấy khiến cho anh ta thấy lòng dạ rối bời, cảm giác âm thanh kia từng chút từng chút như đang cứa lên thần kinh của anh ta, nhưng anh ta cố nhẫn nhịn chịu đựng, không lên tiếng ngăn cản, cũng may một lát sau, âm thanh này đã biến mất.

Vưu Tư ngừng kéo khóa, ngẩn ra nhìn một tờ giấy đã được gấp vuông vắn rút ra từ bên trong, được một lúc lâu mới vươn tay nhặt lên mở ra.

Mượn ánh đèn xe mờ mờ, cô ta nhìn thấy rõ đó là một dãy số điện thoại di động.

Dưới dãy số có viết tên một người, Nhạc Phong.

90. Chương 29

Ngày hôm nay của Nhạc Phong cũng rất mệt mỏi, nguyên nhân là Thần Côn đã mua vé hai ngày sau sẽ lên đường, anh ta bày tỏ rằng lần này đi không biết ngày nào mới gặp lại, trong lòng vô cùng phiền muộn, cộng thêm đặc thù của "nghề nghiệp" mà anh ta đang làm, an toàn tính mạng rất có thể không được đảm bảo, nhờ đâu âm dương cách biệt, đối với Mao Ca và Nhạc Phong mà nói thì thực sự là một "tổn thất" lớn lao, cho nên nặng nề yêu cầu hai người phải coi trọng lần chia tay này, phải sắp xếp hoạt động đưa tiễn cực kỳ muôn màu muôn vẻ, Nhạc Phong ngó lơ, kết quả là bị anh ta oán trách đến tận trưa, tinh thần bị tàn phá vô cùng, đành phải đặt bữa tối ở nhà khách, cầu sự yên bình, nhưng chung quy trong lòng vẫn còn tâm sự nên ít nhiều cũng có chút nhấp nhể, lại bị Thần Côn chỉ trích là "không đủ tình cảm". Khó khăn lắm mới cơm nước xong, tưởng là được nghỉ ngơi rồi, ai ngờ Thần Côn lại lôi ở đâu ra mấy cái đĩa phim kinh dị lậu, nhất quyết muốn mọi người cùng nhau trải qua một "buổi tối đầy ý nghĩa giáo dục", lễ tân nhà khách lễ phép nói rằng nhà khách có thể cung cấp phục vụ ti vi nhưng không nhắc đến cung cấp phục vụ đầu đĩa, Thần Côn lập tức rầu rĩ, lải nhải không ngừng bên tai Mao Ca rằng chút nguyện vọng nhỏ nhoi này của mình cũng không được thỏa mãn, nhờ đâu chuyến này đi thực sự buông tay về trời tây thì đúng là tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời, Mao Ca bị anh ta lải nhải đến phát điên, chạy đi tìm quản lý nhà khách yêu cầu nghĩ cách giải quyết, nếu không sẽ làm bệnh tình của "bệnh nhân tâm thần" nặng thêm, quản lý cũng là một người có trách nhiệm, gọi mấy cuộc điện thoại, thế mà lại mượn được một cái của họ hàng, sai thợ điện bận rộn nửa ngày lắp đặt, lúc đi khéo léo bày tỏ rằng anh ta đây là "lo nỗi lo của khách hàng, đặt khách hàng ở vị trí cao nhất", đám Mao Ca có thể phản hồi với lãnh đạo của anh ta một tiếng được không, cho dù không thể đưa cờ thưởng, ít nhất cũng có thể cho bức thư khen ngợi gì đó.

Nhạc Phong trơ mắt nhìn đầu đĩa được lắp đặt, tối nay tất phải chịu đựng bài giảng của Thần Côn, lòng nhủ: lại còn thư khen ngợi, tôi đâm ông một dao nghe còn được.

Tối đó giày vò đến tận nửa đêm, Thần Côn tay lăm lăm điều khiển, cứ một lúc lại ấn dừng, nói với đám Nhạc Phong tình tiết này bố trí không hợp lý, ma sẽ không phát ra âm thanh, sẽ không biết ngâm nga "Người đẹp u buồn" gì đó, đây hoàn toàn là sản phẩm vô trách nhiệm chỉ để dọa nhau không thể lưu lại cho đời sau của xã hội tư bản chủ nghĩa xuống cấp vân vân, đến gần mười hai giờ, Mao Ca không chịu nổi trước, gào lên "đừng có hành hạ người già" rồi chui vào chăn đầu tiên, Nhạc Phong theo sát phía sau, trong cả phòng ánh sáng nhấp nhòe, một mình Thần Côn cô đơn cầm điều khiển chịu đựng được năm phút, cuối cùng cũng la hét "không có văn hóa" rồi cực kỳ không tình nguyện ngã ra đất, lúc nằm xuống còn cực kỳ cảm khái nói một câu: "Trên đời này chuyện đau khổ nhất chính là khó tìm được người tri âm, nếu có Tiểu Đường Tử nhà chúng ta ở đây, có xem ba lần cũng chưa ngừng."

Chỉ vì một câu nói ấy, Nhạc Phong lăn qua lộn lại, hơn một tiếng đồng hồ mới ngủ được, mới chớp mắt chưa được bao lâu, di động đã vang lên, Nhạc Phong bốc hỏa, cầm qua nhìn thấy là số lạ, càng giận hơn, bộp một tiếng cúp máy, lúc ném lại tủ đầu giường hơi mạnh tay nên rớt xuống giường.

Được năm giây, di động lại vang lên, trong ban đêm yên tĩnh nghe chói tai vô cùng, Nhạc Phong thò tay ra từ trong chăn, sờ soạng dưới giường lại với không tới, cuối cùng rút lại, Thần Côn và Mao Ca cũng lục tục bị đánh thức, Mao Ca rất đau khổ trùm chăn: "Phong Tử à, chú cúp điện thoại đi."

Quá nửa đêm, góc chăn chưa trùm kín, còn có khí lạnh nhè nhẹ len vào, Nhạc Phong thực sự không muốn rời giường: “Mao tử à, em là bệnh nhân, anh chịu khó một chút đi.”

Mao Ca mặt dày tăng thêm tuổi cho mình: “Anh mà là lão già rồi. Thần Côn, chú trẻ tuổi đẹp trai lại có kiến thức có văn hóa, phải cống hiến cho xã hội nhiều một chút.”

Trật ngàn trật vạn duy chỉ có nịnh bợ là không trật, Thần Côn nở hoa trong lòng: “Để tôi!”

Hai kẻ lừa dối nhất trí quyết định, đẩy người không thích hợp đến vị trí quan trọng, trước đó cũng phải nói qua, Thần Côn hàng năm lang bạt ở bên ngoài, đối với các loại công cụ khoa học kỹ thuật tân tiến cao cấp không biết lấy một chữ, đến máy tính cũng chỉ biết đăng nhập chơi Tì mạt mà thôi, nào nghịch được loại điện thoại thông minh của Nhạc Phong? Cầm lên xong chẳng biết phải làm sao: “Tiểu Phong Phong, cúp thế nào đây?”

Vấn đề đơn giản như vậy mà còn phải hỏi, Nhạc Phong không muốn để ý đến anh ta, chòm chần rống: “Ấn! Ấn! Ấn!”

Thần Côn biết nghe lời phải, liều mạng ấn lên màn hình, tự cho là một khắc sau sẽ tắt máy, ai ngờ trong loa lại mơ hồ truyền đến tiếng nói: “A lô?”

Thần Côn vội vàng áp di động lên tai, nghe thấy đầu bên kia hỏi “Có phải Nhạc Phong không”, suy nghĩ một chút, ra chiều nho nhã đáp lại: “Đúng rồi, tôi chính là Nhạc Phong đây, mời nói đi.” Nhạc Phong choáng váng cả đầu, đối phương có thể gọi ra được

tên anh, hẳn là có quen biết, không biết Thần Côn lại định giở trò gì đây.

“Cô gái nào chứ, tôi biết nhiều cô lắm.”

“Cô không biết tên cô ta, tôi biết đi đâu để biết cô ta là ai được?”

“Thành phố ma quỷ? Tôi chưa đi qua đó, trong thành phố ma quỷ đó có rất nhiều ma à...”

Còn chưa nói xong, di động đột nhiên rời khỏi tay, Nhạc Phong không biết đã xuống giường từ lúc nào, vươn tay giật lấy di động: “Đưa tôi.”

Từ lúc Nhạc Phong cầm lấy di động vẫn nghe bên kia nói, thỉnh thoảng ừ một tiếng, vẻ mặt dần trở nên lạnh lùng: “Đường quốc lộ nào? Cô nói rõ ràng một chút... Đó là cột mốc gần nhất mà cô nhìn thấy sao? Cách chừng mấy phút? Có biển báo đặc biệt gì không?”

Không khí trong phòng dần thay đổi, ngay cả Mao Ca cũng đã nhận ra sự khác thường, anh ta nhoài nửa người ra khỏi chăn, tiện tay khoác chiếc áo bên cạnh lên: “Phong Tử, chuyện gì thế?”

Nhạc Phong cúp máy, một lúc lâu vẫn không lên tiếng, Mao Ca và Thần Côn cũng đoán ra sự việc có phần nghiêm trọng, đều ngậy ra nhìn anh, một lát sau, Nhạc Phong dường như đã ra quyết định, lại gọi một cú điện thoại, đầu tiên là báo lại vị trí nhà khách: “Đại Trần, tôi cần dùng xe, khẩn cấp, ngay bây giờ, có thể lái xe cậu đến được không?”

Đầu bên kia hẳn là đã cho câu trả lời chắc chắn, sắc mặt Nhạc Phong thoáng thả lỏng một chút, anh cũng không giải thích với

đám Mao Ca, bắt đầu tự mình mặc đồ thu dọn, cuối cùng lôi ra một túi đồ, kéo khóa kéo dốc xuống, trong tiếng rào rào, súng ngắn và những bộ phận của súng dài rớt ra đầy giường, Nhạc Phong giắt súng ngắn ra sau lưng, bắt đầu lắp ráp súng trường, Mao Ca không hỏi lý do, hỏi thẳng một câu: "Có cần giúp gì không?"

Động tác của Nhạc Phong khựng lại một chút: "Em cũng muốn để các anh giúp, nhưng lại sợ phức tạp, nhỡ không khống chế được tình hình sẽ liên lụy đến các anh, không ổn. Hai người nên ở lại chờ tin tức thì hơn."

Mao Ca cũng không ngoan cố: "Vậy chú đừng có mà liều mạng đấy."

Nhạc Phong đáp: "Lệ cũ thôi, lượng sức mà làm, tùy cơ ứng biến, có thể liều thì liều, không liều được thì rút lui, đây là câu tổng kết của Đầu Trọc đúng không? Bao nhiêu năm lang bạt như vậy, không có chút phương châm chỉ đạo thì đã sớm ngổm rồi."

Mao Ca cười khổ: "Đạo lý thì chú thuộc hết, anh chỉ sợ với cái tính này của chú, đến lúc máu xông lên não lại liều mạng trượng nghĩa thôi, năm đó lúc cứu Nhạn Tử chẳng phải cũng thế sao? Diêm Lão Thất mang theo nhiều người như vậy, theo lý căn bản là không nên đối đầu với bọn đó."

Nhạc Phong trầm mặc một chút, nhẹ giọng nói: "Chuyện cứu Nhạn Tử, em không hề hối hận."

Qua điện thoại Vuư Tư đã cung cấp một thông tin về cột mốc trên đường quốc lộ, đó là sau khi xe rời đi khoảng 15 phút, cô ta nhìn thấy cột mốc đầu tiên, con số bên trên là 2055, tin tức này mặc dù hữu dụng, nhưng khoảng cách 15 phút vẫn quá lớn — 15 phút của xe đi nhanh với 15 phút của xe đi chậm vẫn có sự chênh lệch rất cao, hỏi tốc độ xe thế nào, Vuư Tư quả nhiên không có chút khái niệm, chỉ nói không quá nhanh cũng không quá chậm.

Trần Nhị Bàn lái xe đến nơi hơi tốn thời gian, trước khi lái xe ra khỏi thành phố Nhạc Phong lại đổ thêm xăng, cộng thêm riêng địa điểm mà Vưu Tư nói cách nội thành Đôn Hoàng cũng rất xa, lúc đến cột mốc 2055 kia, trời đã gần sáng, hạ cửa kính xe xuống nhìn, ngập tầm mắt là sa mạc cát vàng, đằng xa gió bốc lên cuồn cuộn, hạt cát bị gió cuốn đi tựa như bốc khói, trừ tiếng gió ra, bốn bề tĩnh lặng, giống như nơi hoang dã mười mấy hai mươi năm không có hơi người.

Nhạc Phong có một loại cảm giác trà nguội đèn tắt, anh cảm thấy bản thân như đang đối diện với một chiến trường tĩnh lặng sau cuộc chém giết, Mao Ca đã lo lắng quá mức, cho dù cuộc trốn chạy kia của Vưu Tư có gian nguy cỡ nào thì cũng đã qua rồi, anh không thể ngăn cản được, anh không đến để liều mạng với kẻ khác, anh đến, chẳng qua là chỉ ôm một phần vận may mắn mong có thể tìm được người muốn tìm giữa hải cẩu khắp nơi mà thôi.

Nhạc Phong chỉnh di động sang chế độ đồng hồ, dùng tốc độ hơn 40 mã lực tiến về phía trước khoảng nửa giờ, sau đó lại chậm rãi vòng lại, cái gọi là điểm mốc mà Vưu Tư cung cấp đều là những gò cát trời lên trong lúc cô ta hoảng hốt chạy trốn, hoàn toàn là kiểu địa mạo Yar Dan điển hình, căn bản không đủ để phán đoán ra vị trí cụ thể, lúc họ chạy trốn sẽ để lại dấu chân trên cát, nhưng sa mạc gió lớn, đã qua mấy tiếng đồng hồ, dấu chân đã sớm bị bão cát che lấp, cũng không cung cấp được bất cứ đầu mối nào — để mình anh tìm kiếm trong một khu vực khoảng 30 km vuông, đừng nói chỉ một mình anh, có mười anh cũng không đủ.

Nhạc Phong dựa vào trực giác, đỗ xe ở một nơi cách cột mốc 2055 khoảng 25 phút đường xe, sau đó đeo súng xuống xe, đi dọc theo đường quốc lộ, đi được mấy phút, anh đã xuống đến dốc ven

đường, cúi người nhìn qua mặt đường bằng phẳng — vùng này rất trống trải, ít xe, dù có xe đi qua, vết bánh xe để lại trên mặt đất cũng thẳng đến thẳng đi, nhưng nếu căn cứ theo lời của Vưu Tư, chiếc xe bắt cóc cô ta là từ đường quốc lộ vòng qua sa mạc, vậy nhất định là có một cồn cát cố định làm mốc, ở gần đó, có thể có nhiều vết bánh xe rẽ vòng hơn, với tầm mắt bình thường sẽ không nhận ra có gì khác với đường quốc lộ bình thường, nhưng cẩn thận nhìn, ít nhiều cũng sẽ lưu lại dấu vết, đây chính là điểm công bằng của việc đời, chỉ cần có làm, nhất định sẽ để lại dấu vết, chỉ khác nhau ở chỗ có rõ ràng hay không hoặc có bị phát hiện ra hay không mà thôi.

Chiều này quả nhiên có hiệu quả, đi khoảng 20 phút, phát hiện một nơi có vết bánh xe rải rác, hơn nữa có một điểm lại càng xác nhận sự phán đoán của Nhạc Phong — trong số những vết bánh xe trên mặt đất, có vài vệt mới, phương hướng cuối cùng đều là hướng ra ngoài, giống như là người đang rút lui, hơn nữa trên cát có ẩn hiện vết xe, chắc chắn là do xe tải để lại, trước dấu vết còn đậm, qua một thời gian bị gió cát che lấp phần lớn nhưng vì thời gian xảy ra không lâu cho nên vẫn còn vết tích để lần theo, nếu như chỉ nhìn qua một cái, có thể không nghĩ tới là vết xe, nhưng liên hệ nhiều mặt lại, chỗ này chắc chắn là nơi mà Vưu Tư đã nói.

Xem thời gian, đã là tám giờ rưỡi sáng.

Nhạc Phong thở ra, bắt đầu lần theo dấu xe mờ mờ từng bước một trèo lên cồn cát, dấu vết chẳng mấy chốc đã mất tăm, nhưng chuyện này không ảnh hưởng đến cảm giác đại khái về phương hướng của anh — Vưu Tư nói cho anh biết, sau khi hai người chạy thoát đã nhìn thấy đường quốc lộ từ một nơi cao, nói cách khác, nơi giam giữ họ ở chỗ cao, ít nhất là cửa vào cũng ở chỗ cao.

Nhạc Phong dùng chừng nửa tiếng đồng hồ mới lên đến gò cát cao nhất, do kinh nghiệm, anh cảm thấy nơi này hẳn không phải là cửa vào — cao nhất hoặc thấp nhất đều dễ gây chú ý, đối với một tổ chức tội phạm như vậy, nhất định là phải che giấu, càng bình thường càng tốt, cho nên cửa vào hẳn chỉ cao vừa hoặc cao vừa vừa, anh nhanh chóng nhắm trúng một cồn cát cách đó không xa, không vì điều gì khác, chỉ là vì một phần màu sắc và độ cong của gò cát đó đều có điểm kỳ quái.

Lại gần nhìn, biết ngay mình đoán không sai, bình thường mà nói, khu vực vắng người này sẽ không có quá nhiều dấu vết do con người tạo ra, gò cát bị sức gió tự nhiên tạo ra những đường cong tự nhiên mà ưu mỹ, thậm chí có người còn cho những đường cong trong sa mạc là tác phẩm kiệt xuất nhất của thiên nhiên, nhưng đường cong của gò cát nơi này khá vụng về, giống như có người trong lúc vội vàng đã dùng xẻng để đắp lên một đồi cát, màu sắc của hạt cát nếu ở gần sẽ không nhìn ra sự khác biệt nhưng từ xa thì có thể thấy sự sai lệch, đó là bởi vì cát ở chỗ này là từ nơi khác mang đến đắp lên, Nhạc Phong khoác súng trường lên người, hai tay vọc xuống bới lớp cát ra, gạt đến lần thứ năm thứ sáu, tay chạm phải một phần cứng rắn lạnh như băng.

Cửa sắt!

Lại gần một chút, có thể ngửi thấy mùi khét, Nhạc Phong cẩn thận, gạt hết cát chặn trước cửa ra, một cước đạp lên cửa, khóa cửa dường như đã hỏng, cách một tiếng bật ra.

Cửa vừa mở ra, mùi cháy khét bên trong lại càng rõ ràng, đập vào mắt là một lối đi tối đen như mực, bên ngoài lối đi là xác của mấy chiếc xe gắn máy cháy đen, Nhạc Phong cẩn thận bước vài bước vào bên trong, theo bản năng ấn chốt mở trên tường.

Không có điện.

Nhạc Phong thở ra, móc từ trong túi quần ra một cái bật lửa, bật lên rồi bước vào trong, chỗ gần bên tay phải hình như là phòng họp, trên tường lúc trước hẳn là đã dán rất nhiều thứ nhưng đều bị xé đi hết, để lại lớp keo dính theo viền giấy, mấy ngăn tủ cũng đều bị kéo ra, trống rỗng.

Tiếp tục đi vào trong, đi qua vài khu, các phòng đều trống trơn, phàm là những thứ có thể thành đầu mối để lần theo đều không sót lại, chỉ còn lại những thứ cồng kềnh không mang đi được hoặc những món đồ linh tinh, ví dụ như tủ ngăn kéo trống rỗng, giường đã bị dọn hết chăn nệm, rau củ, gạo, thịt bò thịt dê, nồi xoong trong bếp.

Nếu không phải Nhạc Phong đã biết trước đây là nơi nào, có lẽ còn tưởng rằng chỗ này chỉ là một khu tá túc hay nơi ở bình thường — có điều rút lui vội vàng, chung quy vẫn có chỗ suy tính chưa toàn vẹn, ví dụ như cái giường giải phẫu hiển nhiên chỉ có trong phòng giải phẫu kia, mặc dù chỉ còn lại khung sắt gác ở góc tường nhưng vẫn khiến người ta khả nghi, lại có một căn phòng cho người ở, trên bàn trên tường đều là vết nứt, khiến cho người ta không ngừng được suy nghĩ phải chăng ở đây đã từng diễn ra một trận ác đấu; còn có một gian phòng bốn người, bên ngoài đã trống rỗng, nhưng trong lúc vô tình khi cúi người xuống, anh phát hiện ra một thứ bị cuộn lại, dùng bóng súng lôi ra ngoài xem, là một cái vỏ gối nhuộm đầy máu, hiển nhiên là đã được vài ngày, sắc máu đã chuyển thành màu đen.

Khu vực hóa xác được khóa bằng xích sắt cỡ nặng, anh không lãng phí đạn, dán sát vào khe cửa nhìn vào trong, xác nhận bên trong không có ai rồi mới đi, Quý Đường Đường hiển nhiên không ở đây, nhưng Vưu Tư đã từng nói qua, đêm qua ở đây có không ít người chết, vậy xác đâu rồi? Quý Đường Đường đã bị xử lý cùng với những thi thể kia, hay là đã chạy thoát, hoặc là bị bắt đi rồi?

Tìm kiếm vô ích, Nhạc Phong quay về theo lối cũ, lúc ra khỏi cửa suy nghĩ một chút, vẫn che lấp qua loa cửa vào lại, sau đó đứng bên ngoài cửa nhìn về phía đường quốc lộ, anh có thể phác ra đại khái con đường chạy trốn của hai người đêm đó, y theo lời Vưu Tư nói, sau khi trốn được khoảng chừng 5 phút thì tách ra với Quý Đường Đường, vậy có lẽ là đi đến...

Nhạc Phong bấm giờ, dùng tốc độ tương đối nhanh chạy đến vị trí ước chừng, sau đó dừng lại.

Nơi này, chính là nơi giới hạn trước mắt mà anh biết Quý Đường Đường đã từng đi qua, dĩ nhiên, bởi vì sự chênh lệch thời gian và tốc độ bước chân, phạm vi cần phải mở rộng hơn, nhưng tầm trăm mét vuông là dư dả.

Trừ cát ra, cũng chỉ có những đồi cát phong thực, nơi đây không phải là Ca Nại đầy hang động núi đá, cũng không phải là những ngọn núi già cây cối rậm rạp ở Cổ Thành, đến một cọng cỏ cũng không có, không hề có chốn ẩn thân.

Trái tim Nhạc Phong thoáng lạnh lẽo, khả năng lớn nhất là người đuổi theo đã phát hiện ra Quý Đường Đường, bắt cô ấy lại, hoặc là bị đưa đi, hoặc là bị sát hại, từ việc rút lui hoảng hốt và

triệt để có thể thấy, khả năng mang theo gánh nặng đi cùng là không lớn, chẳng lẽ, thực sự đã...

Nhạc Phong không dám nghĩ nữa, anh ép bản thân phải tỉnh táo, từng chút một suy ngẫm lại con người và tính cách của Quý Đường Đường.

Thẳng thắn mà nói, trong tính cách của Quý Đường Đường có một phần tàn nhẫn, cô thực sự không phải kiểu người vì người khác mà hy sinh chính mình, Nhạc Phong kết luận, cô ấy bảo Vuư Tư chạy trốn một mình, không phải là để bản thân tìm bước kẻ ác tranh thủ thời gian cho Vuư Tư, cô ấy nói cô ấy bị thương không chạy nổi, vậy nhất định là thực sự bị thương nặng không thể đi được — mà nếu như chỉ có thể ở lại, cô ấy cũng sẽ không ngồi yên chờ chết, hoặc là đã có kế sách thực sự, hoặc là chỉ dựa vào sức mạnh của vượt Quỷ liều mạng sống chết với người ta? Vuư Tư kể lại, lúc đó Quý Đường Đường đã nói như thế nào? — “Tôi phải tìm một nơi tránh gió.”

Đây là kế hoạch lúc đó của Quý Đường Đường, cô ấy sẽ chẳng vô cơ mà nói vậy...

Nhạc Phong bỗng thấy căng thẳng, anh liếc liếc môi, đứng dậy nhìn quanh khắp nơi, trong lòng suy nghĩ, nếu như mình là Đường Đường, ở hoàn cảnh như vậy, muốn tìm một nơi để tránh gió ẩn thân, mình sẽ tìm ở đâu đây? Không có cây, không có công sự che chắn, không có hang núi, lúc đó gió rất to, có người bám riết phía sau không tha, trời tối, không nhìn thấy được đường, bị bắt được sẽ chết chắc, nếu như đổi lại là mình, phải trốn đi đâu?

Nhạc Phong sốt ruột vô cùng, dây thần kinh trong não căng như dây đàn, anh nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, gò cát, đồi cát phong thực, đường cong chập chùng, bầu trời xanh thẳm, mây trắng, nơi tận cùng đường chân trời ...

Giữa lúc chớp nhoáng, một suy nghĩ thoáng qua tâm trí, trái tim Nhạc Phong chấn động, theo bản năng cúi đầu.

Anh nhớ lại năm xưa khi du ngoạn trên sa mạc, ban đêm khi sục tay vào trong đồng cát, bên trong khá ấm áp, đó là hơi ấm còn sót lại của ban ngày.

Đường Đường nói: "Tôi phải tìm một nơi tránh gió."

Cô ấy đưa áo khoác cho Vưu Tư, bảo Vưu Tư chạy thật nhanh.

Cô ấy có lý do gì mà phải đem cho áo khoác? Trừ phi quyết định tìm cái chết vì người khác, nếu không người ta sẽ chẳng vô tư đến mức ấy, cách duy nhất để giải thích là, lúc đó cô ấy đã nghĩ ra sẽ đi đâu.

Phía dưới lớp cát.

Tại sao không, trong cuộc đấu tranh sinh tồn ở vùng cực, chẳng phải đã có người đào tuyết thành hang làm lều tuyết để tránh giá lạnh mất nhiệt hay sao? Dưới tình cảnh như vậy, cô ấy căn bản không có chỗ nào để đi, chỉ có thể chui xuống dưới cát.

Sau đó thì sao?

Một cơn ớn lạnh ùa lên trái tim Nhạc Phong, anh cảm thấy Quý Đường Đường chưa chui từ dưới lớp cát lên, cô ấy không có áo, ngay cả giày cũng không, cho dù ban ngày hay ban đêm, chỉ mặc có áo đờn mà đi lại thì đều sẽ mất nhiệt — cô ấy có hít thở không thông mà bị hôn mê ở dưới đó hay không? Hay là cuồng phong trong đêm tối quét qua cồn cát đã chôn vùi cô ấy mất rồi?

Da đầu Nhạc Phong nhức nhối, gào lên “Đường Đường”, quỳ sụp xuống bắt đầu đào lớp cát bốn phía.

Hạt cát có tính lưu động, đào lên lại nhanh chóng chảy xuống, Nhạc Phong không còn quan tâm được nhiều như vậy, đào sâu chừng hơn một cánh tay rồi lập tức chuyển qua nơi khác, khí trời lạnh như vậy mà trán lại đổ mồ hôi, anh khẩn trương đến mức hai cánh tay phát run, rất sợ chỉ sau một khắc bỗng đào thấy một mái tóc dài hay một gương mặt tái nhợt, diện tích nơi đây quá lớn, bằng sức của một mình anh, muốn đào hết lên một lượt chắc phải tốn sức mấy ngày mấy đêm, nhưng mặc kệ.

Anh máy móc ra sức đào bới, cố gắng đè nén suy nghĩ đáng sợ ngày càng bành trướng trong lòng: bên dưới lớp cát sẽ không thể hít thở được, đã lâu như vậy rồi, cô ấy còn chưa ra khỏi lớp cát, phải chăng đã sớm chết mất rồi?

Đây là chuyện vô cùng có khả năng xảy ra, lúc ấy thể lực của Quý Đường Đường đã suy kiệt, cho dù chui xuống lớp cát rồi cũng phải nhô đầu ra hô hấp nhưng cũng có thể vì mệt mỏi, đau đớn mà mất dần tri giác, chết trong yên lặng...

11 giờ rưỡi, sau lưng là hàng loạt những cái hố nông sâu bất đồng bị đào xới, thể lực và ý chí của Nhạc Phong nháy mắt đã

chạm tới giới hạn chịu đựng, anh quỳ trên nền cát, gào thét gọi tên Quý Đường Đường, ngửa đầu nằm ngửa trên mặt cát.

Gần đến giữa trưa, ánh mặt trời đã gay gắt vô cùng, những vòng sáng trắng làm anh hoa mắt, bên dưới là lớp cát mềm mại tựa như một chiếc giường khổng lồ, mang theo độ ấm vừa phải, bởi vì quỳ trên đất đào bới trong thời gian dài, đầu của Nhạc Phong choáng váng vô cùng, anh nằm một chút, tầm mắt dần dần bắt đầu mơ hồ, tất cả trước mắt đều không rõ ràng, anh nhớ tới lần cuối cùng gặp Quý Đường Đường, cơn hồi hận khổng lồ ủa tới như nước xối vào đỉnh đầu: tại sao lúc ấy anh không cản cô lại, cho dù cô ấy có không thích mình thì sao chứ? Cho dù có phải lấy dây trói lại, trói tới tận bây giờ, cô ấy sẽ bình yên khỏe mạnh ở đó, còn hơn sống không thấy người chết không thấy xác như lúc này...

Nhạc Phong nhắm mắt lại, vươn tay quệt một cái, hít sâu một hơi lại mở mắt ra, anh nghiêng đầu nhìn về phía bên phải, nơi đó, đường cong sa mạc tuyệt đẹp đến mức khiến cho người ta không nỡ giẫm lên, Nhạc Phong lẳng lặng nhìn, đầu óc loạn thành một đống, anh nhớ lại rất nhiều những truyền thuyết quỷ dị về sa mạc, nghe nói, những người chết trong sa mạc sẽ không bao giờ tìm được thi thể, bởi vì bên dưới những đồi cát trùng trùng kia ẩn giấu vô số những quỷ hồn, bọn chúng sẽ mang theo thi thể của người đó, cưỡi trên cuồng phong sa mạc, du đãng trong biển cát mênh mông, xa đến mức có thể mang thi thể người ta đi cả hàng trăm ngàn dặm, không nói đâu xa, chỉ nói đến sự mất tích của nhà khoa học Bành Gia Mộc ở Lop Nor sau thời kỳ xây dựng đất nước thôi, lúc đó ông ta rời khỏi đoàn đi lấy nước, từ ấy mất tăm mất tích, điều động không biết bao nhiêu người cứu hộ mà đều vô ích quay về, hình như khoảng hai năm trước, bỗng có tin tức rộ lên, ở một nơi cách địa điểm mất tích gần trăm dặm đã phát hiện ra một cái xác khô rất giống Bành Gia Mộc...

Đường Đường phải chăng cũng như vậy, cũng bị vùi sâu trong cát, bị dòng chảy cát đáng sợ đưa đi, hoặc có lẽ tương lai, rất rất lâu sau nữa, ở một góc khác của sa mạc, anh có thể thấy cô lần nữa...

Trong tầm mắt mơ hồ, trên mặt cát trơn nhẵn bỗng nhiên ngộ ngộ, giống như bên dưới đang có một con chuột chũi đang ả náu, cố gắng muốn chui ra.

Nhạc Phong sửng sốt một chút, anh dụi mắt, tưởng rằng mình đã nhìn lầm.

Không lầm, trên mặt cát trơn nhẵn như vậy, bất cứ chút khác thường nào cũng vô cùng gây chú ý, Nhạc Phong căng thẳng đến mức ngừng thở, anh nhìn chăm chăm vào chỗ đó, cho đến khi có một bàn tay trắng nõn thon dài chui ra từ bên dưới lớp cát.

Một cảnh tượng quý dị như vậy mà Nhạc Phong chẳng thấy đáng sợ một chút nào, đầu anh ong ong, trong tình trạng vô ý thức, lão đảo mới bò qua được, gần như không chút nghĩ ngợi, vươn tay nắm lấy bàn tay kia.

Anh hỏi: "Đường Đường phải không?"

Không có câu trả lời, nhưng bàn tay lạnh lẽo kia lại êm ái nằm trong tay anh cựa cựa, giống như một sự đáp lại đầy thiện ý, Nhạc Phong nắm lấy bàn tay kia áp lên má mình, vươn tay còn lại gạt từng lớp cát vàng ra.

Quả thực là rất sâu, phải sâu đến một cánh tay, đến cuối cùng, đường nét khuôn mặt từ từ xuất hiện, cô hít thở bình thường, hàng mi dài thỉnh thoảng rung lên, Nhạc Phong nói: “Đường Đường, đừng mở mắt, để anh phủi cát đi đã.”

Động tác của anh nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn, chỉ sợ làm xước da cô, cuối cùng có vài hạt cát dính trên mặt và lông mi phủi không được, chỉ có thể vô cùng cẩn thận giúp cô thổi sạch, cô bị hơi thở nóng ấm phả vào làm cho buồn cười, khóe miệng hơi cong lên, không kìm được co vào bên trong ẩn náu, sau đó đột nhiên mở choàng mắt.

Cô nhìn Nhạc Phong nói: “Em nghe thấy anh gọi em, nhưng em lạnh quá, chui hơi sâu, chẳng còn sức bò ra ngoài nữa.”

Nhạc Phong thực sự không biết nên nói gì, anh nhìn cô một lúc lâu mới gật đầu: “Em nghĩ ra cách trốn này, đúng là thông minh.”

Quý Đường Đường cười rộ lên: “Em cũng nghĩ, anh mà biết, chắc cũng sẽ khen em thông minh.”

Nhạc Phong cũng bật cười, cười mãi cười mãi, mắt bỗng cay cay, anh khịt mũi một cái: “Đường Đường, đứng dậy, chúng ta đi thôi.”

Quý Đường Đường đang nằm thoải mái, chốc lát vậy mà lại chẳng muốn rời ổ: “Thực ra cũng ấm lắm Nhạc Phong, giống như quần chăn ấy.”

Nhạc Phong bỗng nghĩ đến điểm quan trọng nhất: "Em ở dưới đó, có thể thở được?"

"Có thể."

"Em đã sớm biết?"

Quý Đường Đường lắc đầu: "Không phải. Lúc chui xuống em cũng sợ không thở được, đã tự nhủ nhất định phải nhô lên thở đúng giờ, nhưng sau đó mệt quá, bất tri bất giác đã ngủ mất, đến lúc tỉnh mới phát hiện ra vẫn thở được bình thường, em nghĩ, có lẽ là bởi vì hóa giải oán khí."

Nhạc Phong vươn tay xoa xoa đầu cô: "Đường Đường của chúng ta làm việc tốt, người tốt được đền đáp."

Có điều cứ để cô nằm như vậy cũng không phải kế lâu dài, Nhạc Phong thúc giục cô: "Mau dậy đi được chưa, còn coi chỗ này là nhà thật đấy hả?"

Quý Đường Đường không nhìn anh, rũ mắt xuống nhìn chóp mũi mình: "Nhạc Phong, em muốn làm rõ hai chuyện."

Nhạc Phong giúp cô đắp cát sang hai bên, coi như giúp cô chắn gió: "Chuyện gì?"

"Tuy ở bên dưới em có thể hít thở, nhưng em không còn sức để bò ra ngoài, nếu không có ai tới lôi em ra, em có thể không gắng gượng nổi quá hai ngày, không đói chết thì cũng mất nước chết khô. Lúc đó em nghĩ, nếu như còn có thể sống sót, phải chăng coi như được tái sinh làm người? Em có thể đổi cách sống khác hay không? Hoặc là em cứ nằm nguyên ở đây không ra nữa, còn ra rồi em sẽ quay lại cuộc sống trước kia, muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống, không có năng lực kia, em cũng không quan tâm đến

những chuyện đau đầu ấy nữa, mạng này của em cũng do cha sinh mẹ dưỡng, dù không ai thương thì em cũng phải tự biết quý trọng.”

Nhạc Phong nhìn cô một cái: “Đã sớm khuyên em vậy rồi, là ai cứ tự coi mình là siêu nhân chứ? Anh thật chẳng muốn nói với em nữa.”

“Chuyện thứ hai...” Quý Đường Đường chột có chút ngắc ngứ, “Anh cũng biết rồi đấy, lúc con người ta tuyệt vọng, sẽ thề một số câu tương đối độc, ví dụ như ai tới cứu em, em sẽ cho người đó năm vạn, càng tuyệt vọng lại càng nâng giá, cuối cùng phát triển đến lấy thân báo đáp gì đó...”

Nhạc Phong ừ một tiếng: “Cho nên, em đang định lấy thân báo đáp?”

Quý Đường Đường vẫn không nhìn anh: “Nếu anh không muốn, làm ơn chôn em lại, đổi người khác tới đào, em cũng coi như nói có chữ tín.”

Nhạc Phong nhìn cô trừng trừng: “Đường Đường, anh phát hiện ra mỗi lần em tìm được đường sống trong chỗ chết là da mặt lại dày thêm một tầng đấy, em đây là bắt cóc đạo đức em hiểu không? Em lấy thân báo đáp thì anh phải vui vẻ đồng ý à? Anh không đồng ý thì phải chôn em lại, chỗ này đến đời nào mới có người đến đào chứ, em tưởng là đào đông trùng hạ thảo chắc? Vậy chẳng phải là anh đẩy em đến đường chết hay sao? Cho nên anh phải đồng ý đúng không? Đây không phải là uy hiếp thì là cái gì, là đàn ông thì không thể bị em chèn ép như vậy được!”

Quý Đường Đường than thở: “Vậy chôn lại đi, không trách anh đâu. Dưới này cũng ấm lắm, em còn có thể chống đỡ được hai ngày. Hai ngày này đành phiền anh giúp em phát chút quảng cáo,

cứ nói ở dưới này có chôn một cô gái, trẻ trung xinh đẹp, tính tình dịu dàng, hoan nghênh quảng đại các nam thanh niên chưa lập gia đình tới đào, đào trước được trước. Em không tin là không có ai đến."

Nhạc Phong nghiêng răng nghiêng lợi: "Được, chôn lại thì chôn lại, em tưởng gia đây dễ chọc lăm phải không, em chỉ đông gia đây không dám đi tây chứ gì?"

Anh vừa nói vừa bắt đầu gạt cát, đúng là đắp lên người cô thật, Quý Đường Đường mở to mắt nhìn anh, Nhạc Phong hậm hực lăm bầm: "Về tắm rửa, làm tóc, đắp mặt nạ, thay quần áo rồi quay lại đào, không thể để em được hời được, không chút nhấp nhô nào đã được như ý..."

Quý Đường Đường cười khanh khách, Nhạc Phong đầu tiên còn banh mặt, sau lại không nhịn được cười lên, cười mãi cười mãi, cúi đầu hôn một cái lên môi cô.

Anh cởi áo ra, đỡ Quý Đường Đường dậy khoác lên, ôm lấy cô đi về phía đẽ xe, lúc xuống đồi cát, anh hỏi cô: "Sao bị chôn một đêm mà tâm trạng em tốt vậy? Anh còn tưởng cho dù đào ra có còn sống, em cũng phải khóc ba ngày ba đêm liền."

Quý Đường Đường vùi trong ngực Nhạc Phong, buông một câu chẳng đầu chẳng đuôi: "Em thấy vận số của mình vô cùng tốt." Nhạc Phong cảm thấy lúc cô nói câu này, ông trời không cho sét đánh giữa ban ngày đúng thật là mắt bị mù: "Vận số của em lại còn tốt vô cùng?"

Quý Đường Đường chớp mắt một cái: "Lúc đó em nghĩ, nếu không có ai tới cứu em, em chết ở dưới đó, thi thể bị gió thổi khô nhất

định sẽ rất khó coi, tốt nhất là đừng để bị đào ra ngoài làm cho người ta sợ. Nếu như có người đến cứu, tốt nhất nên là anh, em vừa mới mở mắt đã nhìn thấy anh, quá tốt còn gì.”

Trái tim Nhạc Phong ấm áp, vòng ôm thêm siết chặt, dừng một chút rồi hỏi cô: “Chỉ bởi vì thế nên cảm thấy vận số mình tốt?”

“Không chỉ vậy.” Quý Đường Đường lắc đầu, “Còn một điểm nữa cũng quá ư may mắn, cứ điểm này thế mà lại không nuôi chó săn, nếu lúc đó mà thả vài con chó săn ra ngoài, em có chui sâu nữa cũng sẽ bị lôi ra, hơn nữa lúc đó chẳng còn hơi sức nữa, đời này coi như đi tong cho bọn chó săn, nghĩ như vậy, bao nhiêu ấm ức đều vơi hết. Hơn nữa chui xuống dưới cát mà vẫn thở được, đây chẳng phải là đang buồn ngủ lại được ông trời đưa cho cái gối hay sao, anh nói đúng không?”

“Nhạc Phong, một người sẽ không xui xẻo mãi được, em cảm thấy em sắp đổi vận rồi, anh thấy sao?”

91. Kết thúc

Hơn hai giờ chiều, Mao Ca lại nhận được điện thoại của Nhạc Phong, bảo rằng sắp tới nơi, sau khi cúp máy, Mao Ca chỉ huy Thần Côn: "Ông mang một cái áo khoác thật dày xuống dưới lầu đi, Phong Tử nói Đường Đường mặc ít lắm. Tôi đến quán ăn gần đây mua ít đồ ăn, chắc hai đứa đều đói bụng rồi."

Thần Côn hưng phấn cực kỳ: "Tiểu Đường Tử mà biết vì để ở lại với con bé tôi đã lúi húi vé xe lửa lại một ngày, nhất định sẽ rất cảm động."

Mao Ca trợn mắt một cái, nhủ thầm cảm động hay không tôi không biết, nhưng Phong Tử chắc chắn sẽ phát điên.

Lúc Mao Ca xách đồ ăn về, từ xa đã thấy Thần Côn đang dùng một loại tư thế hiên ngang mà bất bình thường đứng đằng sau cánh cửa khách sạn, có không ít người đi ngang qua đều nhìn anh ta chỉ chỏ, lại gần nhìn, Mao Ca thiếu chút nữa ngất đi: Thần Côn đang mặc một bộ trang phục của người Tạng, nách phải kẹp chăn nệm, tay trái cầm một bó hoa hỗn tạp, nét mặt rất nghiêm túc trang trọng, thỉnh thoảng còn mỉm cười chào hỏi với những người đang nhìn chằm chằm anh ta tựa như lãnh đạo, buông một câu: "Trát Tây Đức Lặc."

Mao Ca tự cảm thấy nói chuyện với anh ta cũng sợ mất mặt, che che giấu giấu đi lên, giả vờ như đi ngang qua xem náo nhiệt, lúc sát lại gần mới hung tợn rống anh ta: "Ông làm trò gì thế này!"

Thần Côn rất lý lẽ: "Không phải ông bảo mang một cái áo khoác thật dày xuống sao, tôi lục rồi, trong đồng quần áo của chúng ta

không có cái nào dày cả, vẫn là chăn tốt nhất, ấm! May mà sáng tôi chưa gấp chăn, bên trong vẫn còn hơi ấm này!”

Mao Ca nén cơn xúc động muốn phun máu lại: “Thế bó hoa này thì sao?”

Thần Côn thần bí ghé sát lại: “Tiểu Đường Tử không phải là đi nằm vùng quay về hay sao, tôi đang đón anh hùng trở lại mà. Ông xem trong ti vi bình thường đều phải hô hoan nghênh hoan nghênh nhiệt liệt hoan nghênh.”

Huyệt Thái Dương của Mao Ca nhảy loạn hết lên, Thần Côn còn ngại chưa đủ, lại đổ dầu vào lửa: “Hoa này cho tiện, hôm qua còn sót lại, ông đừng có nói cho Tiểu Đường Tử đấy, nếu không nó lại thấy tôi đưa đồ quá hạn, mất hứng trong lòng.”

Mao Ca đến suy nghĩ muốn đâm vào tường cũng có: hoa hoa cỏ cỏ của ông héo quắt queo thế kia, Đường Đường có thể không nhìn ra là quá hạn hay sao?

Thôi mặc kệ anh ta, nhủ thầm, dù sao người bị sét đánh là Phong Tử chứ không phải mình, chẳng Thần Côn lại tự mình quay về phòng, ngồi được một lúc thì nhận được điện thoại của Nhạc Phong, nói là đã đến dưới lầu, âm thanh trong ống nghe rất hỗn tạp, lúc cúp máy, còn nghe thấy Nhạc Phong tức giận quát: “Cái chăn này của anh mà cũng mang ra được à?!”

Thấy Thần Côn bị mắng, Mao Ca có chút hả hê, vui mừng đứng dậy mở cửa trước, chỉ chốc lát sau Nhạc Phong đã ôm Quý Đường Đường nhanh chóng đi vào, anh đặt Quý Đường Đường lên giường mình, kéo chăn đắp kín, Thần Côn chạy theo đằng sau phần hạn bất bình: “Không phải cuối cùng cậu vẫn dùng chăn đắp đấy thôi!”

Nhạc Phong trừng anh ta một cái, tức điên trong lòng, Quý Đường Đường thì lại cầm bó hoa, nén cười nói với Thần Côn: “Hoa em rất thích.”

Thần Côn sáng khoái trong lòng, anh ta vội vàng bổ sung: "Tiểu Đường Tử, hoa này mới hái ngày hôm nay đấy, em đừng trông nó hơi héo như vậy, Tây Bắc này khô quá, bị gió thổi đấy."

Mao Ca ho khan hai tiếng, mời hai người ăn cơm trước, đồ ăn anh ta mua về cũng không tệ, tôm phi thụy bóc vỏ, sườn nấu với củ từ, sườn om nước cà, đều là những món đã miệng để dùng với cơm, cộng thêm Quý Đường Đường đang đói thật, ăn đến là thoải mái, Nhạc Phong mấy lần nhắc cô: "Em ăn chậm một chút, không ai tranh của em đâu."

Nói cũng vô ích, thấy cô không để ý tới, lại sợ cô sặc, anh cầm cốc giấy rót cho cô một cốc nước, sau đó dặn dò cô: "Ăn xong rồi đi tắm, ngủ một giấc. Em cứ mặc áo choàng tắm của khách sạn trước, anh đến chỗ Thạch Gia Tín lấy đồ của em về."

Lại quay ra dặn dò Mao Ca: "Vết thương trên chân cô ấy rất nặng, em mới sơ cứu qua cho cô ấy thôi, trong va li có hòm thuốc, lát nữa anh xử lý tử tế lại nhé."

Sau khi ra ngoài, Nhạc Phong lái xe đến đơn vị của Trần Nhị Bàn trước, Trần Nhị Bàn lo lắng cả nửa ngày, rốt cuộc thấy xe và người không làm sao cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng vẫn không kìm được nói với anh: "Cậu đừng chạy lung tung ở ngoài nữa, tôi sợ đám cô hồn kia lại tìm đến gây sự với cậu đấy."

Nhạc Phong cười cười: "Tạm thời chắc khả năng tìm tôi gây sự không lớn đâu, với lại hai ngày nữa là tôi đi rồi, nhân vật nhỏ như tôi không đáng để bọn chúng phải lòng sục cả nước."

Trần Nhị Bàn tính toán một chút: "Cũng đúng, cái xe kia của cậu chắc cũng chỉ hai ngày nữa là sửa xong, dạo này cậu bận, bên kia toàn gọi điện cho tôi — cậu phải chuẩn bị tâm lý đi Phong Tử, tiền sửa cái xe kia của cậu, hơn tiền tôi đổi một chiếc giống của tôi đấy."

Kết quả này tốt hơn dự đoán của Nhạc Phong nhiều, anh đã quen đi dòng Toyota này, đổi sang loại khác thực sự là không được, nếu phải mua một chiếc mới thì không biết sẽ mất bao nhiêu máu, giờ có thể sửa lại dùng tiếp được đã là không thể tốt hơn rồi.

Tạm biệt Trần Nhị Bàn, Nhạc Phong thuê xe đến nhà khách mà Thạch Gia Tín đang ở, vừa vào cửa đã nhìn thấy Thạch Gia Tín đang ngồi trên ghế sa lon dưới sảnh, có một cô gái tóc dài đang ngồi bên cạnh, hẳn là Vuư Tư, ăn mặc khá chỉnh tề, trong ngực ôm cái ba lô của Quý Đường Đường, Thạch Gia Tín nhìn thấy Nhạc Phong, đứng dậy trước, Vuư Tư sững sốt một chút, lập tức nhìn về phía Nhạc Phong.

Nhạc Phong coi như không nhìn thấy Thạch Gia Tín, chỉ nhìn Vuư Tư gật đầu một cái, vành mắt Vuư Tư lập tức đỏ lên, hỏi anh: "Cô ấy không sao chứ?"

Nhạc Phong lạnh nhạt đáp: "Vậy thì còn phải xem như thế nào mới có thể gọi là không sao. Nếu các người cảm thấy bỏ một cô gái lại ở cái nơi như vậy giữa đêm hôm còn có thể gọi là không sao, vậy thì là không sao."

Vuư Tư bị anh nói vậy, nước mắt lập tức tràn ra, Thạch Gia Tín trầm mặc một chút: "Chuyện này thực sự là rất xin lỗi, lúc ấy chúng tôi cũng không có cách nào khác."

Nhạc Phong chửi thề trong lòng, ngoài cười nhưng trong không cười: "Đúng rồi, tôi hiểu mà, anh đương nhiên là không có cách rồi, anh đã bao giờ có cách đâu, đến cách cứu người phụ nữ của mình anh còn không có kia mà, tôi cũng chẳng trông chờ anh có cách cứu người khác."

Câu này quá thâm, Vuư Tư ngẩng đầu nhìn Thạch Gia Tín một cái,

vẻ mặt rất phức tạp, Thạch Gia Tín biến sắc, tiến lên trước hai bước: "Nhạc Phong, chúng ta nói chuyện riêng."

Anh ta kéo Nhạc Phong đến một góc, chắc chắn rằng Vuư Tư không nghe thấy xong mới tức giận mở miệng: "Nếu người cũng đã về rồi, chúng ta có thể cùng lùi một bước được không, cho qua đi? Anh ở đây chằm ngòi quan hệ giữa tôi với Tư Tư, tính là gì?"

Nhạc Phong giận quá hóa cười: "Cho qua? Anh đúng là ăn tro bắc đèn đánh rắm nhẹ, tôi cho anh hay, lần này là Đường Đường còn trở về nguyên vẹn, chứ nếu cô ấy chỉ thiếu một lạng thôi, tôi cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh như thế đâu! Trước mặt Vuư Tư tôi nhịn không đánh anh đã là nể mặt anh lắm rồi."

Nói xong cười lạnh một tiếng, xoay người đi về phía ghế sa lon xách đồ, đi được hai bước lại quay đầu nhìn Thạch Gia Tín: "Hơn nữa, quan hệ giữa anh và Vuư Tư mà còn cần tôi phải chằm ngòi hay sao? Phụ nữ đâu phải kẻ ngốc, đàn ông có đáng tin cậy hay không, trong lòng họ chẳng lẽ không cân nhắc được hay sao?"

Lúc lấy ba lô, Vuư Tư rụt rè nhìn anh, ngần ngại hỏi một câu: "Tôi có thể đến thăm cô ấy được không?"

Nhạc Phong do dự một chút, mặc dù anh tức giận với Thạch Gia Tín nhưng đối với cuộc điện thoại của Vuư Tư, anh vẫn thấy cảm kích: nếu không có cuộc gọi đó, anh sẽ không thể tìm thấy Quý Đường Đường.

Nhạc Phong nhìn Vuư Tư một cái: "Cô đi thì được, anh ta thì không."

Thạch Gia Tín đồng ý để Vưu Tư đến thăm Quý Đường Đường, nhưng nhất định phải đi theo cùng, Nhạc Phong dù không vui nhưng cũng không cố chấp nữa — Vưu Tư khó khăn lắm mới quay về được, ngẫm chắc Thạch Gia Tín cũng không yên tâm khi giao cô ta cho người khác.

Quay về khách sạn, Nhạc Phong bảo hai người chờ ở cửa trước, mình thì vào xem Quý Đường Đường có tiện gặp không, không ngờ, Quý Đường Đường vậy mà chẳng đi ngủ, đang quán chần xem phim ma với Thần Côn, hai cặp mắt mở tròn xoe, Nhạc Phong thực sự không thể hiểu nổi phim ma có gì hay để mà xem, hỏi Mao Ca đâu thì bảo là đã ra ngoài mua tượng đồng Phi Thiên gì đó để tặng người ta.

Nhạc Phong đuổi Thần Côn ra ngoài trước, hứa hẹn trả giá là Thần Côn có thể tìm một tiệm net mà chơi Tìm cặp cả buổi chiều, tiền đi net và tiền ăn uống đều sẽ chi trả, Thần Côn vui đến mức không khép miệng lại được, hura một tiếng chạy ra ngoài, nhìn thấy Thạch Gia Tín và Vưu Tư ở ngoài cửa, sững sốt một chút, lại nghĩ dù sao cũng không quen, tiếp tục hura chạy xuống lầu.

Sau khi vào phòng, Vưu Tư nói xin lỗi Quý Đường Đường trước, Quý Đường Đường nói chuyện với cô ta, mắt lại nhìn Thạch Gia Tín, cô nói: "Cô thì có gì mà phải xin lỗi, là tôi bảo cô chạy trước mà, hơn nữa, sau đó không phải cô đã gọi Nhạc Phong đến tìm tôi sao, nếu phải nói xin lỗi thật thì người nói cũng không phải cô."

Trên đường từ thành phố ma quý về, Nhạc Phong đã thuật lại qua tình hình cho Quý Đường Đường, phải nói là trong lòng cô không tức là không có khả năng, sau khi bình tĩnh lại, biết cũng

chẳng thể làm gì được anh ta, nhưng trong lời ngoài lời, không dám chọc anh ta đôi câu thì không thoải mái được.

Thạch Gia Tín cười cười: “Tôi biết trong lòng cô không thoải mái, có điều trong chuyện này, tôi không cảm thấy mình quá đáng ở điểm nào. Lúc đó trong tình huống như vậy, tôi mà liều mạng thì đến Tư Tư cũng bị liên lụy. Cho dù sau đó có đi tìm cô tôi cũng không thể nghĩ ra được là cô chui xuống đất, cho nên có tìm cô cũng vô ích. Hơn nữa, giúp nhiều giúp ít cũng phải xem quan hệ xa gần, nếu như cuộc điện thoại này không phải gọi cho Nhạc Phong mà là cho con chó con mèo chẳng liên quan, người ta có đi tìm cô không? Tôi với cô, hay là cô với tôi, chẳng hơn người qua đường là mấy, không đáng vì cô mà lấy thân phạm hiểm.”

Quý Đường Đường không ngờ Thạch Gia Tín còn có thể nói lý lẽ, tức đến mức huyết Thái Dương nhảy loạn, còn chưa nghĩ ra câu phản bác, Thạch Gia Tín lại bổ sung một câu: “Hơn nữa lúc Tư Tư gọi điện cho Nhạc Phong tôi cũng ngầm cho phép, cột mốc trên đường quốc lộ kia cô nghĩ là Tư Tư nhớ được sao? Một cô gái như cô ấy, sợ đến mức choáng váng rồi, làm sao còn chú ý đến cột mốc lướt qua trên đường chứ?”

Quý Đường Đường giận quá hóa cười: “Nghe anh nói một tràng như vậy, có vẻ như tôi không đập đầu tạ ơn với anh thì không ổn nhỉ?”

Nhạc Phong đứng bên cạnh nghe, sắc mặt âm u đến mức có thể đổ mưa đá, anh khác với Quý Đường Đường, vài năm nay vào Nam ra Bắc, cũng từng đối phó qua với vài kẻ vô sỉ, biết muốn phân rõ phải trái với loại người này thì trừ khiến mình tức hộc máu ra thì chẳng thu được bất cứ hiệu quả nào, cho dù có thể thắng được anh ta cũng sẽ hạ thấp bản thân thành kẻ đàn hanh, tính hạ lệnh trực khách: “Thăm cũng thăm rồi, nên về đi, Đường Đường còn đang bị thương, cần nghỉ ngơi.”

Thạch Gia Tín không hề nhúc nhích, nhìn chăm chăm Quý Đường Đường: "Giữa chúng ta, có phải nên nói chuyện riêng một chút? Nếu như tôi không nhớ lầm, nhờ cô giúp cứu Tư Tư, tôi nên cho cô chút thù lao."

Quý Đường Đường sững sốt một chút, chuyện giao dịch hay thù lao này đúng là có, nhưng qua một trận giày vò tìm được đường sống trong chỗ chết này, cô gần như đã quăng đến chín tầng mây, giờ Thạch Gia Tín lại đột nhiên nhắc đến chuyện này khiến cho cô có cảm giác như đã mấy đời.

Cô trầm mặc không lên tiếng, phản ứng này coi như một sự đồng ý ngầm, Nhạc Phong cũng không hỏi nhiều, nói: "Anh mời Vưu Tư xuống dưới lầu uống gì đó, coi như cảm ơn cô ấy."

Sau khi đám Nhạc Phong đi rồi, Thạch Gia Tín kéo một cái ghế ngồi xuống cạnh giường: "Vẫn phải cảm ơn cô đã cứu Tư Tư."

Nhắc đến Vưu Tư, Đường Đường lại có chút mềm lòng, cô hỏi Thạch Gia Tín: "Anh biết cô ấy đã gặp phải chuyện gì chưa?"

Thạch Gia Tín trầm mặc một chút: "Cô ấy chưa nói, nhưng tôi cũng đoán được đại khái."

Quý Đường Đường thở dài, trong lòng có chút bí bách, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Anh phải đối xử tốt với cô ấy một chút, mấy ngày tới phải chú ý nhiều hơn, đề phòng cô ấy nghĩ không thông."

Thạch Gia Tín có chút ngoài ý muốn nhìn cô một cái: "Cô rất tốt với Tư Tư."

Quý Đường Đường chột nổi đóa: “Nói thế nào cũng là do ông đây phí nửa cái mạng cứu ra được, nếu vừa về tay anh đã đi tìm cái chết thì tôi công toi à?”

Thạch Gia Tín cười cười, cuối cùng chuyển vào chủ đề chính: “Có hai việc.”

“Thứ nhất là, chuyện cô có dòng máu của cả hai nhà họ Tần và họ Thịnh, tôi sẽ giấu kín, nói với họ là đã để lọt đầu mối trên đường đi, mất dấu. Phong cách của Thịnh gia và Tần gia khác nhau, bao nhiêu năm qua, Thịnh gia co đầu rụt cổ ở Bát Vạn Đại Sơn, rất ít khi đao to búa lớn ra ngoài tìm người phiền phức, hơn nữa ở giữa lại chết mất Thịnh Ảnh, dưới sự kiêng dè của Thịnh gia, hẳn là trong thời gian ngắn sẽ không có hành động gì với cô — nếu như bọn họ còn chưa chịu từ bỏ, tôi sẽ ở giữa gây rối loạn, thực sự không được thì tôi vẫn còn số điện thoại của Nhạc Phong, sẽ báo cho cô biết thông qua anh ta.”

Quý Đường Đường không nói gì, từ sâu trong lòng, cô rất cảm kích với cách làm của Thạch Gia Tín, nghĩ đến trận cứu tử nhất sinh vừa rồi của mình chung quy cũng không phải hoàn toàn vô ích, chẳng qua là vừa mới nổi cáu với anh ta, giờ lại nói cảm ơn thì thấy tráo trở quá.

“Thứ hai là...”

Nói đến đây, Thạch Gia Tín thoáng dừng lại, móc từ trong ngực ra một phong thư: “Cô muốn bản đồ đường đi đến Bát Vạn Đại Sơn, tôi không đưa cho cô địa điểm cuối cùng, mùi máu của cô rất đặc biệt, không thể vượt qua được bức tường của người nhà họ Thạch được, cô đến thị trấn ở gần đó, gọi vào số điện thoại ghi

bên trong này, bà ngoại của cô tên là Thịnh Cẩm Như, bà ấy vẫn còn sống. Rất nhiều việc của nhà họ Thịnh, tôi là người ngoài họ, không có cơ hội biết được. Nếu như Thịnh gia còn có ai nguyện ý kể cho cô thì chỉ có thể là bà ta.”

Quý Đường Đường nhìn phong thư trên tay Thạch Gia Tín, nhưng không hề vươn tay ra nhận lấy, phong thư được làm từ giấy dai, hiện giờ còn rất ít nơi dùng — lại là Thịnh gia, Tần gia, Tần gia, Thịnh gia dai dẳng không dứt, cô có một cơn vọng động muốn giật lấy xé tan thành từng mảnh nhỏ, tựa hồ như làm vậy thì có thể xé nát thứ quan hệ phiền toái này, mà nhận lấy thì đồng nghĩa với việc sống lại lần nữa chẳng qua chỉ là một lời dối trá lừa mình dối người, ngày nào còn sống thì ngày đó Tần gia Thịnh gia vĩnh viễn chụp trên đầu, vĩnh viễn không thể hưởng thụ được ánh dương thanh bình của nhân gian.

Thấy Quý Đường Đường không nhận, Thạch Gia Tín đặt phong thư lên tủ đầu giường: “Cái khác thì không có gì, chúng ta một là vĩnh viễn không gặp lại, hoặc là... sẽ gặp lại ở Bát Vạn Đại Sơn.”

Thạch Gia Tín nói xong, cố ý dừng lại một chút, thấy Quý Đường Đường không có ý định nói gì thêm, cũng thức thời rời đi.

Quý Đường Đường vẫn nhìn phong thư kia, trong đầu giằng xé: thực sự không muốn nhận lấy, thực sự không muốn mở ra — khó khăn lắm mới sống sót, khó khăn lắm mới có một con đường khởi đầu phía trước, có thể dừng vừa mới bước chân lên đã bị mây đen bao trùm được không?

Cửa vang lên một tiếng động nhỏ, Nhạc Phong bước vào, cả người Quý Đường Đường run lên, nhanh chóng vươn tay cầm

phong thư nhét xuống dưới nệm, làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Nhạc Phong không nhận ra chuyện gì khác thường, đi thẳng tới ngòi xuống, Quý Đường Đường ngẩng đầu mỉm cười: “Bọn họ đi rồi à?”

Nhạc Phong gật đầu: “Lúc hai người ở trên này, Vu Tư đã nói chuyện với anh khá lâu.”

Quý Đường Đường có chút ngoài ý muốn: “Nói chuyện gì?”

Nhạc Phong do dự một chút: “Cô ấy hỏi anh, nếu như anh có bạn gái, bạn gái anh lại bị người ta... làm nhục, anh có ghét bỏ hay không.”

Quý Đường Đường thở dài một tiếng, hỏi Nhạc Phong: “Anh sẽ ghét bỏ sao?”

Nhạc Phong không nói cho cô biết mình đã trả lời Vu Tư thế nào, chỉ trừng Quý Đường Đường một cái: “Anh có bị bệnh đâu, đi quan tâm mấy chuyện nếu như nếu như này, anh mà có lòng dạ đó thì chẳng thà trông nom bạn gái cho cẩn thận, đừng để cô ấy bị người ta chà đạp mới là nhất... Anh bảo này, em có ngủ hay không hả?”

Vừa nhắc đến chuyện này, Quý Đường Đường còn rầu rĩ hơn bất cứ ai: “Em cũng muốn ngủ lắm, nhưng đầu vừa chạm xuống gối là đau.”

Nhạc Phong sửng sốt một chút, quay đầu cô qua xem, Quý Đường Đường đau đến hệt hơi: “Đừng đừng đừng, đau đau đau...”

Rõ ràng nổi lên một cục, Nhạc Phong cũng hít một hơi lạnh: “Gáy bị làm sao thế này?”

“Bị người ta túm tóc đập xuống đất.”

Nhạc Phong nhìn cô chăm chăm, trong đầu bốc lửa phùng phùng, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy đáng giận nhất vẫn là cô: “Sao không đập chết được em nhỉ?”

Quý Đường Đường tội nghiệp nhìn anh một cái, còn đáp lại một câu: “Sợ cứng thôi.”

Nhạc Phong bị cô làm cho tức điên, được một lúc, hậm hực nửa ngời nửa nảm dựa vào giường, tiện tay lấy gối đầu lót sau lưng: “Qua đây qua đây.”

Quý Đường Đường còn chưa hiểu gì, đã bị Nhạc Phong kéo vào trong lòng, hai tay nâng cổ cô chỉnh lại vị trí, tận lực không chạm vào gáy, mặt dán vào lồng ngực anh: “Heo đúng là dần chết đi được, ngủ mà cũng không biết.”

Mặt Quý Đường Đường nóng bừng, trong lòng lại ấm áp, cứ thế bị anh ôm không lên tiếng, được một lúc bỗng ngẩng đầu lên, cười như không cười nhìn Nhạc Phong: “Tim đập nhanh quá này.”

Nhạc Phong bị chọc tức, vụt một cái ngời dậy, giơ tay đẩy cô ra: “Biến đi, gia không hầu hạ nữa.”

Quý Đường Đường cười khanh khách kéo Nhạc Phong lại: “Ngủ, ngủ, em ngoan ngoãn ngủ mà.”

Nhạc Phong nghiêng răng nghiêng lợi: "Còn í éo nữa, lập tức gọi xe tổng em về chôn xuống."

Quý Đường Đường ngoan ngoãn, yên lặng nằm trong ngực anh, được một lúc mới rụt rè nói một câu: "Nhạc Phong, em nhắc nhở anh một chút..."

Nhạc Phong thấy cô nói trịnh trọng, còn tưởng cô định nói gì, ai ngờ, ngay sau đó cô buông một câu: "Xe taxi trong thành phố không nhận mấy vụ làm ăn đến Yar Dan đâu, bởi vì không có xe trống quay về."

Nhạc Phong đã không tức nổi nữa: "Đường Đường, em không mệt nhưng anh mệt, từ nửa đêm hôm qua đến giờ anh chưa chớp mắt được tí nào đâu."

Quý Đường Đường không nói gì nữa, được một lúc, Nhạc Phong cúi đầu nhìn cô, thấy mắt cô vẫn mở to, cười cười vồ nhẹ lên đầu cô: "Nghĩ gì vậy?"

Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn anh: "Nhạc Phong, tiếp đây làm sao bây giờ?"

"Em đã lấy thân báo đáp rồi, đương nhiên là phải đi theo anh, em còn muốn làm sao nữa?"
"Đi theo anh đến đâu đây?"

"Thật ra thì anh cũng đã nghĩ đến chuyện này rồi, với tình hình trước mắt, chúng mình cứ lang thang trên đường một thời gian,

thân phận của em không thể bị lộ, vừa hay xe của anh có thể sử dụng được, chuyện đi lại không thành vấn đề. Về phần nơi dừng chân, anh có rất nhiều bạn bè mở quán rượu khách sạn khắp nơi, có thể tìm chỗ ngủ trọ, em không có chứng minh, không phải vạn bất đắc dĩ thì của anh cũng không cần dùng. Anh tính ở bên ngoài chừng dăm ba tháng là vừa, đến lúc đó em theo anh về nhà, không có chuyện gì thì ít xuất hiện thôi. Nhà họ Tần không phóng vệ tinh trên trời, không dễ tìm được em như vậy đâu.”

Quý Đường Đường nghe mà lòng đầy phiền muộn: “Em giống như một kẻ siêu sinh không hộ khẩu, trốn đông trốn tây, cả đời cứ phải như vậy mãi sao?”

Nhạc Phong cười cười: “Đâu đến mức cả đời thê thảm như vậy, không phải đã nói, kết hôn rồi, em sẽ chẳng còn ý nghĩa gì với nhà họ Tần sao?”

Anh bỗng nổi lên nghi ngờ: “Này, Đường Đường, rốt cuộc là kết hôn, hay là phát sinh quan hệ?”

Quý Đường Đường chậm rãi đáp lại: “Em cũng không rõ, hình như Thần Côn nhắc tới là những người con gái chưa sinh đẻ của Thịnh gia...”

Nhạc Phong vụt ngồi dậy từ trên giường: “Vậy Đường Đường, mau sinh một đứa đi.”

Đáp lại anh là ánh mắt giết người của Quý Đường Đường, Nhạc Phong rất chi là tự giác ngồi xuống trở lại, tự mình tìm bậc thang

đi xuống: “Có điều chúng ta còn... chưa thân thuộc lắm, anh cũng... rất không tình nguyện.”

Quý Đường Đường vừa tức vừa buồn cười, dụi đầu vào ngực Nhạc Phong, trong đầu đột nhiên nảy ra một suy nghĩ: Bát Vạn Đại Sơn này, có lẽ vẫn phải đi một chuyến. Đối với Tần gia và Thịnh gia, cô còn quá nhiều những chuyện chưa biết, mà câu chuyện do Thần Côn kể lại, độ tin cậy chỉ có thể đến 50% — người cậu chết yếu nơi tha hương kia của cô khi kể chuyện lại, hẳn là có điều gì giấu diếm....

Nghĩ tới đây, cô kéo áo Nhạc Phong, thử dò xét hỏi một câu: “Tiếp đây chúng ta sẽ đi đâu?”

“Thần Côn ngày kia sẽ đi, chân em đang bị thương, chúng mình cũng nghỉ ngơi hai ngày đã, chờ lấy được xe về, chúng ta đưa Mao Ca về Ca Nại trước, sau đó từ Cam Nam vào Xuyên Bắc, này Đường Đường, em thích đi tuyến Đông hay là tuyến Tây?”

Quý Đường Đường không biết Xuyên Bắc còn phân ra tuyến Đông tuyến Tây: “Có gì khác nhau sao?”

“Đương nhiên là có, tuyến đông tây sẽ phân nhánh ở thảo nguyên Zoigê, nếu đi theo tuyến Đông, chúng ta thuận đường có thể đi một chuyến đến Cửu Trại Hoàng Long, Tùng Phan Cổ Thành, sau đó từ Vấn Xuyên Đô Giang Yển xuống Thành Đô; nếu đi tuyến tây thì đến thảo nguyên Hồng Nguyên, có thể đến Barkam, có một bộ phim tên là “Bụi trần lắng đọng”, chính là lấy bối cảnh ở quan trại thổ ti Trác Khắc Cơ tại Barkam, qua Barkam rồi đến mỹ nhân cốc Đan Ba, tới Khang Định, sau đó từ Lô Định Nhã An đến Thành Đô, mùa này phương Bắc rất lạnh, anh muốn đưa em xuống phía nam, trên đường đi có chỗ nào hay thì dừng lại chơi một chút, cũng giải sầu luôn.”

“Mỹ nhân cốc Đan Ba là chỗ nào vậy? Có mỹ nhân không?” Nhạc Phong bật cười: “Biết ngay là con gái các em, nghe thấy hai chữ mỹ nhân là sẽ hỏi ngay. Đất Tạng có câu, hán tử Khang Định mỹ nhân Đan Ba, mỹ nhân Đan Ba mũi cao mắt to, rất có dáng vẻ của người Tây Phương.”

Quý Đường Đường rất tò mò: “Vậy anh gặp bao giờ chưa, đẹp lắm à?” “Hắn là rất đẹp, nhưng anh chưa gặp bao giờ, chỉ được gặp dì gặp bà của mỹ nhân thôi.”

Quý Đường Đường chẳng hiểu làm sao, Nhạc Phong nín cười: “Thời buổi bây giờ mỹ nhân đều sản nghiệp hóa hết rồi, mỹ nhân ở Đan ba, hạng một thì phiêu dương quá hải, hạng hai thì Thẩm Quyến Đài cảng, hạng ba thì Bắc Kinh Thượng Hải, còn sót lại chỉ có các bà các dì giữ nhà thôi.”

Quý Đường Đường cười không thờ nổi, hỏi Nhạc Phong: “Vậy đi tuyến nào? Anh quyết đi.”

Nhạc Phong suy nghĩ một chút: “Hay là đi tuyến đông đi, cảnh sắc ở Cửu Trại Hoàng Long đẹp hơn một chút, mùa vắng khách lại ít người, tuyết rơi đẹp như cổ tích vậy, chỉ có điều khá lạnh, em mặc nhiều vào một chút, đừng để lạnh rụng cả móng.”

Cuộc lữ hành sắp tới, nghe tràn đầy háo hức, Quý Đường Đường nhắm mắt lại: “Vậy phải chụp cho em nhiều ảnh một chút, bốn năm rồi em không chụp ảnh.”

Nhạc Phong gật đầu: "Có điều ở đất Tạng Xuyên Bắc, dân Tạng Khang Ba cũng khá nhiều, lại khá đa tình, Đường Đường, đến bên kia phải an phận một chút, bây giờ em là hoa có chủ rồi, đừng có tùy tiện trêu hoa ghẹo nguyệt.."

Quý Đường Đường buồn ngủ, nhưng vẫn bị anh chọc cười: "Anh còn không biết xấu hổ mà nói ra, luận về trêu hoa ghẹo nguyệt., em nào so được với anh.."

Cô nói xong liền im lặng, Nhạc Phong cúi đầu, thấy hơi thở của cô nhẹ nhàng, biết là đã mệt mỏi, liền không lên tiếng nữa, vươn tay vặn đèn tối đi, sau đó kéo chăn lên cao chút nữa, lúc nhìn lại cô, đột nhiên cảm thấy khóe mắt cô có ánh nước chợt lóe lên, ghé sát lại nhìn, hình như là nước mắt.

Trong lòng Nhạc Phong dâng lên một cơn khác thường, ngẩn ra đưa tay giúp cô lau đi, liền nghe thấy cô mơ hồ nói một câu: "Nhạc Phong, sẽ khá hơn chứ?"

Giống như đang nói mơ, lại giống như vô số muộn phiền hóa thành một tiếng thở dài, Nhạc Phong vươn tay ôm chặt lấy cô, cúi đầu nhẹ nhàng áp lên mặt cô, nói: "Ngoan, sẽ khá hơn."

Mao Ca ôm hộp lớn hộp nhỏ về phòng, vừa mới bật đèn đã nhìn thấy hai người đang ôm nhau nằm trên giường, cả hai đều đã ngủ thiếp đi, hơi thở đều đặn yên tĩnh, cảm của Nhạc Phong gác trên trán Quý Đường Đường, nhìn mà khiến cho lòng người trở nên ấm áp, Mao Ca sững sốt một lúc, rón rén đặt hộp quà xuống, đóng cửa lại chẳng biết đi đâu, đành phải xuống dưới lầu ngồi

trên ghế, sau nửa tiếng, thành công chặn được Thần Côn đang trên đường về.

Thần Côn vô cùng khó hiểu với việc Mao Ca không để anh ta lên lầu, Mao Ca giải thích: “Phong Tử đang ngủ trên lầu.”

“Nó ngủ của nó, tôi cũng đâu có làm phiền nó! Hơn nữa, nó còn phải trả tiền mạng với tiền coca cho tôi nữa...”

Mao Ca cái khó ló cái khôn: “Quan trọng là tôi đang muốn nghiên cứu thảo luận với ông về cái... cái gì mà... nguyên lý hình thành hồn ma!”

Thần Côn vui mừng không thôi: “Thật sao? Tiểu Mao Mao, ông xác định?”

Mao Ca đến bước đường cùng, trong đầu đột nhiên nảy ra một ví dụ kinh tuyệt: anh ta cảm giác như mình đang đứng trong một thung lũng trống trải, trong thung lũng tràn ngập tiếng vang, chỉ có một âm thanh: tôi không muốn tôi không muốn tôi không muốn!

Mao Ca mang về hào hùng siết cổ tay của tráng sĩ, mặt mày đưa đám đáp: “Tôi xác định và khẳng định!”

Chiếc xe dừng lại trước ngôi biệt thự ba tầng, Tần Thủ Nghiệp về mặt mệt mỏi xách hành lý bước xuống, bước tới trước cánh cổng sắt ấn chuông, cửa mở ra, mẹ của Miêu Miêu – bà Diêu Lan

vội vàng chào đón: “Cuối cùng cũng về, lần này sao ngày nghỉ mà cũng sắp xếp anh em xuống huyện khảo sát chứ, may mà còn kịp qua tết nguyên tiêu...”

Nói tới đây, chợt ngừng lại, đánh giá vẻ mặt của Tần Thủ Nghiệp: “Sao vậy, tiến triển không thuận lợi?”

“Công việc cơ sở rất phiền phức,” Tần Thủ Nghiệp vươn tay day mi tâm, “Mệt quá, cơm tối bà tự ăn đi nhé.”

Diêu Lan chần chừ một lúc: “Chuyện đó... Miêu Miêu về rồi, nó bảo muốn nói chuyện với ông.”

Tần Thủ Nghiệp sững sốt một chút, thuận tay đưa hành lý cho Diêu Lan: “Tiểu Trịnh cũng đi cùng nó chứ?”

Diêu Lan lắc đầu, có vẻ lo lắng: “Lão Tần à, tôi thấy vợ chồng son chúng nó không được ổn lắm, giờ mới được có mấy ngày chứ, ông không xem Miêu Miêu nó gầy đi...”

Tần Thủ Nghiệp vỗ vỗ vai bà ta: “Không sao đâu, để tôi lên nói chuyện với nó một lúc.”

Diêu Lan nói không sai, kết hôn chưa được vài ngày, cả người Miêu Miêu đã gầy rộc, mặt mũi uể oải khỏi phải nói, quầng thâm dưới mắt cũng lộ ra, lúc thấy Tần Thủ Nghiệp, vừa mới gọi một tiếng cha, tiếng nức nở đã bật ra: “Con muốn ly hôn.”

Nếu là bình thường, Tần Thủ Nghiệp chắc sẽ lập tức dạy dỗ cô ta một trận, nhưng tình trạng của Miêu Miêu quá khiến người ta đau lòng, ông ta không nỡ nói ra một câu nặng lời: “Sao vậy, lại cãi nhau với Tiểu Trịnh?”

Miêu Miêu không thừa nhận cũng không phủ nhận, cứ nức nở mãi, Tần Thủ Nghiệp kéo Miêu Miêu ngồi xuống sa lon, từ ái xoa xoa đầu cô ta: "Con bé này, vợ chồng là như thế đấy, đầu lưỡi còn có lúc đánh nhau với hàm răng kia mà, dần dần rồi cũng quen thôi."

Miêu Miêu liều mạng lắc đầu: "Cha, con thực sự không thích anh ta, cha cho con ly hôn được không? Mẹ nói, chỉ cần cha gật đầu, mẹ cũng không có ý kiến gì hết."

Tần Thủ Nghiệp có chút cá giận: "Giờ mới kết hôn được có mấy ngày hả, không khí tiệc rượu còn chưa hết, con đã đòi ly hôn, con tưởng đang chơi trò vợ chồng trẻ con hay sao, muốn ly hôn con cũng phải có lý do chứ, Tiểu Trinh nó sai ở chỗ nào, hả? Con không thích nó, trước khi kết hôn chẳng phải con cũng không thích nó hay sao, nếu đã lấy rồi, giờ đưa cái cớ này ra nói thì có ý nghĩa gì?"

Nước mắt của Miêu Miêu tựa như một chuỗi ngọc bị đứt: "Cha, con sai rồi được chưa? Là con không hiểu chuyện, trước kia con cho là, con không thích anh ta nhưng vẫn có thể ở chung với nhau được, dù sao con cũng có thể làm rất nhiều việc khác để giết thời gian, giờ con mới phát hiện ra thực sự không được, con không muốn đối diện với anh ta, một phút cũng không, vừa nghĩ đến chuyện đêm đến phải ngủ chung một giường với anh ta, con đã thấy buồn nôn. Cha, con van cha, mẹ cũng đã đồng ý rồi..."

Tần Thủ Nghiệp lập tức cá giận, chụp một bàn tay xuống khay trà trước mặt: "Mẹ! Mẹ! Đúng là con hư tại mẹ, đều là do mẹ chỉ đã nuông chiều quá đáng! Coi như đi chợ mua rau phải không? Muốn kết hôn thì kết hôn muốn ly hôn thì ly hôn!"

Bà Diêu Lan thực ra vẫn ở bên ngoài nghe lén, nghe thấy không khí bên trong không ổn, vội vàng đẩy cửa bước vào: "Sao thế này, lão Tần, sao lại quát tháo với con?"

Bà ta đẩy Miêu Miêu ra ngoài: "Miêu Miêu, để mẹ nói chuyện với cha con một lúc, con lên gác nghỉ ngơi đi, đừng khóc, chuyện lớn bằng trời cũng có mẹ ở đây."

Miêu Miêu đi rồi, Tần Thủ Nghiệp nổi cáu với Diêu Lan: "Đều là do bà hết, chuyện nhỏ đã theo nó rồi, chuyện lớn cũng theo phải không? Có đầu óc không đấy?"

Diêu Lan cũng biết chuyện này khó xử: "Nhưng Miêu Miêu nó khóc thành như vậy..."

"Giờ mới biết khóc? Lúc trước sao còn nhất quyết cầm dao gác lên cổ đòi lên xe hoa, làm việc phải có chừng mực, không phải đi bước nào cũng có thể quay đầu lại dễ dàng được."

Diêu Lan im lặng, chung quy vẫn là không ai hiểu con bằng mẹ, dừng một lúc rồi thở dài một tiếng: "Tâm tư của Miêu Miêu ít nhiều tôi cũng hiểu, lòng dạ hơn phân nửa đã treo trên người Nhạc Phong rồi, thực ra thì thằng bé Nhạc Phong kia cũng tốt lắm, tôi không hiểu sao ông lại không đồng ý..."

Tần Thủ Nghiệp giận quá hóa cười: "Tôi không đồng ý? Trước kia bà cũng phản đối ghê lắm cơ mà? Tốt lắm, không tệ ở chỗ nào? Chỉ riêng bối cảnh gia đình thằng đó thôi, bà không sợ người ta xì xào à? Còn không chịu làm việc nghiêm chỉnh, tôi nghe nói nó mở hai quán rượu, quán rượu là chỗ thế nào, toàn là chỗ cho đám lưu manh gái gú tới! Lần trước Lưu cục trưởng cục công an thành phố còn nói qua với tôi, thành phần xã hội đen nổi cộm nhất ở cái thành phố này là cái tên Cửu Điều kia, mà Cửu Điều là

ai? Trước kia Nhạc Phong chính là đi theo thằng đó khởi nghiệp, đến lúc đó xảy ra chuyện gì bị liên lụy, vị trí của tôi cũng không giữ nổi. Tốt lắm tốt lắm, đàn bà tóc dài não ngắn, không biết mở mắt mà nhìn người.”

Càng nói lại càng tức: “Chuyện này bà không thể thuận theo Miêu Miêu được, giờ vợ chồng nó có mâu thuẫn, không hoàn toàn là nguyên nhân do Tiểu Trinh, tính khí của Miêu Miêu tôi biết, bày cái mặt bí xị ra, cho dù có xinh đẹp thì cũng có bao nhiêu thằng đàn ông muốn nhìn chứ? Tiểu Trinh kia cũng từng trải sự đời, gia thế lại tốt, đám con gái xinh đẹp tranh nhau dính vào, một bên thì nói gì nghe nấy, tại sao phải chuốc bực ở chỗ Miêu Miêu làm gì? Dần dần lại chẳng càng ngày càng hỏng à? Để mặc nó, để mặc nó thì trời sập mất...”

Còn chưa nói xong, điện thoại trong phòng đọc sách chợt réo vang, Tần Thủ Nghiệp trừng mắt nhìn Diêu Lan một cái, vươn tay nhận điện thoại, giọng nói rất mất hứng: “A lô?”

Đầu kia chỉ đáp lại duy nhất một câu.

“Vuốt quỷ đã có năm chiếc gập máu rồi.”

Miêu Miêu đứng ngoài cửa một lúc, nghe thấy cha mẹ cãi nhau kịch liệt, hoảng hoảng hốt hốt đi xuống lầu ra khỏi cửa, dọc theo đường đi nước mắt lau kiểu gì cũng không ngừng được, gió thổi qua, gai gai đau, cứ hoang mang bước đi như vậy, bước qua đèn xanh đèn đỏ, đến lúc dừng lại, chợt phát hiện ra mình đang đứng trước cửa quán rượu của Nhạc Phong.

Năm mới năm me, trong quán rượu náo nhiệt vô cùng, từ xa cũng có thể nghe thấy tiếng cười nói hoan ca, Miêu Miêu hắt xì một cái, đột nhiên cảm thấy thật lạnh lẽo, cô ta ôm lấy hai cánh tay, xuyên qua đôi mắt đấm lệ nhìn lên tấm biển của quán rượu, quán bar này được mua lại từ một đời chủ trước, tên là Mê Thành, bởi vì vốn đã có chút danh tiếng nên Nhạc Phong cũng không thay đổi, nhớ có một lần, cô ta từng bảo Nhạc Phong đổi tên quán rượu thành gì đó có liên quan đến cô ta, Nhạc Phong cười xấu xa nói: "Được thôi, lúc nào lĩnh chứng thì đổi, coi như sinh lễ."

Giờ ngay trước mắt mà như đã qua mấy đời.

Trong lúc đang hoảng hốt, cánh cửa quán bar bật mở, một cô gái cao gầy mi thanh mục tú bước ra từ bên trong, Miêu Miêu tránh sang bên cạnh, sợ cản đường, ai ngờ người kia đột nhiên dừng lại: "Tần Miêu?"

Miêu Miêu sửng sốt một chút, ngẩng đầu quan sát kỹ cô gái, bấy giờ mới nhận ra người này cô ta có quen, là Khiết Du.

Khiết Du nhú mày một cái, giọng điệu không được tốt lành cho lắm: "Cô tới đây làm gì?"

Lúc Miêu Miêu còn ở bên Nhạc Phong cũng biết Nhạc Phong có một người em gái giúp anh quản lý việc làm ăn của quán bar, cô ta cũng nhạy cảm phát hiện ra tình cảm của Khiết Du dành cho Nhạc Phong không bình thường, ngấm ngầm hay không thì tâm tư nhỏ mọn bốc đồng của con gái cũng rất dễ lộ ra, cho nên hai người vẫn không hòa hợp, Khiết Du thấy cô ta, rất khó tỏ ra vui vẻ, trước kia vì nể mặt Nhạc Phong nên Khiết Du còn nhường nhịn cô

ta một chút, sau này khi chia tay với Nhạc Phong rồi, người nổi giận lại là Khiết Du, còn gọi điện đến bắt cô ta nói rõ, cuối cùng bị Miêu Miêu cúp máy cho vào danh sách đen, sau đó thì không còn liên hệ gì nữa.

“Nhạc Phong....”

“Anh ấy không có ở đây. Mấy ngày nay rồi.”

Miêu Miêu ồ một tiếng, miễn cưỡng nhìn Khiết Du cười cười: “Thế tôi đi đây.”

Cô ta từ từ xoay người bỏ đi, vừa đi vừa rút di động ra, lúc này cô ta rất muốn nói chuyện với Nhạc Phong, cho dù chỉ được nghe thấy giọng anh thôi cũng tốt.

Mới đi được chưa đầy hai bước, Khiết Du chợt đuổi theo: “Tần Miêu cô đứng lại!”

Miêu Miêu xoay người, vô cùng khó hiểu nhìn Khiết Du đã đuổi tới nơi, sắc mặt của Khiết Du không được tốt cho lắm: “Cô lấy di động ra làm gì, cô định gọi cho anh tôi phải không? Tần Miêu, tôi cho cô hay, còn cần thể diện thì đừng có mà gọi cú điện thoại này!”

Giọng của cô hơi to, có vài người khách từ bên trong quán đi ra ngoài giải rượu đều tò mò chỉ trở về hướng này, Miêu Miêu chưa từng gặp phải tình huống này bao giờ, chỉ thấy da đầu tê rần.

Khiết Du không nể mặt cô ta chút nào: “Cô khóc cái gì hả, cô không được như ý đúng không, không được như ý thì nghĩ đến anh tôi? Trước kia lúc chia tay với anh tôi cô đã quyết tuyệt thế nào hả, điện thoại không nhận, nhắn tin không trả lời, tôi dùng điện thoại công gọi qua cũng bị cô cúp máy, khó khăn lắm mới hỏi thăm được cô đến trung tâm thương mại để gặp cô, cô rút điện thoại báo cảnh sát, nói anh tôi quấn lấy cô, anh tôi đờ ấỵ vì cô mà không ăn không uống, còn cú điện thoại đầu tiên cô gọi tới là gì? Nói cô sắp kết hôn, mẹ nó, bà đây đến giờ nhớ lại vẫn còn tức, anh tôi không có lấy nửa câu oán hận với cô, còn mất công đến Cổ Thành xa xôi mua ngọc cho cô, tôi cho cô hay, tôi không tốt tính như vậy đâu, cô đã kết hôn rồi thì cách chỗ này xa ra một chút, cũng tránh xa anh tôi tôi ra, làm người không thể vô liêm sỉ như thế được!”

Trong tiếng quát mắng, tầm mắt Miêu Miêu biến thành màu đen, thân mình lung lay suýt ngã xuống, bạn trai của Khiết Du vội vàng chạy tới kéo Khiết Du về: “Cho qua đi nào, đừng ầm ĩ nữa, khách còn đang ở đây đây này...”

Khiết Du bị kéo về, tiếng giận dữ vẫn còn vọng lại: “Quá là không biết xấu hổ....”

Lúc Tần Thủ nghiệp chạy tới nhà lão thái gia, Tần Thủ Thành đã đến từ lâu, ngồi trên sa lon nghiêng đầu hút thuốc, lão thái gia khoảng chừng tám mươi tuổi, mặc một chiếc áo chũng dài màu đen cũ kỹ, chống một cây gậy đầu rồng, chòm râu bạc vừa đúng dài đến ngực, cặp mắt già nua vẫn đục đại đa số thời điểm là

nhắm lại, nghe thấy tiếng Tần Thủ Nghiệp bước vào cũng không mở ra: "Đến rồi à."

"Vâng, lão thái gia." Trán của Tần Thủ Nghiệp hơi đỏ mồ hôi, "Nhận được điện thoại là cháu chạy đến đây luôn."

"Nghe nói anh đã để mất dấu rồi?"

"Là cháu nhất thời không cẩn thận, coi nhẹ nó."

"Coi nhẹ?" Cặp mắt của lão thái gia mở ra, đôi mắt già nua vậy mà lại bắn ra tinh quang bốn phía trong phút chốc, "Việc đã chuẩn bị bao nhiêu năm như vậy mà lại coi nhẹ? Một thế hệ Tần gia này đều giao cho anh cả, chỉ một câu coi nhẹ của anh là cho qua hay sao?"

Tần Thủ Nghiệp nuốt nước miếng: "Là tiểu bối suy tính không chu toàn, đã để trường bối phải nhọc lòng, chuyện này cháu đã có cách. Lão thái gia đừng nổi giận, cháu và Thủ Thành sẽ tận tâm tận lực, nhanh chóng cho các tiền bối một lời giải thích."

Lão thái gia hé mắt, vẻ mặt lộ ra vài phần hài lòng: "Đã có cách?"

"Đã có cách."

Lão thái gia gật đầu một cái: "Nếu đã có cách, vậy ta và mấy kẻ già nua kia sẽ chờ tin tức của các anh. Thủ Nghiệp à, chúng ta đều đã già rồi, mong mọi chờ đợi mãi, cũng chỉ là để nhìn tâm nguyện được hoàn thành xong rồi nhắm mắt xuôi tay, cháu nhất định có thể thành việc lớn được, Tần gia chỉ trông vào cháu để hãnh diện thôi, đừng khiến chúng ta phải chờ đợi vô ích, nếu không lại hai mươi mấy năm nữa..."

Ông ta vừa nói vừa run rẩy chống gậy đứng dậy, Tần Thủ Nghiệp muốn tiến lên đỡ, lại bị ông ta giạt tay đẩy ra, chỉ chốc lát sau đã nghe thấy tiếng bước chân bịch bịch từ cầu thang vọng tới, lão thái gia ở trong một ngôi nhà kiểu cổ, ngay đến cầu thang cũng làm từ gỗ, bước mạnh một chút là vang lên tiếng kẽo kẹt như sắp sập.

Tần Thủ Nghiệp ngẩng đầu nhìn trần nhà, đoán chừng lão thái gia đã đi đến nơi nào đó, một lúc lâu không có tiếng vang.

Tần Thủ Thành lại mở miệng trước: “Anh có cách gì, biển người mờ mịt, chẳng phải mò kim đáy bể, đầu mối đã đứt rồi, biết tiếp tục từ đâu đây? Vuốt quỷ có thể cảm ứng được bên kia đã gặp máu, nhưng không thể xác định được vị trí của bên kia, nếu Thịnh Hạ đã đột ngột biến mất như vậy thì nhất định là đã phát hiện ra điểm bất ổn, làm việc đương nhiên sẽ càng thêm cẩn thận, tôi nghĩ trong khoảng thời gian ngắn, anh không dụ được nó ra đâu.” Tần Thủ Nghiệp cười lạnh: “Chú hai, coi Thịnh Hạ nhà chú là một ngọn núi, chúng ta không biết vị trí ngọn núi đó, thì phải dẫn ngọn núi đó đi về phía này.”

Trái tim Tần Thủ Thành thoáng rung lên: “Anh định làm gì?” “Tôi không biết chúng ta đã để lộ tin tức ở điểm nào, rõ ràng nó đang lẩn trốn, trốn cũng không sao, không phải nó có Lộ Linh còn gì, oán khí rung chuông, chỉ cần Tần gia chúng ta ra tay, cưỡng ép tạo ra một vụ huyết án, cho ra một luồng oán khí, bày ra một vở diễn như vậy, tôi không tin không lôi nó ra được.”

Tần Thủ Thành dụi thuốc vào gạt tàn, trong mắt không giấu được vẻ khinh thường: “Trên đời này, ngày nào cũng có bao nhiêu người chết oan, nhưng muốn khiến Lộ Linh vang lên thì bao lâu mới được một cái, anh tưởng anh là ai, anh tạo huyết án là oán khí có thể khiến chuông của con bé vang được luôn hay sao? Hơn nữa, Thịnh Hạ đâu phải người ngốc, nếu nó biết có nguy hiểm,

cho dù Lộ Linh có kêu thì cũng sẽ không dễ dàng xuất đầu lộ diện.”

Ông ta nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài, lúc bước qua ngưỡng cửa lại dừng lại: “Anh cả, anh thừa nhận đi, lần này anh hết cách rồi, tôi biết trong lòng anh không dễ chịu, lão thái gia coi trọng anh bao nhiêu chứ, nhưng mà, không có cách chính là không có cách, đúng không?”

Một câu nói lạnh lùng của Tần Thủ Nghiệp đã khiến ông ta chết đứng tại chỗ: “Có dự ra được hay không, còn phải xem là ai va phải chuông.”

Sống lưng Tần Thủ Thành chợt bốc lên một luồng khí lạnh, ông ta nhìn chăm chăm Tần Thủ Nghiệp, Tần Thủ Nghiệp chậm rãi châm một điếu thuốc, vô cùng thư thái rít hai hơi, sau đó phun ra một ngụm khói.

Cách làn khói thuốc mờ lung, ông ta nói với Tần Thủ Thành: “Nếu người chết là Diệp Liên Thành, chú cảm thấy... sẽ thế nào?”